ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\S.Lukjanenko - Sera Hlidka.PDB

PDB Name: S. Lukjanenko - Sera Hlidka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.4.2006
Modification Date: 4.4.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko
Šerá hlídka

© 2004 by Sergej Vasiljevič Lukjaněnko
Translation © Libor Dvořák, 2005
Cover © Milan Fibiger, 2005
© TRITON 2005

ISBN 80–7254–724–0 (Triton)
ISBN 80–7203–734–X (Argo)

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz
Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3
www.argo.cz

ŠERÁ HLÍDKA
SERGEJ LUKJANĚNKO

TRITON
ARGO

Tento text je pro věc Světla irelevantní.
Noční hlídka
Tento text je pro věc Tmy irelevantní.
Denní hlídka

Část první
Ničí čas

Prolog
Opravdické moskevské dvory vymizely kdysi v dobách mezi Vysockým a Okudžavou.
Je to zvláštní. Dokonce i po revoluci, kdy se v zájmu odstranění kuchyňské otročiny žen po domech likvidovaly kuchyně, na dvory naštěstí nikdo neútočil. Každý hrdý stalinský barák, který vystrčil potěmkinskou fasádu na širokou velkoměstskou třídu, měl vzadu rozhodně dvůr, rozlehlý zelený dvůr se stolky a lavičkami a s domovníkem, který ráno co ráno zametal asfaltové cesty a chodníky. Pak ale přišla doba čtyřpatrových chruščovováků; dvory se scvrkly, olysaly – a někdejší důstojní domovníci změnili pohlaví a staly se z nich domovnice, které považovaly za svou svatou povinnost vytahat za uši příliš dovádivé kluky a vyčítavě promlouvat do duše vracejícím se podnapilým nájemníkům.
Ale i tyhle dvory pořád ještě žily.
Jenže pak, jakoby ve snaze napodobit všeobecnou akceleraci, se domy vytáhly do výšky. Do výšky nejdřív osmipatrové, pak patnáctipatrové a kolikrát i třiadvacetipatrové. A každý ten dům jako by neměl k dispozici plochu, ale jen objem – dvory se seschly už jen na plácky před domovními dveřmi, jimiž se vychází rovnou na ulici, a domovníky a domovnice nahradili pracovníci provozoven místního hospodářství.
Jistě, pak se dvory zase vrátily. Jenže zdaleka ne ke všem domům – jako by se na lidi za tu nedávnou přezíravost rozzlobily. Jenže ty nové dvory už jsou opásané vysokou ohradou s vrátnicí, v níž sedí dobře rostlí mladí muži, a pod anglickými trávníky se skrývají podzemní garáže. Děti si na takových dvorech hrají pod dohledem guvernantek, opilé nájemníky z mercedesů a bavoráků vytahují na všechno zvyklí tělesní strážci a anglické trávníky noví domovníci

udržují za pomoci rafinovaných německých sekaček a traktůrků.
Tenhle dvůr patřil do kategorie nových.
Mnohapatrové věžáky na břehu řeky Moskvy se proslavily v celém Rusku. Staly se novým symbolem města – místo pohaslého Kremlu a obchodního domu GUM, který se změnil v běžný krám. K těm nóbl věžákům patřilo žulové nábřeží s vlastním přístavištěm, nádherné vstupní haly, kavárny a restaurace, salony krásy a supermarkety a samozřejmě byty o rozloze dvě stě až tři sta metrů čtverečních. Nové Rusko zřejmě potřebovalo takovýto symbol – pompézní a kýčovitý jako tlustý zlatý řetěz kolem krku v epoše prvotní akumulace kapitálu. A nebylo důležité, že většina rychle rozprodaných bytů byla prázdná, kavárny a restaurace do lepších časů zavřené a že u betonového přístaviště se kolébaly jen špinavé vlny.
Muž, který se tu za teplého letního večera procházel po nábřeží, zlatý řetěz nikdy nenosil. Měl výborný odhad, který mu dokázal plně nahradit dobrý vkus. Čínskou teplákovou soupravu Adidas včas nahradil tmavorudým sakem, jehož se posléze jako první vzdal ve prospěch obleku od Versaceho. Dokonce i jednotlivé módní sportovní disciplíny provozoval vždy v předstihu – tenisovou raketu zahodil a na sjezdové lyže se postavil dobrý měsíc před všemi ostatními kremelskými úředníky… a problém byl snad jen v tom, že v jeho letech se na sjezdovce dá opravdu s potěšením jen postávat.
Pokud jde o bydlení, dával přednost vile v Jelcinových Gorkách–9 a byt s výhledem na řeku navštěvoval jen s milenkou.
Ostatně, té stálé milenky se taky hodlal zříct. Nad věkem totiž žádná viagra nezvítězí a navíc do módy začala přicházet manželská věrnost.
Řidič i bodyguard stáli dost daleko na to, aby hlas svého pána neslyšeli. Ale i kdyby k nim vítr tu a tam zanesl útržky vět a slov – co by na tom bylo tak zvláštního? Proč by si člověk na konci úmorného pracovního dne nemohl v naprosté samotě nad šplouchajícími vlnami popovídat sám se sebou? Protože nikdo nás neposlouchá s větším zájmem než my sami…
„Přesto svůj návrh opakuji…," řekl ten muž. „Ještě jednou ho opakuji."
Nad hlavou mu kalně zářily hvězdy, jejichž světlo se pracně prodíralo smogem. Na druhém břehu se postupně rozsvěcela maličká okna paneláků bez dvorů. Z krásných pouličních lamp, táhnoucích se po nábřeží, svítila každá pátá, a i to jen kvůli podivnému rozmaru velkého člověka, kterého napadlo, že se projde podél řeky.
„Ještě jednou opakuji," řekl ten člověk.
Do nábřeží udeřila vlna, která přinesla odpověď:
„To je vyloučeno. Absolutně vyloučeno."
Muž na nábřeží se hlasu z prázdna vůbec nepodivil. Přikývl a zeptal se:
„A co upíři?"
„To by snad byla možnost," souhlasil jeho neviditelný společník. „Upíři by vás mohli iniciovat. Tedy – pokud vám bude vyhovovat osud nemrtvého… Lhát vám nebudu: sluneční světlo je jim nepříjemné, ale není pro ně smrtelné, zato rizoto s česnekem si odpírat nemusíte…"
„No a v čem je problém?" zeptal se muž na nábřeží a mimoděk si přiložil dlaň na prsa. „Přijdu o duši? Budu muset pít krev?"
Prázdno se tiše zasmálo:
„Ne. Jen budete mít hlad. Věčný hlad. A uvnitř budete cítit prázdno. Jsem si jist, že by se vám to nelíbilo."
„Tak co tam ještě máte?" zeptal se muž.
„Ještě tam máme vlkodlaky," odpověděl skoro vesele neviditelný. „Ti jsou taky schopni člověka iniciovat. Jenže i vlkodlaci jsou jen nejnižší formou Temných Jiných. Většinou se vám v takové roli vede skvěle…, jenže když se blíží záchvat, tak se přestáváte kontrolovat. Zhruba tři čtyři noci za měsíc. Někdy víc, někdy míň."
„Jasně, podle měsíce," přikývl chápavě muž.
Prázdno se znovu zasmálo:
„Ne. Proměny vlkodlaků s měsíčními cykly nijak nesouvisejí. Blížící se šílenství ucítíte tak deset až dvanáct hodin před proměnou. Ale přesný harmonogram vám nikdo nesestaví."
„Takže to odpadá," pronesl chladně muž. „Já vám ještě jednou opakuji svou… prosbu. Chci se stát Jiným. Ovšem ne nejnižším Jiným, jehož se zmocňují záchvaty zvířeckého šílenství. A nemusím být ani velký mág, konající velké věci. Mně by stačil obyčejný, řadový Jiný… jak je to v té vaší klasifikaci? Sedmé kategorie?"
„To ale není možné," odpověděla noc. „Nemáte potřebné schopnosti. Ani ty nejmenší. Ono jde například naučit hrát na housle člověka, který vůbec nemá hudební sluch. Můžete se stát i sportovcem, přestože pro to nemáte žádné předpoklady. Ale Jiným se jen tak stát nemůžete. Jste prostě jiná rasa. Je mi velice líto."
Muž na nábřeží se zasmál:
„Nemožné věci neexistují. Když jsou i Jiní nejnižší kategorie schopni iniciovat člověka, tak přece musí existovat způsob, jak se proměnit v mága!"
Tma mlčela.
„A pak, já jsem přece neříkal, že chci být Temný. Nemám ani tu nejmenší potřebu pít nevinnou krev, prohánět po polích panny nebo s odporným chichotáním někoho uhranout," řekl podrážděně muž. „S mnohem větším potěšením bych konal dobré skutky… Mě prostě ty vaše vnitřní spory naprosto nezajímají!"
„Ale to je…," řekla unaveně noc.
„To je váš problém!" přerušil ji muž. „Dávám vám na to týden. A pak chci slyšet na svou prosbu odpověď!"
„To je prosba?" upřesnila si noc.
Muž na nábřeží se usmál:

„Ano. Zatím vás jen prosím.“
Otočil se a šel zpátky k autu – byla to volha, která se měla znovu dostat do módy asi tak za půl roku.

Kapitola první
Poslední den dovolené je vždycky smutný – i když máte svou práci rádi. Ještě před týdnem jsem se opékal na čisťounké španělské pláži, dopřával si paellu (pokud mám být upřímný, uzbecký plov je lepší), pil v čínské restauraci studenou sangrii (člověk nechápe, jak je možné, že Číňani připravují španělský národní nápoj lépe než domorodci!) a nakupoval po místních obchůdcích různé přímořské suvenýrové nesmysly.
Kdežto teď všude kolem mě byla jen letní Moskva – ne snad horká, ale v každém případě trýznivě dusná. A já prožíval poslední den dovolené, kdy hlava už odpočívat nechce, ale jakoukoli práci rezolutně odmítá.
Možná právě proto jsem Geserův telefonát vyloženě uvítal.
„Dobré ráno, Antone,“ pozdravil mě šéf, aniž se představil. „Tak tě tu vítám. Poznáváš mě?“
Od jisté doby jsem jeho telefonát uměl odlišit od ostatních předem. Jako by se měnil i samotný signál, který získával takový důrazný, pánovitý odstín.
Šéfovi jsem tuhle zajímavost přirozeně neprozradil.
„Poznávám, Borisi Ignaťjeviči.“
„Jsi sám?“
Jak zbytečná otázka. Byl jsem si jist, že Geser naprosto přesně ví, kde zrovna Světlana je.
„Sám. Holky jsou na venkově.“
„To je fajn,“ povzdechl si šéf na druhém konci drátu a v jeho hlase zazněla jakási až lidská nota. „Olga dneska ráno taky odletěla na dovolenou… Dobrá půlka hlídky se povaluje někde na jihu… Nemohl by ses teď hned stavit v úřadě?“
Než jsem stačil cokoli odpovědět, Geser to bodře uzavřel:
„No tak výborně! Čekám tě za čtyřicet minut!“
Nejradši bych mu hned vyčinil do laciných pozérů – samozřejmě až bych zavěsil. Ale neřekl jsem nic. Za prvé by šéf mohl má slova zaslechnout i bez telefonu. Za druhé ať byl cokoli, tak laciný pozér určitě ne. Prostě měl ve zvyku šetřit časem. A když jsem se mu stejně chystal říct, že tam budu za čtyřicet minut, tak proč by ten čas zbytečně ztrácel…
A navíc jsem z toho telefonátu měl radost. Tenhle den už je stejně k ničemu, protože ven se chystám až za týden. Uklízet mi připadá ještě brzy, protože když je rodina pryč a já jsem slaměný vdovec, uklízím jen jednou – den předtím, než se vrátí. Jít někam na návštěvu nebo si někoho zvát domů se mi absolutně nechtělo. Mnohem lepší a užitečnější bude vrátit se do práce o den dřív, aby si pak člověk mohl s čistým svědomím říct o mimořádné volno.
I když něco takového u nás není zvykem.
„Díky, šéfe,“ řekl jsem procítěně. Odlepil jsem se od křesla a odložil nedočtenou knihu. Protáhl jsem se.
A telefon zazvonil znovu.
„Haló!“ řekl jsem do telefonu velmi věcně, jako bych si myslel, že je to ještě jednou Geser.
„To jsem já, Antone.“
„Světko,“ vydechl jsem a posadil se zpátky do křesla. Celý jsem strnul, protože Světlanin hlas zněl nějak podivně. Zneklidněně. „Světko, co je s Naďou?“
„S tou je všechno v pořádku!“ odpověděla až příliš rychle. „Nedělej si starosti. A co ty?“
Pár vteřin jsem uvažoval. Pitky jsem tu nepořádal, ženské si domů taky nevodil, ve smetí nehniju a dokonce i myju nádobí…
Až mi to konečně došlo.
„Volal Geser. Chvilinku před tebou.“
„Co chtěl?“ zeptala se rychle.
„Nic zvláštního. Jenom jestli bych do práce nešel už dneska.“
„Něco jsem najednou pocítila, Antone. Něco ošklivého. A souhlasil jsi? Takže ty jdeš do práce?“
„A proč ne? Stejně nemám absolutně do čeho píchnout.“
Světlana na druhém konci drátu (ačkoli – jakýpak drát, když jsme si volali mobilem!) neříkala chvíli nic. A pak to z ní zdráhavě vypadlo:
„Víš…, jako by mě najednou píchlo u srdce. Věříš mi, že umím vycítit každej průšvih?“
Pousmál jsem se:
„Ó ano, velká kouzelnice!“
„Proboha, mluv chvilku vážně!“ naštvala se okamžitě. Jako vždycky, když jí řeknu „velká kouzelnice“. „A radši mě poslouchej… Kdyby ti Geser cokoli navrhnul, tak to odmítni.“
„Světko… Ale když mi zavolal, tak mi něco navrhnout chce. To znamená, že tam nikoho nemá. Říkal, že všichni jsou na dovolený…“
„Jasně – má málo černochů!“ odsekla Světlana. „No dobře… ty mě stejně neposlechneš, Antone. Tak aspoň buď opatrnej.“
„Ale Světko, přece si nemyslíš, že by na mě šil něco nepěknýho,“ řekl jsem opatrně. „Já chápu, že si na něj momentálně moc nepotrpíš…“
„Buď opatrnej,“ přerušila mě. „Už kvůli nám. Dobře?“
„Dobře,“ slíbil jsem jí. „Ale já jsem opatrnej vždycky. Strašně opatrnej.“
„Ještě ti zavolám, kdybych něco zaznamenala,“ řekla mi a já měl pocit, že se trochu uklidnila. „A ty mi taky zavolej, ano? Jakmile se stane něco neobvyklýho, tak hned cinkni. Slib mi to!“
„Slibuju.“

Světlana se odmlčela, ale než zavěsila, ještě mi řekla:
„Možná že bys z tý hlídky měl odejít, bílej mágu třetí kategorie…“
Všechno to skončilo až podezřele smírně – jen lehkým špílcem… Ačkoli – už dávno jsme se domluvili, že v tomhle se pro jistotu hrabat nebudeme. Opravdu – před třemi lety, když z hlídky odešla ona sama. A zatím jsme tenhle slib ani jednou neporušili. Samozřejmě jsem své ženě o práci vykládal…, hlavně o těch věcech, o kterých jsem mluvit chtěl. A ona mě vždycky poslouchala se zájmem. A teď najednou tohle…
Že by opravdu pocítila něco nedobrého?
Výsledkem každopádně bylo, že jsem se do práce vypravoval pomalu a nerad. Oblékl jsem si šaty, pak jsem se převlékl do džínsů a kostkované košile, pak jsem se na to na všechno vykašlal a nasoukal jsem se do kraťasů a černého trička s nápisem „Můj přítel se ocitl ve stavu klinické smrti a jediné, co mi přivezl z onoho světa, je tohle tričko!“ Budu vypadat jako dobře naložený německý turista, zato si před Geserem uchovám alespoň zdání stále ještě dovolenkového stavu mysli…
Výsledkem toho všeho bylo, že jsem z domova vyšel sotva dvacet minut před lhůtou, kterou mi šéf stanovil. Nezbylo mi proto než chytat černého taxíka, zkoumat pravděpodobnostní linie a pak řidiči radit trasy, kde nás nečekaly zácpy. Ten chlap mé rady poslouchal nerad a s velkými pochybami.
Ale dorazili jsme včas.

Výtahy byly mimo běžný provoz, mládenci v modrých kombinézách do nich nakládali papírové pytle se suchou maltou. Šel jsem tedy po schodech a zjistil, že v prvním patře se cosi přestavuje. Dělníci obkládali zdi sádrokartonem a hned za nimi postupovali štukatéři a natahovali na novou zeď omítku. Další skupina instalovala snížený strop, pod nějž se ukryla veškerá vzduchotechnika.
Takže náš vedoucí hospodářské správy Vitalij Markovič konečně dosáhl svého! Donutil šéfa, aby pustil chlup a aby bylo možné konečně udělat i něco víc než jen vymalovat. Takže se peníze nakonec přece jen našly.
Na okamžik jsem se zastavil a všechny ty řemeslníky jsem si prohlédl šerem. Byli to lidi a ne Jiní. To se koneckonců dalo čekat. Jen u jednoho štukatéra, na první pohled naprosto nenápadného človíčka, jsem zaznamenal podezřelé změny v auře. Za vteřinu jsem ale pochopil, že je prostě zamilovaný. A to do vlastní ženy! Tak vida, dobří lidé přece jen ještě žijí!
Druhé a třetí patro už měly přestavbu za sebou a mně to definitivně zvedlo náladu na celý zbytek dne. Konečně bude ve výpočetním středisku příjemný chládek. Teď už tam sice nebývám každý den, ale stejně… V chůzi jsem se pozdravil se strážnými, které sem kdosi přivelel zcela zjevně na dobu stavebních úprav. Když už jsem byl skoro u šéfových dveří, narazil jsem na Semjona. Zrovna cosi vážně a důrazně vysvětloval Julce.
Ten čas ale letí… Před třemi léty to byla malá holčička. Dnes je z ní krásná mladá žena. Kouzelnice, kterou zřejmě čeká velká budoucnost a již si už ke spolupráci přizval i evropský úřad Noční hlídky. Tam si na mladé talenty věru potrpí – a přitom v mnoha jazycích velebí naši velkou společnou věc…
Jenže tohle Evropě nevyšlo. Geser si Julku uchránil a pohrozil, že on by taky mohl začít lovit mezi evropskou omladinou.
Spíš by mě zajímalo, co by v téhle situaci bývala chtěla sama Julka.
„Copak, pan šéf tě povolal?“ zeptal se mě chápavě Semjon, sotva mě zahlédl. „Nebo už máš po dovolený?“
„Obojí,“ odpověděl jsem. „Ono se něco stalo? Ahoj, Julko.“
Nevím, proč to tak je, ale se Semjonem se nikdy nezdravíme. Jako bychom se naposledy viděli před pěti minutami. A on vlastně vypadá vždycky stejně, což ten dojem jen posiluje – je oblečený jednoduše a nedbale a má pomačkanou tvář venkovana, který se přestěhoval do města.
Tentokrát vypadal ještě omšeleji než jindy.
„Ahoj, Antone,“ usmála se Julka. Tvář měla až doposud dost vážnou. Vypadalo to, že Semjon se naplno věnuje výchovné práci – na takové věci je pravý mistr.
„Já bych řek, že se nestalo nic,“ pokrčil rameny Semjon. „Všude klid po pěšině. Minulej tejden jsme sebrali dvě vědmy, vlastně jen pro pár hloupůstek.“
„No tak zaplať pánbu,“ řekl jsem a ze všech sil se snažil nevěnovat pozornost Julčinu žalostnému pohledu. „Já jdu k šéfovi.“
Semjon přikývl a otočil se zase k Julce. Když už jsem vstupoval do Geserova předpokoje, zaslechl jsem:
„Podívej se, Julko, já se tyhle věci věnuju už šedesát let, ale takovouhle nezodpovědnost…“
Je příkrý. Ale když někomu nadává, má vždycky proč, a tak jsem se rozhodl, že Julku před nepříjemnou rozmluvou zachraňovat nebudu.
V předpokoji, kde teď příjemně šelestila klimatizace a strop byl vyzdoben droboučkými halogenovými svítidly, seděla Larisa. Geserova sekretářka Galočka měla zřejmě dovolenou a naše dispečerky toho popravdě řečeno na práci moc nemají.
„Ahoj, Antone,“ pozdravila mě. „Vypadáš dobře.“
„To dělaj ty dva týdny na pláži,“ prohlásil jsem hrdě.
Larisa zašilhala po hodinách:
„Mám tě hned poslat dál. Ale ještě tam má návštěvu. Chceš jít hned?“
„Chci,“ řekl jsem. „Přece jsem tolik nechvátal jen tak nazdařbůh.“
„Jde k vám Goroděckij, Borisi Ignaťjeviči,“ řekla Larisa do selektoru a kývla na mě: „Tak běž…, ale je tam pěkně horko!“
Za Geserovými dveřmi horko opravdu bylo. V křeslech před jeho stolem se téměř kroutili dva muži středního věku, které jsem si okamžitě překřtil na Tlustého a Tenkého. Potili se ovšem oba.

„A čeho jsme přitom svědky?“ otázal se Geser vyčítavě a koukl po mně. „Pojď dál, Antone. Posad se, už budeme hotovi…“
Tlustý a Tenký si viditelně oddechli.
„Nějaká naprosto fádní a hloupá hospodyňka… si klidně překrucuje fakta…, problémy zbanálňuje a zjednodušuje… a vám přitom dává na frak! Řekl bych v celosvětovém měřítku!“
„Na frak nám dává, protože překrucuje a zjednodušuje,“ ohradil se ponuře Tlustý.
„Vy jste přece říkal, abychom to brali, jak to je,“ přikývl Tenký. „A tohle je výsledek, Přesvětlý Gesere!“
Pohlédl jsem na oba Geserovy návštěvníky šerem. No tohle! Zase lidi! A přitom znají šéfův oficiální titul i jméno! A ještě obojí pronášejí vyloženě sarkasticky! Jistě, přiházívá se ledacos, ale aby se Geser o vlastní vůli otevíral lidem…
„Dobře,“ kývl šéf. „Tak vám dám ještě jednu šanci. Ale pracujte laskavě každý sám.“
Tlustý s Tenkým si vyměnili významný pohled.
„My se vynasnažíme,“ usmál se dobromyslně Tlustý. „Ale musíte uznat, že jistých úspěchů jsme dosáhli…“
Geser zafuněl. Návštěvníci povstali, jako by zaznamenali nevyslovený signál, že audience je u konce, a oba šéfovi podali ruku. V předpokoji Tenký cosi laškovně utrousil před Larisou a ta se rozesmála.
„To byli lidi?“ zeptal jsem se opatrně.
Geser přikývl a nevraživě se podíval na dveře. Pak si povzdechl:
„Lidi, lidi… No nic, Goroděckij. Posad se.“
Usedl jsem, ale Geser ještě pořád neříkal nic. Přehraboval se v papírech, pak si hrál s jakýmisi barevnými, do hladka obroušenými sklíčky, nasypanými v hrubé hliněné misce. Býval bych se na ty amulety nebo prostě skleněné korálky strašně rád podíval, ale nechtěl jsem vypadat vlezle, a tak jsem to raději neriskoval.
„Tak jak bylo na dovolené?“ zeptal se nakonec, když už vyčerpal všechny ostatní důvody, proč s rozhovorem zatím nezačínat.
„Krásně,“ odpověděl jsem. „Jenom mi tam bez Světy bylo smutno. Jenže přece nebudeme Naďušku tahat do toho španělskýho pekla. To by nebylo dobrý…“
„To ne,“ přisvědčil Geser. Ani jsem nevěděl, jestli velký mág vůbec má taky nějaké děti. Nejspíš ano. Zřejmě taky bude schopen něčeho, jako jsou otcovské city. „Ty jsi volal Světlaně, Antone?“
„Ne… Vy jste s ní mluvil?“
Přikývl. A pak to přišlo – najednou praštil pěstí do stolu a vyhrkl:
„Co si ta ženská vůbec myslí? Nejdřív zběhne z hlídky…“
„Ale na odchod do výslužby máme přece právo všichni, Gesere,“ skočil jsem mu do toho. Jenže jeho ani nenapadlo, že by se měl omluvit.
„Klidně si dezertuje! Kouzelnice její kategorie už nepatří sama sobě! Zejména když… si říká Světlá… A dceru nakonec vychovává jako člověka!“
„Naďa je člověk,“ řekl jsem a pocítil, že to ve mně začíná taky vřít. „O tom, jestli se stane Jinou, bude rozhodovat ona sama…, Přesvětlý Gesere!“
Šéf pochopil, že teď jsem se naštval já, a změnil tón:
„No dobře. To je vaše věc. Klidně se vyhýbejte našemu boji a tomu dítěti kazte život… Jak si přejete. Ale kde se v ní bere ta nenávist?“
„A co vám řekla?“ zeptal jsem se.
Geser si povzdechl:
„Tvoje žena mi zavolala. A to na číslo, které by neměla znát…“
„To znamená, že ho nezná!“ vstoupil jsem mu do toho popuzeně.
„…a řekla mi, že tě chci zabít! Že jsem si vymyslel dalekosáhlý plán, jehož smyslem je tvoje fyzická likvidace!“
Chviličku jsem se mu díval přímo do očí a pak jsem se rozchechtal.
„Tobě je to k smíchu?“ zeptal se skoro zmučeně. „Opravdu je ti to k smíchu?“
„Gesere…,“ potlačil jsem stěží smích. „Nezlobte se. Můžu mluvit upřímně?“
„Buď tak laskav…“
„Vy jste ten největší intrikán, jakýho znám. Snad ještě horší než Zavulon. Machiavelli je proti vám cucák…“
„Neděláš dobře, že Machiavelliho neumíš docenit,“ broukl Geser. „Jasně – jsem intrikán. Co dál?“
„Dál jsem si jist, že mě zabít nehodláte. V kritické situaci byste snad byl schopen mě obětovat. Dejme tomu ve jménu záchrany neporovnatelně většího počtu lidí či Světlých. Ale že byste si něco naplánoval…, že byste intrikařil…, tomu nevěřím.“
„Díky, tos mi udělal radost,“ kývl Geser kuse hlavou. Zatím jsem nechápal, jestli jsem se ho dotkl nebo ho naopak potěšil. „Tak co si to ta Světlana vzala do hlavy? Nezlob se, Antone…“ Geser najednou znejistěl a dokonce uhnul pohledem. Pak ale myšlenku dokončil: „Nečekáte vy náhodou dítě? Myslím další…“
Zakuckal jsem se a zakroutil hlavou:
„Ne…, řekl bych, že ne… To by mi snad oznámila!“
„Ženský někdy zblbnou, když čekaj dítě,“ broukl Geser a znovu se začal probírat ve svých sklíčkách. „Začínají všude vidět nebezpečí, který hrozí dítěti, manželovi nebo jim samotným… Nebo že by…“ Tady velký mág nadobro upadl do rozpaků a sám sebe přerušil: „Nesmysl…, zapomeň na to. Že radši nezajedeš za ženou na vesnici – pohrál by sis tam s holčičkou, napil se čerstvě nadojeného mléka…“
„Ale mně zítra končí dovolená,“ připomněl jsem mu. Něco se mi na tom všem zatraceně nelíbilo! „A pokud tomu dobře rozumím, tak bych měl začít pracovat už dneska, ne?“
Geser na mě vytřeštil oči:

„Antone! Jakápak práce! Světlana na mě řvala dobrých patnáct minut! Kdyby byla Temná, už nade mnou visí černá smršť jako hrom. Naopak – žádná práce nebude. Dovolenou ti o týden prodlužuju a ty koukej odjet za ženou na venkov.“
U nás v moskevské filiálce se říká, že Světlý nemůže nikdy udělat tři věci – zařídit si klidný osobní život, dosáhnout klidu a míru na celém světě a dostat od šéfa mimořádnou dovolenou.
S osobním životem jsem upřímně řečeno spokojen. A teď jsem ještě ke všemu dostal týden dovolené navíc.
Kdoví, třeba se ještě ke všemu blíží epocha klidu a míru na celém světě…
„Ty nejsi rád?“ zeptal se šéf.
„Jsem,“ přiznal jsem se. Představa, že budu pod bdělým dohledem tchýně plít záhonky, mě nadšením nenaplňovala, zato vzpomínka na Světku a Naďu rozhodně. Naďa, Naděnka, Naďuška. Ten můj dvouletý zázrak. Ten malý človíček… Potenciální Jiná s obrovskými schopnostmi. Kouzelnice tak velká, že jí Geser jednou nebude sahat ani ke kotníkům. Představil jsem si Naďčiny sandály, kolem nichž se hemží nepatrný Geser, a pobaveně se ušklíbl.
„A zajdi si do účtárny, vyplatí ti tam prémie…,“ pokračoval Geser, který neměl nejmenší tušení, jakému intelektuálnímu posměchu jsem ho právě vystavil. „Důvod si vymysli sám. Mohlo by to být něco jako… za dlouholetou poctivou práci…“
„Co jste to pro mě měl za práci, šéfe?“ zeptal jsem se.
Geser neřekl nic a jen mě dlouze provrtával pohledem. Ničeho však nedosáhl, a tak řekl:
„Já ti to teda řeknu – a ty hned zavoláš Světlaně. Přímo odsud. A zeptáš se jí, jestli máš tu práci vzít nebo ne. Dobře? A taky jí řekneš o tom týdnu dovolené.“
„A co se vlastně stalo?“
Místo odpovědi otevřel psací stůl a vytáhl odtud černé kožené desky, které mi hned podal. Z desek vanuly vůně těžké bojové magie.
„Klidně to otevři, nechal jsem ti k tomu zřídit přístup…,“ broukl Geser.
Tak jsem desky otevřel; jakýkoli Jiný nebo člověk bez povoleného přístupu by se po něčem takovém okamžitě proměnil v hrstku popela. Uvnitř ležel dopis. Jedna jediná obálka.
Adresa našeho úřadu byla pečlivě vylepena z vystřihaných novinových liter.
Zpáteční adresa přirozeně chyběla.
„Jak originální,“ řekl jsem. „Můžu to otevřít?“
„Samozřejmě. Kriminalisti už s tou obálkou udělali, co se dalo. Otisky žádné, lepidlo je italské a dostaneš ho v každé trafice…“
„A ten papír je toaletní!“ zvolal jsem nadšeně, když jsem z obálky vytáhl samotný dopis. „Je aspoň nepoužitý?“
„Bohužel,“ řekl Geser. „Nikde jediná stopa nějaké organické látky. Normální toaleťák. Značka Čtyřiapadesát metrů.“
Na kusu toaletního papíru, utrženého sice v místech příslušné perforace, ale hodně nedbale, byl podobně jako na obálce text, sestavený z novinových výstřižků. Byla to pokud možno celá slova, podle potřeby doplněná chybějícími literami, samozřejmě bez ohledu na druh a velikost písma:
„PRO NOČNÍ HLÍDKu by MOHLO BÝT ZAJÍMAVé, že JEDEN Jiný ODHALil jednomu člověku celou pravdu o JINých a teď se chystá udělat Z TOHO ČLOVĚKa JINÉHO. PříTEl.“
Normálně bych se asi zasmál. Jenže mi nějak nebylo do smíchu. Místo toho jsem jen jasnozřivě poznamenal:
„To Noční hlídka je napsáno pokud možno velkými písmeny – jen koncovky jsou doplněné.“
„On vyšel nedávno takový článek v Argumentech a faktech,“ vysvětlil mi Geser. „O požáru na televizním vysílači. Jmenovalo se to NOČNÍ HLÍDKA NA OSTANKINSKÉ VĚŽI.“
„Jak originální,“ prohodil jsem stísněně. Při pouhé vzpomínce na věž v Ostankinu se mi udělalo mírně mdlo. To nebyly nejveselejší časy a ty příhody taky nebyly zrovna kratochvilné. Tvář Temného, co jsem ho šerem shodil z vysílače dolů, mě bude pronásledovat po celý zbytek života. ..
„Neber si to tak, Antone. Postupoval jsi tenkrát naprosto správně,“ chlácholil mě hned Geser. „Dáme se do toho.“
„Tak jo, Borisi Ignaťjeviči,“ oslovil jsem ho tentokrát starým „civilním“ jménem. „Myslíte, že je to míněno vážně?“
Geser jen pokrčil rameny:
„Po nějaké magii nikde ani stopy. To znamená, že ten dopis dával dohromady buď člověk, nebo zdatný Jiný, který po sobě umí dokonale zamést stopy. Pokud je to člověk, musíme počítat s tím, že skutečně došlo k úniku informací. No a pokud je to Jiný…, tak máme co do činění s naprosto nezodpovědnou provokací.“
„A stopy žádné, říkáte,“ ujistil jsem se ještě jednou.
„Žádné. Jediné, čeho se můžeme chytit, je poštovní razítko.“ Geser se nespokojeně zašklebil. „Ale i to silně zavání šikovně zařízeným podvodem…“
„Copak, že by ten dopis poslali z Kremlu?“ zazubil jsem se.
„Skoro. Schránka, do které dopis někdo vhodil, se nachází na území elitní obytné zóny Assol.“
Ty vysokánské domy s červenými střechami, které by bezesporu schválil i soudruh Stalin, jsem samozřejmě viděl mockrát. Jenže jen zpovzdálí.
„Tam se hned tak někdo nedostane, co?“
„To nedostane,“ přikývl Geser. „Takže ten, kdo po všech kejklích s toaletním papírem a vystřihanými písmenky hodil dopis do schránky právě tam, buď udělal školáckou chybu…“
Zakroutil jsem hlavou.
„…nebo nás chce zavést na falešnou stopu…“ Geser učinil pauzu, zadíval se na mě a pozorně sledoval mou reakci.
Zamyslel jsem se a znovu jsem zavrtěl hlavou:
„Ne. To by bylo až příliš naivní.“

„No, a nebo je to opravdu náš přítel," utrousil Geser se sarkastickým důrazem na posledním slovu, „a opravdu nás chce upozornit na hrozící nebezpečí."
„Ale proč?" zeptal jsem se.
„A proč by ten dopis jinak posílal?" odpověděl mi na otázku otázkou. „Jistě chápeš, Antone, že nereagovat na ten dopis nemůžeme. Vycházejme přitom z nejhorší varianty – mezi Jinými je skutečně zrádce, který je schopen a ochoten odhalit lidstvu tajemství naší existence."
„Jenže kdo by mu to uvěřil?"
„Člověku nikdo. Ale kdyby to byl opravdu Jiný, a užil aspoň část svých schopností…"
Geser měl přirozeně pravdu. Já si ale pořád nemohl srovnat v hlavě, kdo a proč by něco takového dělal. Dokonce i ten nejhloupější a nejzavilejší Temný přece musí chápat, co by po takovémto odhalení následovalo.
Nový hon na čarodějnice – to by následovalo.
A do role čarodějnic si lidi rádi obsadí jak Temné, tak Světlé. Prostě každého, u koho zjistí nadání Jiného…
Včetně Světky. A včetně Naďušky.
„Ale jak by bylo možné ‚udělat z toho člověka Jiného'?" zeptal jsem se. „To jako upíra?"
„Upíra nebo vlkodlaka…," rozhodil Geser rukama. „Jiné možnosti vlastně nejsou. Iniciace je možná jedině v té nejhrubější a nejprimitivnější hladině temné síly, a dotyčný by za to zaplatil ztrátou své lidské podstaty. Iniciovat člověka v mága není možné."
„Naďuška…," zašeptal jsem. „Vy jste přece přepsali Světlaninu Knihu osudu!"
„Ne, Antone. Tvé dcerce bylo souzeno, aby se narodila jako velká kouzelnice. My jsme jen upřesnili znak. A zbavili ho prvku nahodilosti…"
„A co Jegor?" připomněl jsem mu. „Z toho chlapce už se stal Temný…"
„Jenže tomu jsme znak iniciace nadobro setřeli. A dali mu šanci vybrat si znova," přikývl Geser. „Všechny zásahy, jichž jsme schopni, souvisejí jen s volbou Temný nebo Světlý. Do volby člověk nebo Jiný ovšem zasáhnout nemůžeme. Do té nedokáže zasáhnout nikdo na světě."
„Takže upíři," usoudil jsem. „Třeba se mezi Temnými objevil další zamilovaný Jiný…"
Geser se zamyslel:
„Možné to je. Pak by to bylo poměrně jednoduché. Temní si tu svou havěť zkontrolují, vždyť v tomhle případě musí být jejich zájem stejný jako náš… Ostatně – oni taky dostali takový dopis. Úplně stejný. A odeslaný taky z Assolu."
„Co Inkvizice – ta ho nedostala?"
„Zapaluje ti to čím dál líp," ušklíbl se Geser. „Taky. Taky poštou. Taky z Assolu."
Geser zcela zjevně na cosi narážel. Tak jsem se zamyslel a učinil další bystrou dedukci:
„Takže vyšetřování vedou obě hlídky i Inkvizice?"
V Geserově pohledu se mihlo cosi jako zklamání.
„Vypadá to, že ano. Čistě soukromě a je-li toho nezbytně zapotřebí, se Jiný člověku otevřít může. To přece víš…," a kývl směrem ke dveřím, za nimiž před chvíli zmizeli jeho návštěvníci. „Jenže znovu opakuju – čistě soukromě! A s uplatněním příslušných magických omezení. V tomhle případě je ale situace daleko horší. Vypadá to, že někdo z Jiných se chystá kšeftovat s iniciacemi."
Představil jsem si upíra, který nabízí své služby novým Rusům, a musel jsem se usmát: ‚Nechtěl byste prostýmu lidu pít krev doslova, váženej pane?' Ačkoli – tady přece o krev nejde. Jenže i ten nejslabší upír nebo vlkodlak magickou sílu mají. Nemusí se bát nemocí a žijí velmi, velmi dlouho. A neměli bychom zapomínat ani na fyzickou sílu – takový vlkodlak namlátí hubu třeba i Tysonovi. A pak je tu ten proslulý „životní magnetismus" neboli Hlas, což jsou schopnosti, které taky mají plně k dispozici. Každá ženská, na kterou si vzpomenete, je vaše – stačí jen prstem zakývat. Ve skutečnosti jsou samozřejmě jak upíři, tak vlkodlaci spoutáváni spoustou pravidel, která musejí respektovat. Ta omezení jsou podstatně větší než u mágů, protože při jejich nevyrovnanosti to ani jinak nejde. Jenže je otázka, zda to takový novopečený upír vůbec chápe.
„Čemu se směješ?" zeptal se mě Geser.
„Ale – představil jsem si inzerát v novinách: ‚Proměním vás v upíra. Spolehlivě, kvalitně, se stoletou zárukou. Cena dohodou'."
Přikývl:
„Dobrá myšlenka. Hned nařídím kontrolu všech novin a inzertních stránek na internetu."
Podíval jsem se na něj, ale zda žertuje nebo zda to myslí vážně, jsem nepochopil.
„Já bych řekl, že reálné nebezpečí zatím nehrozí," usoudil jsem nahlas. „Nejspíš to bude tak, že se nějakej praštěnej upír rozhodnul, že si přivydělá. Ukázal vybranýmu bohatci pár triků a nabídl mu, že ho… no… kousne."
„Že ho kousne, a bude hotovo," rozvinul mou myšlenku Geser.
To mi dodalo elánu a já pokračoval:
„A pak někdo…, dejme tomu žena toho zbohatlíka, všechno nějak zjistil. A zatímco manžel váhá, co dál, ona napsala nám. V naději, že upíra odstraníme a její muž zůstane člověkem. Proto ta zvláštní kombinace – text dopisu vystříhaný z novin a poštovní schránka v Assolu. To je volání o pomoc! Přímo nám to říct nemůže, ale jako by nás zapřísahala: Zachraňte mého muže."
„Jsi romantik," zakroutil Geser nespokojeně hlavou. „Je-li vám život milý, držte se co nejdál od močálů… A pak šupšup, a už vystřihuje nůžtičkami z manikúry novinová písmenka z listu Pravda… A co adresy, na ty podle tebe přišla taky v novinách?"
„Jasně, co adresa Inkvizice!" vykřikl jsem, jak jsem tak začínal chápat.
„No vidíš, že jsi na to přišel! Copak ty bys dokázal poslat dopis na Inkvizici?"

Mlčel jsem. Právě mi bylo naznačeno, kde je mé místo.
„V naší hlídce znám jejich adresu jen já. A předpokládám, že v Denní hlídce jen Zavulon. A to by znamenalo co, Goroděckij?“
„Že jste dopis odeslal vy. Nebo Zavulon.“
Geser jen zafuněl.
„Jak na to Inkvizice reagovala? Polekali se?“
„To není to správné slovo. Pokus obchodovat s iniciacemi sám o sobě je nijak zvlášť nevzrušuje. Je rutinní povinností hlídek, aby rušitele pořádku objevily, potrestaly a únik informací zastavily. Tím spíš, že něčím takovým jsme pobouřeni jak my, tak Temní… Jenže dopis Inkvizici je problém sám o sobě. Dobře víš, že Inkvizitorů je málo. Když nějaká strana poruší Dohodu, Inkvizice se obvykle přichýlí k druhé straně, aby tak udržela rovnováhu. Což nás nutí… k disciplíně. Ale teď si představ, že v jedné z hlídek začne dozrávat plán konečného a definitivního vítězství na druhou stranou. Skupina bojových mágů vyrazí do terénu a všechny Inkvizitory prostě zlikviduje – samozřejmě v případě, že budou vědět, kde Inkvizici hledat. Kdo v ní slouží, kde bydlí, kde jsou k mání dokumenty…“
„A ten dopis přišel na jejich ústředí?“ upřesnil jsem si.
„Ano. A soudě podle toho, že už za šest hodin byl úřad prázdný a v budově vypukl požár, lze usuzovat, že právě tam měli archiv. Zkrátka a dobře – ten, kdo napsal Inkvizici, jí vlastně hodil rukavici, a je jedno, jestli to byl člověk nebo Jiný. Inkvizice ho v každém případě bude pronásledovat. Oficiálním důvodem pro pátrání bude porušení zásad utajení a pokus o iniciaci člověka. Ve skutečnosti mají ovšem strach o vlastní kůži.“
„Nikdy by mě nenapadlo, že se o sebe můžou bát,“ řekl jsem.
Geser přikývl:
„A jak se o sebe bojí, Antone! Popřemýšlej si třeba o tom, proč se v Inkvizici ještě nikdy nevyskytl zrádce. Přicházejí k nim Temní i Světlí. Jsou tam vyškoleni. Načež Temní tvrdě trestají Světlé a Světlí zase Temné – samozřejmě za předpokladu, že je porušena Dohoda.“
„Asi jsou to takový nátury,“ zauvažoval jsem. „A Inkvizice si je vyloženě vybírá.“
„A nikdy se nemýlí?“ zeptal se skepticky šéf. „To se nestává, kamaráde. Ale přitom se v dějinách ještě nestalo, že by Dohodu porušil Inkvizitor…“
„Asi až moc dobře chápou výsledek porušení Dohody. Jeden Inkvizitor v Praze přímo řekl: Nás ovládá hrůza!“
Geser svraštil čelo:
„Vítězslav, že ano… Ten si na takové okázalosti potrpí… No dobře, tím se netrap. Situace je jednoduchá – existuje nějaký Jiný, který buď vědomě porušuje dohodu, nebo se hlídkám a Inkvizici pošklebuje. Inkvizice vyšle do vyšetřování své lidi a Temní jakbysmet. A od nás taky někoho chtějí.“
„A můžu se zeptat, proč to mám být právě já?“
„Z řady důvodů. Především proto, že během šetření zřejmě narazíme na upíry. A ty jsi na tuhle čeládku vyloženě odborník.“
Pozorně jsem na něj pohlédl. Ne, zdá se, že to myslí vážně…
„A za druhé,“ Geser po německu narovnával prsty sevřené v pěst. „Jako své oficiální vyšetřovatele Inkvizice určila dva tvé známé – Vítězslava a Edgara.“
„Edgar je v Moskvě?“ podivil jsem se. Že by mi ten černý mág, co před třemi lety přešel do Inkvizice, byl sympatický, jsem říct nemohl. Ale… na druhé straně se ani nedalo říct, že by mi byl vyloženě nepříjemný.
„Ano, je tady. Před čtyřmi měsíci ukončil výcvik a přijel sem k nám. No a protože při téhle práci budeš přicházet do styku s Inkvizitory, je každý osobní kontakt užitečný.“
„Kontakt s ním popravdě řečeno moc příjemnej nebyl,“ připomněl jsem šéfovi.
„No a co, já ti přece nebudu v pracovní době nabízet thajské masáže!“ vyštěkl svárlivě. „A proč na to chci nasadit právě tebe…“
Umlkl.
A já čekal.
„Zkrátka – za Temné vede pátrání taky tvůj starý známý.“
Jméno už ani říkat nemusel. Ale on pokračoval:
„Konstantin… Ten mladý upír, co býval tvůj soused. Řekl bych, že jste k sobě měli docela blízko.“
„Ano, to ano,“ odpověděl jsem trpce. „Dokud byl ještě dítě, pil jen vepřovou krev a snil o tom, že by se svýho prokletí nějak zbavil… Dokud nepochopil, že jeho přítel bílý mág takové jako on spaluje na hromádku popela.“
„Takový je život,“ konstatoval suše Geser.
„Ale mezitím už pil i lidskou krev,“ připomněl jsem důrazně. „To proto se v Denní hlídce tak vypracoval.“
„Je to nejmladší nejvyšší upír v Evropě. Když bychom to porovnali s naší hierarchií, tak je to…“
„Jasně – zhruba druhá až třetí kategorie,“ zašeptal jsem. „Tedy pět až šest zničených lidských životů.“
Kosťo, Kosťo… Tenkrát jsem byl mladý nezkušený bílý mág. V hlídce jsem si pořád nedokázal získat žádné přátele, a stará kamarádství se hroutila jedno po druhém…, protože Jiní a lidé se přátelit nemohou… A najednou se ukázalo, že přímo v sousedství žije rodina Temných. Rodiče byli upíři. A pak iniciovali i svého synka. Pravda – nic odporného nedělali. Žádné noční lovy, žádné žádosti o licence, jen spořádaně popíjeli vepřovou a dárcovskou krev. A to mě, pitomečka, zřejmě připravilo o patřičnou bdělost. Spřátelil jsem se s nimi. Dokonce jsem k nim chodil na návštěvu. A dokonce jsem je zval na návštěvu k sobě! Jedli pokrmy, které jsem pro ně vařil, chválili je… a já trouba nechápal, že lidské jídlo pro ně nemá žádnou chuť a že je trýzní prastarý, věčný hlad. Malý upírek se dokonce rozhodl, že vystuduje biologii a pokusí se odhalit, jak se z toho upírství vyléčit…
A pak jsem poprvé zabil upíra.

A Kosťa odešel k Denní hlídce. Ani pořádně nevím, jestli tu biologii dostudoval, ale dětských iluzí se zbavil docela jistě…
Začal dostávat licence na vraždy. Jinak by se za pouhé tři roky nevypracoval na nejvyššího upíra. Někdo mu navíc musel pomoct. Někdo musel využít všech možností Denní hlídky, aby hodný a snaživý chlapec Kosťa dostával svolení zatínat řezáky do lidských krků…
Už jsem tušil, kdo mu pomohl.
„Co myslíš, Antone," vstoupil do mých úvah Geser, „koho mám za těchto okolností jmenovat vyšetřovatelem z naší strany?"
Vytáhl jsem z kapsy telefon a navolil Světlanino číslo.

Kapitola druhá
V naší branži jen zřídka pracujeme s naprosto spolehlivým krytím.
Je-li toho ale zapotřebí, pak nejdůležitější je spolehlivě zamaskovat podstatu jinosti. Nesmí vás prozradit ani aura, ani proudy síly, ani turbulence v šeru. Princip je celkem jednoduchý – když jste mág páté kategorie, tak vás neobjeví mágové v šestce a sedmičce. Když jste první kategorie, nepřijde na vás nikdo od druhé kategorie níž. No a když jste mág mimo kategorie, tak máte celkem slušnou šanci, že vás neodhalí nikdo.
Mě maskoval sám Geser. Hned po rozmluvě se Světlanou, která byla krátká, ale tíživá. Nepohádali jsme se, to ne. Ale ona z toho byla strašně otrávená.
A pak nutně potřebujete legendu. Nejjednodušší je zajistit si ji magickými metodami – úplně neznámí lidé vás pak klidně považují za bratra, švagra nebo kamaráda z vojny, se kterým jste utíkali z kasáren a někde chlastali domácí kořalu. Každé takové magické krytí ale zanechává stopy, které už průměrně zdatný Jiný postřehne.
Proto moje legenda neměla s magií absolutně nic společného. Geser mi předal klíče od jednoho bytu na sídlišti Assol – asi sto padesát metrů čtverečních v sedmém patře. Byt zněl na moje jméno a byl zakoupen před půlrokem. Když jsem na to vytřeštil oči, Geser mi vysvětlil, že doklady se psaly dnes ráno, ale samozřejmě se zpětným datem. Za velké peníze. A že ten byt bude pak třeba vrátit.
Klíče od bavoráka jsem dostal víceméně jako přívažek. Auto nebylo nejnovější a ne právě luxusní, ale k tak malému bytu se přesně hodilo.
Pak do pracovny přišel krejčí – smutný stařičký Žid, jinak Jiný sedmé kategorie. Přeměřil si mě, slíbil, že do večera bude oblek hotov a že „ten chlapec konečně začne vypadat jako člověk". Geser byl vůči krejčímu nevídaně zdvořilý, sám mu otevřel dveře, vyprovodil ho až do předpokoje a při loučení se plaše zeptal, jak to vypadá s jeho kabátkem. Krejčí mu řekl, ať si s tím nedělá hlavu a že než přijdou podzimní chladna, bude kabát pro Přesvětlého Gesera dávno hotov.
Po těchto slovech příliš nepotěšil ani slib, že oblek si na rozdíl od bytu a bavoráku můžu nechat. Skutečné, ba monumentální kusy pánského šatníku zřejmě krejčí za půl dne nešil.
Kravatami mě vybavil sám Geser, který mě navíc naučil vázat jakýsi obzvlášť módní uzel. Pak mi přidělil balíček bankovek, dal mi adresu nějakého obchodu a nařídil mi, abych si tam dokoupil všechno ostatní včetně prádla, kapesníků a ponožek. Jako poradce mi byl přidělen Ignat, bílý mág, jemuž by v Denní hlídce říkali incubus. Nebo succubus – jemu osobně je to víceméně jedno.
Procházka po buticích, v nichž se Ignat pohyboval jako ryba ve vodě, mě vyloženě potěšila. Zato návštěva nóbl holičství, přesněji řečeno salonu krásy, mě vyčerpala málem k smrti. Postupně si mě prohlížely dvě dámy a nakonec mládenec, který vypadal na homosexuála, i když zřejmě nebyl. Všichni dlouze vzdychali a mému mistrovi holičskému adresovali přání, která nebyla příliš lichotivá. Kdyby se naplnila, holič by zřejmě do konce svých dnů stříhal nanejvýš vlnu z olysalých ovcí. A přitom neznámo proč v Tádžikistánu. Tohle bylo zřejmě to nejstrašnější holičské prokletí…, až jsem se rozhodl, že až úkol skončí, zajdu se podívat do holičství nižší kategorie, kam jsem chodil v posledním roce, a zkontroluju si tam, jestli tomu nešťastníkovi někdo z tamních mistrů nepřivěsil inferno.
Kolektivní rozum odborníků na lidskou krásu nakonec rozhodl, že mě může zachránit jedině střih skoro dohola, korunovaný nad čelem krátkou ofinou. Jako mívají drobní mafiáni, kteří vydírají malé obchodníčky na tržišti. Utěšili mě tím, že léto má být horké a že to pro mě vlastně bude pohodlné.
Po stříhání, které trvalo pres hodinu, jsem byl vystaven manikúře a pedikúře. Pak mě spokojený Ignat odvedl ke stomatologovi, který mi speciálními nástroji odstranil zubní kámen a poradil mi, abych tuto proceduru opakoval každého půl roku. Ty zuby mi po lékařové zásahu připadaly jako nahé a bylo až nepříjemné dotýkat se jich jazykem.
Takže na dvojsmyslnou Ignatovu poznámku: „Ale teď bych se do tebe snad i zamiloval, Antone!" jsem nenašel dostatečně říznou odpověď, cosi jsem nesrozumitelně zamručel a na celou zpáteční cestu do úřadu jsem se tak stal terčem jeho prostoduchého vtipkování.
Oblek už na mě čekal. A s ním krejčí, který nespokojeně bručel, že šít šaty bez pořádného zkoušení je jako ženit se z musu.
Tak nevím. Kdyby všechna manželství z musu byla tak zdařilá jako ten oblek, počet rozvodů by se možná rovnal nule.
Geser pak s krejčím ještě volně pohovořil o svém kabátu. Dlouho a temperamentně se dohadovali o knoflíky, dokud Přesvětlý mág přece jen nekapituloval. Kdežto já stál u okna, zíral do podvečerní ulice na pomrkávající kontrolku imobilizéru ve „svém" autě.
Aby mi tu káru nakonec někdo neukrad… Magickou ochranu, která potenciální zlodějíčky rovnou odhání, použít nemůžu. Ta by mě prozradila stejně dokonale jako špióna Stierlitze z té anekdoty, v níž je sice nenápadný, ale táhne za sebou padák.
Přespat jsem dnes měl už v novém bytě. A přitom se tvářit, že jsem tam už kdoví pokolikáté. Ještě že doma na mě nikdo nečeká. Ani žena, ani dcera, ani pejsek s kočičkou… Dokonce ani akvárium s rybičkami jsem si nikdy nepořídil. A dobře

jsem udělal…
„Tak pochopil jsi svůj úkol, Goroděckij?“ zeptal se mě šéf. Zatímco jsem se smutně zasnil u okna, krejčí odešel. V nových šatech jsem se cítil podivuhodně pohodlně. Dokonce i přes ten drn na hlavě jsem si nepřipadal jako postrach pendlujících obchodníčků, ale jako docela seriózní pán. Kupříkladu jako výběrčí výpalného v kamenných krámech.
„Takže – nastěhuju se do Assolu. Seznámím se se sousedy. Začnu tam hledat stopy toho odpadlického Jiného a jeho člověčího klienta. Všechno budu okamžitě hlásit. Při setkání s dalšími vyšetřovateli se budu chovat korektně, budu si s nimi vyměňovat informace a řádně s nimi spolupracovat.“
Geser si stoupl vedle mě k oknu a přikývl:
„Správně, Antone, přímo výborně… Jedině že to nejdůležitější jsi vynechal.“
„Ano?“ užasl jsem.
„Ano. Nebudeš se držet žádné vyšetřovací verze. Dokonce ani té nejpravděpodobnější! Ten Jiný může být upír nebo vlkodlak, ale taky nemusí.“
Přikývl jsem.
„Může to být Temný,“ pokračoval Geser. „Ale může se z něj vyklubat i Světlý.“
Neřekl jsem nic, ale tahle možnost už mě taky napadla.
„A ještě něco,“ dodal Geser. „To, že se z toho člověka chystá udělat Jiného. To může být bluf.“
„Ale nemusí?“ zeptal jsem se. „Tak existuje možnost změnit normálního člověka v Jiného, nebo ne, Gesere?“
„Přece si nemyslíš, že bych před tebou něco tak důležitého tutlal! Jen si vzpomeň na ty spousty zlomených osudů Jiných…, kolik tu bylo báječných lidí, kteří byli odsouzeni jen k tomu pomíjivě krátkému lidskému životu… Zatím se nikdy a nic podobného nestalo. Jenže všechno se nakonec jednou stane poprvé.“
„Tak to radši budu předpokládat, že to možné je,“ přikývl jsem.
„Nemůžu tě vybavit žádnými amulety,“ zalitoval šéf. „Ale to jistě chápeš sám. Jakékoli magii se radši vyhýbej. Jediné, co je přípustné, je dívat se v případě potřeby šerem. Kdyby to ale bylo nezbytné, rychle ti přispěcháme na pomoc. Stačí se ozvat.“
Odmlčel se a ještě dodal:
„Žádné přímé srážky v tomhle případě neočekávám. Ty je ale očekávat musíš.“

Ještě nikdy jsem neměl příležitost parkovat v podzemních garážích. Aut tu naštěstí nebylo moc, betonové zídky zalévalo jasné světlo a strážný sedící u monitorů vnitřního televizního okruhu mi ochotně ukázal, kde najdu boxy pro svá auta.
Tady se totiž automaticky předpokládalo, že budu mít aspoň dvě.
Když jsem zaparkoval a zajistil auto, vytáhl jsem z kufru tašku a zamířil k východu. Strážný se mě zaraženě zeptal, proč nejdu k výtahům – copak nejezdí? Nezbylo než trpitelsky nakrčit čelo, mávat rukou a vysvětlovat, že jsem tady už rok nebyl.
Strážný se zeptal, na kterém schodišti a v kterém patře bydlím, a pro jistotu mě k výtahu osobně doprovodil.
Obklopen chromem, zrcadly a vzduchem z klimatizace jsem se vznesl do sedmého patra. Až se mě dotklo, že bydlím tak nízko. Samozřejmě netrvám na luxusním apartmá až pod střechou, ale stejně… Na odpočívadle u výtahu, pokud se tohoto činžákového výrazu dá užít pro třicetimetrový vestibul, jsem nejdřív chvíli bloudil ode dveří ke dveřím. Pohádka skončila velmi nečekaně. Jedny dveře totiž chyběly úplně a za nimi se černal obrovitý, zcela prázdný prostor – jen betonová podlaha, betonové stěny a nikde ani jediná vnitřní příčka. Kdesi uvnitř tiše kapala voda.
Volit mezi trojicí dalších dveří bylo docela těžké, protože čísla na nich chyběla. Pak se mi konečně podařilo na jedněch dveřích objevit cosi jako číslo vydrápané hřebíkem a na druhých zbytky nápisu křídou. Z čehož se dalo usoudit, že mé jsou ty třetí. Mimochodem nejméně vzhledné. Od Gesera by se klidně dalo očekávat, že mě ubytuje v bytě, kde nejsou dveře vůbec, ale to by pak bylo po legendě…
Vytáhl jsem svazek klíčů a dveře poměrně snadno odemkl. Zašátral jsem po vypínači a nahmatal jich celé hejno.
Tak jsem je začal postupně mačkat.
Když byt zaplavilo světlo, zavřel jsem dveře a zamyšleně se rozhlédl.
No, něco do sebe to má. Snad.
Původní majitel bytu…, ačkoli dobrá, podle legendy jsem to přece já. Tak tedy – když jsem se pustil do zařizování bytu, překypoval jsem napoleonsky velkorysými plány. Jak ji nak si vysvětlit mozaikové parkety, dubová okna, klimatizaci Daikin a další atributy velmi luxusního bydlení?
Jenže pak mi ze všeho nejspíš došly peníze. Protože celý ten spíš ateliérový byt, kde také nebyly žádné příčky byl přímo panensky pustý. V koutě, kde se původně předpokládala kuchyně, stál jen nebezpečně nachýlený plynový sporák dávné sovětské značky Brest, na němž by se dobře vařila krupičná kaše kdysi v dobách mého dětství. Teď přímo na jeho hořácích, jako varování „Nepoužívat!“, hnízdila ta nejobyčejnější mikrovlnka. K dovršení všeho se přímo nad sporákem vznášela přepychová digestoř. Vedle se osiřele krčila dvě štokrlata a nízký konferenční stolek.
Zvyk je železná košile, tak jsem se zul a vykročil do toho kuchyňského koutu. Lednice tu nebyla, nábytek až na ten popsaný taky ne, zato na podlaze stála velká kartónová krabice s potravinami – láhve s minerálkou i s vodkou, konzervy, pytlíkové polévky a krabice sucharů. Díky, Gesere. Škoda, že vás nenapadlo dát mi sem taky aspoň jeden kastrol…
Z „kuchyně“ jsem zamířil ke dveřím koupelny. Zřejmě jsem měl tolik rozumu, že věci tak intimní, jako je vana či záchodová mísa, jsem před případnýma slídivýma očima přece jen ukryl…
Otevřel jsem dveře a nahlédl dovnitř. Tohle by celkem šlo – takových deset, možná dvanáct čtverečních metrů. Všude sympatické tyrkysové kachlíky. Sprchový kout vypadal vyloženě futuristicky – až se jeden bál jen pomyslet, čím vším

bude vybaven.
Zato džakuzi tu nebylo. A vana taky chyběla; tam, kde měla stát, trčely ze zdi jen dvě zaslepené trubky. Ale to by nebylo to nejhorší…
Po krátkém zmateném pobíhání jsem se ujistil, že mé strašlivé podezření se neúprosně naplňuje.
Záchodová mísa tu taky nebyla!
Jen odpadová roura v podlaze, ucpaná dřevěným špalkem.
Tak to vám pěkně děkuju, Gesere!
Ačkoli klid a žádnou paniku, v takovýchhle bytech bývá koupelen a záchodů několik. Musí tu být minimálně ještě jedno hygienické zařízení – pro děti, pro hosty nebo pro personál.
Vběhl jsem zpátky do „ateliéru“ a v koutě hned vedle vchodu jsem objevil ještě jedny dveře. Předtucha mě nezklamala – byla to koupelna pro hosty. Tady se s vanou předem nepočítalo a sprchovací kout byl podstatně jednodušší.
Jenže místo záchoda jsem zase našel jen zaslepený odpad.
No to je hrůza!
To jsem to dopracoval!
Jasně, já všechno chápu – skutečný profesionál na takových maličkostech nebazíruje. Protože když občas na záchod zajde takový James Bond, činí tak jen proto, aby si mohl odposlechnout důvěrnou rozmluvu nebo aby tu zlikvidoval padoucha, ukrývajícího se ve splachovadle.
Jenže já tu mám bydlet!
Pár vteřin jsem neměl daleko k tomu, že zavolám Geserovi a budu požadovat instalatéra se vším nezbytným. Pak jsem si ale představil jeho reakci.
V mých představách se Geser usmíval. Pak si povzdechl a vydal příslušný pokyn, načež do Assolu přijíždí nějaký úplně nejvrchnější moskevský instalatér a osobně mi do jedné z koupelen usazuje tu nešťastnou mísu. A Geser se jen usmívá a pokyvuje hlavou.
Podobné chyby se mágům jeho kvalit nestávají. Jejich chyby se projevují spíš planoucími městy, krvavými válkami a pády prezidentů. Nikoli zapomenutým hygienickým vybavením bytů.
A když v mém příbytku chybí záchod, tak to znamená, že to tak bylo zamýšleno.
Prozkoumal jsem svůj nový životní prostor ještě jednou. Našel jsem tu srolovanou molitanovou matraci a hromádku vesele vybarveného ložního prádla. Matraci jsem rozvinul a z tašky si vybalil své věci. Převlékl jsem se do džínsů a do trička s optimistickým nápisem o klinické smrti – přece nebudu po vlastním bytě chodit v saku a kravatě! Pak jsem sáhl po notebooku…, ostatně, že by si představovali, že na internet polezu přes mobil?
Udělal jsem tedy ještě jednu domovní prohlídku. Připojení k síti jsem nakonec našel na zdi koupelny, naštestí na straně vedoucí do „ateliéru“. Řekl jsem si, že to jisto nebude jen tak, a nahlédl jsem do koupelny. Nemýlil jsem se – vedle neexistující záchodové mísy byla ještě jedna počítačová zásuvka.
Že jsem ale při zařizování bytu měl zvláštní libůstky…
Síť fungovala. Zaplaťpánbu, ale kvůli tomu jsem sem přece nepřišel.
Abych alespoň nějak rozptýlil dusivé ticho, otevřel jsem okna. Do mého příbytku vtrhl příjemný teplý večer. Za řekou svítila okna domů – domů pro normální lidi. Ticho ale bylo dál. A není divu, však už je po půlnoci.
Vytáhl jsem přehrávač, prohrabal cédéčka a nakonec do discmana strčil Bílou gardu, což je kapela, kterou nikdy neuslyšíte na MTV a která nikdy nebude plnit fotbalové stadiony. Nasadil jsem si sluchátka a svalil se na matraci.

Až budeš po týhle válce
prese všechno ještě živ,
poznáš, že tvá nová volnost
ještě trpčí je než dřív.
Sůl, ta bude sladší medu,
slza rychle pomíjí,
a nebude horší trýzně –
žít, když jiní nežijí.
A ty budeš čekat,
co přinese čas,
a ty budeš čekat,
co přinese čas…

Přistihl jsem se při tom, že se pokouším falešně pozpěvovat s tím tichým ženským hlasem, sundal jsem sluchátka a přehrávač vypnul. Já se sem přece nepřijel flákat!
Co by teď asi na mém místě udělal James Bond? Našel by tajemného zrádného Jiného a jeho lidského zákazníka. A co podniknu já?
Budu hledat to, co k životu nezbytně potřebuju. Koneckonců dole v recepci nebo u ochranky nějaké záchody být musejí…
Někde venku, ale vypadalo to, že to bylo hned za okenním sklem, zahučela basová kytara. Vyskočil jsem na nohy, ovšem ve svém bytě jsem neobjevil nikoho.
„Těbuch, borci!“ ozvalo se opět venku. Otevřel jsem okno, vyklonil se ven a přejel pohledem po vysokánské fasádě věžáku. Dvě patra nad sebou jsem spatřil otevřená okna, z nichž zaznívaly ty drsné tóny v nečekané úpravě pro basovou kytaru.

Už jsem dávno neskřip žilku,
to jsem dávno nedělal,
a najednou, když mám chvilku,
tak jsem zase skřípnul žilku,
abych tady moh bejt dál!

Nedokázal jsem si představit nebetyčnější kontrast než tichý hlas zpěvačky Bílé gardy Zoji Jaščenkové a tenhle naprosto nemyslitelný šanson pro basovou kytaru. Písnička se mi ovšem neznámo proč zamlouvala. Zpěvák si dopřál tříakordovou prostinkou mezihru a pak už trpěl dál.

A když dneska skřípnu žilku,
už to není jako dřív,
tak už nebude to nikdy,
i kdybych byl do sta živ.

Rozchechtal jsem se. Mělo to všechny náležitosti městského kriminálnického folklóru – lyrický hrdina vzpomíná na dny zašlé slávy, popisuje svůj zbědovaný dnešek a teskní nad tím, že zašlá sláva se už nikdy nevrátí.
Zmocnilo se mě neodbytné podezření, že kdyby někdo tuhle písničku pustil na Rádiu Šanson, devadesát procent posluchačů by nejspíš ani nenapadlo, že je to parodie.
Kytara vyloudila několik přetěžkých vzdechů a stejný hlas zazpíval další píseň:

Ještě nikdy jsem nebyl ve cvokárně,
tak se mě na ni laskavě nevyptávej…

Hudba utichla. Někdo si opět temně povzdechl a začal se přebírat ve strunách.
Dál už jsem neváhal. Prohrabal jsem svou krabici, vyprostil odtud láhev vodky a šišku suchého salámu. Vyběhl jsem z bytu, zabouchl dveře a vyrazil po schodech nahoru.
Najít byt půlnočního barda nebylo o nic obtížnější než objevit někde v křoví sbíječku.
Myslím v provozu.

Ptáčkové už nezpívali,
jasný slunko v prdeli,
u smetiště v našem dvoře
hnusný děti seděly.

Zazvonil jsem u dveří, ale jistotu, že mě někdo slyšel, jsem rozhodně neměl. Hudba však ustala a během nějaké půlminuty se dveře otevřely.
Na prahu se dobromyslně usmíval pomenší, podsaditý, asi tak třicetiletý chlapík. V ruce držel corpus delicti – basovou kytaru. S jakýmsi chmurným uspokojením jsem konstatoval, že i on je ostříhán takříkajíc na mafiána. Osamělý pěvec měl na sobě otahané džínsy a tričko s neobyčejně interesantním výjevem – výsadkář v ruské uniformě obrovským nožem podřezával krk černochovi ve stejnokroji americké armády.
„Taky dobrý," povšiml si mého pohledu a okomentoval nápis na mé hrudi. „Dej to sem."
Chopil se mé vodky a mého salámu a vykročil do nitra bytu.
Prohlédl jsem si ho šerem.
Byl to člověk.
A auru měl tak strakatou a komplikovanou, že jsem od pokusů mu porozumět okamžitě upustil. Byla v ní šedá, růžová, rudá i modrá… Pěkný koktejl, jen co je pravda.
Vykročil jsem za kytaristou.
Byt měl asi tak dvakrát větší než já. A určitě si na něj nevydělal hraním na basovku… Ačkoli, to není moje starost.
Mnohem legračnější bylo, že až na celkovou plochu vypadal jako přesná kopie mého útulku. Také tady byly znát stopy velkorysých plánů, které se nepodařilo dotáhnout do konce a definitivní dostavbu bylo nutné kvapně ukončit.
Uprostřed obrovitého prázdného prostoru asi tak patnáct krát patnáct metrů, to nejmíň, stála židle, před ní na stojanu se šibenicí mikrofon, kvalitní profesionální zesilovač a dvě reprobedny obludných rozměrů.
U zdi jsem pak zahlédl tři mamutí lednice Bosch. Kytarista tu největší otevřel – byla naprosto prázdná – a vodku strčil do mrazáku s vysvětlením:
„Máš to moc teplý."
„Lednici jsem si ještě nepořídil," vysvětlil jsem.
„Nojo, to se stane," přikývl. „Já jsem Las."
„Jak las?" nepochopil jsem.
„No já se tak menuju. V občance to samozřejmě nemám."
„Já jsem Anton," představil jsem se taky. „A v občance to mám."
„To se stane," přikývl opět zpěvák. „Vodkud deš?"
„Ze sedmýho," vysvětlil jsem mu.

Las se zamyšleně poškrábal v týle. Podíval se na otevřená okna a prozradil mi:
„Musel jsem to votevřít, abych tu neměl takovej bengál. Jinak by to uši nevydržely. Chystal jsem se, že si sem dám studiovou izolaci, ale došly mi prachy."
„To je asi náš společnej problém," poznamenal jsem opatrně. „Já zatím nemám ani záchodovou mísu."
Las se vítězoslavně zazubil:
„To já mám! Už tejden! Jsou to támhlety dveře…"
Když jsem se vrátil a spatřil Lase, jak melancholicky krájí salám, nevydržel jsem a zeptal se:
„A proč máš ten hajzl tak obrovskej a tak anglickej?"
„Všim sis jejich reklamního sloganu?" zeptal se mě. „První klozetovou mísu jsme vymysleli my! No nekup to, když se tam píše něco tak zajímavýho… Tak jsem si řek, že bych si to moh přeskenovat a nepatrně to předělat: My jsme první pochopili, k čemu je lidem…"
„Rozumím ti," přerušil jsem ho pro jistotu. „Já mám zase sprchovej kout."
„Fakt?!" Bard vstal. „Už tři dny sním vo tom, že se umeju…"
Podal jsem mu klíče.
„Jasně – a ty tu zatim připrav něco na zub," zvolal nadšeně Las. „Ta vodka musí stejně bejt eště tak deset minut v mrazáku. Hned jsem zpátky."
Dveře se zabouchly a já zůstal v obrovském nedostavěném bytě úplně sám se zapnutým zesilovačem a obrovskými prázdnými lednicemi.
To jsou mi věci!
Nikdy by mě nenapadlo, že v takovýchto honosných domech taky můžou normálně fungovat nenucené vztahy z někdejších sovětských společných bytů… nebo ze studentské koleje.
Ty si u mě odskoč, a já se k tobě půjdu vysprchovat… Petr Petrovič má lednici, kdežto Ivan Ivanovic slíbil, že přinese vodku, se kterou obchoduje, no a Semjon Semjonyč zase dodá a láskyplně nakrájí salám…
Většina zdejších nájemníků si zřejmě tyhle byty kupovala na věky věků. Za všechny peníze, co si dokázali vydělat, nakrást a povypůjčovat.
Teprve pak pochopili, že si koupili polotovar, který je třeba nejdřív dokončit. Že člověka, který si takový polotovar koupil, hravě oškube kterákoli stavební firma. A že za obrovskou obytnou plochu, podzemní garáže, park a nábřeží je třeba měsíc co měsíc krvavě platit.
A tak je ten obrovitý dům poloprázdný, ba málem opuštěný a zpustlý.
Ona to samozřejmě není žádná tragédie, když je pro někoho tohle bydlení pozlacená bída. Já měl ale poprvé v životě možnost přesvědčit se na vlastní oči, že žít tady může být přinejmenším tragikomedie.
Kolikpak lidí asi v tomhle Assolu skutečně žije? Když jsem na noční řev basové kytary reagoval jenom já a do té chvíle podivný muzikant rámusil naprosto nerušeně…
Tak jeden člověk v každém patře. Spíš míň.
Ale kdo tedy mohl odeslat ten dopis?
Zkusil jsem si představit Lase, jak nůžtičkami na nehty vystřihuje z Pravdy slova a písmenka. Nějak se mi to nedařilo. Takovýhle týpek by si vymyslel něco onačejšího.
Zavřel jsem oči a představil si, jak na mé zřítelnice uléhá šedý stín. Pak jsem oči otevřel a prohlédl si celý byt šerem. Po nějaké magii ani stopy. Dokonce ani na kytaře, přestože dobrý nástroj, který se ocitne v rukou Jiného či alespoň potenciálního Jiného, si stopy jeho doteků dokáže podržet celá léta.
Modrý mech, toho šerého parazita, co se tak rád popásá na negativních lidských emocích, jsem tu taky neobjevil. Pokud tedy pán tohoto bytu občas propadne depresi, neděje se to tady. Anebo se umí veselit tak upřímně a nakažlivě, že všechen modrý mech beze stopy vypálí.
Tak jsem se posadil a salám dokrájel. Pro jistotu jsem si ale nejdřív prostřednictvím šera zjistil, že se dá konzumovat bez obav.
Ukázalo se, že salám je dobrý. Geser si zřejmě nepřál, aby jeho agent utrpěl otravu botulinem.
„Tomuhle říkám správná teplota," řekl Las, když vyjmul z lahve potravinářský teploměr. „Hlavní je to nepřechladit. Protože jsou i tací, který to kolikrát zamrazej do konzistence glycerinu a člověk to pak pije jako kapalnej dusík… Tak na naše seznámení!"
Napili jsme se a přikousli k vodce salám a suchárky. Ty Las přinesl z mého bytu a letmo mi vysvětlil, že jídlo si na dnešek nějak vůbec nenakoupil.
„Hele, takhle žije celej tenhle barák," vysvětlil mi. „Teda – jsou tu samo sebou i takový, kterejm prachy stačily jak na dostavbu, tak na zařízení. Jenže sám jistě chápeš, jaký asi potěšení může bejt bydlet v prázdným domě. No a tak čekaj, až si byty dodělaj i takový holý řitě jako já nebo ty. Kavárny jsou zavřený, kasino prázdný, ochranka z nudy blbne. Včera museli dva ty kliftóny propustit, protože začali venku střílet do keřů. A přej že viděli něco příšernýho. Tak je okamžitě hnali k doktorovi. A ten byl hned doma – voba byli příšerně zhulený."
Hned nato Las vytáhl krabičku papiros značky Bělomorkanal. Lišácky se na mě podíval a povídá:
„Tak co, dáš si?"
Rozhodně bych nečekal, že člověk, který umí takhle servírovat vodku, bude zároveň experimentovat s marihuanou…
Zakroutil jsem odmítavě hlavou a zeptal se:
„Hulíš hodně?"
„Tohle je dneska už druhá krabička," povzdechl si a teprve teď mu to došlo: „Co šílíš, Antone! Tohle jsou fakt normální bělomorky! Žádná tráva! Dřív jsem kouřil gitanky, ale pak jsem pochopil, že od bělomorek se vlastně nijak nelišej."
„To je originální," poznamenal jsem.

„Proč hned originální?!“ rozhořčil se nečekaně. „Já nejsem žádnej snob. No vidíš, sotva je člověk jinej…“
Celý jsem se zachvěl, ale Las klidně pokračoval:
„…než ostatní, hned se na něj všichni vrhnou, že chce bejt za každou cenu originální. Mně se líbí kouřit bělomorky. Když mě to za tejden přestane bavit, tak toho nechám!“
„Ale na tom přece není nic špatnýho – bejt Jinej,“ vypustil jsem zkušební balónek.
„Bejt opravdu jinej není snadný,“ odpověděl mi. „Před pár dny jsem o tom přemejšlel…!“
Znovu jsem zbystřil pozornost. Dopis byl odeslán před dvěma dny. Ze bych měl takové štěstí?
„Přišel jsem do jedny nemocnice a než jsem se dočkal příjmu, tak jsem si tam pročet všechny ceníky,“ pokračoval Las, který neměl tušení, že na něj strojím past. „Moc solidní špitál, kde dělaj všelijaký endoprotézy a titanový náhrady skoro čehokoli. Bércový kosti, kolenní klouby, pánevní kosti… I záplaty do lebky, zuby a podobný drobnosti – prostě nač si vzpomeneš… Tak jsem vzal kalkulačku a spočítal, co by stálo nechat si vyměnit všechny kosti v těle. Vyšlo mi to na milion sedům set tisíc doláčů. Řek bych ale, že při takovým vyloženě velkoobchodním odběru by mohli dejme tomu dvacet třicet procent slevit. A kdyby člověk ještě doktory přesvědčil, že je to výborná reklama, tak se dostane na nějakejch půl miliónku!“
„Ale proč?“ zeptal jsem se. Ještě štěstí, že jsem měl na hlavě od holiče ten drn, jinak by mi vstaly vlasy hrůzou.
„No protože by to bylo zajímavý!“ vysvětlil mi pohotově Las. „Představ si, že třeba potřebuješ zatlouct hřebík. Tak po něm švihneš pěstí – a už je v betonu! Protože kosti máš titanový! Nebo ti ji třeba chce někdo natáhnout… Já vim, má to i dost nedostatků. Umělý orgány zatím nejsou úplně dokonalý. Ale obecnej trend světový medicíny mi dělá radost.“
Ještě nám každému nalil.
„Já bych řek, že ten trend by se měl ubírat jiným směrem,“ nenechal jsem se zviklat z toho svého. „Myslím, že je třeba líp využít možnosti lidskýho organismu. Nemáš představu, jaký schopnosti se v nás ukrývaj! Telekineze, telepatie…“
Las posmutněl. Rozuměl jsem mu – kdykoli narazím na debila, taky ztrácím náladu.
„Jasně. A dokázal bys teď číst mý myšlenky?“ zeptal se.
„Teď ne,“ připustil jsem.
„Já bych řek, že je zbytečný vymejšlet všelijaký nový podstaty,“ usoudil on. „Všechno, co člověk dokáže, je už dávno známý. Kdyby lidi uměli číst cizí myšlenky, levitovat a dělat další podobný pitominy, tak by pro to byly nějaký důkazy.“
„To bych neřek. Naopak – když člověk takový vlastnosti najednou získá, tak to před ostatníma bude tajit,“ řekl jsem a znovu na Lase pohlédl šerem. „Být opravdu Jinej by znamenalo vyvolávat závist a strach okolí.“
Las však nevykazoval nejmenší známky nějakého rozčilení. Byla v něm jen skepse:
„No – myslíš, že by takovej čaroděj nechtěl něco podobnýho zařídit i pro svou starou a dětičky? Podle mě by nás postupně vytlačili a jako biologickej druh zlikvidovali.“
„A co kdyby se ty mimořádný vlastnosti nedědily?“ zkoušel jsem ho dál. „Nebo by se dědily jen občas. A nějak je předat by taky nebylo možný… To by pak lidi a ty Jiný existovali nezávisle na sobě. No a kdyby Jinejch bylo málo, tak se asi budou před zbytkem světa maskovat…“
„V tom případě máš na mysli nahodilou mutaci, která přináší senzibilní schopnosti,“ usoudil Las. „Ale pokud je to mutace nahodilá a recesivní, tak pro nás není zajímavá. Kdežto umělý kosti a klouby ti můžou naoperovat už dneska.“
„Radši ne,“ broukl jsem.
Znovu jsme se napili a Las snivě prohodil:
„A stejně to není špatný, tahle naše základní životní situace. Obrovskéj prázdnej dům. Stovky bytů, ve kterejch žije dohromady i s tebou a se mnou devět lidí. Co všechno by se tady dalo podniknout! Člověku to až bere dech! A jakej biják by se tu dal natočit. Představ si třeba takovejhle klip: Nádherný interiéry, prázdný restaurace, mrtvý prádelny, rezavějící trenažéry a věčně studený sauny, prázdný bazény a hrací stoly v kasinu zakrytý plátnem. Po celý tyhle velkolepý nádheře bloudí mladičká holka. Bloudí a zpívá. A vlastně ani není důležitý, co zpívá.“
„Ty točíš klipy?“ zeptal jsem se znepokojeně.
„Ale ne…,“ zakřenil se nespokojeně. „Já jsem jen… kdysi pomoh s klipem jedny punkový kapele. Jednou ho zahráli na MTV, ale pak ho zakázali.“
„A co tam bylo tak hroznýho?“
„Nic zvláštního,“ řekl Las. „Normální písnička, dokonce nebyla sprostá a celý to bylo vo lásce. Divný bylo to video. Točili jsme ho ve špitálu pro lidi s poruchama motoriky. Tak jsme tam do sálu dali stroboskopy, pustili jsme píseň Husare, husare, proč z koně slejzáš a pacienty jsme vybídli, aby si při tom zatancovali. No a voni tancovali – jak kdo dokázal. A na tyhle vobrázky jsme potom dotočili jinej zvuk. Bylo to vopravdu hustý. Jenže fakt je, že se to dost dobře pouštět nedá. Je to takový ňáký blbý.“
Představil jsem si to „video“ a udělalo se mi zle.
„Klipmejkr moc dobrej nejsem,“ přiznal se Las. „A muzikant nakonec asi taky ne… Jednou pustili moji písničku v rádiu, pozdě v noci, v pořadu pro všelijaký úchyly a onanisty. No a jak si myslíš, že to dopadlo? Do rádia okamžitě zavolal nějakej známej skladatel, řek jim tam, že celej život se snažil, aby jeho písně lidi učily dobru a odvěkejm hodnotám, a pak že nakonec jeho celoživotní dílo přeškrtne takovejhle paskvil… Hele, ty jsi jednu tu píseň slyšel – máš pocit, že by lidi učila něčemu špatnýmu?“
„Já bych řek, že se posmívá,“ usoudil jsem. „Myslím tomu špatnýmu.“
„Díky,“ zesmutněl znovu Las. „Kříž je ovšem v tom, že to hodně lidí nechápe. A myslej si, že je to míněný smrtelně vážně.“
„To si můžou myslet jen pitomci,“ pokoušel jsem se ukonejšit zneuznaného trubadúra.
„Jenže těch je nejvíc!“ zvolal Las. „A protézy hlavy jsou zatím děsně nedokonalý…“

Sáhl po láhvi, nalil vodku a řekl:
„Až se ti zase bude chtít, tak se stav a nestyď se. Časem ti seženu klíče vod jednoho bytu v patnáctým patře. Byt je prázdnej, ale záchody už tam jsou.“
„A co domácí pán – nebude proti?“ ušklíbl jsem se.
„Tomu už je, kamaráde, všechno jedno. Vo ten kvartýr se teď souděj dědicové.“

Kapitola třetí
Domů jsem se vrátil ve čtyři ráno. Lehce opilý, ale kupodivu naprosto klidný a spokojený. Marná sláva – jiné lidi hned tak nepotkáte. Práce v hlídce postupně vede k přílišné přímočarosti. Tenhle nekouří a nepije, takže to bude dobrý člověk. Kdežto tenhle sprostě láteří, což znamená, že je to mizera. A nás, marná sláva, zajímají právě takovéto polární typy – ty pozitivní jako naše příští opora, ty negativní zase jako potenciální líheň dalších Temných.
Ale že lidi bývají opravdu různí, na to nějak zapomínáme…
Trubadúr o Jiných nevěděl ani ň. Tím jsem si byl jist. Kdyby se mi naskytla příležitosti posedět si kus noci s každým obyvatelem Assolu, dokázal bych si učinit naprosto přesný obrázek o všech.
Podobnými iluzemi jsem se ale nekojil. Zaprvé mě ne každý hned pustí dál, a když už, tak třeba nebude ochoten mudrovat na abstraktní témata. A pak, kromě necelé desítky nájemníků jsou tu stovky dalších lidí z řad obsluhujícího personálu – ochranka, údržbáři, pomocné síly nebo třeba účetní.
Ve sprchovém koutu jsem se dokázal jakžtakž umýt – ze zdi tam na jednom místě trčela taková divná hadice, z níž se tenkým pramínkem dala pustit voda – a vstoupil jsem do jediné místnosti svého bytu. Musíme se vyspat a ráno se pokusíme vymyslet nějaký nový plán.
„Ahoj, Antone,“ ozvalo se za oknem.
Ten hlas jsem poznal. A hned jsem byl celý nesvůj.
„Dobrý večer, Kosťo,“ řekl jsem mu. Slovo „dobrý“ zaznělo jaksi nemístně. Ale přát upírovi zlý večer by bylo ještě hloupější.
„Můžu dál?“ zeptal se.
Přistoupil jsem k oknu. Kosťa seděl na okně zády ke mně a nohy svěsil dolů. Byl úplně nahý. Jako by chtěl rovnou naznačit, že se sem nevyškrábal po zdi, ale že na okno přiletěl jako obrovský netopýr.
Nejvyšší upír. A to je mu sotva dvacet pryč.
Zdatný mládenec…
„Radši ne,“ odpověděl jsem.
Kosťa jen přikývl a dál se o nic nepokoušel:
„Pokud tomu dobře rozumím, pracujeme na stejné věci.“
„Jo.“
„To je dobře.“ Kosťa se otočil ke sklu a předvedl mi své krásné bílé zuby. „Jsem rád, že na tom děláme spolu. Poslyš, ty se mě opravdu bojíš?“
„Ne.“
„Fakt je, že jsem se lecčemu naučil!“ pochlubil se. Úplně jako v dětství, když prohlašoval: „Jsem strašnej upír! Budu se umět proměnit v netopýra! A taky se naučím létat!“
„Nic ses nenaučil,“ opravil jsem ho. „Ty jsi všechno ukrad.“
Kosťa se nepříjemně zašklebil:
„To jsou jen slova. Normální světlé slovíčkaření. Vy jste mi to dovolili, tak jsem si to vzal. Tak jaképak námitky?“
„To se budeme pořád jen špičkovat?“ zeptal jsem se ho. Pak jsem zvedl ruku a složil prsty do znamení „aton“, což je vhodný způsob, jak se ochránit před nemrtvým. Už dávno jsem si chtěl ověřit, jak fungují stará severoafrická kouzla na moderní ruskou upírskou havěť.
Kosťa se s obavami zadíval na nedokončené znamení. Buď ho přímo znal, nebo pocítil první závan síly. A tak se zeptal:
„Copak ty smíš užívat magie?“
Otráveně jsem ruku nechal klesnout.
„Ne. Ale v případě potřeby to risknout můžu.“
„To nemusíš. Když mi řekneš, půjdu sám. Ale děláme přece na stejné věci… Potřeboval bych si s tebou promluvit.“
„Klidně povídej,“ řekl jsem a přitáhl si jedno štokrle až koknu.
„Takže dál mě nepustíš…“
„Nerad bych uprostřed noci zůstal v bytě sám s nahým chlapem,“ ušklíbl jsem se. „Lidi si pak můžou myslet ledacos. Tak vykládej.“
„Jak se ti zamlouvá ten sběratel triček?“
Tázavě jsem se na Kosťu zadíval.
„No ten z devátého patra. Co sbírá trička se zajímavými nápisy.“
„Ten nemá tušení,“ řekl jsem.
Kosťa přikývl:
„Já si myslím totéž. Zatím je tu obydleno osm bytů. V šesti dalších se nájemníci objeví aspoň občas. V ostatních jen velice zřídka. Všechny stálé obyvatele už jsem si proklepnul.“
„No a?“
„Nic. Nemají o nás nejmenší potuchy.“
Kde bere tu jistotu, jsem se Kosti vyptávat nehodlal. Koneckonců je to nejvyšší upír. Takoví jsou schopni vstupovat do cizího rozumu stejně snadno jako zkušený mág.

„Těm dalším šesti se začnu věnovat zítra ráno. Ale moc si od toho neslibuju.“
„Máš už nějakou teorii?“ zeptal jsem se.
Kosťa pokrčil rameny:
„Každý, kdo tu bydlí, má dost peněz a vlivu na to, aby zainteresoval upíra nebo vlkodlaka. Hodně slabého a chtivého…, někoho z nově iniciovaných. Což okruh podezřelých dost zužuje.“
„Kolik je v Moskvě momentálně nově iniciovaných nižších Temných?“ zeptal jsem se a až jsem užasl, jak samozřejmě mi znělo to „nižších Temných“.
Dřív jsem tohoto výrazu nikdy neužíval.
Protože jsem je litoval.
Kosťa na tuto mou otázku reagoval naprosto klidně. No jistě – on je naopak nejvyšší upír. Rezervovaný a sebejistý.
„Moc ne,“ odpověděl vyhýbavě. „Neboj, všichni jsou pod kontrolou. Všichni nižší Temní a dokonce i mágové.“
„To si Zavulon dělá takový starosti?“ zeptal jsem se.
„On Geser taky není zrovna čítankový příklad chladné hlavy,“ pousmál se křivě Kosťa. „Tohle je nepříjemné pro všechny. Jen ty se zatím chováš bezstarostně.“
„Já v tom nic tak hroznýho nevidím,“ odtušil jsem. „Prostě jsou lidi, který už o naší existenci vědí. Je jich málo, ale jsou. No a když se někde vynoří jeden navíc, tak to snad na situaci nic nemění. Jakmile začne dělat poprask, rychle ho najdeme a lidem naservírujeme jako psychicky nemocnýho. Takový věci už tu…“
„A co když z něj bude Jiný?“ vstoupil do mých úvah ostře Kosťa.
„Tak bude o jednoho Jinýho víc,“ pokrčil jsem rameny.
„A co když se z něj nestane ani upír, ani vlkodlak, ale plnohodnotný Jiný?“ Kosťa vycenil zuby v děsivém úsměvu.
„Plnohodnotný a opravdový. A je jedno, jestli Světlý nebo Temný…“
„No tak bude o jednoho mága víc,“ nenechával jsem se vyvést z míry.
Kosťa vyčítavě pokýval hlavou:
„Podívej se, Antone. Vždycky jsem tě měl rád a myslel to s tebou dobře. A mám tě rád… Ale někdy opravdu žasnu, jak jsi naivní…“
Střelhbitě se protáhl, jeho paže bleskově začaly porůstat krátkou hladkou srstí a pleť obličeje vůčihledě tmavla a hrubla.
„Věnuj se personálu,“ křikl na mě ještě tenkým, pronikavým hlasem. „Jakmile se ti něco nebude zdát, zavolej.“
Na okamžik ke mně ještě otočil tvář znetvořenou transformací a krátce se usmál:
„Víš, Antone, někdy mě napadá, že pokud se má Temný skamarádit se Světlým, tak to musí být takový naiva jako ty…“
Skočil dolů a kožnatá blanitá křídla těžce zapleskala vzduchem. Obrovský netopýr poněkud nemotorně, ale přece jen velice rychle odlétal do noci.
Na okně zůstal ležet bílý obdélníček vizitky. Vzal jsem si ji a četl:

Konstantin.
Odborný asistent
Výzkumného ústavu problémů krve.

Následovaly telefony – domů, do zaměstnání a mobil. Ten domů jsem si dokonce ještě pořád pamatoval – Kosťa se zatím od rodičů neodstěhoval. Ostatně – rodinná pouta mezi upíry jsou velmi silná.
Ale oč mu šlo?
A proč ta panika?
Zhasl jsem světlo, položil se na matraci a zahleděl se do šednoucích obdélníků předjitřních oken.
Co když z něj bude skutečný Jiný?
Jak vlastně přicházejí na svět Jiní? To neví nikdo. Zcela adekvátní výraz, jehož užil i Las, je asi ta „nahodilá mutace“. Narodíte se jako člověk, žijete si obyčejným životem…, až ve vás najednou nějaký Jiný odhalí schopnost vstupovat do šera a čerpat odtud sílu. Pak už vás „mají na háku“. Opatrně a citlivě vás dovádějí až k potřebnému stavu ducha, kdy se v náhlém a silném emotivním vzepětí podíváte na vlastní stín a uvidíte ho jinak. Uvidíte, že leží jako kus černého hadru, jako závěs, který můžete zvednout před sebe, rozhrnout ho a vstoupit do jiného světa.
Do světa Jiných.
Do šera.
A podle toho, v jaké náladě do šera vstoupíte – zda veselí a vlídní, nebo naopak nešťastní a zlí –, záleží, co se z vás stane. Jakou sílu budete napříště ze šera čerpat…, přesně z toho šera, které sílu samo pije z obyčejných lidí.
Co když z něj bude skutečný jiný?
Vždycky je tu možnost nucené iniciace. Ovšem jen za cenu ztráty vlastního života, za cenu vlastní proměny v čipernou chodící mrtvolu. Člověk se může stát upírem nebo vlkodlakem a bude nucen svou existenci udržovat cenou dalších lidských životů. Což je cesta pro Temné…, ale ani oni ji nemají v nějaké zvláštní oblibě.
Ale co když se z obyčejného člověka opravdu může stát mág?
Co když existuje metoda, díky níž se Jiný může stát opravdu z každého? A získat tak velice dlouhý život a netušené schopnosti. O něco takového by bezpochyby stál kdekdo.
My bychom koneckonců taky nebyli proti. Na světě přece žijí spousty báječných lidí, kteří by si zasloužili, aby se z nich stali Světlí Jiní!
Jedině že Temní začnou své řady rozšiřovat taky…
A pak mi to konečně došlo: Problém není v tom, že někdo vyzradil nějakému člověku naše tajemství. Ani v nebezpečí

úniku informací. A dokonce ani v tom, že zrádce zná adresu Inkvizice.
Problém spočívá v tom, že to bude nová fáze věčné války.
Už po staletí jsou Světlí i Temní omezováni Dohodou. Máme právo pátrat mezi lidmi po Jiných a dokonce je získávat pro tu správnou stranu…, respektive pro tu, již za správnou považujeme. Jenže jsme při hledání zlatých zrnek nuceni přesívat tuny písku. Mimochodem – rovnováha mezi Světlými a Temnými se zatím udržuje také díky tomu.
A najednou by tu tedy byla možnost proměnit v Jiné tisíce, možná milióny lidí naráz!
Fotbalový klub vyhraje zápas – a desetitisíce jásajících fanoušků jsou vystaveny magickému úderu, po němž se z nich všech stávají Světlí Jiní.
Jenže hned vedle vydává své pokyny Denní hlídka, tentokrát fanouškům poraženého klubu, a z těch jsou zase rázem Temní.
Tohle měl zřejmě na mysli Kosťa. Že je tu nesmírné pokušení rázem změnit stávající poměr sil ve vlastní prospěch. Jistě – jak my, tak Temní předem chápeme důsledky. Obě strany samozřejmě uzavřou nové dodatky k Dohodě a iniciaci lidí ve velkém nějakým přijatelným způsobem omezí. USA a SSSR přece taky dokázaly omezit závody v jaderném zbrojení…
Zavřel jsem oči a několikrát prudce pohodil hlavou. Semjon mi kdysi vykládal, že závody ve zbrojení zastavil vynález absolutní zbraně. Šlo o dvě termonukleární nálože (víc jich nebylo zapotřebí), které dokázaly vyvolat reakci samovolně se šířící jaderné syntézy. Americká nálož byla umístěna v Texasu, sovětská někde na Sibiři. Stačilo odpálit jedinou z nich – a celá planeta by se proměnila v ohnivou kouli.
Jiná věc je, že takovýto poměr sil nám nevyhovuje. Proto také zbraň, která nemá být použita, nebude nikdy aktivována.
Prezidenti to vědět nemusí, jsou to přece jen lidé…
Kdoví, třeba mají šéfové obou hlídek k dispozici nějaké podobné „magické bomby“. Že by Inkvizice, která to tajemství zná, právě proto tak bedlivě dohlížela na dodržování Dohody?
Možná.
Ale stejně by bylo lepší, kdyby se obyčejní lidé prostě iniciovat nedali…
Dokonce v polospánku jsem se z téhle vlastní myšlenky křečovitě zkroutil. Znamená to snad, že jsem konečně začal uvažovat jako plnohodnotný Jiný? Jsou Jiní, a pak jsou tu lidé, což je taková druhá jakost. Nikdy se jim nepodaří vstoupit do šera a žít nebudou déle než sto let. To se zkrátka nedá nic dělat…
Ano, přesně takhle jsem začal uvažovat. Najít dobrého člověka s předpoklady jinosti a získat ho na svou stranu – to je radost. Ale vyrábět Jiné ze všech – to je klukovina, nebezpečné a neodpustitelné šílenství.
Vida – tak tohle je důvod k hrdosti. Na to, abych definitivně přestal být člověkem, mi stačilo necelých deset let.

Ráno pro mě začalo zápolením se záhadami sprchového koutu. Rozum nakonec nad bezduchým kovem zvítězil, já se báječně vysprchoval (dokonce i s hudebním doprovodem) a pak jsem si nachystal opulentní snídani, skládající se ze sucharků, salámu a jogurtu. Sluneční světlo mi zvedlo náladu – usadil jsem se na okno a snídal s nádherným výhledem na řeku Moskvu. Neznámo proč jsem si vybavil, jak se Kosťa přiznal, že upíři se na slunce nemůžou dívat. Sluneční světlo jim sice nijak neublíží, ale je pro ně velmi nepříjemné.
Na to, abych se nořil do teskných úvah o osudech starých přátel a známých, jsem ale naštěstí neměl čas. Musel jsem pátrat…, po kom vlastně? Po zrádci z řad Jiných? Na to v tuhle chvíli nemám příliš výhodnou výchozí pozici. Tak po jeho lidském klientovi? To je zase záležitost příliš vleklá a klopotná.
No dobře, řekl jsem si. Budeme jednat podle přísných zásad klasické detektivky. Co tedy máme v ruce? V ruce máme důkaz. Dopis odeslaný z Assolu. A co nám to skýtá? Nic. Jedině snad, že by někdo viděl, jak kdosi jiný před třemi dny háže tenhle dopis do schránky. Šance, že by si snad někdo něco takového vybavil, je pramalá…
Jsem já to ale blbec! Až jsem se plácl do čela. Jistě, Jiný může moderní techniku klidně hodit za hlavu, tím spíš, že my takové věci nemáme rádi. Jenže já jsem hardwérář!
Veškeré prostory Assolu přece kontroluje kamerový systém!
Oblékl jsem si šaty a uvázal si kravatu. Pak jsem si dopřál něco kolínské, kterou mi včera vybral Ignat. Mobil jsem si zasunul do náprsní kapsy saka – „mobil na opasku nosí kluci a prodavači!“, jak mě včera poučil Geser.
Mobil byl taky nový a nezvyklý. Byly v něm nějaké hry, ale taky zabudovaný přehrávač, diktafon a všelijaké další nesmysly, které v telefonu rozhodně nepotřebujete.
V chladivém tichu zbrusu nového výtahu Otis jsem sjel dolů do vestibulu. A tam jsem ihned uviděl svého nočního známého – jedině že vypadal dost podivně…
Las, navlečený do zatím ještě neposkvrněné modré kombinézy s hrdým nápisem Assol na zádech cosi vysvětloval rozpačitému staršímu pánovi ve stejné kombinéze. Až ke mně dolétlo:
„Tohle není žádný koště, rozumíš? Je tam zamontovanej i počítač, kterej vyhodnocuje stupeň znečištění asfaltu a tlak mycí směsi… Hned ti to ukážu…“
Nohy mě za tou dvojicí nesly samy.
Venku před vchodem do naší recepce stála dvě jasno oranžová samosběrná autíčka – s plastikovou vodní nádrží, kulatými kartáči a malou prosklenou kabinou řidiče. Bylo v nich cosi hračkového, jako by přijely rovnou z Neználkova Kvítečkova, kde veselí malíčkové a malenky jásavě uklízejí své miniaturní ulice.
Las se obratně vyhoupl do kabiny jednoho z aut a horní půlkou těla v ní zmizel i ten starší chlápek. Něco vyslechl, pokýval hlavou a šel k druhému oranžovému agregátu.
„Jestli se ale budeš flákat, tak zůstaneš nadosmrti metařským učedníkem!“ dolehla až ke mně další Lasova slova. Jeho auto se rozjelo, čiperně roztočilo kartáče a jalo se kroužit po asfaltu. I beztak čisté prostranství začínalo vypadat přímo sterilně.
No to je bomba!

Že by v Assolu pracoval jako počišťovač?
Pokusil jsem se odsud tiše vycouvat, abych ho neuváděl do trapné situace. Jenže Las už si mě mezitím povšiml, nadšeně mi zamával a dojel s tou potvorou až ke mně. Kartáče se teď točily pomaleji.
„Tak dobrý ranko přeju!“ křikl na mě, zpola vysunutý z kabiny. „Nechceš se svézt?“
„Copak ty tady děláš?“ zeptal jsem se. Mé vědomí už mezitím vykreslovalo obrazy vskutku fantastické – například že Las tu vlastně nebydlí a jen si v Assolu pronajal některý z nedostavěných a neobývaných bytů. Nájemník takového velebytu přece nebude zametat zdejší dvůr?!
„Nedělám, jen si přivydělávám,“ vysvětlil mi klidně. „Řeknu ti, že je to bezva! Hodinku si tu ráno porejdíš – místo rozcvičky – a voni ti za to ještě platěj. Mimochodem velice slušně!“
Jen jsem civěl.
„Hele, vozíš se rád v lunaparku?“ zeptal se mě. „Třeba na autodromu, nebo na takovejch těch buginách, co tě na nich za tři minuty stáhnou vo deset doláčů? No vidíš, a tohle je to samý, jedině že naopak platěj voni tobě. Za to, že si po ránu uděláš malý potěšení. Nebo si vem takový počítačový hry…, sedíš u toho, škubeš joystickem…“
„Přijde na to, jestli ten plot natírat musíš, nebo ne…,“ zamumlal jsem.
„No to je přesný!“ zaradoval se Las. „Já právě nemusím. Já to dělám pro vlastní potěšení, asi jako když Lev Tolstoj kosil trávu. Akorát že po mně – na rozdíl vod hraběte, za kterým to pak dosekávali rolníci – nikdo nemusí nic předělávat… A zapsanej jsem tu dobře, to mi věř – každej měsíc beru prémie. Tak chceš se svízt, nebo ne? Kdyby něco, tak ti tu taky seženu flek. Voni ty jejich profesionální metaři s takhle složitou technikou neuměj zacházet.“
„Ještě si to promyslím,“ slíbil jsem mu při pohledu na svižně rotující kartáče, vodu, stříkající z chromovaných trysek, a čistotou zářící kabinu. Kdo z nás se někdy nechtěl stát řidičem kropičáku?! Myslím v dětství, kdy se zpravidla ještě nesnívá o práci bankéře nebo nájemného vraha…
„No, jak chceš… Já musím dělat,“ řekl mi přátelsky Las. A autíčko se znovu rozjelo po obrovitém nádvoří, aby dál zkrápělo asfalt, smetalo špínu a vsávalo ji do svých útrob. Z kabiny ke mně dolehlo:

Stará garda metařů a domovníků
ani neví, jakou vlastně měla kliku.
Všichni už jsou dneska každej jinde,
domovnický práci dali rádi kvinde.
Články do novin přej nepíšou,
telegram mi asi taky nepošlou…

Do haly jsem se vrátil ve stavu jisté zkoprnělosti. Tak Jsem se ochranky zeptal, kde sídlí místní assolský poštovní úřad. Vypravil jsem se tam a k mému překvapení pošta fungovala. V malém útulném šálku se nudily tři úřednice a stála tu i poštovní schránka, do níž kdosi vhodil ten dopis.
U stropu se nenápadně třpytila skleněná očka videokamer.
Koupil jsem si pohlednici – kuřátko, hopsající v inkubátorové kukani, a na druhé straně předtištěný text, který už stačí jen podepsat: Stýská se mi po vás, rodino! Moc veselé to není, ale já si stejně nepamatoval jméno vesnice, kde byly moje holky na dovolené. A tak jsem ten pohled se zlomyslným šklebem odeslal Geserovi, protože jeho adresu jsem uměl zpaměti.
Pár minut jsem se slečnami poklábosil – zdvořilost měly v zaměstnání pro publikum tak elitní jistě v popisu práce, ale navíc se tu beznadějně otravovaly. Pak jsem poštovní úřad opustil.
A rozběhl jsem se rovnou do služebny zdejší ochranky, sídlící rovněž v přízemí.
Kdybych směl užít schopností Jiného, tak bych službu konajícímu junákovi prostě vnukl sympatie k sobě a k videozáznamu bych neprodleně získal přístup. Jenže to jsem udělat nemohl. A tak jsem se rozhodl využít toho nejuniverzálnějšího způsobu získávání sympatií – peněz.
Z přidělených prostředků jsem v rublech odpočítal částku, odpovídající sto dolarům, což bylo až moc – no nemám pravdu? Vstoupil jsem do služebny, kde smutně seděl mládenec v přísné uniformě, který také viditelně neměl co dělat.
„Dobrého dne!“ zvolal jsem optimisticky a ve tváři se mi rozhostil zářivý úsměv.
Pracovník ostrahy celým svým vzezřením naznačil, že o dnešním dni si myslí totéž co já. Letmo jsem pohlédl na monitor před ním – běžely tam záběry nejméně deseti kamer. Není pochyb o tom, že se může vrátit ke kterékoli vteřině pár dnů dozadu. Pokud se záznamy pořizují na Winchester (a kam taky jinam!), tak obrázky staré sotva tři dny v archivu určitě ještě nebudou.
„Mám problém,“ oznámil jsem mu. „Včera mi přišel takový komický dopis od jisté slečny…,“ mrkl jsem na něj spiklenecky, „která tu zřejmě taky bydlí.“
„Výhružný?“ otázal se nastraženě ochrankář.
„Ale co vás nemá!“ ujistil jsem ho překotně. „Naopak… Jenže ta tajemná neznámá by ráda zůstala inkognito. Nebylo by možné se podívat, kdo před třemi dny odesílal z pošty nějaký dopis?“
Dlouze se zamyslel.
A já přesně v tu chvíli všechno zkazil. Položil jsem na jeho stolek peníze a s úsměvem dodal:
„Byl byste velice laskav…“
Mládenec okamžitě zkameněl. A zřejmě cosi stiskl nohou.
Během deseti vteřin do služebny vstoupili další dva mladí muži a velice zdvořile – což při jejich fyzických proporcích vypadalo a? komicky – mě vybídli, abych je následoval.
Jak se zdá, mezi jednáním se státními úředníky a se soukromou bezpečnostní agenturou je rozdíl, a to podstatný…

Zajímavé by asi bylo zjistit, zda se pokusí odvést mě ke svému představenému násilím – přece jen to není policie. Pak jsem si ale řekl, že lepší bude atmosféru dál nejitřit a pokynu dvojice pánů v civilu jsem se podrobil.
Šéf zdejší bezpečnostní služby, postarší muž, který bezpochyby vyšel z líhně sovětské bezpečnosti, se na mě zahleděl vyčítavě.
„Copak nám to tu vyvádíte, pane Goroděckij…?“ řekl mi a zamyšleně přitom obracel v prstech mou propustku na území Assolu. „Nezlobte se na mě, ale vy se chováte, jako byste jednal s úřady…“
Najednou jsem se nemohl zbavit pocitu, že by tu plastikovou kartičku s chutí přelomil, zavolal sem ozbrojené strážné a z těchto elitních prostor mě nechal bez milosti vyhostit.
Nejraději ze všeho bych se býval omluvil a řekl, že už to víckrát neudělám. Tím spíš, že jsem se doopravdy styděl.
Jenže to bylo přání bílého mága Antona Goroděckého, nikoli majitele malé firmy, obchodující s mlékárenskou produkcí, pana A. Goroděckého.
„A co tak hrozného se vlastně stalo?“ zeptal jsem se. „Pokud byla má prosba nesplnitelná, stačilo říct.“
„No dobře, ale co ty peníze?“ udeřil šéf bezpečnostní agentury.
„Jaké peníze?“ podivil jsem se. „Ach tak… Váš člověk měl dojem, že mu nabízím peníze?“
Šéf ochranky se usmál.
„Tak to prosím v žádném případě!“ konstatoval jsem tvrdě. „Jen jsem sáhl pro kapesník. Trpím alergií. No a v kapse jsem měl plno drobných, tak jsem je nejdřív vytáhl…, ale nestačil jsem se ani vysmrkat!“
Hned mi bylo jasné, že tohle jsem poněkud přehnal.
Šéf mi s kamennou tváří podal kartičku zpátky a velice zdvořile mi sdělil:
„Tím je celá záležitost vyřízena. Jistě chápete, pane Goroděckij, že předvádění služebních záznamů soukromým osobám je zakázáno.“
Uvědomil jsem si, že ze všeho nejvíc se šéfa dotkl výraz „plno drobných“. Jeho muži i on sám tu jistě neživoří, ale na druhé straně mluvit o stu dolarech jako o drobných dost dobře nemůžou, protože oni se v penězích nekoupou.
Povzdechl jsem si a provinile sklonil hlavu:
„Ještě jednou se omlouvám, že se chovám jako blbec. Máte pravdu, skutečně jsem se pokusil nabídnout tomu chlapci… odměnu. Celý týden běhám po úřadech a přeregistrovávám firmu, takže už jsem si vytvořil takový podmíněný reflex.“
Šéf se na mě zkoumavě zadíval. Zdálo se, že jsem ho trochu obměkčil.
„Je to samozřejmě moje vina,“ kál jsem se dál. „Ale zvědavost mi nějak nedala. Skoro celou noc jsem nespal a pořád si s tím lámal hlavu…“
„To vidím, že jste nespal,“ pohlédl na mě kritickým okem. A pak to nevydržel – lidská zvědavost je přece jen vlastnost nevykořenitelná. „A s čím jste si to tolik lámal hlavu?“
„Žena s dcerkou jsou zrovna na dovolené,“ začal jsem vysvětlovat. „A já tu lítám jako hadr na holi, pokouším se konečně dodělat byt… a do toho najednou dopis. Anonym. Určitě ženské písmo. A v tom dopise…, jak bych vám to řekl…, prostě kilo koketérie a půl kila lákavých slibů. Prý ráda by vás poznala jistá krásná neznámá, ale netroufá si podniknout první krok. Ale pokud nemám hlavu jen na čepici a pochopil jsem, kdo mi tenhle dopis píše, mám prý dotyčnou klidně oslovit…“
V šéfových očích přeskočila typicky mužská jiskra.
„A žena je mimo Moskvu, říkáte?4“
„Ano,“ přikývl jsem. „Hlavně si proboha nemyslete…, já rozhodně nesnuju žádné dalekosáhlé plány. Proste bych jen rád věděl, kdo je ta krásná neznámá.“
„Máte ten dopis s sebou?“
„Ten jsem hned vyhodil,“ přiznal jsem se. „Protože kdyby se náhodou dostal do rukou ženě – jak já potom dokážu, že se nic takového nestalo…?“
„Kdy byl odeslán?“
„Před třemi dny. A z naší pošty.“
Šéf zauvažoval.
„Pošta se vybírá jednou za den, vždycky večer,“ pokračoval jsem. „Neřekl bych, že tam chodí moc lidí – tak pět šest denně. Takže kdybyste se laskavě podíval…“
Šéf ochranky se usmál a jen zakroutil hlavou.
„Ale já přece vím, že se to nesmí…,“ pokračoval jsem zkroušeně. „Tak se podívejte aspoň vy sám, co vy na to? Třeba tam ani žádná žena nebyla, třeba si ze mě jen někdo dělá psinu. Třeba můj soused…, to je taková veselá kopa.“
„Myslíte toho z devátého patra?“ nakrčil čelo šéf ochranky.
Přikývl jsem:
„Tak se jen mrkněte…, jestli tam ten den vlastně byla nějaká ženská nebo ne…“
„Ten dopis vás kompromituje, že ano?“
„V jistém smyslu,“ připustil jsem. „Přinejmenším před ženou – tedy, kdyby jí padl do rukou.“
„Pak je tu ovšem důvod, abychom se na ten záznam podívali,“ rozhodl se nakonec.
„Moc vám děkuju!“ zvolal jsem. „Ani nevíte, jak jste mi pomohl!“
„No vidíte, jak je to jednoduché,“ řekl šéf a pomalu přejížděl prsty po počítačové klávesnici. „A vy hned pěníze… K čemu je to dobré, pěstovat ještě dneska tyhle sovětské zvyklosti…“
Neudržel jsem se, zvedl se ze židle a postavil se mu za záda. Nic nenamítal. Už se ho zmocnilo profesionální zaujetí – jinak zřejmě v Assolu moc práce neměl.
Na obrazovce se objevil celkový záběr pošty. Nejdřív z jednoho kouta, odkud bylo skvěle vidět, co právě dělají

úřednice. A opak naskočil záběr z druhé kamery – se vchodem a poštovní schránkou.
„Pondělí osm ráno," prohlásil slavnostně bývalý kágébák. „A co teď? To se na to chcete dívat dvanáct hodin?"
„Nojo, opravdu…," zasmušil jsem se falešně. „To mě nenapadlo."
„Tak zmáčkneme další klávesu…, vlastně ne, tuhle ne… Tahle je to… A dosáhneme čeho?"
Obraz se začal jemně poškubávat.
„Čeho?" hrál jsem dál svou hru, jako bych před časem přesně stejný systém nezaváděl u nás v úřadě.
„Přece pátrání po pohybu!" vysvětlil mi slavnostně šéf ochranky.
První úlovek měl časový kód devět třicet. Na poštu přišel jakýsi zedník s tváří Orientálce. Ten do schránky vhodil celý balíček obálek.
„Tohle asi nebude ta vaše neznámá, co?" rýpl si do mě šéf a hned vysvětlil: „To jsou stavaři, co budují další dům. Věčně posílají dopisy do Taškentu."
Přikývl jsem.
Další klient se objevil až ve čtvrt na dvě. Nějaký velice solidní pán, jehož jsem nikdy neviděl. Za ním kráčel bodyguard. Ten ovšem žádný dopis neodeslal. Vůbec jsem nechápal, proč tam přišel – snad se podívat na děvčata za přepážkami, anebo možná jen zkoumal celé území Assolu.
Zato jako třetí se objevil… Las!
„Vida!" zvolal šéf. „Není tohle ten váš veselý soused? Co si po nocích vyzpěvuje?"
Jako detektiv jsem se tedy příliš neprosadil…
„Je to on…," zašeptal jsem. „Že by…"
Po další dvouhodinové pauze se klienti na poštu začali málem valit.
Své obálky do schránky vhodili další tři nájemníci – všichni na první pohled velice seriózní muži.
A jedna žena. Asi tak sedmdesátiletá. Těsně před zavírací hodinou. Tlustá, v nadýchaných šatech a s obrovitým nevkusným korálovým náhrdelníkem. Na řiďoučkých šedých vlasech měla čerstvou trvalou.
„Možná tahle, ne?" nadchl se pro podobnou variantu šéf ochranky. Vstal a poplácal mě po rameni. „Tak co, chcete tu tajemnou koketu hledat dál?"
„Byl to jen vtip, to už je jasné," řekl jsem.
„Dnes jen vtip, zítra bude líp," blýskl se nečekaným smyslem pro slovní humor šéf. „Ale propříště mám velkou prosbu… Tohle už na naše lidi nikdy nezkoušejte. A nevytahujte peníze z kapsy, když se jimi nechystáte platit."
Stydlivě jsem zabodl pohled do podlahy.
„Vždyť vy ty lidi sám kazíte," pokračoval trpce. „Chápete to? Vy sám! Dáte jednou, dáte podruhé, a potřetí už si klidně rovnou řeknou. To si přitom pořád stěžujeme, kde se to v těch lidech bere… A vy jste přece na první pohled takový dobrý, solidní, řekl bych světlý člověk!"
Vytřeštil jsem na něj oči.
„Opravdu dobrý," pokračoval šéf. „Já o svém odhadu lidí nepochybuju. Za dvacet let u kriminálky jsem viděl všelicos a všelikoho. Tak už to prosím nikdy nedělejte, ano? A neploďte kolem sebe zlo!"
Už dávno jsem se tak nestyděl.
Policajt školí bílého mága, aby neplodil zlo!
„Vynasnažím se," řekl jsem provinile. „A moc vám děkuju za pomoc…"
Neřekl nic. Oči měl najednou skleněné, čisté a nevědoucí jako kojenec. Ústa se pootevřela. Prsty se zaťaly do loketních opěrek křesla tak, že zbělaly.
Tak tohle je zmrazení. Úplně běžné, často používané a nekomplikované kouzlo.
U okna za mými zády někdo stál. Neviděl jsem ho, jen jsem ho cítil zády…
Uskočil jsem stranou – tak rychle, jak jsem jen dokázal. Přesto jsem ještě pocítil ledový dech paprsku síly, který na mě před okamžikem mířil. Nene, tohle nebude zmrazení. To bude něco analogického z arsenálu upírských kousků.
Síla po mně sklouzla a zasáhla nešťastného velitele ostrahy. Geserova záštita mě nejen maskovala, ale i chránila!
Praštil jsem se ramenem o zeď a vyhodil ruce před sebe, ale v posledním okamžiku jsem se opanoval a úder nevrátil.
Mrkl jsem a zvedl stín svých očí až ke zřítelnicím.
U okna stál upír, strnulý napětím okamžiku. Byl vysoký a vypadal jako ušlechtilý Evropan. Nebylo pochyb o tom, že je to nejvyšší upír. Muselo mu být nejméně tři sta let. A bezpochyby byl o dost silnější než já.
Jenže ne silnější než Geser! Protože mou jinost neviděl. A teď se všechny ty potlačené pudy nemrtvých, jež nejvyšší upíři umějí dokonale držet na uzdě, draly ven. Zatím jsem netušil, za koho mě má – zda za nějakou lidskou anomálii, která je schopná reagovat stejně rychle jako upír, za mýtického polokrváčka, tedy za dítě lidské ženy a upíra, nebo dokonce za neméně smyšleného jinožrouta, tedy lovce nejnižších Jiných. Bylo na něm ale znát, že začíná vidět rudě a že je ochoten všechno kolem sebe zničit. Jeho tvář se roztékala, jako by byla z plastelíny, a postupně se měnila ve vlčí tlamu s urputným čelem; z horní čelisti už vyjely tesáky a z prstů drápy ostré jako břitvy. Pološílený upír je strašná věc. Ještě strašnější je už jen upír dokonale klidný a soustředěný.
Před soubojem, jehož výsledek nebyl předem jasný, mě zachránily reflexy. Úder jsem nezasadil a jen jsem pronesl tradiční formuli:
„Noční hlídka! Vystupte ze šera!"
A vzápětí se ode dveří ozval hlas:
„Nech toho, kruci, to je přece našinec!"
Bylo až k neuvěření, jak rychle se upír opanoval. Drápy a tesáky se zase zatáhly, tvář se roztřásla jako rosol a znovu se vrátila do podoby rezervovaného úspěšného Evropana ušlechtilé rasy. Toho Evropana jsem si moc dobře pamatoval – z dob pobytu v matičce Praze, kde se vaří nejlepší pivo na světě a kde se uchovala nejlepší evropská gotika.

„Vítězslave!“ zvolal jsem. „Co blázníte?!“
Ten u dveří byl samozřejmě Edgar. Černý mág, který po pár měsících práce u moskevské Denní hlídky přešel k Inkvizici.
„Velice, opravdu velice se omlouvám, Antone!“ Bylo vidět, že chladnokrevný Pobaľan se opravdu cítil zaskočen.
„Chybička se občas vloudí. V tom pracovním vypětí…“
Vítězslav byl ztělesněná laskavá roztomilost.
„Ještě jednou se velice omlouváme, hlídkaři. Prostě jsme vás nepoznali…“
Celého mě ohmatal pohledem a v jeho hlase zaznělo nadšené uznání:
„Tomu říkám maskování. Gratuluji, hlídkaři! Pokud je to vaše práce, tak se před vámi opravdu skláním.“
Vysvětlovat mu, kdo vytvořil můj maskovací štít, jsem nepovažoval za nutné. Bílému mágovi (a černému vlastně taky) se jen málokdy naskytne ta slastná příležitost seřvat Inkvizitora.
„Co jste to s tím člověkem udělal?!“ vybafl jsem na něj. „Je pod mou ochranou!“
„To je tím pracovním vypětím, jak se zmínil už kolega,“ pokrčil rameny Vítězslav. „Zajímají nás záběry jejich videokamer.“
Edgar lhostejně odstrčil křeslo se zkamenělým šéfem ochranky, přistoupil až ke mně a usmál se:
„To je v pořádku, Goroděckij. Děláme přece na stejné věci, no nemám pravdu?“
„A máte na podobné… pracovní vypětí nějaké povolení?“
„My máme velice mnoho všelijakých povolení,“ odsekl suše Vítězslav. „Ani si neumíte představit, kolik jich je.“
Jasně, už se vzpamatoval. A teď považuje za nejlepší obranu útok. Aby taky ne – vždyť chybělo málo, a on neopanoval své pudy, což je pro nejvyššího upíra přímo osudová ostuda. Teď ve Vítězslavově hlase zněl opravdový, klidný vztek:
„Chcete si to ověřit, hlídkaři?“
No jasně, Inkvizitor nemůže připustit, aby na něj někdo řval. Jenže já taky ustoupit nemůžu!
Situaci zachránil Edgar. Zvedl ruce a velice emocionálně zvolal:
„To všechno je má vina! Já jsem měl pana Goroděckého poznat! To je můj osobní profesionální omyl, Vítězslave! Promiňte prosím!“
Jako první jsem upírovi na usmířenou podal ruku já.
„Máte pravdu. Děláme na stejné věci. Jedině že jsem vás tady v žádném případě nečekal.“
A bylo jasné, že jsem zasáhl do černého. Vítězslav na okamžik uhnul očima. Při stisku ruky se velice přátelsky usmál. Dlaň upíra byla teplá… a já chápal, co přesně to znamená.
„Kolega Vítězslav sem dorazil rovnou z letiště,“ dodal ještě Edgar.
„To znamená, že ještě není úředně hlášen?“ upřesnil jsem si.
I kdyby byl Vítězslav sebemocnější a v Inkvizici zastával sebevyšší funkci, stále to byl upír. Což znamenalo, že je povinen projít ponižující procedurou registrace.
Dál jsem to ale nepřeháněl, spíš naopak:
„Všechny formality můžeme vyřídit tady,“ navrhl jsem. „Na to právo mám.“
„Děkuji za ochotu,“ odtušil upír. „Radši se ale podívám k vám do úřadu. Pořádek především.“
Chabý mír byl obnoven.
„Záznamy už jsem si prohlédl,“ řekl jsem. „Před třemi dny odsud za celý den posílali nějaké dopisy čtyři muži a jedna žena. A pak tu byl zedník, který jich do schránky hodil celou hromadu. Pracují tu stavaři z Uzbekistánu.“
„To je pro vaši zemi dobrá známka,“ poznamenal velice zdvořile Vítězslav. „Když jako pracovní síla přijíždějí občané sousedních států, je to signál ekonomického růstu.“
Mohl bych mu vysvětlit, co si o tom myslím, ale nechal jsem si to pro sebe.
„Chcete se na ten záznam podívat?“ otázal jsem se.
„Asi ano,“ přikývl upír.
Edgar postával skromně stranou.
Vyvolal jsem na monitor záběr na vchod a schránku a spustil režim pátrání po pohybu. Znovu jsme si tak mohli prohlédnout všechny milovníky epistolárního žánru.
„Tohohle znám,“ píchl jsem ukazovákem do Lase. „Dneska si zjistím, co to posílal.“
„Podezíráte ho?“ zeptal se Vítězslav.
„Ne.“
Upír projel celý záznam ještě jednou. Tentokrát ale k monitoru přisunul i nešťastníka zmrazeného šéfa ochranky.
„Kdo je tohle?“ ptal se upír.
„Nájemník,“ odpovídal šéf ochranky, nezúčastněně zírající na obrazovku. „První budova, patnácté patro…“
Paměť měl výbornou. Pojmenoval všechny příchozí – pravda, vyjma toho Uzbeka s dopisy do Taškentu. Kromě Lasa, nájemníka z patnáctého patra a babičky s trvalou dopisy posílali dva manažeři z Assolu.
„My se budeme věnovat pánům,“ rozhodl Vítězslav. „Pro začátek. A vy se podívejte na tu babku, Goroděckij. Souhlasíte?“
Pokrčil jsem rameny. Pokud jde o spolupráci, tak prosím, ale velet mi nikdo nebude.
Obzvlášť Temný. A navíc upír.
„Pro vás je to jednodušší,“ pokračoval Vítězslav. „Já… mám při kontaktu se starými lidmi jisté problémy.“
Tohle přiznání bylo upřímné a nečekané. Cosi jsem zamručel, ale rozhodl jsem se do detailů nezabíhat.
„Cítím z nich to, čeho jsem sám zbaven,“ vysvětlil ale vzápětí upír sám. „Smrtelnost.“
„A závidíte?“ nevydržel jsem.
„Strašně.“ Vítězslav se sklonil nad šéfem ochranky a pronesl: „Teď odejdeme. Ty budeš pět minut spát a budou se ti

zdát krásné sny. Až se vzbudíš, nebudeš o naší návštěvě vědět nic. Vybavíš si jen Antona… a kdykoli příště mu budeš velmi nakloněn. Když bude zapotřebí, poskytneš mu jakoukoli pomoc.“
„Ale to snad…,“ zaprotestoval jsem chabě.
„Děláme na stejné věci,“ připomněl mi upír. „Já dobře vím, jak je těžké dělat s maskovacím štítem. Sbohem.“
A zmizel. Edgar se provinile pousmál a odešel dveřmi.
Já taky nečekal, až se šéf ochranky probere, a co nejrychleji jsem jeho kancelář vyklidil.

Kapitola čtvrtá
Osud, který podle skálopevného přesvědčení našich mágů neexistuje, byl ke mně shovívavý.
Když jsem vstoupil do dvorany Assolu (přece tomu nebudu říkat vchod!), uviděl jsem přesně tu stařenku, k níž se upír bál přistoupit. Stála u výtahu a zádumčivě si prohlížela knoflíky.
Podíval jsem se na ni šerem a přesvědčil jsem se, že se zmítá v naprostém zmatku, ne-li v panice. Skvělá a noblesní ochranka jí v tuto chvíli nebyla nic platná – navenek totiž působila naprosto vyrovnaně.
A tak jsem ke staré dámě rozhodným krokem vyrazil. To „stará dáma“ sedělo nakonec opravdu nejlíp, protože tiché a vlídné ruské slůvko „stařenka“ se k ní vlastně naprosto nehodilo.
„Promiňte prosím, ale nemohl bych vám být nějak nápomocen?“ zeptal jsem se vybraně.
Rychle na mě pohlédla. V tom pohledu rozhodně nebyla stařecká podezíravost, spíš čiré rozpaky.
„Zapomněla jsem, kde bydlím,“ přiznala se mi. „Nevíte to náhodou?“
„V desátém,“ poradil jsem jí. „Jestli dovolíte, tak vás doprovodím.“
Šedivé kudrlinky, mezi nimiž prosvítala tenká růžová kůže, se sotva znatelně pohnuly.
„Je mi osumdesát,“ řekla stará paní. „To si pamatuju…, i když je to těžký. Ale pamatuju si to.“
Nabídl jsem jí rámě a chystal se s ní nastoupit do kabiny. Jeden z mužů od ochranky se pohnul směrem k nám, ale moje přestárlá společnice jen zavrtěla hlavou:
„Ten pán mě doprovodí…“
A pán ji doprovodil. Své dveře od bytu už dáma poznala sama a dokonce radostně přidala do kroku. Ten byt nebyl zamčený, ukázalo se, že je skvěle vybavený a zařízený a v jeho předsíni přecházela mladá, asi tak dvacetiletá dívka a lkala do sluchátka:
„Ale ano, dole už jsem se taky byla podívat! Prostě už zase utekla…“
Náš příchod byl pro mladou dámu důvodem k jásotu. Obávám se však, že jak milý úsměv, tak dojemná péče byly adresovány především mně.
Mladá sympatická děvčata nepřicházejí jako služky do podobných domů kvůli penězům.
„Přines nám čaj, Mášenko,“ přerušila její roztomilé kvokání stará dáma. Ta si o ní asi taky žádné iluze nedělala. „Do velkýho pokoje, prosím tě.“
Slečna poslušně odcválala do kuchyně, ale předtím se na mě ještě jednou usmála, naklonila se ke mně, s matematickou přesností se dotkla mé ruky pružným ňadrem a zašeptala:
„Už je to s ní hodně zlý… Jmenuju se Tamara.“
Nevím proč, ale mně se najednou nechtělo se jí představovat. Radši jsem se rovnou vydal za starou paní, do „velkého pokoje“. Opravdu hodně velkého. Se starým nábytkem ze stalinských časů a zjevnými stopami poctivé práce hodně drahého architekta. Všude po zdech visely černobílé fotografie, které jsem zpočátku považoval za součást interiéru. Pak jsem si ale uvědomil, že ta mladá, oslnivě krásná dívka s bělostnými zuby a s leteckou kuklou na hlavě je právě má stará dáma.
„Nojo – já bombardovala fricky,“ podotkla k tomu má hostitelka skromně a posadila se ke kulatému stolu, přehozenému tmavorudým sametovým ubrusem, lemovaným zlatými třásněmi. „Hele, tady dostávám řád od samotnýho Kalinina…“
Usedal jsem naproti ní naprosto ustrnule.
V nejlepším případě dožívají takovéto staré letkyně svůj život někde v obrovských státních vilách za městem nebo ve stejně obrovitých stalinských domech na hlavních třídách. Ale moderní elitní obytná zóna do tohoto výčtu rozhodně nepatří. Tahle žena přece házela Němcům na hlavy bomby a nepatřila tedy k těm, kteří vyváželi z Reichstagu zlaté poklady!
„Ten byt mi koupil vnuk,“ řekla stařenka, jako by si četla v mých úvahách. „Je zbytečně velkej. Nic mi to neříká…, všechno tu mám svoje, v čem jsem žila celej život, ale nic si nepamatuju…“
Přikývl jsem. Hodný vnouček, to tedy ano. Napsat drahý byt na zasloužilou babičku a pak ho po ní zdědit je krok nanejvýš rozumný. Ale dobrý skutek je to v každém případě. Jedině ten personál měl vybírat pečlivěji. To nechtělo švarnou dvacítku, jejíž hlavní starostí je na tomto kapitálovém trhu co nejúspěšněji umístit sličnou tvářinku a pružnou postavu, ale postarší, leč statnou profesionální ošetřovatelku…
Stařenka se zamyšleně zadívala z okna a řekla:
„Pro mě by to bylo lepší v nějakým malým baráku… Jak jsem byla dycky zvyklá…“
Jenže to už jsem neslyšel. Díval jsem se na stůl, zavalený pomačkanými dopisy s komicky působícím razítkem „Adresát nezastižen“. Uznejte sami – jako ti nezastižení adresáti tu figurovali například již zmíněný všesvazový starosta Kalinin, generalissimus Josif Stalin, soudruh Chruščov a dokonce i drahý Leonid Iljič Brežněv.
Politické vůdce, kteří přišli po Brežněvovi, už zřejmě v paměti neudržela.
Člověk ani nemusel být Jiný, aby pochopil, jaký dopis to stařenka odesílala před třemi dny.
„Já prostě nemůžu sedět s rukama v klíně,“ postěžovala si, když si povšimla, kam se to dívám. „A tak pořád žádám, aby mě poslali někam do škol, nebo třeba do leteckýho učiliště…, že bych tam mladejm vykládala, jak jsme tenkrát žili…“
Pro jistotu jsem si ji přece jen prohlédl šerem. A div jsem nevykřikl.

Stará letkyně byla potenciální Jiná. Možná nepříliš silná, ale jinak zcela zjevná!
Jedině že jsem si neuměl představit, jak by dopadla její iniciace v tak vysokém věku. V šedesáti a možná i v sedmdesáti prosím…, ale v osmdesáti?
Jenže ona tím neustálým vypětím umře. Odejde do šera jako nehmotný šílený stín.
Na všechny zkrátka stejně nepřijdete. Dokonce ani v Moskvě, kde je hlídkařů relativně dost.
Často se pak stane, že své bratry a sestry objevíme až příliš pozdě…
Mezitím přišla slečna Tamara s podnosem, zastavěným křišťálovými miskami s pečivem, bonbony, cukrem, konvicí na čaj a krásnými starými porcelánovými šálky. To vše tiše rozestavěla po stole.
Stařenka podřimovala, ale na své židli seděla zpříma a spolehlivě.
Opatrně jsem vstal a kývl na Tamaru:
„Já půjdu. A vy na ni dávejte pozor, už chudák zapomíná, kde to vlastně bydlí…“
„Ale já z ní oka nepustím!“ zamrkala ostýchavě Tamara. „Opravdu, to mi věřte…“
Pro jistotu jsem si zkontroloval i ji. Ta ovšem s Jinými neměla naprosto nic společného.
Normální mladá ženská. Přísně vzato asi docela hodná.
„Píše ty dopisy často?“ pousmál jsem se mírně.
Považovala ten úsměv za pobídku, a tak zase spustila:
„No pořád! Stalinovi, Brežněvovi – hrozná sranda, to byste nevěřil!“
Hádat jsem se nechtěl.

Ze všech kaváren a restaurací, jimiž byl Assol doslova vycpaný, fungovala jen kavárna v supermarketu. Takový velice milý podniček to byl, zavěšený na balkoně nad pokladnami. Byl odtud nádherný výhled na celý ten veleobchod. Asi je docela dobré dát si tu kávu před příjemnou výpravou za nákupy a v klidu si tu promyslet trasu chystaného shoppingu.
To je ale přišerné slovo – takový obludný anglismus, ale už se do ruštiny zakousl a zažral jako klíště do bezbranné oběti!
Tak jsem se tam najedl a snažil se přitom neděsit se těch přišerných cen. Pak jsem si objednal dvojité espreso, koupil si krabičku cigaret, přestože je kouřím jen opravdu zřídka, a znovu si sám sebe představil v roli detektiva.
Kdo odeslal dopis?
Zrádce z řad Jiných, nebo jeho lidský klient?
Na první pohled to ani jeden z nich k ničemu nepotřeboval. Ba naopak, mohlo jim to nadělat jen nepříjemnosti! Verze s kýmsi třetím, kdo se pokouší zabránit iniciaci, mi připadala až příliš melodramatická.
Tak přemýšlej, hlavo, přemýšlej! Už jsi v životě musela rozmotat horší propletence. Máme tu toho zrádného Jiného. A pak jeho zákazníka. Dopis byl odeslán oběma hlídkám a Inkvizici. To znamená, že ho nejspíš odeslal Jiný. Silný, chytrý a zkušený Jiný.
Ale proč?
Jistá odpověď se zřejmě nabízela: Přece proto, aby k té chystané iniciaci nedošlo. Aby ten Jiný nemusel splnit původní slib a naopak svého klienta vydal do našich rukou.
Což by znamenalo, že o peníze tady nejde. Klient, jehož zatím neznáme, nějakým naprosto nepochopitelným způsobem získal nad tím Jiným moc. Moc strašlivou, absolutní a umožňující požadovat, co se mu zlíbí. Nu a ten Jiný přece nemůže připustit, že obyčejný člověk nad ním najednou získal takovou nadvládu. A tak se rozhodne pro tah koněm…
Takhle nějak by to být mohlo!
Zapálil jsem si cigaretu a usrkl trochu kávy. Pak jsem se velkopansky rozvalil v měkkém křesle.
Něco se nám přece jen začíná rýsovat. Jak se může stát, že se Jiný dostane do člověkova područí? Jak se může stát otrokem obyčejného člověka – i kdyby ten člověk byl bohatý, chytrý a vlivný…
Napadala mě jediná možnost, a ta se mi nechtěla ani trochu líbit. Náš tajemný zrádný Jiný se ocitl v postavení pohádkové zlaté rybky, která člověku dala slovo, že splní jakékoli jeho přání. Rybka přece nemohla čekat, že pošetilá stařena… Ostatně, když už jsme u té stařeny – bude třeba Geserovi oznámit, že jsem objevil potenciální Jinou… Tak tedy – že se pošetilá babizna chce stát vládkyní všech moří.
A v tomhle tkvěla ta hlavní nepříjemnost.
Upír, vlkodlak a vlastně každý Temný mohli na vlastni dané slovo zvysoka kašlat.
Ti prostě slovo dají, a pak si ho zase vezmou zpátky. A kdyby se člověk jeho splnění domáhal, tak mu normálně prokousnou hrdlo.
Což by znamenalo, že to nerozumné slovo dal bílý mág!
Mohlo by se něco takového stát?
No jistě.
A snadno. Kosťa má pravdu – my všichni jsme poněkud naivní. Dáme se nachytat na lidské slabiny, na pocit vlastní provinilosti, na všelijaké romantické hloupůstky…
Takže zrádce je v našich řadách. Dal někomu slovo a zatím ponechme stranou, proč to udělal. Je v pasti. Bílému mágovi, který odmítne daný slib, hrozí odhmotnění…
Stop! Tohle je taky zajímavé. Můžu člověku slíbit, že mu splním „cokoli na světě“. Ale co když budu požádán o něco, co se prostě splnit nedá…, já nevím, dejme tomu o to, abych uhasil slunce nebo proměnil normálního člověka v Jiného… Co mu asi odpovím? No že to nejde. Vůbec. A budu mít pravdu a pro odhmotnění nebude důvod. Mému lidskému pánovi pak nezbude, než se s tím smířit. A požadovat něco jiného… Peníze, zdraví, sexuální neodolatelnost, úspěchy na burze a přirozený čich na hrozící nebezpečí. Zkrátka docela obyčejná lidská přání, která je zdatný Jiný schopen splnit kdykoli.

Jenže náš zrádce panikaří! Panikaří tak, že na svého „pána“ poštval nejen obě hlídky, ale i Inkvizici. Je zahnán do kouta a bojí se, aby navěky nezmizel v šeru.
To znamená, že by opravdu dokázal proměnit člověka v Jiného!
To znamená, že nemožné je ve skutečnosti možné. Že ta metoda existuje. Že ji ovládá jen málokdo z našich, ale existuje…
Udělalo se mi mírně nevolno.
Zrádce je tedy někdo z našich nejstarších a nejzdatnějších mágů. Nemusí to být nutně někdo mimo kategorie nebo člen nejvyššího vedení. Musí ale být hodně protřelý a musí mít přístup i k těm největším tajemstvím…
Nevím proč, ale hned mě napadl Semjon.
Semjon, který zná takové věci, že tomuto bílému mágovi často propůjčují znak Trestajícího orla.
Žiju tu už dvě stě let…
To by se stát mohlo.
Ví toho opravdu hodně.
A kdo ještě?
Je tu celá řada starých a zkušených mágů, kteří v hlídce nepůsobí. Žijou si v Moskvě, dívají se na televizi, pijou pivo a chodí na fotbal…
Jenže já je neznám – v tom je ten problém. Protože tihle moudří mágové, kteří už všeho nechali, nechtějí dál zasahovat do nekonečné války hlídek.
Jenže koho teď požádat o radu? S kým se podělit o tahle strašlivá podezření? S Geserem? Nebo s Olgou? Jenže to jsou taky možní podezřelí!
Tomu samozřejmě nevěřím. Osudem tvrdě otřískaná Olga, o mazaném Geserovi ani nemluvě, by se takové nemoudrosti nedopustili a nic nesplnitelného by žádnému člověku neslíbili. A Semjon vlastně taky ne! Nevěřím, že ten moudrý, ten v původním, lidovém smyslu toho slova moudrý Semjon by mohl takhle zakopnout…
Takže to musí být někdo z našich dalších zasloužilců.
Jenže jak budu vypadat, když se vytasím s takovýmto podezřením? ‚Řekl bych, že ten delikvent je někdo z nás. Někdo ze Světlých. Nejspíš Semjon. Nebo Olga. Ale možná i vy sám, Gesere…‘
Jak bych ale po něčem takovém mohl dál chodit do práce? Jak bych se kolegům podíval do očí?
Ne, takováto podezření vyslovit nemohu. Já to nejdřív musím vědět přesně.
Mávat na číšnici mi nevím proč připadalo trapné. Zvedl jsem se tedy, zamířil k baru a objednal jsem si ještě jednu kávu. Pak jsem se lokty opřel o zábradlí a pohlédl dolů.
A tam jsem objevil svého nočního známého. Kytarista a sběratel žertovných triček, šťastný majitel velké anglické klozetové mísy stál u bazénu s živými humry. Ve tváři se mu zračilo mimořádné intelektuální úsilí. Pak so najednou tiše ušklíbl a vydal se i se svým vozíkem k pokladně.
Zbystřil jsem pozornost.
Las pomalu vyložil na pohyblivý pás svůj skromný nákup, v němž se nejnápadněji vyjímala láhev českého absintu. Při placení pak řekl:
„Poslyšte, vy tam máte bazén s humrama…“
Děvče u kasy se profesionálně zazubilo a celým svým vzezřením dávalo najevo, že jistě, že ten bazén tam je, že v něm plave plno humrů a že párek takových živých členovců by se skvěle hodil k absintu, kefíru a mraženým pelmeňům.
„No…, já jenom,“ pokračoval nezúčastněně Las, „že jsem zrovna viděl, jak jeden druhýmu vylez na záda, dostal se ven a zmizel támhle pod těma lednicema…“
Slečna v pokladně užasle zbledla a zamrkala. O minutu později už se u pokladny objevili dva ochrankáři a bytelně stavěná tetka uklízečka. Trojice si vyslechla příšernou zprávu o uprchlíkovi a svorně se vrhla k lednicím.
Las se ohlédl do prodejny a v klidu zaplatil.
Štvanice na neexistujícího humra byla v nejlepším. Uklízečka šťouchala násadou smetáku pod lednici a kolem ní pobíhali oba strážci místního pořádku. Zaslechl jsem:
„Nadháněj mi ho sem, sem mi ho žeň, už ho skoro vidím!“
Las se s výrazem tiché radosti pomalu vydal k východu.
„Hlavně vopatrně, jinak mu pochroumáš krunýř a bude muset jít do nucenýho výseku!“ varoval uklizečku ochrankář.
Pokusil jsem se z tváře zahnat úsměv, který se k serióznímu bílému mágovi jaksi nehodil, a vzal jsem si od slečny za barem svou kávu. Nene, tenhle by písmenka z novin taky nevystřihoval. To by pro něj byla až moc velká nuda.
V kapse se ozval můj mobil.
„Ahoj, Světo,“ řekl jsem jen.
„Jak se máš, Antone?“
Obav a neklidu bylo v jejím hlase tentokrát o poznání méně.
„Zrovna jsem si dal kafe. Mám za sebou pracovní schůzku. S kolegama z konkurenčních firem.“
„Jasně,“ pokračovala. „Výborně. A nepotřebuješ mou pomoc?“
„Ale… ty přece nejsi ve stavu,“ dostal jsem ze sebe rozpačitě.
„Na to ti kašlu!“ rozpálila se okamžitě. „Já si nedělám starost o hlídku, ale o tebe!“
„Zatím nemusíš,“ uklidnil jsem ji. „Co Naďuška?“
„Pomáhá mi tady s borščem,“ zasmála se Světlana. „Takže obědvat asi budeme dost pozdě. Mám ti ji dát k telefonu?“
„No jasně,“ řekl jsem dojatě a posadil se na okno.
Jenže Naďka si mobil nevzala, protože prý se mnou nechce mluvit.
Taková paličatost je ve dvou letech docela běžná.

Tak jsem si ještě chvilku popovídal se Světlanou. Málem jsem se zeptal, jestli už ji pustily ty ošklivé předtuchy, ale radši jsem to spolkl. Stejně mi bylo podle hlasu jasné, že pustily.
Domluvili jsme, ale já telefon zatím do kapsy nestrčil. Volat do úřadu by nemělo smysl. Ale co kdybych si s někým popovídal jen tak soukromě?
Musím přece odjíždět do města, s někým se tam setkávat, starat se o své obchodní záležitosti a uzavírat nové obchodní smlouvy…
Vytočil jsem Semjonovo číslo.
Už jsem si na detektiva hrál dost dlouho. Světlý Světlému přece nelže.

Pro schůzky, které nejsou úplně pracovní, ale taky ne úplně soukromé, se nejlíp hodí malé hospůdky, kde je tak pět šest stolků. Kdysi v Moskvě nic takového nebylo. Sovětské provozovny veřejného stravování nabízely obrovské dvorany, k nimž v nejlepším případě přiléhaly salonky pro uzavřené společnosti.
Teď už je podobných podniček dost.
Tahle vcelku nenápadná kavárnička ležela přímo v centru, na Soljance. Do lokálu se vstupovalo rovnou z ulice a dole bylo jen pět stolků a malý bar – takový že nájemníci v Assolu mají doma v obýváku často daleko větší.
Ani návštěvníci nebyli ničím výluční. Rozhodně nešlo o zájmový klub, jaké si do sbírky tak rád zařazuje Geser tady nebyli ani potápěči, ani recidivisti.
Nabídku tu měli naprosto běžnou. Dva druhy točeného piva, další normální alkohol, párky z mikrovlnky a pomfritky. Zkrátka všední lokál.
Možná že právě proto ho Semjon vybral. On sám do tohohle prostředí dokonale zapadal. A já z něj vlastně taky nijak zvlášť nečněl…
Semjon hlučně odfoukl pěnu z piva – něco takového se dnes vidí už jen ve starých filmech –, poprvé to Klinské zlaté ochutnal a konejšivě se na mě podíval:
„Tak vykládej.“
„Už jsi slyšel o tý krizi?“ skočil jsem do toho rovnýma nohama.
„Kerou máš na mysli?“ chtěl si upřesnit on.
„No s těma anonymníma dopisama.“
Přikývl a ještě k tomu dodal:
„Zrovna jsem vyřizoval dočasnej pobyt pro hosta z Prahy.“
„Já si myslím tohle,“ pokračoval jsem a nervózně sklenicí otáčel po dokonale čistém ubruse. „Odesilatelem to ho dopisu je Jinej.“
„No to si piš!“ přikývl Semjon. „Ale teď pij a neboj se. Když se vožereš, tak tě z toho dostanu.“
„To nejde, jsem uzavřenej.“
Semjon přimhouřil oči a zadíval se na mě. A pak přikývl – jasně, jsem zavřenej a touhle magickou skořápkou, do který mě bezpochyby musel zavřít sám Geser, se ani on, Semjon, neprobije.
„No dobře, ale co dál?“ pokračoval jsem. „Pokud je odesilatel Světlej, tak čeho tím chce dosáhnout?“
„Přece izolace nebo zničeni toho svýho klienta,“ pokrčil klidně rameny Semjon. „Nejspíš tomu kunčaftovi nevopatrně slíbil, že z něj udělá taky Jinýho. A teď se cuká.“
Veškeré mé hrdinské intelektuální výkony se v jediném okamžiku zcela sesypaly. Semjon, který na tomhle případu přímo nedělal, logicky dospěl k jedinému možnému vysvětlení.
„Takže je to Světlej,“ spíš jsem konstatoval, než že bych se ptal.
„Ale proč?“ podivil se Semjon.
„Protože Temnej by měl k dispozici plno výmluv, aby ten slib nemusel plnit.“
Semjon se zamyslel, zakousl se do slané tyčinky a řekl, že jo, že to na to vlastně vypadá. Ale že stoprocentně by toho Temnýho z případnýho podezření nevylučoval. Protože i Temný můžou dát sliby, ze kterejch pak není úniku. Například přísahat na Tmu nebo si za svědka brát prapůvodní sílu. A z něčeho takovýho se jen tak utýct nedá.
„Jasně,“ přikývl jsem. „Ale stejně je pravděpodobnější, že v tomhle případě uklouznul někdo z našich.“
Semjon přikývl a řekl:
„Já to nebyl.“
Uhnul jsem očima.
„No, zase si to tak neber,“ uklidňoval mě melancholicky. „Uvažuješ správně a postupuješ taky správně. Šlápnout vedle může každej, dokonce i my. A třeba i já. Děkuju ti už za to, že sis se mnou dal rande – tos taky moh rovnou utíkat za šéfikama… Ale já ti dávám čestný slovo, bílej mágu Antone Gorodnickij, že inkriminovaný dopisy jsem neodesílal a že jejich skutečnýho odesilatele neznám.“
„To jsem teda rád, to ti řeknu,“ přiznal jsem se poctivě.
„A jak já jsem rád!“ ušklíbl se Semjon. „Ale řeknu ti jinou věc – ten náš delikvent, to bude velkej drzoun. Vono mu nestačí, že do toho zaplet vobě hlídky, nakonec sáh i po Inkvizici. Což znamená, že buď má v hlavě naprostej hokej, nebo to má dokonale spočítaný. Což znamená, že v prvním případě je předem vyřízenej, kdežto v tom druhým se z toho nakonec dostane.“
„No počkej, Semjone, ale to znamená, že z obyčejnýho člověka se opravdu dá udělat Jinej?“ zeptal jsem se. S poctivostí nejdál dojdeš…
„Nevím,“ zakroutil hlavou Semjon. „Dlouho jsem si myslel, že to nejde, ale ty poslední události ukazujou, že v našich dosavadních poznatcích máme nějakou mezeru. Spíš mezírku – hodně úzkou a hodně nepříjemnou, ale je tam.“
„Proč nepříjemnou?“ chytil jsem se poněkud nečekaného slova.

„Protože jinak bychom jí normálně využívali. Jen si vem, jaká by to pro nás byla výhoda, kdybychom na naši stranu dokázali získat třeba prezidenta! A nejen prezidenta – všechny vlivný lidi v zemi! Vznikly by samozřejmě nový dodatky k Dohodě, který by stanovily pravidla takovýhle iniciace, a dosavadní konfrontace by samozřejmě pokračovala, ale na zcela nový úrovni.“
„No vidíš, a já si myslel, že takový věci jsou přísně zakázaný,“ přiznal jsem se. „Že se nejvyšší vedení obou hlídek sešlo, domluvilo se, že rovnováha se nijak zásadně porušovat nebude, jedna strana druhý pohrozila absolutní zbraní…“
„Čím že?!“ strnul Semjon.
„No tou absolutní zbraní. Copak si nepamatuješ, jaks mi jednou vykládal o jadernejch superbombách? Co maj jednu Američani a jednu my. Tak jsem si řekl, že něco takovýho musí existovat i v magii…“
Semjon se rozchechtal:
„Co šílíš, Antone! Takový bomby neexistujou, to je jen takovej vejmysl! Študuj fyziku! Protože tam se dovíš, že obsah těžký vody v oceánech je příliš malej na to, aby se taková progresivní termojaderná reakce dala vyvolat!“
„Tak pročs mi to říkal?“ nechápal jsem.
„Tehdy jsme si přece vykládali všelijaký nesmysle. A já netušil, že mi to sežereš…“
„Kuš, chlape!“ zabručel jsem otráveně a napil se piva. „Já po tom kolik nocí špatně spal, abys věděl…“
„Tak už spi klidně, protože absolutní zbraň neexistuje,“ uchichtl se starý hlídkař. „Ani reálná, ani magická. Takže když připustíme, že iniciovat obyčejný lidi je přece jen možný, znamená to, že je to procedura mimořádně obtížná, hnusná a obtěžkaná vedlejšíma efektama. Ostatně, von se v tom vlastně nikdo nechce hrabat. Ani my, ani Temný.“
„A ty o takový proceduře něco víš?“
„Nevím,“ zamyslel se Semjon. „Ne, jasně – nevím vo tom nic. Že bysme se lidem otevřeli, něco jim nařizovali nebo si je dejme tomu najímali jako dobrovolníky – to pamatuju. Ale že bysme někdy užitečnýho člověka proměnili v Jinýho, to jsem eště neslyšel.“
Vida – další slepá ulička.
Přikývl jsem, ponuře se zahleděl do svého půllitru.
„Hlavně si s tim nemoř hlavu,“ poradil mi Semjon. „Jsou jen dvě možnosti – buď je to blbec, nebo velkej chytrolín. V prvním případě na něj kápnou Temný nebo Inkvizitoři. No a v tom druhým ho nenajdou, ale vytypujou si toho dotyčnýho klienta a takovýhle podivný přání mu rozmluvěj. Protože podobný případy teda už známý jsou…“
„A co mám teda dělat?“ zeptal jsem se trochu bezradně. „Musím se ti přiznat, že bydlet na tak zvláštním místě je docela zajímavý. Eště ke všemu za erární peníze…“
„No tak si tam bydli,“ odtušil klidně Semjon. „Nebo se snad v tobě bouří pejcha? Nechtěl ty bys náhodou všem dát fleka a najít zrádce sám?“
„Nemám rád, když se chodí od rozdělaný práce,“ přiznal jsem se mírně vyhýbavě.
Zasmál se:
„No vidíš – a já už sto let nedělám nic jinýho, než že nechávám rozdělaný práce… To jsem třeba měl takovej případ hromadný otravy dobytka, kterej patřil bohatýmu rolníkovi Besputnovovi v Kostromský oblasti. To teda byla věc, Antone! Prostě záhada! Klubko všelijakejch intrik! Protože ta otrava byla vlastně magická, ale provedená úžasně mazaně…, anžto škodu na tom dobytku způsobilo konopný pole!“
„Copak dobytek žere konopí?!“ zaujal jsem se bezděky pro ten dávný případ.
„A kdo by mu ho asi dal? To ne! Jenže rolník Besputnov z toho konopí vyráběl provazy, na kterejch pak ty dobytčata vodil, no a z provazů se kletba dostávala na zvířata. To bylo ohromně mazaný, protože to šlo pomaličku polehoučku. A na sto verst kolem ani jeden registrovanej Jinej! Tak jsem se v tý vísce usadil a začal po padouchovi pátrat…“
„To se dřív dělalo takhle poctivě?“ užasl jsem. „Kvůli dobytku, patřícímu nějakýmu rolníkovi, na místo vyslali hlídkaře?“
Semjon se pousmál.
„Tenkrát se dělávalo všelijak. Von syn toho rolníka byl Jinej, a tak nás poprosil, abychom se na to podívali – však ten jeho tatík si z toho konopí málem uplet voprátku… No – tak jsem se tam usadil, pořídil si hospodářství a makal na něm jako všichni ve vsi – dokonce jsem začal brousit i za jednou vdovou. No a přitom jsem pátral. A pochopil jsem, že se dostávám na stopu starý čarodějnice, která byla skvěle zamaskovaná a o který ani jedna hlídka nic nevěděla. Umíš si to přestavit? Takovou vědmu, který je nějakejch dvě stě nebo tři sta let. Ta nashromáždila síly jako mág první kategorie, kamaráde. A já si pěkně hrál na Nata Pinkertona… a pátral…, protože volat ku pomoci nadřízený jsem se styděl. Až jsem tomu pomaličku přišel na kloub a dal dohromady okruh podezřelejch. Mimochodem – k těm patřila i ta vdovička, co mě tak ochotně přichýlila…“
„Ale běž!“ užasl jsem skoro nadšeně. Fakt je, že Semjon si někdy rád ledacos přibásní, ale tahle historka vypadala dost pravděpodobně.
„Kecám,“ povzdechl si Semjon. „Nakonec přišla ta vzpoura v Petrohradě. Revoluce. A my najednou měli jinčí starosti než mazanou čarodějnici v Kostromský gubernii. Krev se valila v celejch řekách. Tak mě z toho odvolali. A já se chtěl vrátit a tu mizeru najít, ale už jsem se k to mu nikdy nedostal. No a pak tu vesnici zatopila nějaká přehrada a všichni se vodstěhovali. Možná ta čarodějnice už ani nežije.“
„Škoda,“ řekl jsem jen.
Semjon přikývl:
„Takovejch historek mám vagón a k tomu eště malej vozejk. Takže zbytečně neblbni a neplahoč se.“
„Kdybys byl Temnej, tak bych určitě řek, že chceš od sebe odlákat pozornost,“ přiznal jsem se.
Jen se skoupě pousmál:

„Nejsem Temnej, Antone. A to ty moc dobře víš."
„Jasně, a o iniciaci obyčejnejch lidí nic nevíš," povzdechl jsem si. „A já v tebe tak doufal…"
Semjon zvážněl:
„Ještě jednu věc ti řeknu, Antone. Holka, kterou jsem měl ze všech na světě nejradši, umřela v jedenadvacátým. Na stáří."
Pohlédl jsem na něj a usmát jsem se neopovážil. Semjon určitě nežertoval.
„Kdybych věděl, jak z ní udělat Jinou…," zašeptal Semjon a zahleděl se kamsi do neurčita. „Kdybych já to tak tehdy věděl… Otevřel jsem se jí. Udělal jsem pro ni všechno. Nikdy v životě nebyla nemocná. Ještě ve třiasedumdesáti vypadala na třicátnici. Dokonce ani v hladovým Petrohradě nikdy neměla nouzi a když někdy předvedla krasnoarmějcům ty svoje glejty, tak padali na prdel…, já jí tehdy sehnal papír i vod Lenina. Jenže svou dlouhověkost jsem jí dát nedokázal, to není v našich silách." Trudnomyslně se mi podíval do očí. „Kdybych já tak věděl, jak iniciovat Ljubu Petrovnu, tak se nebudu nikoho na nic ptát. Všechno bych obětoval. Klidně bych podstoupil odhmotnění, jen aby vona mohla bejt Jiná…"
Vstal od stolu a pozdechl si:
„Kdežto dneska je mi to všechno šumafuk, abych se ti přiznal. Dneska už mě nebere, jestli se z normálních lidí daj udělat Jiný nebo ne. A ty bys to taky měl hodit za hlavu. Tvoje žena je Jiná. Tvoje dcera je taky Jiná. Tak si uvědom, jaký máš štěstí. To ti může závidět i Geser."
Odešel, kdežto já ještě chvíli dopíjel pivo. Majitel kavárny – číšník, kuchař i barman v jedné osobě – se směrem ke mně ani nepodíval. Semjon před odchodem vybudoval kolem stolku magický štít.
Nemá on nakonec pravdu?
Tři Inkvizitoři prohrabujou, co se dá. Talentovaný upír Kosťa krouží celé noci v podobě netopýra kolem Assolu. Ti určitě přijdou na to, kdo že se to chce stát Jiným, i když by vlastně neměl. A odesilatele dopisu buď najdou, nebo ne.
Tak co já s tím?
Žena, kterou miluju, je Jiná. Navíc se dobrovolně služby v hlídce vzdala, vzdala se skvělé kariéry velké kouzelnice. A to všechno kvůli mně, blbečkovi. Abych ve své nepřekonatelné druhé kategorii netrpěl mindrákem…
Naďuška je taky Jiná! Takže nebudu muset prožívat muka Jiných, jejichž lidské děti vyrostou, zestárnou a umřou. Dřív nebo později naší holčičce všechno vysvětlíme. A ona se určitě bude chtít stát velkou kouzelnicí, o tom není pochyb. A stane se tou největší. Možná že dokonce tenhle nedokonalý svět napraví.
A já si tady hraju na špióna! Lámu si hlavu, jak splnit úkol, místo abych večer zašel za společenským sousedem nebo se v rámci lepšího maskování odebral do kasina.
Zvedl jsem se, položil peníze na stolek a šel. Za hodinku za dvě štít zmizí, majitel podničku uvidí bankovky a prázdné půllitry a uvědomí si, že tu seděli nějací dva nenápadní chlápkové a pili pivo.

Kapitola pátá
Dobrého půl dne jsem se zabýval jakýmisi nicotnými, naprosto zbytečnými záležitostmi. Upír Kosťa by nade mnou nejspíš zkřivil bledé rty a oznámil mi, co si myslí o mé naivitě…
Nejdřív jsem zajel do Assolu, převlékl se do džínsů a obyčejné košile, načež jsem vyrazil na nejbližší normální moskevský dvůr mezi nudnými osmipatrovými paneláky. Tak jsem ke svému převelikému potěšení objevil fotbalový plácek, na němž prohánělí olezlý míč puberťáci z vyšších tříd základní školy. Mezi nimi mimochodem pobíhalo i pár mladých chlapů. Právě skončené mistrovství světa ve fotbale, které pro náš tým skončilo tak neslavně, přece jen sehrálo i svou pozitivní roli. No a v těch nečetných moskevských dvorech se ohrožoval zdánlivě již zmizelý dvorový duch.
Do jednoho mužstva mě hned vzali. Do toho, v němž hrál jen jeden jediný dospělý – chlápek s úctyhodným bříškem, které mu ovšem nebránilo v nečekané pohyblivosti a herním zápalu. Fotbalista nejsem nejlepší, ale ti, co tu hráli, taky nebyli mistři světa.
Asi hodinu jsem lítal po prašné udusané zemi, řval jsem, střílel na branku, opatřenou místo sítě potrhaným drátěným pletivem, a několikrát jsem se do té brány dokonce trefil. Jednou mě mohutný desáťák dokázal srazit na zem a shovívavě se tomu usmál.
Já se ale neurazil a náladu mi to nezkazilo.
Když hra ustala – tak nějak sama sebou –, zašel jsem do nejbližšího krámu a nakoupil tam minerálku a pivo a těm nejmenším fotbalistům osvěžující nápoj Bajkal. Bývali by dali přednost spíš coca–cole, ale já si řekl, že je nejvyšší čas děti požívání těchto zámořských jedů odnaučit.
Mátlo mě jen vědomí toho, že přílišná štědrost by mohla vyvolat všelijaká nepříjemná podezření. Takže dobro jsem musel páchat hodně obezřetně.
Pak jsem se se svými spoluhráči a protihráči rozloučil, došel jsem až na pláž u řeky a s chutí se vykoupal v sice dosti špinavé, ale příjemně chladné vodě. Assol se pompézně tyčil opodál.
Nojo, tak ať se tyčí…
Nejkomičtější na tom všem bylo, že jsem si uvědomoval, že naprosto stejně by se na mém místě mohl zachovat jakýkoli černý mág. A teď jsem neměl na mysli nějakého úplně mladého a chtivého dříve nedostupných radovánek typu čerstvých ústřic či drahých prostitutek, ale Temného, který už něco zažil a došlo mu, že všechno na tomhle světě je marnost nad marnost a zase jen marnost.
Ten by taky běhal po malém plácku, řval, kopal do míče a poštěkával na nekvalifikovaně sprosťačící omladinu: „Ty rači drž hubu, smrkáči!" A pak by šel na pláž, cachtal se v kalné říční vodě a poté se povaloval v trávě a zíral do nebe…
Kudy vlastně prochází nějaká dělící čára? Jistě – pokud jde o nižší Temné, tak je to jasné. To je jen nemrtvá havěť. Aby

přežili, jsou nuceni zabíjet. A žádná slovní ekvilibristika s tím nic nezmůže. Jsou prostě zlo.
Ale kde je tedy ta hranice?
A proč se občas stává, že téměř mizí? Třeba v takovýchto okamžicích, kdy jde o to, že jeden jediný obyčejný člověk na světě si přeje stát se Jiným? Jeden jediný!
A jaké síly to okamžitě uvede do pohybu! Temné, Světlé, Inkvizici… Na tomhle případu přece nepracuju jenom já, já jsem jen pěšec, který na úvod přeskočil dvě pole a provádí rekognoskaci terénu. A mezitím vraští čelo Geser, chmuří se Zavulon a zubí se Vítězslav. Člověk chce být Jiný! Huš pryč, člověče, huš!
Ale kdo by nechtěl?!
Přičemž by nechtěl věčný upíří hlad ani záchvaty vlkodlačího šílenství, ale plnohodnotný život mága. V němž je na druhé straně i všechno to lidské.
Jenže lepší.
Jeden se například nemusí obávat, že mu nějaký otrapa z auta ukradne drahé rádio.
Netrpí chřipkou a když onemocní nějakou neléčitelnou ničemností, tak má k dispozici černé vědmy nebo bílé léčitele.
Nemusí přemýšlet o tom, jak přežít od výplaty k výplatě.
Nemusí se děsit nočních ulic a ožralých násilníků.
Nemusí se děsit ani policie.
Je si jistý, že jeho dítě dojde ze školy domů bez úhony a že ho někde v tmavém průjezdu nepřepadne šílený uchyl…
Jistě, v tomhle všem je na druhé straně i zakopaný pes. Vaši blízcí jsou sice v bezpečí a jsou dokonce vyřazeni z upírské loterie. Jenže před stářím a smrtí je taky neochráníte.
Ale tohle všechno je ještě hrozně daleko. Někde daleko před námi.
Vcelku je ovšem samozřejmě mnohem příjemnější být Jiný než člověk.
A navíc – když iniciaci odmítnete, tak nic nezískáte a i vaši nejbližší budou mít plné právo mluvit o vás jako o pitomci. Protože když se stanete Jiným, tak můžete pomoct i jim. Třeba jak to vykládal ten Semjon…, chudákovi sedláčkovi někdo mořil krávy, ale protože měl syna Jiného, tak mu na pomoc přišel zdatný vyšetřovatel. Rodina je zkrátka rodina, to se nedá nic dělat…
Škubl jsem sebou, jako bych dostal ránu elektrickým proudem. Vyskočil jsem na nohy a zacivěl se na Assol.
Ale co to toho bílého mága napadlo, že dal člověku neopatrný slib, že mu splní jakékoli přání?
Pro to mohl být jen jeden jediný důvod!
Ano, to je ta stopa!
„Tak copak jsi vymyslel, Antone?“ ozvalo se za mými zády.
Otočil jsem se a pohlédl do Kosťových černých brýlí. Byl jen v plavkách, jak se na pláži sluší a patří, ale na hlavě měl navíc bílý dětský panamáček, který mu seděl jen na šešulce a který vypadal, jako by ho mladý upír ukradl nějakému malému chlapečkovi.
„Copak, sluníčko moc pálí?“ otázal jsem se jedovatě.
Kosťa se zašklebil:
„Až to jakoby tlačí. Visí na nebi jako žehlička… Copak tobě není vedro?“
„Je,“ připustil jsem. „Ale pro mě je to jiný vedro.“
„Nemohl by sis toho popichování nechat?“ požádal mě. Posadil se do písku a štítivě odhodil nedopalek, který tam objevil. „Já se teď koupu vždycky jen v noci. Ale teď jsem přišel…, protože si s tebou chci popovídat.“
Zastyděl jsem se. Přede mnou seděl zasmušilý mladý chlap, pravda, tak trochu nemrtvý. Jenže já si přece ještě pamatoval toho chlapce, který přešlapoval za dveřmi mého bytu. ‚Vy mě samozřejmě nemusíte pozvat dál, protože já jsem přece upír a mohl bych se v noci vrátit a kousnout vás…‘
A vlastně se ten kluk držel dost dlouho – dlouho pil jen dárcovskou a vepřovou krev. Snil o tom, že bude znovu živý.
„Jako Pinocchio,“ řekl poté, co si snad přečetl Carla Collodiho, či snad viděl film Umělá inteligence a našel to správné přirovnání.
Kdoví, jak by to všechno bylo, kdyby mě Geser jednoho krásného dne nepřevelel z analytického oddělení mezi lovce upírů…
Ale ne, to je nesmysl. Příroda by se zařídila po svém. A Kosťa by stejně dostal licenci.
Jenže já v žádném případě nemám právo se mu pošklebovat. Já jsem totiž ve výhodě – jsem živý, kdežto on je nemrtvý. A můžu ke starým lidem přistupovat beze studu. Právě beze studu, protože Vítězslav chytračil. Od staré dámy ho nezapuzoval ani strach, ani odpor.
Zapuzoval ho stud.
„Promiň, Kosťo,“ omluvil jsem se a ulehl vedle něj do písku. „Tak dobře, promluvme si.“
„Já bych řekl, že stálí obyvatelé Assolu s tím nemají nic společného,“ řekl ponuře. „Klient je podle mě mezi těmi, co tam pobývají jen občas.“
„Panebože, tak to budeme muset všechny prověřit…,“ povzdechl jsem si falešně.
„Což bude ta menší práce. My totiž musíme ještě najít zrádce.“
„Už se na tom pracuje.“
„Však já vidím, jak na tom pracuješ… Copak, pochopils, že je to někdo z vašich?“
„A proč zrovna z našich!“ rozhořčil jsem se okázale. „Je docela dobře možný, že se prohřešil Temnej…“
Chvíli jsme se celou situací podrobně zabývali. Jak to tak vypadalo, dospěli jsme zhruba ve stejné době ke stejným závěrům.
Já ale teď byl tak o půl kroku vpředu. A pomáhat Kosťovi jsem se nechystal.
„Dopis odešel z hromady, co na poštu přinesl ten uzbecký zedník,“ začal nahlas vypočítávat Kosťa, který můj uskok

netušil. „To je jasný jak facka. Všichni ti gastarbeiteři žijou ve staré škole, tam mají ubytovnu. Dopisy se tam jednoduše ukládají na hromádku na stole služby u vchodu. A ráno je někdo sebere, odnese na poštu a pošle. Pro Jiného tak není nejmenší problém do ubytovny zajít a na chvíli ochromit pozornost služby, nebo si docela obyčejně počkat, až si odskočí. A pak už jen dopis hodit na společnou hromadu. A hotovo! Přičemž zcela beze stop.“
„To vypadá jednoduše a spolehlivě,“ připustil jsem.
„Přesně v duchu Světlých,“ zaškaredil se Kosťa. „Vyhrabovat kaštany z ohně cizíma rukama.“
Nevím proč, ale neurazil jsem se. Jen jsem se posměšně ušklíbl, otočil se na záda a zadíval se do nebe, na laskavé žluté sluníčko.
„No dobře, já vím, že my to děláme taky tak…,“ broukl Kosťa.
Já neřekl nic.
„To mi snad chceš tvrdit, že jste pro svoje operace nikdy nevyužívali lidí?“ rozčílil se.
„Ale jo. Využívali. Ale nepodráželi jsme je přitom.“
„No vidíš, tady ten Jiný taky nikoho nepodrazil, jen prostě toho člověka použil,“ prohlásil Kosťa poněkud nedůsledně, jako by úplně zapomněl na to vytahování kaštanů z ohně… „A já právě přemýšlím, jestli má cenu hnát se dál po téhle stopě. Protože zatím ji ten zrádce za sebou pečlivě zametá. Abychom se nehonili za přízrakem…“
„Slyšel jsem, že před pár dny dva členové ostrahy Assolu zahlédli ve křoví něco strašidelnýho,“ sdělil jsem mu. „Ti dva dokonce zahájili palbu.“
Kosťovy oči se rozhořely.
„Už sis to ověřil?“
„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „Jsem přece maskovaný a nemám možnost…“
„A můžu se na ně tedy podívat já?“ zeptal se mě lačně Kosťa. „Pak bych řekl, že to byla tvoje práce…“
„Klidně,“ svolil jsem blahosklonně.
„Díky, Antone!“ doslova rozkvetl v úsměvu a dosti citelně mě pěstí šťouchl do boku. „Stejně jsi přece jen správnej chlap! Díky!“
„Jen hromaď zásluhy,“ neudržel jsem se. „Třeba dostaneš licenci mimo pořadí.“
Kosťa rázem umlkl, celý se zkrušil a upřel pohled na řeku.
„Kolik lidí jsi musel zabít, aby ses stal nejvyšším upírem?“ zeptal jsem se.
„A nač to potřebuješ vědět?“
„Jen tak…, zajímalo by mě to.“
„Tak se někdy podívej do vašich archivů a najdi si to tam,“ pousmál se nehezky mladý upír. „To je to tak těžké?“
Těžké to doopravdy nebylo. Jenže já zatím do Kosťova spisu nikdy ani nenahlédl. Protože jsem vlastně nic vědět nechtěl…
„Dej mi ten klobouček, strejdo Kosťo!“ vypískl tenký hlásek hned vedle nás.
Zvědavě jsem si změřil malou, asi čtyřletou holčičku, která přiběhla ke Kosťovi. Namouduši – tak on omámil dítě a ten panamáček mu sebral…
Kosťa si klobouček poslušně stáhl z hlavy a podal ho dítěti.
„A přideš večer zas?“ zeptala se a s nespokojeně našpulenými rtíky pohlédla směrem ke mně. „Budeš mi vyprávět pohádku?“
„Nojo,“ přikývl Kosťa.
Holčička zazářila a rozběhla se k mladé ženě, která už opodál balila věci a chystala se k odchodu.
„To ses dočista pomát, nebo co?!“ zařval jsem na něj a vyskočil na nohy. „Dyť já tě za něco takovýho můžu semlít na prášek rovnou tady!“
Asi jsem se v tu chvíli tvářil strašlivě, protože on mi hned kvapně a taky hodně nahlas odpověděl:
„Cože?! Co si to o mně myslíš, Antone? To je moje neteř! Ta mladá paní je moje sestra. Bydlí ve Stroginu a já u nich těch pár dní přespávám, abych se nemusel táhnout přes celý město domů.“
Zarazil jsem se.
„Snad sis nemyslel, že zrovna jí saju krev?“ díval se na mě stále ještě s obavou a rozpaky Kosťa. „Tak běž a podívej se jí na krk! Žádný jizvy tam nenajdeš. Je to prostě moje malá neteřinka, chápeš? Kvůli tý bych sám byl ochotnej kohokoli zarazit tři sáhy pod zem!“
„Fujtajksl,“ odplivl jsem si. „Na druhý straně se mi nediv – když slyším to ‚přideš zase večer‘ a ‚budeš mi vyprávět pohádku‘…“
„Nojo, typickej Světlej…,“ konstatoval Kosťa už klidněji. „Když před sebou má upíra, tak to musí být rovnou neřád a dobytek.“
Naše křehké příměří nejenže skončilo – ono se proměnilo v normální studenou válku. Kosťa seděl a vztekal se, kdežto já seděl a sám sebe plísnil za příliš unáhlená podezření. Na děti mladší dvanácti let se licence vůbec nevydávají a Kosťa není takový moula, aby lovil bez povolení.
Nevím, co mě to popadlo…
„Ty máš vlastně dceru, viď?“ došlo najednou Kosťovi. „Stejně starou, že ano?“
„Mladší,“ řekl jsem. „A hezčí.“
„No to dá rozum, že když je tvoje, tak musí být hezčí,“ ušklíbl se Kosťa. „Dobře, Goroděckij. Já už všechno chápu. Zapomeňme na to. A díky za informaci.“
„Nemáš zač,“ odpověděl jsem. „Ale možná že ti ochrankáři ve skutečnosti nic neviděli. Třeba si jen dali víc vodky, než je zdrávo, nebo byli zhulený…“
„To si prověříme,“ ujistil mě bodře. „Všechno si to pořádně prověříme…“ Přejel si dlaní po temeni hlavy a vstal.

„Už je čas?“ otázal jsem se.
„Nějak mě to zmáhá,“ přisvědčil Kosťa a pohlédl vzhůru. „Mizím.“
Což taky okamžitě udělal, ale nejdřív všechny v okolí přiměl, aby se odvrátili. Na vteřinu po něm ve vzduchu zůstal jen nejasný kalný stín.
„Vejtaho,“ odtušil jsem jen a obrátil se na břicho.
Popravdě řečeno teď už bylo horko i mně. Už předtím jsem se ale definitivně rozhodl, že společně s Temným odcházet nebudu.
Navíc jsem si před schůzkou s členy ostrahy Assolu musel ještě něco promyslet.
* * *
Vítězslav si dal opravdu záležet. Sotva jsem vstoupil do dveří, šéf ostrahy se doslova rozplynul v dobromyslném úsměvu:
„No to jsou k nám hosti!“ zvolal a odstrčil jakési papíry, které ležely na stole před ním. „Dáte si čaj nebo kafe?“
„Kafe,“ rozhodl jsem se.
„Andreji, přines nám dvě kávy,“ nařídil šéf. „A dáme si je s citrónem!“
Než jsem stačil užasnout, sáhl do sejfu a vylovil odtud láhev kvalitního gruzínského koňaku.
Ochrankář, který mě původně doprovodil až do šéfovy kanceláře, na to na všechno zíral poněkud ohromeně. Nenamítl ale nic.
„Tak copak máme na srdci?“ zeptal se šéf ochranky, který už zmíněný citrón obratně krájel na kolečka. „Koňaček s citronem si jistě taky dáte, že, Antone? Moc dobrý koňaček, to mi věřte!“
A já vlastně ani nevěděl, jak se jmenuje… Ten původní šéf ostrahy celého komplexu se mi líbil víc. To, co ve vztahu ke mně demonstroval při mé první návštěvě, bylo daleko upřímnější.
Jenže původní pán této pracovny by mi nikdy neposkytl takové informace, o jaké ho právě teď požádám.
„Potřeboval bych se podívat do osobních spisů všech nájemníků,“ řekl jsem a s úsměvem jsem dodal: „V takovémhle domě si jistě všechny prověřujete, no nemám pravdu?“
„Samozřejmě,“ přikývl hned a bez mučení. „Tady se chystají žít solidní a seriózní lidi a ti o nějaké mafiány nestojí… Potřebujete všechny ty spisy?“
„Všechny,“ přikývl jsem. „Chci se podívat absolutně na všechny, co si byty již koupili – i když v nich zatím třeba nebydlí.“
„A chcete materiály pravých majitelů, nebo těch, na které jsou byty napsané?“ upřesnil si roztomile šéf.
„Samozřejmě pravých.“
Přikývl a znovu se začal přehrabovat v trezoru.
Asi za deset minut už jsem seděl u jeho stolu a listoval v pečlivě vedených, zatím nepříliš objemných spisech. Z pochopitelné zvědavosti jsem začal sám sebou.
„Mě už nepotřebujete?“ zeptal se mě šéf ochranky.
„Ne, děkuju,“ odpověděl jsem a kritickým okem přehlédl hromádku spisů v deskách. „Budu na to chtít asi tak hodinu.“
Šéf z pracovny odešel a tiše za sebou zavřel dveře.
A já se mohl ponořit do čtení.
Jak se ukázalo, Anton Goroděckij měl za ženu Světlanu Goroděckou, s níž si pořídil nyní dvouletou dceru Naděždu Goroděckou. Anton Goroděckij byl vlastníkem malé firmy, zabývající se obchodem s mlékárenskými výrobky. Mléko, kefír, tvaroh a jogurty…
Tu firmu jsem znal. Byla to běžná dceřiná společnost Noční hlídky, která nám vydělávala peníze. Takových firmiček je po Moskvě jistě dvacet a pracují v nich obyčejní lidé, kteří nemají nejmenší tušení, kam zisky těchto firem odcházejí.
Je to zkrátka docela obyčejné, mírumilovné, až roztomilé. Na paloučku, na loučce, kdopak se to pase? Správně – to jsou Světlí. Přece nebudu obchodovat s vodkou…
Svůj spis jsem tedy odložil a začal se zabývat dalšími nájemníky.
V těch spisech nebyly a samozřejmě ani být nemohly všechny informace o zdejších nájemnících. Bezpečnostní služba podobného obytného komplexu je sice solidní instituce, ale KGB to přirozeně není.
Ale já toho vlastně potřeboval vcelku málo. Hlavně informace o příbuzných. Především o rodičích.
Okamžitě jsem odkládal stranou ty, jejichž rodiče byli živi a zdrávi. Do druhé hromádky jsem skládal spisy lidí, jejichž rodiče již zemřeli.
Ze všeho nejvíc mě v tuto chvíli zajímali bývalí chovanci dětských domovů (takoví tu byli dva) a také ti, kteří měli rubriku „otec“ nebo „matka“ proškrtnutou.
Těch jsem našel celkem osm.
Jejich spisy jsem si rozložil před sebe a začal je zkoumat detailněji.
Jeden jsem mohl ihned odložit, protože šlo o jakéhosi kriminálníka, který se v posledním roce zdržoval v zahraničí a na naléhání ruské justice, aby se vrátil, reagovat nehodlal.
Pak jsem ztratil zájem o dva lidi z neúplných rodin.
Z jednoho z nich se vyklubal slabý černý mág, jehož jsem dokonce znal z nějakého nepříliš důležitého případu. Toho už si určitě proklepávají Temní. A pokud ještě nic nezjistili, tak to znamená, že ten chlap nemá s naší věcí nic společného.
Druhý byl poměrně známý pop–zpěvák, o němž jsem, taky naprostou náhodou, věděl, že je na tříměsíčním turné po USA, Německu a Izraeli. Zřejmě si vydělává na dostavbu bytu.
V tuto chvíli podezřelých zbývalo sedm. Příjemné číslo. U toho bychom mohli prozatím zůstat.
Tyto spisy jsem se jal číst ještě důkladněji. Dvě ženy a pět mužů… Kdo z nich je pro mě ten nejzajímavější?
‚Chlopov Roman Lvovič, 42 let, podnikatel…‘ Podoba ve mně nevyvolávala žádné asociace. Že by to byl on? Možná…

‚Komarenko Andrej Ivanovic, 31 let, podnikatel…' Tomu říkám charakterní tvář! A v tak mladém věku… Že by tohle byl on? I to je možné… Vlastně ne, není. A spis podnikatele Komarenka jsem rovněž definitivně odložil. Člověk, který ve svých třiceti dává tak zásadní peníze na výstavbu chrámů a celkově ‚vyniká výraznou zbožností', se v Jiného určitě změnit chtít nebude.
‚Ravenbach Timur Borisovič, 61 let, podnikatel…' Na ten věk vypadá docela mladistvě. Charakterní mladík Andrej Ivanovic by při setkání s Timurem Borisovičem určitě ostýchavě sklopil oči. Ale tuhle tvář jsem taky určitě někde viděl. Buď osobně, nebo v televizi, nebo…
Položil jsem desky stranou. Dlaně se mi zpotily a po zádech mi přeběhl mráz.
Ne, tohohle muže jsem neviděl v televizi, respektive možná ano, ale vybavuju si ho i z jiné příležitosti…
To není možný!
„To není možný!" opakoval jsem vzápětí nahlas, cákl jsem si do sklenky koňak a naráz ho do sebe zvrhl. Podíval jsem se na tvář Timura Borisoviče – na klidné, moudré, lehce orientální rysy.
To je vyloučeno…
Otevřel jsem další stránku spisu a začal číst. Narozen v Taškentu. Otec neznámý. Matka zemřela koncem války, když malému Timurovi nebylo ještě ani pět let. Vyrostl v dětském domově. Vystudoval stavební průmyslovku a potom stavařinu na vysoké škole. Byl velmi činný v komsomolské organizaci. Do strany se mu ale neznámo jak podařilo nevstoupit. Posléze vybudoval jedno z prvních staveních družstev v Sovětském svazu, ale spíš než že by stavěl, věnoval se obchodování s dovozovými obkladačkami a koupelnovými armaturami. Pak se přestěhoval do Moskvy…, založil firmu…, věnoval se politice…, nebyl, není známo, trestní rejstřík bez záznamů…, manželka, pak rozvod, další manželka…
Zkrátka jsem našel toho lidského klienta.
A nejstrašnější na tom všem bylo, že zároveň to v jedné osobě byl i náš zrádný Jiný!
Ten objev byl tak nečekaný, až jsem měl pocit, že se na mě právě hroutí nebesa.
„Jak jste mohl tohle udělat, šéfe," řekl jsem vyčítavě. „Jak jste jen mohl…!"
Protože kdybychom Timura Borisoviče tak o deset patnáct let omladili, bude z něj přesná kopie Gesera, v běžné realitě Borise Ignaťjeviče, který v oněch krajích asi tak před šedesáti lety pobýval… Inu ano – Taškent, Samarkand a zbytek střední Asie…
Co mě nejvíc zaráželo, ale nebyl šéfův čin samotný. Šlo o jinou věc: Geser – a zločinec? Bylo to tak nepravděpodobné, že to ve mně v první chvíli ani nevyvolalo žádné emoce.
Zarazilo mě, jak snadno se Geser nechal nachytat.
Takže šéfovi se před šedesáti lety v dalekém Uzbekistánu narodilo dítě. Jenže jemu pak nabídli práci v Moskvě. Matka dítěte, zřejmě nějaká obyčejná ženská, v krušných válečných letech prostě zemřela. A malý Timurek, jehož otec byl velký mág, skončil v děcáku…
No, stane se ledacos. Geser o Timurově existenci taky vůbec nemusel vědět. Nebo mohl, ale z nějakých důvodů nehodlal do jeho dalších osudů nijak zasahovat. Jenže pak ve starém pánovi cosi prasklo, on se dojal, setkal se s již zestárlým synem a dal mu ten neopatrný slib…
Jenže to je na celé věci to vůbec nejdivnější!
Geser se stovky, možná tisíce let zabývá intrikami, piklemi a provokacemi. Než vypustí z úst slovo, vždy si ho řádně rozmyslí. A najednou takové šlápnutí vedle?
Neuvěřitelné!
Ale je to tak.
Člověk ani nemusí být odborník na typologii, aby v Timuru Borisoviči a Borisi Ignaťjeviči poznal dva nejbližší příbuzné. Jestli si to teď nechám pro sebe, přijdou na to Temní. Nebo Inkvizice. A ti toho postaršího podnikatele zmáčknou. Ačkoli – proč by ho mačkali? My přece nejsme hnusní vyděrači! My jsme Jiní. Stačí, aby se mu Vítězslav jednou podíval do očí nebo aby Zavulon jen luskl prsty – a náš milý Timur Borisovič všechno začne vykládat sám, jako u svaté zpovědi.
Ale co se pak stane s Geserem?
Zamyslel jsem se. Když se přizná, že také odeslal ten dopis…, tak by to znamenalo, že žádný zlý úmysl nechoval… a právo otevřít se před člověkem, jehož si sám vybere, přece má…
Chvíli jsem si v hlavě opakoval a porovnával jednotlivé body Dohody, včetně dodatků a upřesnění, precedentů a výjimek, odvolávek a poznámek pod čarou…
To, co mi z toho vycházelo, vypadalo dosti komicky.
Geser bude potrestán, ale nijak zvlášť přísně. Dostane se mu maximálně ústní důtky od Evropského byra Noční hlídky. A pak zdánlivě hrozivého, ale nepříliš srozumitelného pokárání od Inkvizice. Ani své místo Geser neztratí.
Jedině že…
Představil jsem si, jaké bakchanálie okamžitě propuknou v Denní hlídce. Jak se Zavulon bude pošklebovat. S jak nefalšovanou zvědavostí se Temní začnou zajímat o Geserovy rodinné poměry a posílat pozdravy jeho lidskému synáčkovi.
Jistě, za léta, která už Geser prožil, vám naroste vskutku neprůstřelná hroší kůže. A posměch se taky naučíte snášet. Ale stejně bych se teď nechtěl ocitnout na jeho místě!
Oni ani naši mládenci si nedokážou odpustit ironické špičkování. Geserovi určitě nebude nikdo předhazovat, že se dopustil chyby. A za zády se mu taky nikdo pošklebovat nebude.
Ale mírné posměšky stejně přijdou. A taky nechápavé kroucení hlavou. A taková ta šeptanda – ‚tak nám ten starej přece jen doopravdy stárne, marná sláva!'

Teď ve mně rozhodně nežilo žádné štěněcí nadšení a sklánění se před Geserem. Naše názory se v mnoha ohledech dost různily a ledacos jsem mu dodnes nemohl odpustit…
Jenže takhle se vyválet v bahně?
„Copak se nám to přihodilo, velký mágu?“ otázal jsem se nahlas. Pak jsem všechny desky uložil zpátky do sejfu a dopřál si ještě sklenku koňaku.
Můžu já Geserovi nějak pomoct?
Ale jak?
Tím, že bych se k Timuru Borisovičovi dostal jako první?
Jenže co dál? Že bych ho vystavil zaklínadlu mlčenlivosti? V takovém případě se určitě najdou mistři, co to prokouknou.
Nebo že bychom milého podnikatele donutili, aby opustil Rusko? Aby se dal na úprk, jako by ho honily jak všechny moskevské mafie, tak i státní represivní orgány?
Třeba by opravdu utekl. A schoval se někde v tundře nebo v Polynézii.
Jasně – a to by mu taky patřilo! A teď ať do smrti loví tuleně nebo sráží z palem kokosy! Když se mu zachtělo být královnou všech moří…
Zvedl jsem sluchátko a vytočil číslo ústředny našeho úřadu, k němuž jsem hned připojil linku výpočetního střediska.
„Haló!“ ozvalo se sluchátko Toljovým hlasem.
„Potřeboval bych rychle vyhmátnout jednoho člověka, Toljo. Ale opravdu fofrem.“
„Stačí říct jméno, a hned ti ho vymákneme,“ řekl bez údivu Tolja.
Řekl jsem mu všechno, co jsem o Timuru Borisoviči věděl.
„Proboha – a co bys k tomuhle všemu ještě chtěl?“ užasl až teď. „Na kterým spí boku nebo kdy byl naposledy u zubaře?“
„Kde je teď,“ odtušil jsem chmurně.
Tolja otráveně zafuněl, ale vzápětí už jsem slyšel rychlý klapot počítačových kláves.
„Určitě má mobil,“ připomněl jsem pro každý případ.
„Neuč orla lítat. Ty mobily má dokonce dva…, a ty se teď nalézaj… Počkej, jen si to ještě zkonfrontuju s mapou.“
Čekal jsem.
„Obytný komplex Assol. Přesnějc už ti to neřekne ani CIA, to bych musel mít ještě úplnější výchozí údaje.“
„Jasně – máš u mě flašku,“ řekl jsem jen a zavěsil. A hned vyskočil. Ačkoli – co blázním? Vždyť sedím přímo u centrálního bezpečnostního pultu.
Dlouho jsem hledat nemusel.
Timur Borisovič zrovna nastupoval do výtahu. Následoval ho párek pánů s kamennými fyziognomiemi. Dva bodyguardi. Nebo bodyguard a řidič, který toho druhého tělesného ochránce dělá na vedlejšák.
Vypnul jsem monitor. Ze dveří kanceláře jsem vybíhal právě ve chvíli, kdy do nich vstupoval šéf ochranky.
„Tak co – zásah?“ zazářil.
„Jo,“ vyhrkl jsem v běhu.
„Potřebujete s něčím pomoct?“ zavolal ještě za mnou.
Jen jsem zavrtěl hlavou.

Kapitola šestá

Do devatenáctého patra se výtah plazil nesnesitelně pomalu. Cestou jsem si proto stačil vymyslet a rovnou zavrhnout několik plánů. Nejvíc mi to komplikovali ti dva tělesní strážci.
Takže budeme muset trošku improvizovat. A bude-li třeba, tak se i mírně demaskovat.
U dveří jsem dlouho zvonil a upřeně hleděl do objektivu elektronické špehýrky. Konečně cosi cvaklo a hlas v rerpoduktoru ukrytém ve zdi se mě zeptal:
„Co si přejete?“
„Vy jste mě vyplavili!“ zaječel jsem hlasem, demonstrujícím nejvyšší rozčilení. „Všechny fresky na stropě mám zničené! A v každém klavíru dobré dva kýble vody!“
Teda kde já přišel na ty fresky a klavíry – to je u boha!
„O jaký klavíry jde?“ zeptal se podezíravě ten hlas.
Jak já to mám vědět, copak se vyznám v klavírech? Asi černý a bílý. Ty bílý budou možná ještě dražší…
„O vídeňský. S kroucenýma nohama!“ plácnul jsem jen tak nazdařbůh.
„A nemyslíte náhodou ty, co stojej venku v křoví?“ zazněla další, upřímně ironická otázka.
Pohlédl jsem si pod nohy. Hrome… tohle mnohabodové rozptýlené osvětlení nevrhá skoro žádný stín!
Natáhl jsem tedy ruku před sebe a konečně zaznamenal cosi jako stín na růžovém dřevu, jímž byl potažen plát pancířové oceli vstupních dveří.
Přitáhl jsem stín k sobě.
Ruka se zhroutila do šera a za ní i zbytek mého těla.
Svět se proměnil. Pobledl a zešedivěl. Najednou kolem mě bylo vatové ticho, do nějž zaznával jen vysoký bzukot elektronických útrob špehýrky a komunikačního zařízení.
Byl jsem v šeru, v tom prazvláštním světě, kam znají cestu jen Jiní. Ve světě, z nějž pramení naše síla.
Bledé stíny napjatých bodyguardů, nad jejichž hlavami planula znepokojená rudá aura, jsem zaznamenal i skrz dveře.
Mohl jsem se klidně dotknout jejich myslí a vydat jim pokyn, aby mi otevřeli.
Nakonec jsem ale dal přednost vstupu skrz.

Ochranka už skutečně byla v pohotovosti – jeden ze strážců třímal v ruce pistoli a ruka druhého se pomalu sunula k pouzdru.
Oběma jsem palcem rychle přejel po tvrdých čelech. Spát, spát, spát… Jste velice unavení. Musíte si hned teď lehnout a na místě se vyspat. Aspoň na hodinku. A pěkně pevně. A ať se vám zdají hezké sny.
Jeden bodyguard zvláčněl okamžitě, kdežto druhý chvíli vzdoroval. Až bude po všem, musíme se podívat, jestli to není potenciální Jiný – stát se může všelicos…
Pak jsem ze šera vystoupil. Svět znovu získal barvy a zrychlil pohyby. Odkudsi ke mně zněla hudba.
Oba tělesní strážci se jako pytle svalili na drahý perský koberec, rozhozený hned za dveřmi.
Přece jen jsem je tedy nakonec dostal oba naráz a položil je tak, aby si nic neudělali.
A pak už jsem vyrazil za tím zvukem, za mollovým zpěvem houslí.
Tak tomuhle prosím pěkně říkám dostavěný a vybavený byt. Všechno tu jen zářilo, vše bylo promyšlené a harmonické a bylo zřejmé, že tady se vydováděl architekt té nejvyšší třídy. Pán domu určitě nikde nezatloukl ani hřebík. A zřejmě ani nevyslovoval nějaká konkrétní přání. Spíš jen spokojeně či nespokojeně mručel, prohlížel si barevné skici, pak do několika obrázků píchl ukazovákem a na milý byt na půl roku zapomněl.
Tentokrát to vypadalo, že Timur Borisovič přijel do Assolu hlavně proto, aby si polebedil v masážní vaně. A to v pravé jaccusi, ne ve sprostém padělku nějaké daleko méně renomované firmy. Z pěnící vody čněl jen obličej, až bolestně připomínající Gesera. Drahý oblek byl nedbale pohozen přes opěradlo křesla – v téhle koupelně bylo dost místa i na křesla, i na konferenční stolek, i na poměrně velkou saunu a samozřejmě i na tenhle hydromasážní zázrak velikosti menšího bazénku.
Stejně jsou geny velká věc! Geserův syn se sice nemohl stát Jiným, ale blaho všeho druhu si uměl dopřát i v běžné lidské realitě.
Když jsem vstoupil dovnitř, zorientoval jsem se a přistoupil k vaně. Timur Borisovič na mě krátce pohlédl a zachmuřil se. Prudkých pohybů se ale vyvaroval.
„Vaše ochranka spí," oznámil jsem mu. „Umím si představit, že někde u ruky máte tlačítko poplachu nebo dokonce pistoli. Ani jednoho se prosím nedotýkejte – nepomohlo by to!"
„Nic takového tu nemám," zabručel Timur Borisovič, a ten hlas byl zase skoro kopie hlasu Geserova. „Nejsem paranoik… Ale vy budete Jiný, že?"
Tak. Vypadá to na rozmluvu s otevřeným hledím…
„Ano," ušklíbl jsem se. „A jsem rád, že vám nemusím nic dlouze vysvětlovat."
Timur Borisovič rozhořčeně zafuněl a zeptal se mě:
„To mám vylézt ven? Nebo můžu během naší debaty zůstat, kde jsem?"
„Můžete zůstat ve vodě," přikývl jsem. „Dovolíte?"
Potomek velkého mága kuse kývl, já si přitáhl jedno z křesel blíž k vaně a posadil se, nelítostně mačkaje jeho drahý oblek:
„Chápete, proč jsem za vámi přišel?"
„Na upíra nevypadáte," zamyslel se Timur Borisovič. „Vy budete mág. A bílý, že?"
Přikývl jsem.
„Takže jste mě přišel iniciovat," rozhodl se pán těchto prostor. „A to by bývalo bylo tak těžké předem zavolat?"
Takže je to o něco horší, než jsme si mysleli…
Lecčemu přece jen nerozumí.
„Kdo vám přislíbil iniciaci?" otázal jsem se ostře.
Timur Borisovič se zachmuřil a broukl:
„No prosím…, už to začíná. Tak proč jste přišel?"
„Protože vedu vyšetřování případu nepovoleného šíření utajovaných skutečností," řekl jsem.
„Ale jste přece Jiný? Vy nejste kágébák, ne?" začal se ujišťovat muž v masážní váně.
„K vaší velké smůle kágébák nejsem. A teď mi řeknete naprosto poctivě, kdo a kdy vám tu iniciaci slíbil."
„Kdybych lhal, tak na to hned přijdete," konstatoval prostě Timur Borisovič.
„Samozřejmě."
„Panebože, a já si říkal, jak si na pár hodin odpočinu!" zvolal dost otráveně. „Všude jen samé problémy a konflikty… a sotva si ve svém bytě vlezu do vany, přijde si seriózní mladý člověk a zase už po mně žádá nějaké vysvětlování!"
Čekal jsem. Upřesňovat, že nejsem člověk, jsem nepovažoval za nutné.
„Asi před týdnem jsem se…," Timur Borisovič znejistěl, „za dosti zvláštních okolností setkal… s jedním pánem…"
„Jak vypadal?" zeptal jsem se. „A slovně ho popisovat nemusíte – jen si ho v duchu vybavte."
V jeho pohledu jsem postřehl zvědavost. Pak se na mě upřeně zahleděl.
„Co to má znamenat?" zeptal jsem se v rozpacích.
A nebylo divu!
Pokud se tomu myšlenému portrétu dalo věřit (a já rozhodně neměl důvod mu nevěřit), tím společníkem Timura Borisoviče se stal dnes již málo známý, ale kdysi slavný herec Oleg Striženov.
„Oleg Striženov!" odfrkl si skoro pobouřeně Timur Borisovič. „V celé své mladé kráse. Nejdřív jsem si řekl, že už mi hlava přestává řádně sloužit. On mě ale ujistil, že je to jen maskování…, taková zástěrka…"
Aha – tak Geser měl alespoň tolik rozumu, aby se zamaskoval. No co…, to nám dokonce skýtá nějakou tu šanci navíc!
Ožil jsem na duchu a vybídl ho:
„A co bylo dál? Pokračujte."
„Ten vlkodlak," učinil bezděčnou chybu v naší terminologii Timur Borisovič, „mi v jedné záležitosti opravdu hodně

pomohl. Docela náhodou jsem totiž… zabředl do takové moc ošklivé historie. A kdybych se nedověděl to, co jsem se dověděl, asi bych teď ležel někde jinde než v téhle vaně.“
„Takže… se vám dostalo pomoci?“ upřesnil jsem si.
„No to bych prosil – a jaké!“ přikývl muž ve vaně. „A mě to všechno přirozeně začalo zajímat. A zapředli jsme spolu takový… hodně upřímný rozhovor. Zavzpomínali jsme na starý dobrý Taškent, poklábosili si o starých filmech…. A pak mi ten falešný Striženov začal vykládat o Jiných. A vypadlo z něj dokonce, že je můj příbuzný. A právě proto že pro mě udělá, co si jen budu přát. Jen tak, aniž by ode mě za to něco žádal.“
„No a dál?“ pobídl jsem ho.
„Nejsem přece idiot,“ pokrčil rameny. „Od zlaté rybky nežádáme splnění tří přání, ale všemocnost. Nebo v nejhorším případě alespoň bazén dalších zlatých rybek. Já ho požádal, aby ze mě taky udělal Jiného. Jenže ten ‚Striženov‘ najednou začal mlžit a kroutit se, jako by se smažil na pánvi. A prý že to nejde. Jenže já jasně cítil, že lže! To víte, že jde! Tak jsem ho znovu požádal, aby ze mě pokud možno taky udělal Jiného…“
Nelhal. Ani jediným slůvkem. Spíš si jen něco málo nechával pro sebe.
„Jenže vy se nedáte proměnit v Jiného,“ vysvětlil jsem mu. „Jste jen obyčejný člověk. Nezlobte se na mě, ale z vás se Jiný opravdu stát nemůže.“
Znovu jen temně zafuněl.
„Ono je to…, jak bych vám to jen…, je to prostě genetická záležitost,“ vysvětlil jsem opět. „A chápal jste, Timure Borisoviči, že váš společník se z jistého důvodu ocitl v pasti? Že ten svůj slib formuloval nepřesně a nakonec byl nucen plnit pro vás něco, co splnit nejde?“
Teprve teď se můj sebevědomý společník zaraženě odmlčel.
„Vy jste to chápal,“ pokračoval jsem. „Vidím na vás, že jste to chápal. A přesto jste naléhal dál?“
„Já vám prostě říkám, že to udělat jde!“ zvýšil hlas můj nedobrovolný hostitel. „Cítím to! Jen si nemyslete – když mi někdo lže, cítím to stejně dobře jako vy! A rozhodně jsem mu nevyhrožoval, já ho jen prosil!“
„Ten, co za vámi přišel, je s největší pravděpodobností váš otec,“ řekl jsem. „Chápete to?“
Timur Borisovič ve své bouřlivé lázni zcepeněl.
„A zřejmě by vám opravdu chtěl pomoct,“ pokračoval jsem. „Jenže nemůže. A váš požadavek ho doslova zabíjí. Rozumíte?“
Bylo jasné, že nerozumí.
„Dal vám příliš všeobecný slib,“ pokračoval jsem. „A vy jste ho chytil za slovo. Když to dané slovo nesplní, zemře. Je to jasné?“
„To máte tak přísná pravidla?“
„To nejsou pravidla, to je způsob zacházení se sílou,“ odtušil jsem. „Který je pro Světlé závazný.“
„A kdepak byl dřív, ten můj tatík…?“ řekl upřímně smutným tónem Timur Borisovič. „Však určitě ještě nebude tak starý. Tak proč si přijde až ve chvíli, kdy já už žením svoje vlastní vnuky?“
„Věřte mi, že to nešlo,“ odpověděl jsem mu. „Ale ze všeho nejspíš o vás prostě nevěděl. Prostě se to tak seběhlo. Ale teď ho objektivně zabíjíte. Svého vlastního otce.“
Mlčel.
Kdežto já triumfoval. Protože tenhle jasný velkopodnikatel, povalující se sebevědomě ve své privátní vířivce, zatím nebyl takový ničema, jak by se mohlo zdát. Vyrostl na Východě, takže slovo „otec“ pro něj opravdu něco znamenalo. Bez ohledu na cokoli.
„Tak mu vyřiďte, že svou… prosbu odvolávám…,“ zamumlal. „Když nechce…, tak ať si táhne k čertu… To snad mohl přijít sám a všechno mi normálně říct, ne? A ne sem posílat svoje zaměstnance.“
„Jste si jist, že jsem jeho zaměstnanec?“ zajímalo mě.
„Naprosto. Co je zač, ten můj tatík, to samozřejmě nevím. Jenom tuším, že v těch vašich hlídkách určitě nebude páté kolo u vozu.“
Podařilo se! Dokázal jsem odstranit Damoklův meč, který se vznášel nad Geserem!
Že bymé do Assolu vyslal právě proto? Protože chápal, že to dokážu?
„Mám k vám ještě jednu prosbu, Timure Borisoviči,“ kul jsem dál železo, dokud bylo žhavé. „Teď by bylo dobré, abyste na čas z města zmizel. Jisté okolnosti vešly ve známost… a po vaší stopě jdou i další Jiní. Včetně Temných. Takže nepříjemnosti čekají jak vás, tak… vašeho otce…“
Timur Borisovič se ve vaně prudce posadil a zeptal se:
„Co ještě mi chcete nařídit?“
„Nařídit bych vám mohl cokoli,“ vysvětlil jsem mu. „Stejně snadno jako vašim bodyguardům. A vy byste bez kalhot pelášil na letiště. Jenže já vás prosím, Timure Borisoviči. Jeden dobrý skutek už jste udělal, když jste odvolal svůj nesplnitelný požadavek. Tak učiňte ještě další krok – moc vás prosím.“
„A uvědomujete si, jaké fámy se rodí kolem podnikatele, který najednou zmizí neznámo kam?“
„Tuším to.“
Těžce hekl a jako by rázem zestárl. Až jsem se styděl, že se na to musím dívat. Ale čekal jsem na jeho odpověď.
„Chtěl bych si… s ním promluvit.“
„To by se podařit mohlo,“ přikývl jsem s úlevou. „Nejdřív ale musíte odsud zmizet.“
„Otočte se,“ broukl nespokojeně.
Poslušně jsem se otočil. Nevím vlastně proč, ale věřil jsem, že nedostanu ránu do vazu – například těžkým chromovaným stojánkem na mýdlo.
A tahle bezdůvodná důvěra mě zachránila.

Protože jsem se podíval na stěnu šerem, vlastně jen abych se přesvědčil, že ochranka dál mírumilovně spí u vstupních dveří. A díky tomu jsem uviděl rychlý stín. Příliš rychlý na to, než aby patřil člověku.
Navíc ten stín procházel přímo zdmi. A to ne normálním krokem Jiného, ale klouzavými pohyby upíra.
Ještě než Kosťa vstoupil do koupelny, stačil jsem své tváři propůjčit klidný a mírně přezíravý výraz. Přesně jak se sluší a patří na světlého hlídkaře, který předstihl svého temného protihráče.
„To jsi ty?“ zeptal se Kosťa. V šeru z jeho těla stoupala lehká pára. Upíři vůbec v šeru vypadají jinak než ostatní Jiní, ale v Kosťovi navíc ještě pořád zůstávalo hodné i z člověka. Což je u nejvyššího upíra překvapivé.
„No jistě,“ řekl jsem jen a má slova jako by vázla v mokré vatě. „Proč sem přicházíš?“
Kosťa na okamžik zaváhal, ale pak poctivé přiznal:
„Cítil jsem, že jsi užil síly. Takže jsi něco našel… Nebo spíš někoho.“
Pak pohlédl na Timura Borisoviče a zeptal se:
„To je ten vyděrač?“
Lhát by teď nemělo smysl. A snažit se podnikatele někam ukrýt taky ne.
„Ano. Ale už jsem ho přiměl k tomu, aby svůj požadavek stáhl.“
„Jak?“
„Nalhal jsem mu, že proměnu v jiného mu neopatrně slíbil jeho vlastní otec. A že tomu teď hrozí velké nepříjemnosti…, takže se zastyděl a své požadavky vzal zpět.“
Kosťa se zasmušil.
„A teď bych ho nejradši odsud dostal někam co nejdál,“ lhal jsem dál. „Ať se usadí třeba někde v Dominikánský republice.“
„To je ale jen polovina vyšetřovacího úkolu,“ připomněl mi chmurně. „Řekl bych, že vy Světlí kryjete někoho ze svých.“
„My nebo já?“
„Ty. Najít toho člověka přece není nejdůležitější. My potřebujeme toho, kdo před člověkem mluvil víc, než je zdrávo. A slíbil mu iniciaci.“
„Ale on vůbec nic neví!“ rozzlobil jsem se. „Už jsem mu zkontroloval paměť a všechno je tam čistý. Zrádce za ním přišel v podobě filmovýho herce z minulýho století. A nenechal po sobě žádný stopy.“
„To se ještě uvidí,“ odsekl Kosťa. „Ať si natáhne kalhoty a já si ho odvedu.“
Tohle už byla skutečná drzost! „Našel jsem si ho já, takže půjde se mnou!“ vyštěkl jsem na Kosťu.
„Já bych řekl, že ses chystal jen sbírat důkazy,“ poznamenal tiše, ale výhružně mladý upír.
Za našimi zády se pomalu osuškou utíral starý pán, který o rozmluvě v šeru neměl nejmenší ponětí. My zatím jeden druhého provrtávali pohledem a ani jeden z nás nehodlal ustoupit.
„Půjde se mnou,“ opakoval jsem.
„Takže se budeme bít?“ zeptal se Kosťa skoro vesele.
Jediným klouzavým pohybem se ocitl přímo vedle mě a znovu mi zkoumavě pohlédl do očí. Jeho zřítelnice v šeru planuly narudlým světlem.
Vida – tak on o přímý souboj opravdu stojí!
Navíc asi už mnoho let! Aby se konečně přesvědčil, že pravdu nemá naivní mladíček Kosťa, který sní o tom, jak se svého prokletí zbaví a stane se znovu člověkem, ale nejvyšší upír Konstantin…
„Já tě zničím,“ zašeptal jsem.
Jen se ušklíbl:
„Tak to zkusíme?“
Pohlédl jsem si pod nohy. Stín byl sotva patrný, ale podařilo se mi ho zvednout a uniknout do další hladiny šera. Tam, kde stěny budovy téměř mizely v mlze a celý prostor se plnil znepokojivým hlubokým hukotem.
V téhle výhodné pozici jsem však sám vydržel jen okamžik.
Kosťa se v druhé hladině šera ocitl hned po mně. Tady se proměnil opravdu hodně – tvář připomínala lebku potaženou velmi tenkou kůží, oči se propadly, kdežto uši se protáhly vzhůru a zaostřily se.
„Už jsem se toho hodně naučil,“ zašeptal upír. „Tak co, s kým odejde podezřelý?“
Jenže vtom se ozval další hlas:
„Měl bych návrh, který nakonec bude vyhovovat všem.“
Ze šedivé mlhy se zhmotnil Vítězslav. Jeho tělo bylo taky dost znetvořené a dýmalo jako kus suchého ledu na prudkém slunci. Zachvěl jsem se – pražský upír sem vstoupil z třetí hladiny šera, tedy z míst, do nichž já neměl přístup. Maně jsem si uvědomil, jak musí být silný.
Hned po Vítězslavovi se vynořil i Edgar. Pro černého mága musela být cesta třetí vrstvou šera dost obtížná – ještě se potácel a ztěžka oddechoval.
„Půjde s námi,“ vyřkl svůj verdikt Vítězslav. „Rozhodně nemáme v úmyslu podezírat Antona Goroděckého z nějakých zlých úmyslů. Bereme však v potaz i podezření Denní hlídky. Další vyšetřování proto přechází do rukou Inkvizice.“
Kosťa neřekl nic.
Já taky mlčel. A nešlo jen o to, že Vítězslav je v právu. Já prostě neměl možnost nějak mu vzdorovat.
„Neměli bychom vyjít ven, pánové?“ navrhl Vítězslav. „Tady to není příliš příjemné.“
O vteřinu později už jsme všichni stáli ve velké koupelně, kde Timur Borisovič poskakoval po jedné noze a snažil se nasoukat do trenýrek.
Vítězslav mu poskytl možnost obléct se alespoň do spodního prádla. Teprve až podnikatel reagoval na hluk za svými zády, otočil se a při pohledu na celou naši společnost vyrazil překvapený výkřik, pražský upír si ho chladně změřil.

Timur Borisovič se začal bezmocně hroutit. Edgar k němu rychle přiskočil a usměrnil bezvládně padající tělo do křesla.
„Tak ty říkáš, že on zrádce nezná," zamyslel se Vítězslav, který si podnikatele se zájmem prohlížel. „Jak podivuhodně známá tvář…! Až se člověka zmocňují zajímavé dohady a souvislosti…"
Neříkal jsem nic.
„Můžeš být na sebe pyšný, Antone," pokračoval Vítězslav. „Ta tvoje fráze měla smysl. Řekl bych, že otec tohoto muže skutečně slouží u nějaké hlídky. Myslím u Noční."
Kosťa se uchichtl. Vítězslavovo rozhodnutí se mu přirozeně líbit nemohlo. Přednost by dal eventualitě, kdy by mohl Geserova potomka osobně předvést na Denní hlídku. Ani o této nové situaci však nemohl říct, že by se mu nezamlouvala.
„Že byse náš přemoudrý Geser takhle blamoval?" zeptal se téměř vítězoslavně. „To je velice zajímavé…"
Vítězslav na něj ale pohlédl tak, že se mladý upír uprostřed věty zarazil.
„Blamovat se může každý," řekl tiše Vítězslav. „Dokonce i mág mimo kategorie. Ale…"
Pak se Inkvizitor zahleděl na mě:
„Můžeš sem přivolat Gesera?"
Pokrčil jsem rameny. Co je to za hloupou otázku, to je přece samozřejmé, že můžu. Stejně jako to může udělat sám Vítězslav.
„To, co se tu děje, se mi nelíbí…," pokračoval tiše Vítězslav. „Moc se mi to nelíbí. Protože nás tu někdo tahá za nos, a to až příliš drze."
Přejel po nás pronikavým, zřetelně nečlověčím pohledem. Něco ho hodně znepokojilo, ale co přesně?
„Zavolám svým nadřízeným," prohlásil Kosťa najednou tónem, proti jakému se nic nenamítá.
A Vítězslav opravdu nic nenamítal. Jen se díval na Timura Borisoviče a vraštil čelo.
Vytáhl jsem telefon a zmáčkl Geserovo číslo.
„Někdo z nás všech chce udělat pitomce…," řekl se stále rostoucí zuřivostí Vítězslav. „A ten někdo…"
„Snad ho necháme obléct," požádal jsem, naslouchaje dlouhým vyzváněcím tónům. „Nebo je třeba starého člověka takhle ponižovat? To ho chcete vézt v trenýrkách?"
Pražský upír se ani nepohnul, ale Timur Borisovič najednou vstal a v polospánku se začal oblékat.
Ke mně se opatrně přikradl Edgar a s porozuměním se zeptal:
„Nebere to? Není divu, na jeho místě bych…"
„Jeho nebo podobné místo ti ještě dlouho nehrozí," utrousil sarkasticky Vítězslav. „Když ještě pořád nevidíš, v čem nás v téhle kauze podfoukli…"
Podle Edgarovy tváře se dalo usuzovat, že opravdu ještě nic nevidí, ba ani netuší. Ale stejně tak jsme nic nového neviděli a netušili ani já a nakonec ani Kosťa, který si s očima obrácenýma v sloup cosi nezvučně šeptal.
„Ano, Antone…?" ozval se konečně Geser. „Máš něco zajímavého?"
„Našel jsem člověka, jemuž byla přislíbena proměna v Jiného," dostal jsem ze sebe pracně.
V koupelně se rozhostilo naprosté ticho. Jako by se všichni zaposlouchávali do tenoučkých zvuků unikajících z telefonu.
„No výborně!" zvolal Geser. „Jsi šikulka! Teď se bez odkladu spoj s vyšetřovateli Temných a Inkvizice. A popros je, ať se k vyšetřování připojí. Někde se tam už musí potloukat ten pražský upír Vítězslav. Je to zdatný chlapík, jedině že v sobě nemá kouska smyslu pro humor…, ale to je společná vada všech upírů."
Vítězslav se obrátil ke mně. Tvář měl kamennou a oči mu planuly. Všechno to slyšel.
A já bych býval vsadil basu českého piva proti lahvičce trojité kolínské, že Geser o Vítězslavovi, stojícím po mém boku, velmi dobře věděl.
„Vítězslav už je tady," řekl jsem. „A taky Edgar a… vyšetřovatel Temných."
„Ale no to je ohromné!" nadchl se Geser. „Popros našeho pražského hosta, ať mi sem natáhne portál…, tedy, jestli si s něčím takovým poradí. Rád bych se na vás podíval."
Telefon jsem uložil do kapsy a pohlédl na Vítězslava. Popravdě řečeno jsem měl pocit, že to šéf s těmi pošklebky trochu přehnal.
Jenže jak já mám vědět, jaké jsou vztahy mezi starým bílým mágem a starým Inkvizitorem? A jaké mají jeden u druhého vroubky…
„Asi jste to slyšel," prohodil jsem vyhýbavě.
„Jen mi to upřesni," vybídl mě Vítězslav.
„Šéf Noční hlídky města Moskvy Přesvětlý Geser vás prosí, abyste mu natáhl portál. Pokud je to samozřejmě ve vašich silách."
Vítězslav jen krátce pohlédl stranou – a nad stále ještě fungující vířivou vanou se ve vzduchu objevil bledý obdélník. Ten, kdo by těmito podivnými dveřmi vstoupil, by se nevyhnutelně ocitl přímo v kypící vodě.
„To není žádný problém," řekl chladně pražský upír. „Edgare…"
Bývalý černý mág mu oddaně pohlédl do očí.
„Opatři mi spis tohohle člověka…," kývl Vítězslav směrem k Timuru Borisovičovi, který si zrovna pomalu úvazoval kravatu. „Nejspíš ho budou mít dole v kanceláři ostrahy."
Edgar zmizel – v zájmu úspory času se pro spis rozběhl šerem.
V následujícím okamžiku se v koupelně objevil Geser.
Nepřišel ale portálem, nýbrž vstoupil hned vedle něj a opatrně došlápl na mramorovou dlažbu.
„Už jsem zkrátka dědek," povzdechl si. „Ani do dveří se netrefím…"
Pohlédl na Vítězslava a rozplynul se v zářivém úsměvu.

„No to je mi setkání! Jak to, že ses u mě ještě nestavil?'
„Mám hodně práce," málem odsekl Vítězslav, „Řekl bych, že bychom měli neprodleně vyřešit všechny otázky, které tu postupně vznikají…"
„Asi trávíš moc času v kanceláři," povzdechl si opět Geser. „Je z tebe hrozný byrokrat… Tak copak to tu máme?"
„Tady jeho…," ukázal jsem na Timura Borisoviče.
Geser se na mě povzbudivě pousmál a pohlédl na podnikatele.
Ticho v místnosti by se dalo krájet. Utichl i Kosťa, který už svůj nezvučný rozhovor se Zavulonem rovněž ukončil, jak se ale zdálo, šéf Denní hlídky sem příliš nespěchá. Vítězslav stál jako zkamenělý a já se snažil skoro nedýchat.
„To je zajímavé," poznamenal tiše Geser. Pak přistoupil k Timuru Borisovičovi, zírajícímu nezúčastněně před sebe, dotkl se jeho ruky a vydechl: „Ach ty můj bože…"
„Znáte tohohle člověka, Přesvětlý Gesere?" otázal se Vítězslav.
Geser se k nám otočil s výrazem toho nejhlubšího smutku ve tváři a trpce se zeptal:
„To už jsi snad dočista ztratil čich? Tohle je přece moje krev, Vítězslave! To je můj syn!"
„Skutečně?" reagoval velmi ironicky pražský upír.
Geser už si ho ale dál nevšímal. Objal starce, který z čistě lidského pohledu vypadal spíš jako jeho otec než jako jeho syn, laskavě ho hladil po ramenem a šeptal:
„Tak kdepak jsi celá ta léta byl, chlapečku…? Vida, nakonec jsme se přece jen setkali… A přitom se pořád říkalo, žes nepřežil…, žes umřel na úplavici…"
„Upřímně blahopřeji, Gesere," ozval se znovu Vítězslav. „Ale k tomu všemu mi budeš nucen poskytnout jistá vysvětlení!"
V koupelně se znovu objevil Edgar – celý zpocený a s deskami v rukou.
Geser, který dál objímal svého starého syna, pohotově odpověděl:
„Je to prostý příběh, Vítězslave. Před válkou jsem pracoval v Uzbekistánu. Na starosti jsem měl Samarkand, Bucharu a Taškent… Byl jsem tehdy ženatý. Jenže pak mě přeložili do Moskvy. Věděl jsem, že se mi narodil syn, ale v životě jsem ho neviděl. Měl jsem jiné starosti – byla válka. Pak chlapečkova matka zemřela a jeho stopa se ztratila."
„Copak bys ho nedokázal najít – dokonce ani ty?" otázal se nedůvěřivě pražský upír.
„Dokonce ani já jsem to nedokázal. Podle dokladů to vypadalo na to, že zemřel. Na úplavici…"
„To je hotová mexická telenovela," nevydržel to Edgar. „Takže vy tvrdíte, že jste toho člověka nikdy v životě neviděl, Přesvětlý Gesere?"
„Ani jednou," přikývl hořce Geser.
„Nikdy jste s ním nemluvil a nikdy mu nenavrhoval, že ho navzdory všem pravidlům učiníte Jiným?" nedával si pokoje Edgar.
Geser si ho ironicky změřil:
„Kdo jiný než vy, vážený Inkvizitore, by měl vědět, že obyčejný člověk se Jiným stát nemůže!"
„Odpovězte na otázku!" snad poprosil, ale možná taky nařídil Edgar.
„Nikdy jsem ho neviděl, nikdy jsem s ním nemluvil a nikdy jsem mu nic nesliboval. Taky dopisy na hlídky a na Inkvizici jsem neposílal! A stejně tak jsem o podobné služby nežádal nikoho jiného! Světlo budiž svědkem pravdivosti mých slov!" skoro zarecitoval Geser. Pak vztyčil pravici a v dlani se mu rozhořel květ z bílých plamínků. „Chcete snad tato má slova zpochybnit? Chcete tvrdit, že jsem zrádce?"
Najednou jako by se v něm napřímila jakási pružina a on byl o poznání větší než obvykle. Jeho pohledem by se určitě daly zatloukat hřebíky.
„Chcete mi sdělit obvinění?" pokračoval Geser neustále sílícím hlasem. „Ty, Edgare? Nebo ty, Vítězslave?"
Kosťa nestačil ustoupit a taky on si musel spolknout svůj příděl spalujícího pohledu:
„Nebo snad ty, kluku upírská?"
Sám bych se v tu chvíli nejraději někam schoval. V hloubi duše jsem se ale vesele chechtal. Geser všechny ošálil! Nechápal jsem zatím přesně jak, ale ošálil!
„O něčem takovém bychom se neopovážili ani přemýšlet, Přesvětlý Gesere," sklonil hlavu jako první ze všech Vítězslav. „Vaše otázky byly formulovány velmi nezdvořile, Edgare!"
„To je výhradně má vina," sklonil hlavu Edgar. „Promiňte, Přesvětlý Gesere. Je mi to velice líto!"
Kosťa se panicky rozhlížel kolem sebe. Že byčekal Zavulona? To ne, toho nejspíš nečekal a asi naopak doufal, že šéf Denní hlídky se tu ani neukáže, aby se nakonec také nedostal do spršky Geserových jízlivostí.
Jistě, pochopil jsem, Zavulon sem v tuhle chvíli ani nepáchne. Do takovéhle pasti se mohl přes svou nespornou sílu a staleté zkušenosti dostat pražský upír, který v Inkvizici postupně poztrácel zkušenosti se zákulisními tahy a machinacemi. Kdežto Zavulon okamžitě pochopil, že takhle hloupě by Geser nikomu nenaletěl.
„Zaútočili jste na mého syna," vyčetl jim chmurně Geser. „Kdo ho zbavil vůle? Ty, Konstantine?"
„Ne!" vyjekl zděšeně Kosťa.
„To já," přiznal se podmračený Vítězslav. „Mám kouzlo zrušit?"
„Zrušit?!" zařval na něj Geser. „Vy jste proti mému chlapečkovi užili magie! Umíte si představit, jaký to musel být v jeho věku šok? Co? A co z něj teď po iniciaci bude? Temný?"
Nestačil jsem třeštit oči. Kosťa cosi tichounce vypískl a Edgar němě cvakl zuby.
Zřejmě všichni naráz jsme se na Timura Borisoviče podívali šerem.
Aura potenciálního Jiného byla naprosto jasná. Rozhodně nepotřeboval nastavovat krk upírovi nebo vlkodlakovi. On se totiž sám mohl stát docela slušným mágem. Tak čtvrté až páté kategorie.
Bohužel spíš černým mágem… Ale…

„Co já teď mám dělat," pokračoval Geser. „Vy se na toho kluka klidně vrhnete, vyděsíte ho, potlačíte v něm vůli…"
Přestárlý „kluk" mezitím bezmyšlenkovitě přejížděl prsty po módním uzlu na kravatě a snažil se ho vytvarovat co nejúhledněji.
„To z něj bude Temný?" nebyl stále k uklidnění Geser. „Ano? A takhle to bylo naplánováno úmyslně? Aby se z Geserova syna stal černý mág…?"
„Jsem si jist, že při jeho životním stylu by z něj Temný byl v každém případě…," pokusil se zavzdorovat Vítězslav.
„Takže ty jsi v něm potlačil vůli, postrčil ho ke Tmě, a teď činíš takováhle prohlášení?" zašeptal tónem stále nesmiřitelnějším a výhružnějším Geser. „Copak ona Inkvizice si osobuje právo ignorovat Dohodu?! Nebo je to tvůj osobní útok…, protože mi pořád nemůžeš zapomenout ty Karlovy Vary? Můžeme v tom starém dialogu klidně pokračovat, Vítězslave. Tady sice žádné Červené lázně nemáme, ale místa na souboj je tu dost."
Vítězslav na okamžik zaváhal a zřejmě se snažil Geserův pohled nějak přestát.
Pak to ale vzdal:
„Je to moje vina, Gesere. Neměl jsem tušení, že ten člověk je potenciální Jiný. Všechno přece mluvilo o pravém opaku…, všechny ty dopisy…"
„A co teď?" přerušil ho hrubě Geser.
„Inkvizice přiznává svou…, svou unáhlenost…," řekl Vítězslav. „Noční hlídka má právo ujmout se toho… toho člověka a převzít ho pod svou kuratelu."
„A provést jeho remoralizaci?!" zeptal se téměř návodně Geser. „Iniciovat ho až poté, kdy se obrátí ke Světlu?"
„Ano," zašeptal zničeně Vítězslav.
„No prosím, v tom případě můžeme konflikt považovat za vyřešený," usmál se Geser a poplácal pražského upíra po rameni. „A tolik si to neber. Všichni občas děláme chyby. Hlavní je, abychom je včas napravili, no nemám pravdu?"
Výdrž měl ten zkušený a prastarý krvežíznivec evropského formátu vskutku železnou:
„Máš, Gesere…," odvětil jen tiše a smutně.
„Mimochodem – a co ten zrádný Jiný, toho jste dopadli?" zajímalo Gesera.
Vítězslav zakroutil hlavou.
„A co jsi našel v synáčkově paměti?" ptal se dál Geser a pohlédl na Timura Borisoviče, který už tu stál v plné parádě.
„Ale ale ale…! Tak Oleg Striženov! Filmová hvězda let šedesátých… To je ale opovážlivá maškaráda!"
„Že by ten zrádce byl takovým milovníkem starých filmů?" zeptal se tentokrát Vítězslav.
„Asi. Já osobně bych dal přednost Innokentiji Smoktunovskému," pokrčil rameny Geser. „Nebo Olegu Dalovi. Jenže teď je to stejně ztracené, Vítězslave. Pachatel po sobě nezanechal žádné stopy."
„A to nemáš nejmenší představu, kdo by to mohl být?" položil Vítězslav další otázku.
„Představu mám," přikývl Geser. „V Moskvě jsou tisíce Jiných. A každý z nich je schopen pořídit si cizí podobu. To chce Inkvizice kontrolovat obsahy vědomí všech Jiných naší metropole?"
Vítězslav se bezmocně zaškaredil.
„No jistě, to by ani nešlo," souhlasil Geser. „Ostatně v tomhle ohledu se nemohu zaručit ani za loajalitu svých spolupracovníků. No a Jiní, kteří nejsou zaměstnáni ve hlídkách, to odmítnou rovnou."
„Tak nachystáme léčku," nevzdával se Edgrar. „A až se zrádce objeví znovu…"
„Ten už se neobjeví," ujistil ho unaveně Vítězslav „Protože už to nebude k ničemu potřebovat."
Geser se na chmurného upíra skoupě usmál. Pak ale i tenhle náznak úsměvu nadobro zmizel:
„Žádám vás, abyste byt mého syna okamžitě vyklidili. Protokol podepíšeme u nás na úřadě, v mé kanceláři. Dnes v sedm večer."
Vítězslav jen přikývl a zmizel – ovšem za okamžik byl zase zpátky. Mírně znejistělý.
„Všichni půjdou po svých," oznámil mu Geser. „Šero jsem tu dnes uzavřel – pro jistotu…"
Odloudal jsem se hned za oběma inkvizitory a za Kosťou, kterému se vyloženě ulevilo, že se odtud konečně mohl odporoučet.
„Antone!" zavolal za mnou ještě Geser. „Díky. Byla to moc dobrá práce. Stav se u mě večer."
Neodpověděl jsem nic. Minuli jsme oba tělesné strážce, kteří nám nevěnovali nejmenší pozornost, a já si narychlo proskenoval toho, co mi připadal podezřelý.
Nene, tohle nakonec nebude Jiný. Je to člověk. Teď si asi budu na podobné věci dávat pozor hodně dlouho…
Vítězslav ponořený do tíživých úvah mlčel a dlouhé moření se s bezpečnostními zámky přenechal na starosti Edgarovi a Kosťovi. Jen jednou se na mě rychle podíval a zeptal se:
„Nepozveš mě na kafe, hlídkaři?"
Přikývl jsem. Proč taky ne?
Dělali jsme přece spolu na stejné věci. A přes zdvořilé úklony, které mi Geser adresoval, jsme taky společně sedli na lep.

## Kapitola sedmá

Byla to zvláštní společnost – mladý upír z Denní hlídky, dva Inkvizitoři a bílý mág.
A ti všichni mírumilovně seděli v prázdném bytě a čekali, až v mikrovlnce začne vřít voda, kterou si chtěli zalít instantní kávu. Tentokrát jsem pustil dál i Kosťu, a tak zase seděl na okně, ale teď už uvnitř.
Jediný Vítězslav nemohl vydržet na místě.
„Nějak jsem Rusku odvykl," řekl během zádumčivého přecházení u okna. „Tohle prostě neznám. Nemůžu Rusko poznat."
„Máte pravdu, země se hodně mění! Budujeme nové domy, nové silnice…," spustil jsem nadšeně.

„Neironizuj laskavě, hlídkaři," přerušil mě Inkvizitor. „Já mluvím o něčem docela jiném. Sedmdesát let žili ve vaší zemi nejdisciplinovanější Jiní na světě. Dokonce i obě hlídky se chovaly vyloženě spořádaně…"
„Kdežto teď jako by se všichni utrhli ze řetězu?" zeptal jsem se jasnozřivě.
Vítězslav mlčel.
Zastyděl jsem se. Ten pražský upír z Inkvizice mohl být nakonec takový nebo makový, ale dnes ho s gustem srazili do bláta. Poprvé jsem na vlastní oči viděl Inkvizici, jak si uřízla ostudu. A to je doposud respektoval dokonce i Geser…, ne že by se jich snad bál, ale považoval je za nezdolnou sílu.
A najednou je přehrál. Naprosto lehce a elegantně.
Že by se ve světě něco změnilo? Že by se Inkvizice stala třetí stranou? Že by už nestála nad hlídkami, ale byla jen třetím ve hře? Temní, Světlí a Inkvizice…
Anebo jsou tu Temní, Světlí a šero?
Skleněná konvice v mikrovlnce zaklokotala. Rozlil jsem vroucí vodu do šálků, rozestavených na okně. Pak jsem nabídl instatní kávu, cukr a krabici mléka.
„Chápeš ty vůbec, Gorodčckij, že dnes byla porušena Dohoda?" zeptal se mě najednou Vítězslav.
Pokrčil jsem rameny.
„Odpovídat nemusíš," pokračoval inkvizitor. „Vždyť já stejně vím, žes to pochopil. Někdo z Noční hlídky vyprovokoval Inkvizici k nepředloženým akcím…, načež získal právo přetáhnout na stranu Světla jednu jedinou osobu. A já si nemyslím, že by právě tato osoba přinesla Noční hlídce nějaký zvláštní užitek."
To jsem si taky nemyslel. Timur Borisovič se určitě nezačne učit využívat sílu šera. On tímhle pádem získá dlouhověkost, dostane se mu možnosti provádět malá a nevinná kouzla, včas odhalit tajné záměry obchodních partnerů a unikat před kulkami… A to mu bude stačit. Dejme tomu, že jeho firma začne zasílat na účet Noční hlídky slušné sumy. A že sám pan podnikatel bude najednou vlídnější a mírnější a začne se věnovat nějakým dobročinným aktivitám…, například bude financovat jednoho ledního medvěda v zoo a deset sirotků v dětském domově.
Což nestojí za řeč. A hlavně to nestálo za svár s Inkvizicí.
„To bylo nepoctivé," prohlásil trpce Vítězslav. „Myslím to zneužití služebního postavení v osobním zájmu!"
Bezděky jsem zasupěl.
„Něco se vám na tom nezdá?" zbystřil hned pozornost pražský upír.
„Řekl bych, že Geser má pravdu. Že jste po těch kancelářích opravdu vysedával moc dlouho."
„Takže ty si myslíš, že tohle všechno bylo normální?" zeptal se mě. „Že pro rozhořčení není důvod?"
„Ten člověk sice nepatří k nejlepším na světě, ale stane se z něj Světlý," řekl jsem. „Co už nikdy a nikomu nezpůsobí zlo. Spíš naopak. Tak proč bych se měl rozhořčovat?"
„Nech toho, Vítězslave," oslovil kolegu tiše Edgar. „Goroděckij ti nerozumí. Je ještě příliš mladý."
Vítězslav přikývl a usrkl ze svého šálku. A potom chmurně dodal:
„Měl jsem pocit, že se od zbytku toho vašeho světlého bratrstva lišíš. Že je pro tebe důležitá podstata, a ne forma…"
To mé dopálilo:
„Ale pro mě je důležitá podstata, Vítězslave! A podstata spočívá v tom, že ty jsi upír! A že ty, Edgare, jsi černý mág! Já teda nevím, co je pro vás v tomhle případě porušením Dohody, ale jsem si jist, že vůči Zavulonovi byste ve stejné situaci neměli nejmenší výhrady!"
„Je to zkrátka bílý mág…," procedil skrz zuby Vítězslav. „Poslyš, ty adepte Světla… My jen udržujeme rovnováhu, aby bylo jasno! Kdyby něco takového napadlo Zavulona, tak skončí před tribunálem!"
Jenže já nebyl k zastavení:
„Zavulon už má na svědomí ledacos. Snažil se zabít mou ženu. Pak se snažil zabít mě. A lidi neustále postrkuje do pařátů Tmy! Tak ty říkáš, že někdo z našich se zachoval nepoctivě, když dokázal obehrát podvodníka? No prosím – dejme tomu, že to není úplně poctivé, ale je to správné! Protože když vám někdo oplácí stejnou, tak se najednou čertíte… Ale to se dá snadno změnit – jenom začněte hrát taky poctivě!"
„Tvoje a naše poctivost jsou dvě různé věci," utrousil Edgar. „Půjdeme, Vítězslave…"
Upír přikývl a odložil nedopitý šálek.
„Díky za kávu, Světlý. A vracím ti svolení navštívit tvůj příbytek."
Oba Inkvizitoři odešli. Zůstal tu jen mlčenlivý Kosťa, sedící teď na stoličce a dopíjející svou kávu.
„Moralisti," sykl jsem vztekle. „A co ty, ty si taky myslíš, že maj pravdu?"
Kosťa se pousmál:
„Ne – a proč taky? Dobře jim tak. Já myslím, že Inkvizice už dávno potřebovala srazit hřebínek… Jenom mě mrzí, že to udělal Geser a ne Zavulon."
„Geser nic neudělal," prohlásil jsem paličatě. „Dyť přísahal, copaks ho neslyšel?"
Kosťa jen pokrčil rameny:
„Neumím si představit, jak to celé udělal. Ale byla to jeho jasná intrika. Není proto divu, že se Zavulon rozhodl počkat. Je mazaný, moc mazaný, ten starý lišák… Ale víš, co mě překvapuje nejvíc?"
„Co?" zbystřil jsem rychle pozornost. Kosťova chvála mi připadala podezřelá.
„Tak mi řekni, jaký je mezi námi vůbec rozdíl? My pletichaříme a přetahujeme potřebné lidi na svou stranu. A vy děláte totéž. Když se Geserovi zachce udělat ze svého syna Světlého, tak to prostě udělá. Klobouk dolů! Proti tomu já absolutně nic nemám."
Kosťa se usmíval.
„A kdo byl v právu v druhý světový válce – co myslíš?" zeptal jsem se já jeho.
„Proč sem taháš tohle?" Teď se zase musel hodně soustředit Kosťa, který celkem oprávněně čekal nějaký podraz.

„Jen zkus odpovědět.“
„No přece naši!“ prohlásil Kosťa vlastenecky. „Za války bojovali i někteří upíři a vlkodlaci, abys věděl! A dva dokonce dostali titul hrdiny Sovětského svazu!“
„No dobře, ale proč byli ti naši v právu? Stalin měl přece taky zálusk na celou Evropu. My jsme taky bombardovali mírumilovný města, loupili po muzeích a stříleli zběhy…“
„No protože to byli naši! Proto jsme byli v právu!“
„No vidíš, a teď jsou v právu zase naši. A naši jsou Světlí.“
„Jasně, takhle to cítíš ty,“ upřesnil si Kosťa. „A žádný námitky tě nezajímají…“
Přikývl jsem.
„Chm…,“ poznamenal jen přezíravě. „Tak mi dodej alespoň jeden rozumný důvod.“
„Například nepijeme krev,“ řekl jsem.
Kosťa postavil šálek na podlahu a vstal.
„Děkuju za pohoštění. A vracím ti svolení vstoupit do tvého příbytku.“
A já zůstal sám – ve velkém prázdném bytě, sám s nedopitými šálky, otevřenou mikrovlnkou a stydnoucí vodou ve skleněné konvici…
Proč jsem ji vlastně ohříval v mikrovlnce? Stačil jediný pohyb rukama – a začala by se vařit přímo v šálcích!
Vytáhl jsem telefon a vyhledal Světlanino číslo. Nebrala to. Nejspíš šla s Naďuškou někam na procházku a mobil nechala doma…
U srdce mi rozhodně nebylo tak lehko, jak jsem se právě snažil předvádět.
Ona je to pravda – v čem jsme vlastně lepší? Když taky pletichaříme, bojujeme a podvádíme… Na tuhle otázku potřebuju odpověď, už zase potřebuju zrovna tuhle odpověď. Ale ne od sofisty Gesera, který je na rafinované slovní krajky přímo mistr. A sám od sebe taky ne, protože sám sobě už nevěřím. Já potřebuju odpověď od člověka, jemuž důvěřuju.
A pak taky musím pochopit, jak Geser dokázal přelstít Inkvizici.
Protože pokud přísahal při Světle, a přitom lhal…
Tak za co bych to pak bojoval?
„Aby to všechno vzal…,“ začal jsem, ale vzápětí jsem ustal. Hlavně nikoho a nic neproklínat – to nás učili už od samé iniciace. No a vida, skoro jsem tuhle základní poučku přestoupil…
Aby to všechno… Prostě ať to všechno je.
Právě v tomhle okamžiku u dveří kdosi zazvonil – jako by chápal, že by nebylo dobré, abych zrovna teď zůstal sám.
„Ano!“ křikl jsem přes celou místnost, protože jsem si uvědomil, že jsem za odcházejícími hosty nezamkl.
Dveře se pootevřely a v mezeře se objevila Lasova hlava. Můj soused se rozhlédl a zeptal se:
„Nejdu nevhod?“
„Jen pojď dál.“
Las vklouzl dovnitř a ještě jednou se rozhlédl:
„Ale ty to tu máš docela dobrý…, akorát ten hajzlík bysme ti sem měli dát… Hele, můžu se ještě jednou vysprchovat? Buď teď hned, nebo navečer – nějak se mi to začalo líbit.“
Sáhl jsem do kapsy a nahmátl svazek klíčů. Rychle jsem si představil, jak bobtnají a dvojí se…
Pak jsem Lasovi hodil celý nový svazek.
„Chytej!“
„Na co?“ zajímal se Las a se zájmem si klíče prohlížel.
„Budu muset na nějakej čas pryč. Tak ať to tady můžeš užívat.“
„Kruci, když se tady konečně usadí taky nějakej normální člověk…,“ posteskl si Las. „Škoda. A kdy chceš odjet?“
„Teď hned,“ řekl jsem. Najednou mi bylo jasné, jak nutně potřebuju vidět Světu a Naďu. „Možná se ještě vrátím.“
„A možná taky ne?“
Přikývl jsem.
„Škoda,“ opakoval Las ještě jednou a přiblížil se ke mně. „Viděl jsem, že tu máš přehrávač… tak si vem tohle.“
Vzal jsem si nabízené cédéčko.
„Bojový protézy se to jmenuje,“ vysvětlil mi hned Las. „Ale před ženskejma a dětma to nepouštěj!“
„Jasně,“ přikývl jsem a několikrát obrátil cedéčko v rukou. „Díky.“
„Hele, nemáš ty nějaký problémy?“ zeptal se mě najednou. „Nezlob se, že se pletu do tvejch věcí, já jenom, že vypadáš nějak přejete…“
„Ale ne, to nic není,“ trhl jsem sebou. „Jen je mi smutno po dcerce. Zrovna se tam chci vypravit… Žena je s ní na chatě, a já tady mám pořád plno práce…“
„Zlatý slova,“ přikývl pochvalně Las. „Dítě si zaslouží, abychom mu věnovali dost času. Ačkoli – hlavní je, že je tam s ní aspoň matka.“
Překvapeně jsem na něj pohlédl.
„Matka je pro dítě ten nejdůležitější člověk,“ prohlásil Las s důrazem hodným Vygotského, Piageta či jiných otců světové psychologie dítěte. „Protože takhle to biologicky funguje. My samci se v první řadě přece jen staráme vo samice. Kdežto samice by se měly starat vo mláďata.“

Do bytu Timura Borisoviče jsem se dostal zcela bez potíží. Bodyguardi vypadali naprosto normálně a jen sotva měli sebemenší představu o tom, co se tu před pár hodinami odehrálo.
Geser se svým čerstvě nalezeným synem popíjeli v pracovně čaj. Ta pracovna byla velká, člověk by dokonce ještě

raději řekl bytelná – s masivním psacím stolem a s hromadou všelijakých interesantních nanicovatůstek na poličkách starých prosklených skříní a knihoven. Je až zvláštní, jak podobný mají vkus. Pracovna Timura Borisoviče podivuhodně připomínala Geserovu kancelář u nás na úřadě.
„Pojd dál, mladý muži," usmál se na mě Timur Borisovič. „Tak vidíš, všechno se urovnalo."
Krátce koukl po Geserovi a dodal:
„Je ještě mladej, tak má horkou hlavu…"
„Přesně tak," přikývl Geser. „Co se děje, Antone?"
„Musím si s vámi promluvit," řekl jsem mu. „Mezi čtyřma očima."
Geser si povzdechl a pohlédl na syna. Ten vstal:
„Půjdu se podívat na ty svoje dva pitomce. Ať tu zbůhdarma jen tak neprošoupávají kalhoty, však ona se pro ně nějaká práce najde…"
Odešel a my se šéfem zůstali sami.
„Tak co se děje, Goroděckij?" potázal se unaveně.
„Můžu mluvit bez obav?"
„Jistě."
„Vy jste prostě nechtěl, aby se z vašeho syna stal Temný, nemám pravdu?"
„A chtěl by ses ty dočkat toho, že by z tvé Naděnky byla černá vědma?" odpověděl mi otázkou.
„Jenže Timur by jinak než jako Temný za normálních okolností skončit nemohl," pokračoval jsem. „A tak jste potřeboval získat nárok na jeho remoralizaci. Kvůli tomu museli Temní, ale ještě raději Inkvizitoři zpanikařit a dopustit se ve vztahu k vašemu synovi nějakých přehmatů…"
„Což se taky stalo," doplnil mě Geser. „Takhle přesně to je, Goroděckij. Chceš mě snad z něčeho vinit?"
„Ne, jen potřebuju porozumět."
„Přece jsi viděl, že jsem přísahal při Světle. S Timurem jsem se opravdu nikdy předtím nesetkal. Nic jsem mu nesliboval a taky jsem mu neposílal žádné dopisy. A nikoho jsem si pro tenhle účel nezjednával."
Nene, Geser se nehájil. Ani se mě nesnažil zmást. On mi prostě sděloval podklady pro úsudkový příklad a čekal, jakou od žáka dostane odpověď.
„Vítězslavovi by bývalo stačilo jen položit ještě jednu otázku," řekl jsem. „Jenže ta otázka na něj zřejmě byla až příliš lidská…"
Geser pohnul víčky, jako by si cvičil lehké přikývnutí.
„Matka," odhadl jsem.
„Vítězslav kdysi svou vlastní matku zabil," vysvětlil mi šéf. „Ne ze zlé vůle. Byl prostě mladý upír a nedokázal se kontrolovat. Jedině že… od té doby se snaží tohle slovo vůbec nepronášet."
„Kdo je Timurova matka?"
„Řekl bych, že jméno by mělo být ve spise."
„Tam může být napsáno cokoli. Konkrétně se tam uvádí, že Timurova matka zemřela koncem války…, jenže já znám jednu Jinou, která od té doby přebývala v těle ptáka. Takže z lidského hlediska vlastně umřela."
Geser mlčel.
„To jste ho opravdu dřív nedokázal najít?" zeptal jsem se.
„Byli jsme si jistí, že Timka umřel," odpověděl mi tiše. „Jenže Olga se s tím nehodlala smířit. A když ji rehabilitovali, začala okamžitě hledat…"
„…našla syna a dala mu ten neopatrný slib," uzavřel Jsem jeho myšlenku.
„Ženám se dovoluje projevovat přemíru emocí," poznamenal suše Geser. „Dokonce i těm nejmoudřejším. A muži jsou tu přece mimo jiné proto, aby svou ženu i své dítě ochránili. Aby všechno rozumně promysleli – a potom taky provedli."
Přikývl jsem.
„Ty mě odsuzuješ?" zeptal se zvědavě. „Co, Antone…?"
„Co já jsem zač, abych vás soudil?" pokrčil jsem rameny. „Moje dcera je Světlá Jiná. A já bych ji taky nechtěl přenechat Tmě."
„Děkuju, Antone," přikývl a bylo vidět, že se mu dost ulevilo. „Jsem rád, žes to pochopil."
„Docela by mě zajímalo, jak daleko byste kvůli Olze a synovi zašel," zauvažoval jsem nahlas. „Světlana přece něco cítila. Ona tušila, že jsem v nebezpečí…"
Geser pokrčil rameny:
„Předtucha je věc ošidná."
„A co kdybych se rozhodl říct Inkvizici pravdu," pokračoval jsem. „Co kdybych se rozhodl odejít z hlídky k Inkvizitorům… Co byste dělal pak?"
„Ale to se přece nestalo," namítl Geser. „Prese všechno, co ti Vítězslav dost průhledně navrhoval. No tak, co ještě máš, Antone? Já vidím, že máš na jazyku ještě nějakou otázku."
„Jak to přijde, že váš syn je Jiný?" otázal jsem se. „To je přece velká loterie. A jen málokdy se stane, že pár Jiných by také zplodil Jiného."
„Podívej se, Antone," řekl tiše Geser. „Buď teď hned běž za Vítězslavem a všechny ty svoje dohady mu vylož. Anebo laskavě uháněj za Světlanou, jak jsi původně měl v úmyslu. Ale z tohohle výslechu mě vynech."
„A nebojíte se, že Inkvizice všechno ještě jednou promyslí a pochopí, oč tu šlo?" nedal jsem se.
„Nebojím. Za tři hodiny Vítězslav podepíše papíry, jimiž bude vyšetřování uzavřeno. Oni z toho nechtějí dělat případ. I takhle vězí ve sračkách po uši."
„Tak hodně štěstí při Timurově remoralizaci," řekl jsem a zamířil ke dveřím.

„Máš ještě týden dovolené, tak si ho užij s rodinou!“ křikl za mnou.
Nejdřív jsem chtěl hrdě prohlásit, že o almužnu mu nestojím.
Včas jsem se ale zarazil.
Přece nebudu blázen!
„Dva týdny,“ opravil jsem ho. Jen toho náhradního volna, co za poslední měsíc mám…“
Neřekl nic.

Epilog
Rozhodl jsem se, že bavoráka do garáží vrátím až po dovolené. Když na to přijde…
Po čerstvém hladkém asfaltu – dřív to bývaly výmoly, spojované kousky silnice, kdežto teď to bylo přesně naopak – jsem bez obav uháněl stabilní stodvacítkou.
Ono je dobré být Jiný.
Dobře vím, že se nikde nedostanu do zácpy. Stejně dobře vím, že nepotkám sklápěčku s opilým řidičem za volantem.
Když dojde benzín, stačí do nádrže nalít vodu a proměnit ji v palivo.
No tak kdo by si podobný osud nepřál i pro vlastní dítě…
Mám já vůbec právo Gesera s Olgou odsuzovat?
Ve voze bylo zbrusu nové rádio s přehrávačem. Nejdřív jsem tam chtěl vsunout Bojové protézy, ale pak jsem se rozhodl, že mám náladu na něco lyričtějšího.
A tak jsem si pustil Bílou gardu.

Nevím, k čemu jsi se rozhod,
nevím, kdo je po tvém boku,
anděl zašil nebe nití,
hlídá tě na každém kroku…
Nevím už, co je to ztráta,
nemám sil už vzdorovat,
pokaždý, když vyjdu dveřmi,
chci jen vedle tebe spát…

Vtom zazvonil mobil a chytrý přístroj sám ztišil zvuk.
„To jsi ty, Světo?“
„Tobě není možný se dovolat, Antone.“
Hlas měla klidný. Což znamená, že je všechno v pořádku.
A to je nejdůležitější.
„Já se ti taky nemoh dovolat.“
„Asi atmosférický poruchy,“ ušklíbla se. „Co se dělo asi tak před půlhodinou?“
„Nic zvláštního. Mluvil jsem s Geserem.“
„A všechno je v pořádku?“
„Ano.“
„Měla jsem takovou předtuchu… Že se pohybuješ po kraji propasti.“
Přikývl jsem, ale oči jsem dál upíral na vozovku. Moje žena je moudrá, Gesere. A její předtuchy nikdy nezklamou.
„Co teď, teď už je to dobrý?“ přeptal jsem se pro pořádek.
„Teď ano.“
„Světo…,“ odmlčel jsem se na okamžik. „A co mám dělat, když nemám jistotu, že jsem se zachoval správně. Když se pořád trápím otázkou, jestli jsem v právu, nebo ne?“
„Jít k Temným,“ odpověděla okamžitě. „Ty si takový otázky vůbec nekladou.“
„A to je celá tvoje odpověď?“
„To je jediná odpověď. A taky jedinej rozdíl mezi Světlýma a Temnýma. Dalo by se tomu říkat svědomí nebo pocit morální odpovědnosti. Ale podstata je pořád stejná.“
„Když já mám pocit, jako by čas práva a pořádku končil, rozumíš?“ postěžoval jsem si. „Jako by přicházelo… já ani nevím co. Ani čas Světla, ani čas Tmy… a vlastně ani čas Inkvizice…“
„On je to ničí čas, Antone,“ řekla Světlana. „To je prostě ničí čas. A pravdu máš v tom, že se něco blíží. Že se ve světě něco stane. Ale teď hned to ještě nebude.“
„Mluv se mnou dál, Světo,“ požádal jsem ji. „Mám před sebou ještě půlhodinu cesty. Tak si se mnou celou tu dobu povídej, ano?“
„Ale mně už skoro končí kredit,“ odpověděla pochybovačně.
„Tak to zavěs a zavolám já tobě,“ navrhl jsem jí. „Já jsem přece ve službě a mobil mám taky služební. Tak ať nám to tentokrát zaplatí Geser a jeho erár.“
„A nebude tě trápit svědomí?“ rozesmála se.
„Na dnešek ho už mám trénovaný.“
„Ale ne, nepokládej to, já si ten svůj aparát začaruju,“ řekla Světlana. A já nevěděl, jestli to říká žertem nebo vážně. Protože to dost často nedokážu odhadnout.
„Tak vykládej,“ řekl jsem. „Co bude, až přijedu. Co mi řekne Naďuška. A taky co mi řekneš ty. Co řekne tvoje maminka. A vůbec – co s námi bude dál.“

„Všechno bude v pořádku," uklidnila mě. „Já budu mít radost. A Naďa taky bude ráda. A maminka vlastně taky…"
Auto jsem řídil jednou rukou a v rozporu se všemi dopravními předpisy telefonoval za jízdy. V protisměru se neustále hnaly nějaké nákladďáky.
A já poslouchal, co mi říká Světlana.
A v reproduktorech bez ustání zpíval tichý ženský hlas:

Až se vrátíš, všechno bude jinak,
měli bychom navzájem se znát…
až se vrátíš, nebudu tvá žena.
Až se ke mně vrátíš, k tý, co tě dřív
milovala k zešílení.
Až se vrátíš, uvidíš, že kostky jsou vrženy
a že jsme je nevrhli my…

Část druhá
Ničí prostor

Prolog
Dovolená v okolí Moskvy byla odjakživa údělem lidí buď chudých, anebo naopak bohatých. To střední třída si vybírá spíš turecké hotely s programem „vše započteno v ceně, pij, kolik vydržíš", parnou španělskou siestu či jako sklíčko čisté chorvatské pobřeží. Ve středním pásmu Ruska jeho střední třída tráví dovolenou nerada.
Ostatně – ruská střední třída zatím není příliš silná.
Povolání profesora biologie, a to dokonce v elitním moskevském gymnáziu, se do společenské kategorie „střední třída" rozhodně zařadit nedá. No a pokud je ten profesor navíc ženská, od níž mizera manžel před třemi lety utekl k jiné, aniž by nadále nějak ohrožoval právo matky na výchovu dvou dětí, pak si může o tureckých hotelích nechat jenom zdát.
Zaplaťpánbu, že děti ještě nedorostly do té příšerné puberty a že upřímně jásají jak nad stařičkou chatou, tak nad mělkou říčkou a lesem, který začíná hned za humny.
Nepříjemné je snad jen to, že dcerka svůj statut staršího sourozence bere až příliš vážně. V deseti letech by snad bylo v jejích silách docela dobře na pětiletého bratříčka dohlížet, jak se cachtá při břehu v říční vodě, ale rozhodně nebylo dobré vypravit se s ním daleko do lesa a spoléhat přitom jen na znalosti z učebnice přírodovědy pro čtvrtý postupný ročník.
Ostatně, desetiletá Ksjuška zatím netušila, že zabloudili. Pevně svírala bratrovu ruku, kráčela s ním po sotva znatelné pěšině a vykládala mu:
„A tak ho znovu propíchli osikovýma kůlama! Jeden mu vrazili do čela, druhej do břicha! Jenže on zase vyleze z hrobu a povídá jim: A stejně mě nezabijete! Protože já jsem už dávno mrtvej! A jmenuju se…"
Bratříček tiše zaskučel.
„Nojo, pořád, dyť já si jen dělala legraci," řekla mu Ksjuša docela vážně. „Ve skutečnosti upad a konečně umřel. Tak ho pochovali a šli to oslavit."
„T–to bylo s–strašný," přiznal se zajíkavě Romka. Tentokrát ovšem nezadrhával strachy – on zadrhával pořád.
„T–tohle mi už ni–nikdy nevykládej, d–dobře?"
„Dobře," přikývla Ksjuša a rozhlédla se. Za nimi byla pěšina ještě jakžtakž rozeznatelná, ale před nimi se nadobro ztrácela v opadaném chvojí a tlejícím listí. Les jak si nepozorovaně dostal chmurnou, drsnou tvář. Vypadal docela jinak než u jejich vesnice, kde si maminka ve starém opuštěném domě pronajala letní byt. Bylo třeba se vrátit, dokud není pozdě. To Ksjuša jako starší starostlivá sestra jasně chápala. „Pojd domů, aby maminka nenadávala."
„Pejsek!" zvolal náhle chlapec. „Hele, támhle je pejsek!"
Ksjuša se otočila. Za nimi skutečně stál pes. Velký, šedivý a zubatý. Díval se na ně s otevřenou tlamou, která vypadala, že se směje.
„Takovýho pejska bych chtěl," řekl Romka tentokrát bez jediného zajíknutí a hrdě pohlédl na sestru.
Ksjuša byla děvče z města a vlky zatím vždycky viděla jen na obrázku. A snad ještě jednou v zoologické zahradě, ale tam to byly nějaké vzácné exempláře ze Sumatry…
Teď ovšem dostala strach.
„Pojď, radši půjdem," řekla tiše a sevřela Romkovu ruku pevněji. „Tohle je cizí pejsek, s tím si hrát nemůžeš."
Něco v jejím hlase zřejmě mladšího bratra vylekalo. A vylekalo ho to tak, že dokonce nezačal znovu kňučet, ale jen sám zaťal prstíky do sestřiny ruky ještě křečovitěji a poslušně se vydal za ní.
Šedý pes chvíli postál na místě a pak se beze spěchu rozběhl za dětmi.
„Jde z–za námi," vypravil ze sebe Romka a ohlédl se. „Ksjucho, t–to je vlk, Ksjucho?"
„To je pejsek," odpověděla sestra. „Hlavně neutíkej, je to jasný? Protože vlci kousnou jen toho, kdo utíká!"
Pejsek vydal podivný kašlavý zvuk, který vypadal jako zasmání.
„Utíkej!" zaječela Ksjuša. A děti vyrazily rovnou skrz les, skrz pichlavé a chytlavé křoviny, kolem jakéhosi obřího mraveniště, velkého jako dospělý člověk, a pak kolem řady zmechovatělých pařezů – zřejmě tady kdosi kdysi vykácel nějakých deset či dvanáct stromů a odvlekl si je pryč.
Pes chvílemi mizel, ale pak se zase objevoval. Jednou vzadu, jindy vpravo nebo vlevo. A čas od času se kašlavě smál.
„Von se směje!" zaječel uslzeně Romka.
Pak pes kamsi zmizel. Ksjuša se zastavila u mohutné borovice a přitiskla bratra k sobě. Něco takového Romka už dávno

nesnášel, ale tentokrát se nevzpouzel, naopak se k sestře tiskl zády a oči si vyděšeně zakryl dlaničkami. A pořád si jen tiše opakoval:
„N–nebojím se. N–nebojím se. Nikdo tu n–není.“
„Jasně, nikdo tu není,“ připojila se k němu autoritativně Ksjuša. „A nebul! Ta vl… ten pejsek měl prostě mladý. A tak nás od nich odehnal. Rozumíš? A teď pudeme domů.“
„Jasně, p–pudem,“ souhlasil nadšeně Romka a odkryl si oči. Jé, štěňátka!“
Sotva spatřil mláďata, deroucí se z křoví, strach byl ten tam. Ta štěňata byla tři – šedivá, tlamatá a s hloupýma očkama.
„Š–štěňátka…,“ opakoval nadšeně Romka.
Ksjuša se v panice pokusila uskočit stranou, jenže borovice, u níž stáli, ji nepustila – kartounové šaty se přilepily ke smůle. Děvče sebou škublo silněji, látka zapraštěla a odtrhla se.
A dívka uviděla vlčici. Stála hned za nimi a usmívala se.
„Musíme vylézt na strom…,“ zašeptala Ksjuša.
Vlčice se opět zasmála.
„Nechce třeba, abychom si s těma štěňatama pohráli?“ zeptal se s nadějí v hlase Romka.
Vlčice ale jen zakroutila šedivou hlavou, posetou tmavšími skvrnami. Jako by odpovídala: Nene, já chci, aby si štěňata pohrála s vámi…
V tu chvíli se Ksjuša rozječela tak hlasitě a pronikavě, že v první chvíli o krok poodstoupil i vlk a nespokojeně nakrčil tlamu.
„Táhni, táhni!“ vřeštěla Ksjuša, která v tu chvíli úplné zapomněla, že už je velká a statečná holka.
„Nekřičte tady laskavě,“ ozvalo se najednou za jejími zády. „Celý les jste mi tu probudili…“
Děti se s novou nadějí ohlédly. Hned vedle štěňat stala krásná vysoká černovláska v dlouhých plátěných šatech, Byla bosá.
Vlčice výhružně zaryčela.
„Nezlob,“ okřikla ji klidně žena. Pak se sklonila, chytila jedno štěně za záhřivek a zvedla ho do výšky – štěně viselo docela bez vůle, jako by usnulo. Ostatní taky strnuli na svých místech. „Co se to tu děje?“
Vlčice už nechala děti dětmi a bez velkého nadšení zamířila k ženě.

„Vlčí doupě, tma a les,
kdo mě to chce šidit dnes?“

pronesla žena zpěvně.
Vlčice zůstala stát.

„Vidím pravdu, vidím lež,
ty si na mě nepřijdeš!“

uzavřela to žena.
Vlčice vycenila zuby.
„Alenotak…,“ řekla žena vyčítavě. „Co s tím teď budeme dělat?“
„Táhníííí…,“ zavyl na ni vlk. „Táááhníííí…..vééédmóóó…“
Žena vlče odhodila do měkkého mechu. V tu chvíli jako by všechna zcepenělost vlčí rodinky opadla – štěňata se zděšeně vrhla k matce a všechna se snažila zmizet pod jejím břichem.

„Jarní tráva, kůra z břízy,
bobulky a doušek mízy,
kapka krve, kapka slz,
kozí kůže, čapí mls…
Všechno jsem to promíchala
a vařila zas a zas…“

Vlčice začala ustupovat a vlčata hned za ní.

„Sílu ti tak odebrala,
už nebudeš děsit nás!“

pronesla žena slavnostně závěrečné dva verše.
Z palouku do okolních křovin jako by udeřily čtyři šedé blesky – jeden velký a tři malé. Vzduchem zakroužily chomáče vlčí srsti. Ostře to tu zapáchlo psinou – jako by tu po dešti zrovna dosychala psí smečka.
„V–vy jste ča–čarodějnice, teto?“ zeptal se úplně tichounce Romka.
Žena se zasmála, přistoupila k nim a vzala je za ruce.
„Tak pojdte.“

Chaloupka nakonec nebyla na kuřích nožkách, což Romku dost zklamalo. Byl to docela obyčejný srub s maličkými okny a snad ještě menší vstupní síňkou.

„A m–máte tady l–lázeň?“ rozhlížel se zvědavě chlapec.
„Proč lázeň?“ usmála se žena. „Potřebuješ se vykoupat?“
„No dyť v–vy musíte n–nejdřív r–roztopit lázeň, pak si nás vy–vykrmit a teprve pak sníst,“ vysvětlil jí naprosto vážně Romka.
Ksjuša ho vyčítavě zatahala za ruku. Ženy se to však nedotklo, jen se vesele rozesmála:
„A nespletl sis mě s Babou Jagou? Co kdybych v té lázni netopila? Já stejně žádnou nemám. A jíst vás taky nebudu. Šlo by to?“
„Š–šlo,“ zaradoval se Romka.
Uvnitř domek taky nevypadal na příbytek nefalšované Ježibaby, která ví, co se sluší a patří. Na čistě obílené zdi tikaly kukačky, u stropu visel hezký lustr se sametovými stínidly a na vratké poličce trůnil televizor Phillips. Ruská pec tu sice stála, ale byla zavalená takovou spoustou harampádí, že bylo jasné, že se v ní netopilo dávno a dávno a že dobré mládence či zbloudilé dětičky tu už léta nikdo nepekl. Snad jen velká a solidní prosklená knihovna se starými folianty vypadala opravdu důstojně a tajemně. Ksjuša přistoupila ke knihovně a podívala se na knižní hřbety. Maminka říká, že když přijde inteligentní člověk poprvé do cizího bytu, tak se má nejdřív podívat na knihy, a teprve pak na všechno ostatní.
Knížky ale byly staré a odřené a to, co se jí podařilo přečíst, bylo sice psáno rusky, ale stejně to pro ni zůstávalo naprosto nesrozumitelné. Maminka taky měla takové knížky: Helmintologie, Etnogeneze… Ksjuša si povzdechla a knihovnu ponechala svému osudu.
Romka už seděl u stolu a čarodějnice mu vroucí vodou z rychlovarné konvice zalévala čaj.
„Dáš si taky čajík?“ zeptala se Ksjuši přátelsky. „Je dobrý, z lesních bylin…“
„M–moc dobrej,“ potvrdil Romka, i když spíš než čaj si dopřával preclíky, které namáčel do medu. „S–sedni si, K–ksjucho.“
Ksjuša se posadila a zdvořile se chopila ouška hrnku.
Čaj byl skutečně velmi chutný. Čarodějnice ho taky pila a laskavě se na obě děti usmívala.
„A neproměníme se v k–kůzlátka, až ten č–čaj v–vypijeme?“ zeptal se najednou Romka.
„Proč?“ podivila se čarodějnice.
„P–protože náš začarujete,“ vysvětlil jí Romka. „Pro–proměníte nás v k–kůzlátka a sníte.“
Jak se zdálo, úplnou důvěru k jejich nečekané zachránkyni stále ještě nechoval.
„A proč bych vás proměňovala v smradlavá kůzlátka a teprve pak vás jedla?“ otázala se dotčeně čarodějnice.
„Kdybych vás opravdu chtěla sníst, tak to udělám bez zbytečného čarování a spořádám vás takhle, jak jste. Míň se dívej na Rowa, chlapče!“
Romka se načuřil, lehce pod stolem kopl Ksjušu a zašeptal:
„Kdo je to Rou?“
Ksjuša to nevěděla a jen sykla:
„Pij čaj a mlč! Asi nějakej kouzelník…“
V kůzlátka se neproměnili, čaj byl moc dobrý a preclíky s medem ještě lepší. Čarodějnice se Ksjuši pozorně vyptala, jak jí to jde ve škole. Plně souhlasila s jejím názorem, že čtvrtá třída je prostě děs a že je to něco úplně jinýho než třeba třetí třída. Romkovi zase vyčinila, že při pití čaje srká. Pak se jeho starší sestry zeptala, jak dlouho ten chlapec zadrhává. A nakonec se jim přiznala, že ona žádná čarodějnice není. Že je botanička a sbírá po lese všelijaké vzácné byliny. A že samozřejmě ví, čeho se v lese vlci bojí jako ohně.
„Ale proč ten vlk mluvil?“ otázal se nedůvěřivý Romka.
„On přece vůbec nemluvil!“ odkázala ho do patřičných mezí čarodějná botanička. „Jen štěkal a vyl – a vám se zdálo, že mluví. No nemám pravdu?“
Ksjuša se zamyslela a řekla si, že takhle to vlastně doopravdy bylo.
„Doprovodím vás na kraj lesa,“ řekla jim ta žena. „Odtud už je vidět vesnici. A do lesa už nechoďte, nebo vás tu sežerou vlci!“
Romka se zamyslel a navrhl jí, že by jí mohl pomoct při sbírání těch bylin. A aby mu vlci nic neudělali, že by nebylo špatný, kdyby ho vybavila nějakou trávou, který se vlci bojej. A pro jistotu i medvědi. Nebo dokonce i lvi, protože tenhle les je příšernej jako někde v Africe.
„Žádné byliny!“ řekla přísně žena. „To jsou velice vzácné traviny, zapsané do Červené knihy. Ty se jen tak trhat nesmí.“
„Já náhodou vim, co je to Červená kniha!“ zaradoval se chlapec. „A řekněte mi, prosim vás…“
Žena pohlédla na hodiny a zakroutila hlavou. Vychovaná Ksjuša okamžitě poznamenala, že už stejně musejí odejít.
Na cestu děti dostaly každý kousek medové plástve. Žena je opravdu vyvedla z lesa ven – bylo to doslova pár kroků, jako by jim pěšina sama pod nohama ubíhala.
„A do lesa už ani na krok!“ opakovala žena důrazně. „Kdybych se tam náhodou nenamanula, tak vás vlci určitě sežrali.“
Když děti sbíhaly z kopečka dolů k vesnici, několikrát se ohlédly.
Žena zpočátku nehnutě stála na místě a dívala se za nimi. A pak najednou zmizela.
„A stejně je to čarodějnice, viď, Ksjucho?“ zeptal se Romka.
„Botanička je to!“ zastala se ženy Ksjuša a podivila se: „Ty už nekoktáš?“
„Ko–ko–koktám!“ začal se pitovřit Romka. „Dyť já nemusel koktat ani předtím – to byla jen taková sranda.“

Kapitola první

Kdo to asi byl – ten, kdo řekl, že čerstvé kravské mléko je chutné?
Nejspíš si to člověk jako moudrost nese už odněkud z první třídy. Z nějakého slabikáře, kde se píše, že čerstvě nadojené mléko je chutné, zdravé a neocenitelné. A naivní městské děti tomu věří.
Ve skutečnosti je chuť čerstvého kravského mléka dost svébytná. Něco jiného je, když si půl dne postojí ve sklepě a vychladne – to je pak opravdu jiná věc. To ho potom pijí dokonce i ti trpitelé, co jsou zbaveni potřebného trávicího enzymu. A těch je mimochodem docela dost. Z hlediska matičky přírody by ale dospělý člověk mléko ani pít neměl, protože mléko je určeno dětem…
Jenže lidé se do názorů přírody zaposlouchávají jen zřídka.
Natožpak Jiní.
Sáhl jsem po džbánu a nalil si ještě sklenici. Moc dobré, s lehkou pěnou… Stejně by mě zajímalo, proč je pěna na svařeném mléce tak hnusná, kdežto na čerstvém je to jeho nejchutnější součást… Dal jsem si pořádný doušek. A dost, musím nechat taky Světce a Naďušce. Na celou vesnici, která není právě nejmenší, celých padesát domů, je tu jen jedna kráva! Bůh jí žehnej…! Stejně mám velké podezření, že za rekordní dojivost tahle hnědá kravička, nepatřící k žádnému výkonnému plemeni, vděčí Světlaně. Takže pýcha babky Saši, čtyřicetileté ruské stařeny a majitelky zmíněné krávy Rajky, kance Borky, kozla Mišky a hejna bezejmenné drůbeže, bude nejspíš neoprávněná. Světlana si prostě přeje, aby její dcera pila pravé a zdravé kravské mléko. Proto se taky krávě všechny obvyklé dobytčí neduhy vyhýbají. A na tom by se zřejmě nic nezměnilo, ani kdyby se bába Saša rozhodla, že bude kravku krmit pilinami!
Ale stejně je to dobrá věc, tohle čerstvé mléko! Ať si hrdinové z televizních reklam klidně jezdí na vesnici s krabicovým a skoro přesvědčivě, s žárem v oku tvrdí, že je „pravé“! Tak se to sluší a patří. Protože za to berou peníze. A pro venkovany, kteří se už dávno a spolehlivě odnaučili chovat doma jakékoli domácí zvířectvo, je to vlastně jednodušší. Aspoň můžou dál nadávat na demokraty a „městský“ – zato krávy už pást nemusejí.
Sklenici jsem vyprázdnil a znovu se rozvalil do houpací sítě, zavěšené mezi dvěma stromy. Hotovej buržoust, jak si asi pomyslí každý místní. Přijede si v drahým fáru, manželce naveze všelijakýho cizokrajnýho ovoce a sám se pak celej den povaluje s knížkou v ruce na zahradě… Zatímco našinec by tu bloudil vod ničeho k ničemu a ani neměl čím a za co zapít kocovinu…
„Brejden, Antone Sergejeviči,“ ozval se přes plot místní opilec Kolja, který jako by mi četl myšlenky. Jak ten si zapamatoval moje jméno, to je u boha. „Tak jaká byla cesta?“
„Buď zdráv, Koljo,“ pozdravil jsem ho s velkopanskou vlídností a neučinil přitom sebemenší pokus zvednout se ze své sítě. Stejně by to neocenil. Protože ten přichází z jiného důvodu. „Díky, docela dobrá.“
„A nepotřebujete s něčim píchnout, myslim po domě nebo tak…?“ zeptal se s beznadějí v hlase opilec. „Du zrovna kolem, tak jsem si řikal…“
Zavřel jsem oči; skrz víčka jsem viděl jen rudě planoucí slunce, které se už sklánělo k západu.
S tímhle se nedá nic dělat. Absolutně nic. Přitom by stačil zásah šesté až sedmé kategorie – a nešťastník Kolja by se zbavil závislosti na chlastu, cirhózy jater a naopak by v sobě našel chuť do práce, místo aby do sebe pořád jen lil kořalu a třískal ženu.
Tenhle zásah bych navzdory všem Dohodám klidně mohl udělat. Stačil by nepatrný pohyb ruky…
Jenže co dál? Práce ve vsi není. Ve městě bývalého mechanizátora Kolju nikdo nepotřebuje. A peníze, aby se udělal pro sebe, Kolja nemá. Ten si nemůže ani koupit prase…
Takže teď půjde znovu shánět samohonku, protloukat se po náhodných výdělcích a vylévat si vztek na stejně upité a vším unavené ženě. Léčit jednoho člověka nemá smysl, to by se musela léčit rovnou celá země.
Nebo aspoň jedna její šestina. Jež nese hrdé pojmenování matička Rus.
„Já už fakt nemůžu, Antone Sergejeviči…,“ prohlásil Kolja najednou skoro procítěně.
No jistě – kdo potřebuje bývalého alkoholika v umírající vesnici, kde se kolchoz dávno rozpadl a jedinému místnímu soukromníkovi museli ostatní třikrát posadit na střechu červeného kohouta, než pochopil, co mu chtějí…
„Koljo,“ oslovil jsem ho znovu. „A u čeho jsi sloužil na vojně? Nebyls třeba tankista?“
Mohl by se nechat najmout k armádě. To radši ať jede na Kavkaz, než aby tady z těch příšerných utrejchů do roka natáhl kopyta…
„Když já na vojně nebyl,“ vysvětlil mi zničeně. „Nevzali mě. Tenkrát venkov strašně potřeboval mechanizátory a já pořád dostával vodklad, až jsem najednou byl na vojnu moc starej… Ale kdybyste třeba potřeboval, abych někomu rozbil hubu, Antone Sergejevič, tak to taky dokážu! To teda nepochybujte! Jen z něj budou cucky lítat!“
„Tak víš co, Koljo?“ rozhodl jsem se nakonec. „Možná by ses mi mohl podívat na motor. Měl jsem včera pocit, že tam něco klepe…“
„Hned se na to mrknem!“ ožil nadšeně. „Dyť já…“
„Na!“ zvolal jsem a hodil po něm svazkem klíčků. „A máš u mě flašku.“
Koljova tvář se rozplynula v blaženém úsměvu:
„Já bych vám tu káru třeba eště umyl, nechcete? Přece jen je to drahej bourák…, a na těchhle silnicích…“
„Díky,“ řekl jsem mu. „To budeš moc hodnej.“
„Jedině že bez tý vodky se to vobejde,“ řekl najednou Kolja – a já nechtěl věřit vlastním uším. Co se to v tom světě děje? „Vona krámská vodka nemá žádnou chuť… Takhle flaštička samohonky kdyby byla…“
„Jasně,“ řekl jsem jen. Šťastný Kolja rozrazil branku a málem se rozběhl ke kůlně, do níž jsem včera večer zacouval s bavorákem.
Z domu – to jsem neviděl, jen ucítil – zrovna vyšla Světlana. To znamená, že Naďuška se konečně utahala a teď upadla do sladkého odpoledního spánku… Světa došla až ke mně, stanula za mou hlavou, chvilku počkala, pak mi položila chladivou dlaň na čelo a zeptala se:

„Je to zlý?“
„Nojo,“ broukl jsem jen. „Připadám si příšerně. A nic tu nezmůžu. Nic! Jak to tady můžeš vydržet, Světko?“
„Já sem jezdím od dětství,“ odpověděla klidně. „A strejdu Kolju si pamatuju ještě úplně normálního. Byl tenkrát mladej a veselej. Mě jako malou holku vozil na traktoru. Vůbec nepil. A pořád si zpíval. Umíš si to představit?“
„Takže dřív to bylo lepší?“ zeptal jsem se.
„Lidi míň pili,“ prohodila kuse. „Tak proč jsi ho neremoralizoval, Antone? Já cítila, že už se k tomu chystáš, postřehla jsem to chvění v šeru. A tady žádný hlídkaři nejsou…, myslím kromě tebe.“
„Jedna kost psovi nestačí…,“ skoro jsem odsekl. „Promiň… Ale začínat u strejdy Kolji nemá smysl.“
„To nemá,“ přikývla ona. „Jenže zásahy do mocenských struktur přísně zakazuje Dohoda. Člověku vše lidské, Jinému vše jiné…“
Neodpověděl jsem. Ano, to zakázáno je. Protože to je ten nejspolehlivější způsob, jak soustředit masu lidí ve prospěch Dobra nebo naopak Zla. Což v každém případě znamená porušení rovnováhy. Dějiny už zaznamenaly krále a prezidenty, kteří byli Jiní. Ale ty války, jakými to končilo…
„Pro tebe to tady není, Antone…,“ řekla Světlana a pohladila mě po vlasech. „Kdybys chtěl, tak se vrátíme do města…“
„Už vidím, co tomu říká Naďuška,“ namítl jsem. „A tys tady přece ještě chtěla taky ještě aspoň týden zůstat, nebo ne?“
„Ale ty se tu trápíš… No tak jeď sám! Ve městě tě to bude víc bavit.“
„Člověk by si ještě moh pomyslet, že ho chceš vystrnadit,“ broukl jsem nespokojeně. „Protože tu třeba máš nějakýho milence.“
Pobaveně vyprskla:
„No to jo! A měl bys nějakýho kandidáta?“
„Neměl,“ musel jsem uznat po krátkém zamyšlení. „Jedině snad někdo z letňáků…“
„Tady vládne matriarchát, kamaráde,“ vyvedla mě z omylu. „Buď jsou tu matky–samoživitelky, nebo ženský, jejichž mužíčci makaj ve městě a oni se tu staraj o děti… Ale když už jsem u toho, Antone. Stala se tu taková divná věc…“
„A copak?“ zbystřil jsem pozornost. Když Světlana řekne „divná věc“…
„Vzpomínáš si, jak se u mě včera večer stavovala Anna Viktorovna?“
„Ta úča?“ ušklíbl jsem se. Anna Viktorovna byla učitelka tak typická, že by snad mohla vysedávat v Pionýrské jitřence, kdyby se ještě něco takového vysílalo… „Ale ta snad přišla za maminkou…“
„Za maminkou ano, ale za mnou taky. Má dvě děti – asi tak pětiletýho Romku a starší Ksjušku, tý je tak deset.“
„No to je výkon!“ pochválil jsem ironicky Annu Viktorovnu.
„Nešaškuj. Před dvěma dny ty její děti zabloudily v lese.“
Ospalost ze mě rázem spadla. Prudce jsem se posadil, opřel se rukou o strom a pátravě se na Světlanu podíval.
„Pročs to neřekla hned? Dohoda je jedna věc, ale tohle…“
„Nedělej si starosti – jak zabloudily, tak se zase našly. K večeru přišly domů samy.“
„No to je mi lapálie!“ nedokázal jsem se zdržet ironie. „Tak děti zůstaly o pár hodin dýl v lese! A nemaj třeba rádi lesní jahody?“
„Když jim máma doma vycinkala, začaly jí vykládat, že zabloudily,“ nenechala se z konceptu vyvést Světlana, „a že nakonec potkaly vlka, nejspíš vlčici. A ta je hnala lesem, až je přihnala ke třem vlčatům…“
„Aha…,“ zabručel jsem neutrálně, ale pocítil jsem, jak se mi srdce v hrudi poplašeně rozbušilo.
„Zkrátka a dobře se ty děti přinejmenším pořádně vyděsily. Jenže najednou se tam objevila nějaká žena, zarecitovala vlkovi básničku a ten i s vlčatama utekl. Ta paní pak zavedla děti k sobě do lesního srubu, uvařila jim čaj a nakonec je vyprovodila až na kraj lesa. Řekla, že je botanička a že má byliny, kterých se vlci leknou…“
„To jsou dětský pohádky,“ mávl jsem rukou. „A co ty děti – jsou v pořádku?“
„V naprostým.“
„Už jsem čekal nějakou ohavnost,“ řekl jsem a znovu se uložil do houpací sítě. „Co magie, zkoušela ses na to podívat?“
„Absolutně nic,“ řekla Světlana. „Nikde nejmenší stopa.“
„Tak ty děti fantazírujou. Nebo se něčeho lekly – možná opravdu vlka. A pak je nějaká paní vyvedla z lesa ven. Měly štěstí, ale dobrej řemen taky dělá divy…“
„Mladší z nich, ten Romka, dost koktal. Teď mluví naprosto normálně. Drmolí ostošest, recituje nějaký básničky…“
Na okamžik jsem se zamyslel a pak se zeptal:
„Dá se tohle zadrhávání nějak léčit? Třeba hypnózou…, nebo já nevím, co se na to ještě dá nasadit.“
„Ničím. To je jako rýma. A když ti nějakej doktor řekne, že ti vyléčí koktavý dítě, tak je to podvodník. Jistě, pokud to byla jen nějaká reaktivní neuróza, tak…“
„Neobešlo by se to bez tý terminologie?“ svraštil jsem čelo. „Takže je to v zásadě neléčitelný, pokud tomu dobře rozumím. A co lidový léčitelství?“
„Jedině snad tak divoký Jiný… Ty bys přece zadrhávání vyléčil, ne?“
„Klidně,“ zahučel jsem. „A možná i onačejší věci. Ale ty jsi říkala, že jsi na žádnou magii nenarazila, Světo.“
„Jenže to zadrhávání kluka přešlo.“
„To může znamenat jen jedno,“ řekl jsem neochotně a přece jen síť opustil. „A nevypadá to dobře, Světo. To bude vědma. A to se silou větší, než máš ty. Takže lepší, než je první kategorie.“
Světlana přikývla. Jen málokdy připomínám, že jako mág je silnější než já. Protože to je to nejpodstatnější, co nás rozděluje…, respektive co by nás v budoucnu rozdělit mohlo.
Však taky proto Světlana z Noční hlídky odešla! Jinak… jinak už by v tuhle chvíli byla kouzelnice mimo kategorie.
„Ale těm dětem se přece nic nestalo,“ pokračoval jsem. „Hnusák čaroděj holčičku neosahával a zlá vědma si z

chlapečka polívčičku taky neuvařila… Takže kde se tu bere ten dobrej skutek, pokud je to opravdu vědma?“
„Ale vědmy přece nepociťují potřebu v kanibalismu nebo sexuální agresi,“ řekla Světlana komisně, jako by zrovna přednášela. „Všechny jejich skutky jsou diktovány docela obyčejným egoismem. Jedině kdyby vědma byla hodně hladová, tak by nakonec mohla člověka i slupnout. Třeba už jen proto, že sama se k lidem nepočítá. Ale když je v klidu…, tak proč by dětem nakonec nepomohla? To ji přece nic nestálo. Vyvedla je z lesa, a chlapce navíc zbavila koktavosti. Třeba má sama taky děti… Ty bys snad taky nakrmil zatoulaný štěně, nebo ne?“
„Mně se to nelíbí,“ přiznal jsem se. „Takhle silná vědma? Ty se přece málokdy vypracujou i jen na první kategorii.“
„Málokdy,“ přikývla Světlana a pátravě se na mě podívala: „Ale umíš si přesně představit rozdíl mezi vědmou a kouzelnicí?“
„Jistě,“ pokrčil jsem rameny. „Vždyť jsem s nima pracoval.“
Jenže Světlana nebyla k utišení:
„Kouzelnice pracuje bezprostředně se šerem, a odtamtud taky bere sílu. Vědma musí využívat pomocných předmětů, nabitých různě velkou dávkou energie. Všechny magické artefakty, co jich ve světě je, vytvořili vědmáci a vědmy – jsou to takové jejich energetické protézy. Artefaktem se tak můžou stát například rohovinové části lidského těla – vlasy, dlouhé nehty… Právě proto je vědma, kterou svlékneme a zbavíme všech vlasů a dalších porostů těla, zcela neškodná, kdežto kouzelnici musíme navíc ještě ucpat ústa a svázat ruce.“
„Jenže třeba tobě se pusa zacpat nedá,“ ušklíbl jsem se. „Proč ke mně držíš tuhle přednášku, Světo? Nejsem sice velký mág, ale takovýhle slabikářový pravdy mi připomímat nemusíš…“
„Promiň, nechtěla jsem se tě dotknout,“ couvla okamžitě Světa.
Pohlédl jsem na ni – a spatřil v jejích očích bolest.
Jsem já to ale dobytek!
Jak dlouho si ještě hodlám vymílat své mindráky na té nebohé a milující ženě?
Já jsem opravdu horší než kdejaký Temný…
„Odpusť, Světko…,“ zašeptal jsem a dotkl se její ruky. „Promiň, že jsem tak děsně blbej.“
„Nemáme si co vyčítat,“ usoudila už docela klidně Světlana. „Já ti skutečně nemám co přednášet. V hlídce jsou přece pro tebe vědmy denní chleba…“
Mír byl obnoven a já kvapně navázal:
„To jo, ale ne takhle silný. Pokud vím, takovýhle formát má v Moskvě jen jedna jediná, a ta služby v hlídce dávno nechala… Co budeme dělat?“
„Legální důvod pro zásah nemáme,“ zauvažovala ustaraně Světa. „Děti jsou v pořádku, chlapec dokonce v lepším stavu, než byl před odchodem do lesa. Zůstávají tu ale dvě otázky – zaprvé kdo byl ten divnej vlk, co děti nadháněl k vlčatům?“
„Pokud to vůbec vlk byl,“ dodal jsem zamyšleně.
„Jasně,“ přikývla Světlana. „Jenže ty děti to obě vykládaj úplně stejně… A pak je tu druhá otázka – jestli naše vědma má pro danou oblast řádnou registraci a co se v ní uvádí…“
„To hned zjistíme,“ řekl jsem a sáhl pro mobil.
Za pět minut už jsem měl k dispozici odpověď, že v archivu Noční hlídky v tomto regionu žádné registrované vědmy nejsou a ani by být neměly.
Za dalších deset minut už jsem vycházel z domu, dokonale vyzbrojený instrukcemi a radami své ženy, která byla takříkajíc na vedlejší pracovní poměr potenciální velkou kouzelnicí. Když jsem procházel kolem kolny, nahlédl jsem dovnitř – Kolja se hrabal pod otevřenou kapotou a na rozložených novinách ležela hromádka jakýchsi součástek. A to jsem se zmínil jen po nějakém klepání v motoru!
Strejda Kolja, pilně zabraný do práce, si broukal:

My nejsme letci ani horníci!
Ale nebudem litovat!

Jak se zdálo, jeho paměť uchovala ze slavného sovětského budovatelského filmu právě jen toto dvojverší, protože si ho k tomu kutání v motoru prozpěvoval jako kolovrátek:

My nejsme letci ani horníci!
Ale nebudem litovat!

Jakmile mě zahlédl, radostně zvolal:
„Tak tohle půllitr nespraví, Antošo! Ty Japonci úplně zblbli… Takhle zprasit takovej krásnej dýzl, hrůza pohledět!“
„To nebyli Japonci, to byli Němci,“ poučil jsem ho.
„Němci?“ podivil se strejda Kolja. „Jo ták, von je to bavorák, a já zatím vopravoval jen jedno subaru… Nojo – já si hned řikal, že to tady maj nějak všechno jinak… No nevadí, to dáme dohromady… Akorát v tý zatracený lebce že mi trochu hučí…“
„Tak běž do baráku, Světka ti něco naleje,“ smířil jsem se s nevyhnutelným vývojem.
„Ne!“ zakroutil strejda Kolja důrazně hlavou. „Při práci nikdy. Však to pak doženu… To mě učil už náš první předseda, budiž mu země lehká – dokud se vrtáš v železe, do huby ani kapku! Jen běž, běž. Já tu mám práce dobře do večera.“
V duchu jsem se s autem rozloučil a vykročil jsem na prašnou a parnou ulici.

Malý Romka měl z mé návštěvy nevýslovnou radost. Vstupoval jsem právě v okamžiku, kdy Anna Viktorovna musela uznat další ostudnou porážku ve válce o chlapcův odpolední spánek. Romka, hubený, dočerna opálený klouček, skákal na posteli s pružnou drátěnkou a nadšeně hulákal:
„Nechci spát! Já chci vstát!“
„No co já s ním mám dělat?“ zaradovala se z mého příchodu Anna Viktorovna. „Dobrý den, Antone. Tak mu řekněte – dělá tohle vaše Naděnka?“
„Nedělá,“ zalhal jsem.
Romka přestal skákat a soustředil se.
„Nechcete si ho třeba vzít?“ zažertovala s klasickou rodičovskou proradností učitelka. „K čemu by mi byl, takový rošťák? Kdežto vy jste přísný, vy už ho vychováte. Bude se starat o Naděnku, prát jí pleny, mýt u vás podlahu, vynášet smetí…“
Při těchto slovech na mě Anna Viktorovna zuřivě pomrkávala, jako bych na takový návrh mohl skutečně přistoupit a odvléct si toho nezletilého otroka rovnou sebou.
„Promyslíme to,“ podpořil jsem její marné pedagogické úsilí. „A kdyby vůbec neposlouchal, tak ho skutečně vezmem na převýchovu. U nás už jsme udělali beránky i z větších lotrů!“
„To teda nevezmete!“ odsekl statečně Romka, ale dál už nevyváděl, posadil se na posteli a nohy si zakryl přikrývkou.
„K čemu by vám byl takovej rošťák?“
„Tak tě dám do internátní školy!“ pohrozila mu Anna Viktorovna.
„Do internátních škol dávaj svoje děti jen lidi bez srdce,“ vpálil jí Romka frázi, kterou zcela zjevně někde odposlouchal.
„A ty přece srdce máš.“
„No tak co já s ním mám dělat?“ opakovala rétoricky paní učitelka. „Nechcete trochu studeného kvasu?“
„Já taky, já taky!“ vypískl okamžitě Romka, ale těžký matčin pohled ho tentokrát poměrně snadno zkrotil.
„Děkuju,“ přikývl jsem. „Přísná vzato jsem kvůli tomu vašemu rošťákovi přišel…“
„Co provedl?“ zeptala se věcně Anna Viktorovna.
„Ale – Světa mi vylíčila to jejich dobrodružství… s vlkem. Jsem totiž lovec, a takovouhle věc jsem snad ještě neslyšel…“
Za minutu už jsem seděl u stolu, přede mnou stála sklenice příjemně vychlazeného kvasu a rodina mi snášela málem modré z nebe.
„Jistě – já jsem učitelka, tak tomu dobře rozumím,“ říkala mi Anna Viktorovna. „To heslo, že vlci jsou zdravotníci lesa, je samozřejmě lež, protože vlk nejde jen po nemocných zvířatech, ale bere to všechno takříkajíc šmahem… Jenže přece jen je to živá bytost. Vlk nemůže za to, že je vlk… Ovšem tenhle žije hned vedle vesnice! A honí děti! Přitom je štval přímo proti vlčatům. Víte, co to znamená?“
Přikývl jsem.
„Učil ta vlčata lovit.“ V očích Anny Viktorovny se mihlo cosi jako strach, ale možná to byla spíš mateřská zběsilost, před kterou vlci i medvědi obvykle prchají pokud možno co nejdál. „No a to by znamenalo, že je to lidožrout?“
„To podle mého soudu není možné,“ uklidňoval jsem ji. „Nic takového se tu nikdy nestalo. A vlastně tady v kraji nejsou ani vlci, takže to byl spíš zdivočelý pes. Ale přesto bych si to rád ověřil,“
„To udělejte,“ řekla pevným hlasem. „A kdyby… Dokonce i kdyby to byl jen ten pes. Pokud se to dětem jen nezdálo…“
Znovu jsem kývl.
„Tak ho zastřelte,“ požádala mě a šepotem dodala: „Vždyť já po nocích nespím – když si představím, co se mohlo stát…“
„To byl pejsek!“ ozval se z postele Romka.
„Buď zticha!“ sykla na něj Anna Viktorovna. „Ačkoli dobře, tak pojď sem. A vykládej strejdovi, jak to bylo.“
Romka bez zbytečných cirátů seskočil z postele, zcela samozřejmě mi vylezl na klín a tvrdě mi pohlédl do očí.
Protřepal jsem mu tuhé vybledlé vlasy.
„Vono to bylo takhle…,“ spustil spokojeně.
Anna Viktorovna se na synka dívala velice smutně. A já jí rozuměl. Ovšem komu jsem nerozuměl, to byl otec obou jejích dětí. Jistě, mezi dvěma lidmi se stane ledacos, ale vyškrtnout po něčem takovém vlastní děti ze života a odbývat je jenom alimenty…?
„No…, my sme normálně šli a šli, tak jako procházkou,“ líčil dobrodružství s vysilující rozvleklostí Romka. „No a nakonec nás ta procházka přivedla do lesa. A tam mi Ksjucha začala vykládat všelijaký strašidelný historky…“
Poslouchal jsem ho velmi pozorně. „Strašidelný historky“ by se nakonec mohly stát důvodem, proč si děti něco takového prostě vymyslí. Jenže ten kluk vykládal absolutně posloupně a logicky, snad jen že se hodně opakoval, ale to je v jeho věku zcela běžné.
Pro každý případ jsem si proskenoval jeho auru. Je to člověk…, vlastně človíček. Moc dobrý človíček a pevně věřme, že až vyroste, tak mu to zůstane. Po nějakém náznaku jinosti ani stopy. A stejně tak chybí stopy jakéhokoli magického vlivu.
Jenže pokud by si nevšimla Světlana, tak jakou šanci bych měl já se svou druhou kategorií…
„No a ten vlk se najednou rozesmál na celý kolo!“ zamával rukama nadšeně chlapec.
„A nelek ses?“ zeptal jsem se.
K mému překvapení se Romka nadlouho zamyslel a pak řekl:
„Nejdřív jo. Protože já jsem malej, kdežto vlk je velkej. A ani jsem neměl v ruce žádnej klacek, protože kde by se taky v lese vzal klacek? Ale pak jsem se bát přestal.“

„A bál by ses ho teď?“ položil jsem upřesňující otázku. Po takovéhle příhodě začne zadrhávat i jinak normální dítě. Romka naopak přestal!
„Ani trošičku,“ řekl přesvědčeně. „Vy jste mě teda úplně poplet… Kde jsme to přestali?“
„Jak se vlk rozesmál,“ připomněl jsem mu.
„Jo – úplně jako člověk,“ přikývl Romka.
A je to jasné. Vlkodlaci mi pod ruku nepřišli už hodně dlouho. A navíc takhle neomalení…, co by klidně lovili děti sotva sto kilometrů od Moskvy. S čím asi počítají? Že ve vesnici není žádný hlídkař? Jenže regionální pobočka veškeré případy mizení lidí za nejasných okolností prověřuje. Máme na to jednoho skvělého, i když jen dost úzce specializovaného mága. Na první pohled vypadá jako vyložený podvodník – pracuje výhradně s fotografiemi, které buď rovnou odloží, nebo se na ně zadívá pozorněji, volá operativcům a rozpačitě říká: „Tady něco bude, ale co to přesně je, to nevím…“
No a my bychom okamžitě vyrazili za Moskvu, pročesali les, našli tam stopy…, které by v tomhle případě byly opravdu příšerné, ale na to jsme bohužel zvyklí. Pak bychom je obklíčili a při zatýkání by vlkodlaci nejspíš kladli odpor. A někdo z nás, možná zrovna já…, by nakonec mávl rukou. A šedavý zvonící mlžný závoj by pomalu zmizel v šeru…
Takovéhle se jen málokdy snažíme zatknout živé. Ono se nikomu ani nechce.
„A pak si taky myslim,“ řekl uvážlivě Romka, „že ten vlk ještě něco řek. To si teda myslim… I když vim, že vlci přece nemluvej, žejo? Jenže mně se zdá, že tenhle řek nějaký slova.“
„A co řekl?“ zeptal jsem se opatrně.
„Táh–ni, věd–mo!“ pokoušel se marně napodobit ochraptělý bas Romka.
A je to. Můžeme nařídit okamžitou šťáru a povolat i pomoc z Moskvy.
Musel to být čistokrevný vlkodlak. Naštěstí pro obě děti se však hned vedle náhodou namanula vědma.
Silná.
Velice silná.
Nejen že vlkodlaka rychle zahnala, ale zcela beze stopy dětem vyčistila paměť. Jedině že se jim v mysli nehrabala příliš hluboko. Asi nečekala, že by se ve vesnici mohl vyskytnout bdělý hlídkař… Normálně si to kluk nepamatuje, ale jako sen – to prosím. „Táh–ni, věééd–mo!“
To je opravdu moc zajímavé!
„Díky, Romko,“ stiskl jsem jeho malou ručku. „Já asi zajdu do lesa a rozhlédnu se tam.“
„A nebojíte se? Máte ňákou pušku?“ zajímal se hned živé chlapec.
„Mám.“
„Tak ukažte!“
„Strejda ji má doma,“ okřikla ho přísně Anna Viktorovna. „A puška taky není hračka pro děti!“
Romka si povzdechl a truchlivě mě požádal:
„Jenom ty vlčata nestřílejte, jo? Rači mi jedno přineste a já bych si z něj vychoval psa! Nebo dvě – jedno pro Ksjuchu a jedno pro mě.“
„Romane!“ zvolala železným hlasem paní učitelka.

Ksjuchu jsem našel u rybníka, přesně jak to předpokládala Anna Viktorovna. Hejno holčiček se opalovalo hned vedle stádečka kluků a špílce a posměšky se z obou stran jen sypaly. Kluci byli přesně v tom věku, kdy děvčata za copy už netahali, ale zatím dost přesně nevěděli, k čemu jsou ty copy dobré.
Jakmile jsem se objevil, všichni zmlkli a zadívali se na mě se zvědavým nepokojem. Podle vidění mě lidi ve vsi ještě moc neznali.
„Ty jsi Oksana?“ zeptal jsem se dívenky, kterou jsem předtím zřejmě viděl ve vsi společně s Romkou.
Vážná malá slečna v modrých plavkách se na mě zadívala, přikývla a pak zdvořile řekla:
„Brejden…, dobrý den.“
„Dobrý. Já jsem Anton, manžel Světlany Nazarovové. Znáš ji?“ zeptal jsem se.
„A jak se jmenuje vaše holčička?“ zeptala se dívka podezíravě.
„Naďa.“
„Tu znám,“ přikývla Oksana a zvedla se z písku. „Vy se asi chcete ptát na ty vlky, že?“
„Přesně tak,“ usmál jsem se.
Oksana se ohlédla na ostatní děti, především na kluky.
„Jasně, tohle je Naďčin táta,“ usoudil pihovatý kluk, z jehož zevnějšku se neznámo jak rovnou uhadoval venkovský původ. „Můj táta vám zrovna spravuje auto.“
A hrdě si změřil všechny kamarády.
„Klidně si o tom můžeme popovídat tady,“ uklidnil jsem děti. Připadalo mi příšerné, že už v tomhle věku se v normálních klucích a holkách, kteří žijí v řádných rodinách, utvářejí takové návyky k opatrnosti.
Na druhé straně jsem si uvědomil, že je to vlastně dobře.
„Šli jsme se normálně projít do lesa,“ spustila Oksana, která přede mnou stála málem v pozoru. Posadil jsem se proto radši do písku a ona si hned sedla taky. Anna Viktorovna asi děti vychovávat přece jen uměla. „Byla to moje vina, že jsme zabloudili…“
Kdosi z malých venkovánků vyprskl. Ale jen úplně tiše. Po té příhodě s vlky byla Oksana zřejmě nejpopulárnější ze všech zdejších žáků tříd prvního stupně.
V zásadě mi vlastně nic nového neřekla. Stopy magie jsem v ní taky neobjevil. Zaujala mě jen zmínka o prosklené skříni se starými knihami.

„Nevzpomínáš si na nějaké názvy?“ zeptal jsem se.
Jen zakroutila hlavou.
„Zkus si vzpomenout,“ poprosil jsem ji. Pohlédl jsem si pod nohy, na dlouhý neforemný stín.
Poslušně mi povstal vstříc.
Pak už mě pohltilo chladné šedé šero.
Na děti se ze šera vždycky dívám rád. V jejich aurách, dokonce i u těch nejnešťastnějších a nejutýranějších jedinců, ještě není ta zloba a krutost, která obvykle zahaluje dospělé.
V duchu jsem se všem dětem omluvil – o dovolení jsem přece žádné z nich nepožádal. Pak jsem po nich všech přejel docela lehýnkým, nepostřehnutelným dotekem. A sejmul jsem z nich všechny krůpěje zla, které už na nich přece jen ulpěly.
Teprve pak jsem Oksanu pohladil po hlavě a pošeptal jsem:
„Zkus si vzpomenout, děvče…“
Blok, který by neznámá vědma do jejího vědomí instalovala, bych odstranit nedokázal, obzvlášť kdyby ta vědma byla silnější než já. Naštěstí ale zřejmě měla děti opravdu ráda. S jejich vědomím každopádně nakládala velice ohleduplně.
Vystoupil jsem z šera ven. Okamžitě na mě dýchl vzduch žhavý jako z pece. Máme to letos věru horké léto!
„Už to mám!“ vyhrkla hrdě Oksana. „Jedna ta knížka se jmenovala Aliada Ansata.“
To mě zarazilo.
Od běžných zaříkávačských seznamů omamných bylin se tenhle lišil jakousi zvláštní zlobnou tajemností. Do konce i pro obyčejnou pampelišku se tam našlo několik vskutku odporných způsobů užití.
„A taky Kassagar Garsarra,“ dodala mezitím dívka.
Některé z dětí se opět uchichtlo – dost nejistě.
„A jak to tam bylo napsáno? Latinkou? Jako anglicky? Kassagar Garsarra?“
Proč to vlastně opakuju? Vždyť ve zvukové podobě to zní úplně stejně…
„Ne, bylo to napsaný rusky,“ řekla Oksana. „Takovýma legračníma písmenama, asi hodně starýma.“
Ještě nikdy jsem neslyšel o ruském překladu tohohle rukopisu, který byl obrovskou vzácností i mezi Temnými. Nedá se totiž přetiskovat, protože magie zaklínadel by vymizela. Dá se jedině opsat. A jedině krví. A rozhodně to není krev panen či nevinných dítek, jak praví pozdější všeobecně rozšířený omyl. Až doposud se předpokládalo, že Kassagar Garsarra existuje jen v arabštině, španělštině, latině a v některých staroněmeckých dialektech. Krev na psaní musí přepisující mág brát svou vlastní. Pro každé zaklínadlo přitom musí provést nový vpich. A ta kniha je tlustá…
Společně s krví z mága totiž odchází i jeho síla.
Až jsem na ruské vědmy začal být pyšný! Tak vida, i mezi nimi se našla taková fanatická!
„To je všechno?“ zeptal jsem se pro jistotu.
„Ještě Fuaran.“
„Ale taková kniha neexistuje, to je jen smyšlenka…,“ pronesl jsem bezděčně. „Jaks to říkala? Fuaran?“
Na tomhle názvu nic děsivého nebylo. Jedině že ve všech encyklopediích se o ní mluvilo jako o díle smyšleném a neexistujícím.
Protože legenda praví, že tato kniha obsahuje návod, jak z lidského dítěte udělat vědmu nebo vědmáka. Ten návod je údajně podrobný a prý fungující.
Ale to přece není možné!
No nemám pravdu, Gesere?
„To jsou podivuhodné knihy,“ řekl jsem jen.
„Botanický, žejo?“ zeptala se Oksana.
„Jo,“ přikývl jsem. „Něco jako katalogy. Aliada Ansata například popisuje, jak se hledají různé léčivé byliny a další vzácné rostliny… a tak dál. Každopádně ti děkuju, Ksjušo.“
To se ale v našem lese dějou věci! Jen kousek od Moskvy si v hlubokém hvozdu…, ale co to melu, v lesíčku, skoro v hájku! – sedí mimořádně silná vědma s knihovnou plnou raritních knih o Tmě. Která tu a tam zachraňuje malé děti před zblblými vlkodlaky. Za což jí budiž dík! Jedině že takovéto knihy podléhají zvláštní evidenci v obou hlídkách i na Inkvizici. Protože je v nich ukryta obludná, velmi nebezpečná síla.
„Máš u mě čokoládu,“ slíbil jsem jí. „Vykládalas mi to úžasně.“
Oksana se obvyklé koketérii vyhnula a řekla jen „děkuju“. Vypadalo to, že o další rozmluvu se mnou nejeví zájem.
Jak se zdálo, jí vědma v paměti zřejmě uklidila lépe, protože byla přece jen starší. Jen na ty spatřené knihy nějak zapomněla.
Což mě trochu uklidňovalo.

Kapitola druhá

Geser mě poslouchal velice pozorně. Jen několikrát mi položil upřesňující otázky – a pak už jen mlčel, vzdychal a funěl.
Já se povaloval ve své houpací síti s mobilem v ruce a podrobně jsem mu všechno líčil…, jen to s knihou Fuaran, kterou vědma vlastní, jsem si nechal pro sebe.
„Slušná práce,“ usoudil nakonec Geser. „Opravdu tě chválím. Bdělost neztrácíš ani na dovolené.“
„A co mám dělat dál?“ zeptal jsem se.
„Tu vědmu musíme najít,“ řekl Geser. „Zatím sice nic neprovedla, ale registrace je povinná. Prostě… normální procedura, však to znáš.“
„A vlkodlaci?“
„Podle mě to nejspíš budou výletníci z Moskvy,“ poznamenal suše Geser. „Nechám si tady pověřit všechny vlkodlaky,

kteří mají víc než tři vlkodlaci děti.“
„Ale štěňata byly jen tři,“ připomněl jsem.
„Matka mohla na loveckou výpravu vzít jen starší mláďata,“ vysvětlil mi šéf. „Obyčejně mají veliké rodiny… Nezaznamenal jsi tam u vás na vesnici nějaké podezřelé lufťáky? Myslím dospělého, který by měl na starost tři nebo víc dětí…“
„Ne,“ odpověděl jsem s lítostí v hlase. „To nás se Světou taky hned napadlo… Jedině Anna Viktorovna si sem přivezla dvě děti, ostatní mají buď jedno nebo vůbec žádný. Však víte, jak je to s porodností…“
„O demografické situaci už jsem toho slyšel tuny,“ přerušil mě posměšně. „A co místní?“
„Velké rodiny tu jsou, jenže zdejší lidi Světlana dobře zná. Všude čisto, jen obyčejní lidé.“
„Jasně, takže to musí být nějaký další přespolní,“ rozhodl se Geser. „Nakolik jsem pochopil, tak v té vaší vsi se nikdo neztratil. A nejsou kolem nějaké penzióny, zotavovny nebo něco takového?“
„Něco by tu bylo,“ hlásil jsem pohotově. „Na druhém břehu řeky asi pět kilometrů od nás je pionýrský tábor. Nebo jak se tomu dneska říká… Už jsem si zjistil, že tam je taky všechno v pořádku a všechny děti jsou tam, kde mají být. A navíc by se přes řeku stejně nedostaly. Panuje tam vojenský režim a je to tam hodně přísné. Budíček, večerka, pět minut na osobní hygienu – s tím bych si dál starost nedělal.“
Geser zasupěl. Pak se zeptal:
„Potřebuješ pomoc, Antone?“
Zamyslel jsem se. To byla ta nejdůležitější otázka, na kterou jsem sám zatím nenašel odpověď.
„Nevím. Vypadá to, že bude silnější než já. Jenže já ji přece nejdu zabít… a to by si měla uvědomit.“
Kdesi předaleko, až v Moskvě, se Geser pohroužil do úvah. Pak z něj pomalu vylezlo:
„Ať Světlana zkontroluje pravděpodobnostní linie. Kdyby to pro tebe nebylo nebezpečné, tak to klidně zkus sám. Ovšem pokud bude dejme tomu tak deseti dvanácti procentní pravděpodobnost…, že by…“ Zaváhal, ale tuhle myšlenku zakončil dosti bodře: „Tak by zkrátka přijel Ilja se Semjonem. Nebo Danila s Farídem. Ve třech už byste to zvládli.“
Pousmál jsem se. Ty myslíš na něco jiného, milý Gesere. Na něco úplně jiného. Ty totiž doufáš, že v případě nebezpečí by mě jistila Světlana. Zase by přičichla k věci a kdoví – třeba by se do Noční hlídky vrátila…
„A navíc máš přece Světlanu,“ uzavřel to Geser. „Však máš sám rozumu dost. Takže pracuj a když bude třeba, podej hlášení.“
„Provedu, můj generále,“ plácl jsem jen tak z rozvernosti. To o tom hlášení Geser pronesl až příliš velitelsky…
„Podle vojenské hierarchie, milý podplukovníku,“ začal mi ihned uštěpačně vysvětlovat, „bych musel být nejmíň generalissimus. To je všechno, můžeš na tom dělat dál.“
Uložil jsem telefon do kapsy a asi minutu se věnoval naroubování armádního žebříčku hodností na naše poměry. Takže – sedmá kategorie odpovídá vojínovi, šestá seržantovi, pátá poručíkovi, čtvrtá kapitánovi, třetí majorovi, druhá podplukovníkovi a první plukovníkovi. Takhle by to mohlo platit, pokud já jsem podplukovník. Generál by v tom případě byl obyčejný mág mimo kategorie.
Jenže Geser je mág neobyčejný!
Klapla branka a do zahrady vstoupila Ljudmila Ivanovna. Moje tchýně. Kolem ní neúnavně skotačila Naďuška. Jen vstoupila, s radostným kničením uháněla k síti.
Ano, moje dcerunka není iniciovaná. Ale rodiče cítí už z dálky. A dokáže i plno jiných věcí, které jiné dvouleté holčičky dělat nemůžou. Například se nebojí žádných zvířat, zato ji samotnou zvířata zbožňují. Psi i kočky se k ní přímo lísají… A komáři ji nekoušou.
„Tatí,“ vyškrábala se na mě nadšeně. „My jsme byly na procházce.“
„Dobrý den, Ljudmilo Ivanovno!“ pozdravil jsem tchyni. Spíš pro jistotu – ráno už jsme se zdravili.
„Copak – odpočíváme?“ zeptala se mě pochybovačně. Ale nemyslete si – naše vztahy jsou dobré. Ne jako ty z anekdot. Jen mám pořád pocit, že mě vytrvale z čehosi podezírá. Třeba z toho, že jsem Jiný…, jenže to by o Ji ných musela něco vědět.
„Tak trochu!“ odpověděl jsem optimistickým tónem. „Byly jste daleko, Naděnko?“
„No.“
„A jsi utahaná?“
„Jsem,“ přikývla pohotově. „Ale babička je unavenější.“
Ljudmila Ivanovna jako by se na okamžik zamyslela, zda se takovému ňoumovi jako já může svěřit jeho vlastní dítě. Pak si ale zřejmě řekla, že risknout se to snad dá. A odešla do domu.
„Kam zase deš?“ zeptala se mě Naděnka a pevně objala mou paži.
„Copak já jsem řek, že někam jdu?“ podivil jsem se.
„No neřek…,“ připustila Naděnka a rozcuchala si jednou ručkou vlasy. „A deš?“
„No jdu,“ přiznal jsem se.
Takhle to zkrátka je. Když je dítě potenciální Jiný, a ještě ke všemu tak silný, tak je schopností předvídat budoucnost obdařeno už od narození. Před rokem Naděnka začala po nocích řvát týden předtím, než jí opravdu začaly lézt zoubky.
„Tralala…,“ zazpívala si pro sebe okázale Naděnka a pohlédla na plot. „Akorát že je třeba natřít plot!“
Povzdechl jsem si.
Kde se asi v lidech k stáru bere tenhle chalupářský a zahrádkářský fanatismus? Že by chtěli vědět, do čeho jdou?
„Babička to říkala z legrace,“ řekl jsem a udeřil se pěstí do prsou. „Tady ve vsi je jeden chlap a ten to rád natře! Ten by klidně natřel všechny zdejší ploty, kdyby toho bylo zapotřebí.“
„Chlap?“ opakovala po mně trochu s despektem Naďka a zasmála se.

Zavrtal jsem se jí tváří do vlásků a foukl. Naďuška se začala chichotat a neposedně sebou vrtět. Mrkl jsem spiklenecky na Světlanu, která právě vyšla z domu, a dcerku postavil na zem:
„Utíkej za maminkou.“
„To ne, radši za babičkou,“ řekla Světlana, která pelášící ratolest chytila do rukou. „A budeš pít mlíko!“
„Já nechci mlíko!“
„Musíš,“ řekla jí matka tónem, který odpor nepřipouštěl.
Naďa se dál nehádala a pokorně zamířila ke kuchyni. Tohle je běžné vlastně i mezi lidmi, že matka a dítě se navzájem chápou beze slov, natož mezi námi… Naďa přesně věděla, kdy si může stavět hlavu a kdy je lepší ani to nezkoušet.
„Tak co říkal Geser?“ zeptala se Světlana a posadila se vedle mě. Síť se lehce zhoupla.
„Nechal to na mně. Můžu po vědmě pátrat sám, ale můžu si taky přizvat na pomoc kluky. Pomůžeš mi?“
„Mám se podívat, co tě čeká?“
„Jo.“
Světlana zavřela oči a položila se do sítě. Přitáhl jsem její nohy k sobě a přehodil si je přes kolena. Pro náhodného pozorovatele to musela být naprostá idyla. V síti leží sympatická mladá žena a odpočívá. Těsně vedle ní sedí její manžel a laškovně ji hladí po zadečku…
Dívat se do budoucnosti umím taky. Jenže mnohem hůř než Světlana, to není moje specializace. Spotřebuju na to mnohem víc času, a ještě ke všemu výsledek nebude zdaleka tak spolehlivý jako ten Světlanin…
Zase oči otevřela a pohlédla na mě.
„Tak co?!“ nevydržel jsme to.
„Jen mě hezky hlaď,“ usmála se. „Je to všechno čistý, žádný nebezpečí nikde nevidím.“
„Asi to bude vědma, kterou už všechny ty ničemnosti unavily,“ ušklíbl jsem se. „No nic. Tak jí vyslovím ústní napomenutí za to, že není registrovaná.“
„Mně dělá starosti ta její knihovna,“ přiznala se Světlana. „Proboha proč sedí s takovýma knihama v temným lese?“
„Třeba prostě nemá ráda město,“ zauvažoval jsem. „A potřebuje les a čerstvej vzduch…“
„To by se snad neusadila kousek za Moskvou, ale na Sibiři. Tam je to ekologicky naprosto bezchybný a taky byliny tam rostou takový jako nikde na světě. Nebo na Dálným východě.“
„Může být místní,“ přispěchal jsem s další variantou. „Lokálpatriotka.“
„Něco tu není v pořádku,“ nedávala si pokoje Světlana. „Já se pořád nemůžu vzpamatovat z tý historie s Geserem, a tumáš – najednou ještě vědma!“
„Co tě tolik bere na Geserovi?“ pokrčil jsem rameny. „Prostě chtěl mít syna Světlýho. Já ti řeknu, že za to bych ho neodsuzoval. Jen si představ, jak se před tím klukem musel cítit provinile…, vždyť si myslel, že je mrtvej!“
Světlana se ironicky pousmála:
„Naďuška teď sedí v kuchyni na štokrličce, kope nožkama a dožaduje se, aby jí babička stáhla pěnu z mlíka.“
„No a co?“ nepochopil jsem hned.
„Já rovnou cítím, kde je a co se s ní děje,“ vysvětlila mi. „Protože je to moje dcera. A protože je Jiná. A to jsem přece slabší než Geser nebo Olga…“
„Prostě si mysleli, že jejich dítě umřelo…,“ zabručel jsem.
„To se nestává!“ prohlásila rezolutně Světlana. „Geser není bezcitnej pařez. Přece by cítil, že chlapec je naživu, rozumíš? O Olze ani nemluvě. Vždyť je to krev její krve… Ta přece nemohla uvěřit, že dítě zemřelo! No a když věděli, že dítě žije, tak už by to snad byla čistě technická záležitost. Geser měl nejen dneska, ale i před padesáti lety dost sil na to, aby celou zemi převrátil naruby a syna našel.“
„Takže ho nehledali vědomě?“ zeptal jsem se. Světlana neřekla nic. „Nebo…“
„No právě – nebo,“ přikývla má moudrá žena. „Nebo ten kluk byl opravdu jen člověk. Pak by všechno sedělo. Pak samozřejmě mohli v jeho smrt uvěřit a najít ho úplně náhodou.“
„Fuaran,“ vyslovil jsem tlumeně. „Že by ta vědma nějak souvisela s událostmi v Assolu?“
Světlana jen bezmocně pokrčila rameny:
„Ani nevíš, jak moc bych s tebou chtěla jít do toho temnýho lesa. Najít tu hodnou paní botaničku a pak ji vyslechnout dle práva útrpnýho…“
„Jenže nepůjdeš,“ konstatoval jsem.
„Nepůjdu. Já přece přísahala, že se na operacích Noční hlídky podílet nebudu.“
Všemu rozumím. A sdílím i důvody jejího hněvu, pokud jde o Gesera. A pak, aby se mnou nechodila, by mi bylo milejší v každém případě – to není pro ženskou, toulat se po lesích a hledat tam čarodějnice!
Jenže oč by na druhé straně bylo jednodušší a lepší pracovat ve dvojici!
Povzdechl jsem si a vstal:
„No nic, nebudu to protahovat. Už se trochu ochladilo, tak se trochu projdu po lese…“
„Brzo bude večer,“ prohodila Světlana.
„Však je to jen kousek. Děti říkaly, že ten srub je někde docela blízko.“
Světlana přikývla:
„No dobře. Tak ještě chvilku počkej, namažu ti pár chlebů a do termosky naleju čaj.“
Během toho čekání jsem na okamžik nahlédl do kolny. A strnul jsem. Nešlo jen o to, že strejda Kolja už rozebral a rozložil po zemi dobrou polovinu motoru, ale společně s ním se v autě hrabal další místní opilec – snad Andrjucha, ale možná taky Serjoža. Do souboje s německou špičkovou technikou se zabrali natolik, že flaštička, kterou jim dodala měkkosrdcatá Světlana, byla naprosto netknutá.

My dva s kámou v motoru
pospolu se hrabali…

broukal si Kolja pod vousy známou sprostonárodní odrhovačku.
Odešel jsem od kolny po špičkách.
No, auto vem nakonec čert…
* * *
Světlana mě potravinami vybavila tak, jako bych se nechystal na procházku, ale na několikadenní výsadek do tajgy.
Igelitka s chleby se salámem, termoska čaje, dobrý kapesní nůž, sirky, lahvička se solí, dvě jablka a malá baterka…
Pak si ještě zkontrolovala, jestli mám nabitý mobil. Vzhledem ke skromné rozloze zdejšího lesa vlastně nebyl k zahození.
V nejhorším případě by člověk vylezl na strom – a tam už by nějaký ten signál určitě dosáhl.
Přehrávač jsem si s sebou vzal sám od sebe. Teď jsem pomalu kráčel mezi stromy a s chutí poslouchal Zvířecí brloh.

Středověké město spí, chví se utýraná žula,
a noc mlčí jako hrob, jako by smrt pikle kula.
Středověké město spí, kalný, zhaslý kolorit
ozvěnou vám odpoví, nevěř však, co v uších zní.
V knihovnách spí svazky, v sklepech sudy kvasí,
géniové rozum ztrácí v noční hlídce.
Ve tmě všechno stejné je, mosty, ulice i hlasy,
chrám i žalář visí na jediné nitce.

Žádnými zvláštními nadějemi, že bych vědmu potkal ještě dnes večer, jsem se nekojil. Kdyby měl člověk rozum, vyrazil by ráno, a to pro jistotu s doprovodem. Jenže já si tolik přál dopadnout podezřelou sám!
A nahlédnout do knihy Fuaran.
Na okraji lesa jsem se na okamžik zastavil a prohlédl si širé okolí šerem. Nikde nic zvláštního. Nikde ani ta sebemenší stopa magie. Jen kdesi v dáli nad naším domem se rozléval mrak bílé záře. Kouzelnice první kategorie si všimnete hned….
No dobře, půjdeme dál.
Zvedl jsem ze země svůj stín a vstoupil do šera.
Les se proměnil v chvějivé kouřmo, v přelud. Jen ty největší a nejmohutnější stromy měly v šerém světě své viditelné dvojníky.
Kde asi ty děti z lesa vyšly ven?
Jejich stopu jsem našel poměrně rychle. Za pár dní by jemné řetízky šlápot úplně roztály, ale teď jsem je ještě viděl. Děti zanechávají velmi určité stopy, ve kterých je hodně síly. Nápadnější už jsou jen stopy těhotných žen.
Zato šlépěj „paní botaničky“ tu nikde nebyla ani jedna. Jistě, mohly zmizet samy od sebe. Pravděpodobnější ale bylo, že vědma si už dávno dala tu práci a pro jistotu je odstranila.
Ale dětské tu nechala! Proč? Že by nedbalost? Nebo to věčné ruské „co kdyby“? Anebo že by dokonce úmysl?
No, tím si hlavu zatím lámat nebudeme.
Zafixoval jsem si ty dětské stopy do paměti a vystoupil ze šera ven. Stopy jsem přirozeně neviděl, ale cítil jsem, kam vedou. Teď už nezbývalo než vydat se na cestu.
Nejdřív jsem se ale pečlivě zamaskoval. Jistě, takový magický pancíř, jaký na mě před cestou do Assolu navlékl Geser, to rozhodně nebyl. Přesto mě však každý mág slabší než já bude považovat za člověka. Co když skutečnou sílu té čarodějnice zbytečně přeceňujeme?
V první půlhodině jsem se kolem sebe neustále ostražitě rozhlížel, každý podezřelý keř jsem si prohlížel šerem a čas od času pronášel prostinké pátrací zaklínadlo. Zkrátka a dobře jsem si počínal přesně podle učebnic, jako disciplinovaný Jiný během pátrací akce.
Pak mě to ale přestalo bavit. Všude kolem byl les – nepříliš rozlehlý a nepříliš zdravý, ale přece jen aspoň nezaneřáděný turisty a rekreanty. Čistý byl možná proto, že rozlohu měl sotva padesát na padesát kilometrů. Bylo tu však plno divoké havěti typu zajíců, lišek a veverek. Vlci – myslím opravdoví, nikoli vlkodlaci – tu samozřejmě nebyli. A k čemu taky.
Mnohem výhodnější mi připadalo, že tu stále bylo co ozobávat; jednu chvíli jsem se jen mírně sehnul a dobrých deset minut obíral z nízkého keře jakési zaschlé sladké bobule. Pak jsem narazil na rodinu pravých hřibů, ale co rodinu – to byl celý indiánský kmen! Obrovské, červy netknuté praváky, a ne nějaké ty podřadné ryzce nebo holubinky. To by mě tedy nenapadlo, že sotva pár kilometrů od naší vsi se tu dá narazit na takový poklad!
Chvíli jsem váhal. Teď tak všechno to požehnání sebrat, odnést domů a ke tchýninu údivu a Světlaninu nadšení úlovek vyvalit na stůl! To by panečku Naděnka kvičela nadšením a zalykavě se před kluky ze sousedství vytahovala, jaký pašák je její táta!
Jenže pak mě napadlo, že po takovém úlovku (a ten bych cestou domů stejně neutajil) se na houby do lesa vrhne celá vesnice. Rozhodně místní opilci, kteří houby rádi prodají někde na státní silnici. Nebo babičky, pro něž je tohle lesní bohatství základní podmínka přežití. A samozřejmě všechny místní děti.
No prosím, a zrovna po tomhle lese musejí brousit vlkodlaci!
„Tohle mi nikdo neuvěří…,“ vyhrkl jsem nahlas a bolestně při pohledu na ten požehnaný palouk.
Takovou jsem dostal chuť na smažené houby. Pak jsem ale jen polkl slinu a vydal se dál po stopě.
Doslova za pět minut jsem vyšel u malého srubu z hrubých klád.

Vypadalo to přesně tak, jak to popsaly děti: malý domek s maličkými okny, nikde žádný plot, žádná kůlna a žádné záhony. Takovéhle domy si v Rusku nikdo, nikdy a nikde nestaví. I kdyby to byla jen chaloupka pro lesní stráž – alespoň přístřešek na dřevo by určitě mít měla.
„Hej holá, je někdo doma?“ zvolal jsem trochu křečovitě. „Haló!“
Nikdo se neozval.
„Chaloupko, chaloupko,“ zamumlal jsem, „otoč se ke mně čelem a k lesu zády!“
Srub se ani nehnul. A čelem ke mně mimochodem už stál. Najednou jsem si připadal moudrý jako major Stierlitz z anekdot.
Tak dost, těch blbin už bych měl nechat. Půjdu dovnitř a když tam paní domu nebude, tak se jí dočkám…
Přistoupil jsem ke dveřím, dotkl se rezavé železné kliky – a vtom, jako by právě na tuto chvíli kdosi uvnitř čekal, se dveře rozlétly.
„Dobrý den,“ řekla mi s úsměvem žena asi tak třicetiletá.
A velice krásná…
Nevím proč, ale podle vyprávění Ksjuši a Romky jsem si ji představoval starší. Přitom o jejím zevnějšku vlastně nic neříkali a já si tak v mysli postupně vytvořil jakýsi průměrný portrét „obyčejné ženské“. Jsem zkrátka moula, protože mě mělo napadnout, že takové malé děti řeknou „hezká“ v případě, že by na sobě měla nějaké pestré šaty. To tak za rok za dva Ksjuša už nejspíš v podobných případech nadšeně prohlásí: „Ta paní byla tak krásná!“ A přirovná ji třeba k Oreirové nebo k nějakému jinému momentálnímu holčičímu idolu.
Tahle žena měla na sobě džínsy a prostou kostkovanou košili – přesně takovou, jakou můžou s úspěchem nosit muži i ženy.
Byla dost vysoká, ale zase jen tolik, aby vedle ní muž střední postavy netrpěl komplexem méněcennosti. Byla štíhlá, ale ne hubená. Nohy měla tak dlouhé a rovné, že by člověk nejradši zařval nějaké to „proč sis natáhla ty džíny, huso, okamžitě je sundej a vem si minisukni!“ Ňadra… Já vím, pro někoho je příjemnější zírat na dva silikonové melouny, zatímco jiný je celý pryč z chlapecky ploché hrudi. Normální chlap se ale v této otázce obvykle drží zlaté střední cesty.
A pak ruce… Já tedy nevím, jak je možné, že i ruce mohou být erotické, ale v jejím případě to bylo přesně tak. Okamžitě vás napadlo, že kdyby se vás tyhle prstíky jen dotkly…
Při podobné postavě je krásná tvář možná trochu nadbytečný luxus. Jenže ona byla krásná i v obličeji. Smolně černé vlasy, velké oči, oči navíc usměvavé a marnivé. Všechny rysy té tváře byly mimořádně pravidelné, ale zároveň ne zcela ideální, takže jste se na ni mohli dívat jako na živou ženskou, a ne jako na umělecké dílo.
„D–dobrý den,“ zašeptal jsem.
Co se to se mnou proboha děje! Takhle by si klidně mohla pomyslet, že jsem vyrostl na neobydleném ostrově a ženskou jsem v životě neviděl!
Žena zazářila:
„Vy jste asi Romanův tatínek, že?“
„Cože?“ nepochopil jsem.
Trochu se zarazila.
„Promiňte! Před pár dny sem zabloudil takový chlapec a já ho pak vyvedla z lesa ven. Ten taky zadrhával… trochu. Tak jsem si pomyslela…“
Panebože zhasni!
„Obvykle nezadrhávám,“ broukl jsem. „Obyčejně spíš žvaním pitomosti. Prostě jsem nečekal, že v lese potkám takhle krásnou dámu – to mě vyvedlo z míry.“
„Takhle krásná dáma“ se zasmála:
„A to, co jste říkal, jsou taky pitomosti? Nebo pravda?'
„Pravda,“ přiznal jsem rád.
„Pojďte dál,“ řekla a ustoupila stranou. „A moc děkuju, tady člověk komplimenty hned tak neuslyší…“
„To chápu, kdo by vám je tu tak říkal,“ prohodil jsem a zvědavě se rozhlížel kolem sebe.
Po magii zase ani stopy. Zařízení tohoto lesního obydlí bylo trochu neobvyklé, ale stává se ledacos. Pravda, ta knihovna se starými folianty tu opravdu byla… Ale v samotné paní domu jsem z Jiné alespoň prozatím nenalézal vůbec nic.
„Poblíž jsou dvě vesnice – ta, co jsem tam odvedla děti, a pak ještě jedna, větší. Chodím tam nakupovat, protože v obchodě mají pořád otevřeno. Na komplimenty jsou ale taky skoupí.“
Znovu se usmála:
„Jmenuju se Arina. Ne Irina, ale opravdu Arina!“
„Anton,“ taky jsem se představil a k tomu se blýskl prvňáčkovskou erudicí: „Jako Puškinova chůva, že ano?“
„Přesně tak – to jméno jsem dostala na její počest,“ vysvětlila mi vlídně. „Tatínek se jmenoval Alexandr Sergejevič a maminka byla pochopitelně do Puškina celá blázen. Milovala ho přímo fanaticky. A já měla o jméno postaráno…“
„A proč nejste Anna, na počest Kernové… Nebo Natálie, na počest Gončarovové?“
Arina rezolutně zakroutila hlavou:
„Co vás nemá! Maminka měla za to, že všechny tyto ženy sehrály v Puškinově životě roli přímo osudovou. Jistě mu byly významným zdrojem inspirace, ale díky nim Puškin jako člověk zároveň velmi trpěl… Kdežto chůva…, ta na nic neaspirovala a jen svého Sašu oddaně milovala…“
„Vy jste filoložka?“ vypustil jsem zkušební balónek.
„A co by tady filolog podle vás dělal?“ zazubila se znovu. „Posaďte se, udělám vám čaj, moc dobrý, z bylin. Všichni teď šílí po maté a po kdovíjakých dalších zahraničních výmyslech. Já vám ale řeknu, že pořádný Rus nic takového k životu

nepotřebuje. My máme svých ingrediencí dost. Nebo pijeme docela obyčejný čaj, myslím černý – nejsme Číňani, abychom do sebe lili nějaké zelené vodičky. Anebo si můžeme vařit lesní byliny. Jen to ochutnejte…“
„Takže jste botanička,“ řekl jsem sklesle.
„Správně!“ zvolala povzbudivé. „Poslyšte, a vy opravdu nejste Rómův táta?“
„Ne, já jsem…,“ na okamžik jsem mírně zazmatkoval a nakonec užil té nejpohodlnější fráze, „já jsem přítel jeho maminky. Moc vám děkujeme, že jste ty děti zachránila.“
„To je snad až příliš silné slovo – zachránila,“ usmála se Arina. V tu chvíli ke mně stála zády a sypala do porcelánové konvice byliny; špetku jedné, ještě menší množství jiné a pak lžičku čehosi třetího… Víceméně bezděky se můj pohled zastavil na té části odřených džínů, která obtahovala pevný zadek. Nevím proč, ale hned mi bylo jasné, že bude pružný a zcela prostý stop rozšířeného neduhu velkoměstských dam, tedy celulitidy. „Ksjuša je šikovná holka, ta by se dostala ven i bez mé asistence.“
„A co vlci?“ zeptal jsem se.
„Jací vlci, Antone?“ ohlédla se na mě překvapeně. „Přece jsem jim vysvětlila, že to byl toulavý pes. Kde by se tady vzali vlci – v takovémhle lesíčku?“
„Potulná fena a ještě ke všemu se štěňaty je taky nebezpečná,“ poznamenal jsem.
„No…, možná máte pravdu,“ povzdechla si. „Ale stejně si myslím, že by se na děti nevrhla. Psi útočí na děti jen opravdu zřídka, to by to zvíře muselo úplně zešílet, aby se k něčemu takovému odhodlalo. Lidi jsou mnohem nebezpečnější než zvířata…..“
O tom tedy není sporu…
„A nenudíte se tu, v takové džungli?“ rozhodl jsem se změnit téma.
„Já tu netrčím pořád, to si nemyslete,“ zasmála se Arina. „Jezdím sem jen na léto. Píšu tu disertační práci. Etnogeneze některých druhů křížokvětých ve středním pásmu Ruska.“
„Kandidátskou?“ otázal jsem se s jistou závistí. Nevím proč, ale dodnes je mi líto, že jsem tu svou disertační práci nedopsal. Přitom jsem ji nedopsal proto, že se ze mé stal Jiný a všechny tyhle vědecké hrátky mě prostě najednou strašně nudily. Hrátky mě sice nudily, ale líto mi to stejně je…
„Doktorskou,“ řekla s pochopitelnou pýchou Arina. „V zimě bych to ráda obhájila…“
„Proto jste si s sebou vzala celou tuhle vědeckou knihovnu?“ kývl jsem na prosklenou skříň.
„Ano,“ přikývla. „Byla to samozřejmě hloupost – vláčet to všechno s sebou. Ale mě sem vezl jeden… přítel. Džípem. Tak jsem toho využila a naložila mu do auta celou knihovnu.“
Pokusil jsem se v klidu zvážit, jestli se až do těchto míst dostane džíp. Ačkoli, za domkem začíná nějaká poměrně široká pěšina…, takže asi dostane…
Přistoupil jsem ke knihovně a pozorným pohledem přejel po hřbetech.
Vskutku – tohle je opravdu bohatá knihovna vědce–botanika. Jsou tu jakési staré svazky z první poloviny minulého století, jejichž předmluvy pějí chválu na stranu a osobně na soudruha Stalina. A taky knihy ještě starší, předrevoluční. A spousta nápadně ohmataných a zpřehýbaných brožur z dob někdy před dvaceti třiceti lety.
„Většinou je to makulatura,“ vysvětlila Arina, která ke mně stála zády. „A pár kousků pro bibliofily. Nějak ale nemám srdce to prodat.“
Unyle jsem kývl a prohlédl si almaru šerem. Všude čisto. Nikde žádná magie. Prostě staré botanické spisy.
Anebo mě obklíčila nějakým kouzlem – tak šikovným, že ho nedokážu rozpoznat, natožpak překonat.
„Račte ke stolu a dejte si ten čaj,“ řekla Arina.
Posadil jsem se na skřípavou vídeňskou židli. Zvedl jsem ze stolu šálek s nápojem a přičichl k němu.
Vůně to byla úchvatná. Bylo v ní cosi z obyčejného čaje, ale také z citrusových plodů a z máty. Přestože jsem byl ochoten přísahat, že po skutečném čaji, citronu či po banální mátě v něm nebylo ani stopy.
„Tak co?“ rozzářila se pohostinné. „A teď to ochutnejte…“
Posadila se proti mně a mírně se předklonila. Můj pohled automaticky utkvěl na výstřihu rozepnuté košile, předvádějící opálená ňadra. Jak to asi je s tím jejím přítelem v džípu – je to její milenec? Nebo normální kolega botanik? Aha, tady pozor. Botanik v džípu…?
Co to se mnou proboha je? Já opravdu uvažuju, jako bych dobře deset let neviděl pořádnou babu…
„Je to horký,“ řekl jsem. „Nechám si ho chvilku vystydnout…“
Přikývla.
„Tyhle rychlovarné konvice jsou ohromně výhodné,“ dodal jsem. „V minutě máte vodu vařenou. Ale kde tu berete elektrický proud, Arino? Nevšiml jsem si, že by vám k domu vedly dráty.“
Její tvář se zachvěla a ona se vyděšeně snažila zachránit situaci:
„A co když sem vede podzemní kabel?“
„Nevede,“ řekl jsem pomalu, vztáhl ruku s šálkem daleko od sebe a lektvar vylil do poslední kapky na podlahu.
„Odpověď se nepřijímá. Zkuste si vymyslet něco jiného.“
Otráveně pohodila hlavou:
„Co já jsem to za husu! Nechat se nachytat na takový maličkosti…“
„Nakonec nás vždycky prozradí maličkost,“ politoval jsem ji a vstal. „Noční hlídka města Moskvy, Anton Goroděckij. Žádám vás, abyste okamžitě odstranila všechna blokační kouzla.“
Mlčela.
„Odmítnete-li spolupráci, bude to považováno za porušení Dohody,“ připomněl jsem jí.
Arina rychle zamrkala – a zmizela.
No prosím, a jsme doma…

Zachytil jsem pohledem svůj stín, přitáhl si ho k sobě a vzápětí mě objalo chladivé šero.
Domek se vůbec nezměnil.
Jen Arina tu nebyla.
Soustředil jsem se. Bylo tu najednou příliš temno a šedivo, než abych si svého stínu povšiml hned. Nakonec jsem ho ale přece jen našel a vkročil jsem do druhé hladiny šera.
Mlha kolem mě ještě zhoustla a prostor zaplavil vzdálený táhlý hukot. Po kůži mi přeběhl chlad. Tentokrát se lesní srub změnil, a to radikálně. Stěny byly i uvnitř jen z hrubých trámů, utěsněných mechem. Místo skel se v oknech objevily kalně žluté slídové destičky. Všechen nábytek zhrubl a zestárl a vídeňská židle, na níž jsem seděl, se změnila v obyčejný pařez. Jen velevážená starožitná skříň zůstávala pořád stejná – byla to krásná stará knihovna. Zato její obsah bleskově měnil svou podobu: nesprávná písmena se sypala na podlahu a koženkové hřbety se měnily v kožené…
Arina tu nebyla. Jen vedle skříně s knihami jsem postřehl nejasnou siluetu, takový přízračný, klouzavý, rychlý stín…
Vědma zmizela v třetí hladině šera!
Teoreticky jsem tam mohl vstoupit za ní.
V praxi jsem to však ještě nikdy nezkoušel. Pro mága druhé kategorie je to výkon na hranici jeho sil.
Jenže já měl na tu práskanou čarodějku strašný vztek. Ona se mě přece pokusila očarovat, zkoušela mě uhranout – ta stará čarodějnice!
Pokročil jsem k potemnělému oknu a pracně zachytával nemnohé krůpěje světla, které se dostávaly i do druhé hladiny.
A pak jsem na podlaze našel, nebo jsem si to alespoň myslel, svůj slaboulinký stín…
Nejtěžší ze všeho bylo ho vůbec zpozorovat. Jakmile se mi to podařilo, stín okamžitě poslechl a poskytl mi všechny potřebné služby.
A já vstoupil do třetí hladiny.
Do doupěte uvitého z větví stromů, proplétajících se mezi mohutnými kmeny.
Knihy tu už nebyly žádné a nábytek taky ne. Jen to divoké hnízdo.
A Arina, která stála přímo proti mně.
Jak ta byla najednou stará!
Rozhodně se celá nezkroutila a nevypadala jako pohádková Baba Jaga. Dál zůstávala vysoká a vzpřímená. Jen původně krásná pleť teď byla vrásčitá jako kůra starého stromu a oči zapadly hluboko do lebky. Jejím jediným oděvem byl špinavý hábit z pytloviny, v jehož hlubokém výstřihu se jako prázdné váčky pohupovaly seschlé prsy. Navíc byla skoro úplně lysá, jen z temene jí trčel chomáč vlasů, který připomínal indiánský ohon, trčící z jinak oholené hlavy.
„Noční hlídka!“ opakoval jsem. Slova mi z úst plynula pomalu a neochotně. „Okamžitě vyjděte ze šera. To je poslední varování!“
Jenže co já můžu udělat vědmě, která se tak snadno dostane do třetí hladiny? To nevím. Možná že nic…
Ona však dál nevzdorovala. Pokročila kupředu – a zmizela.
Dostat se do druhé hladiny mi dalo docela práci. Obyčejné přechod z hladiny do hladiny nijak obtížný není, jenže ta třetí ze mě vysála síly jako z nezkušeného novověrce.
Arina na mě čekala ve druhé hladině. Tady už si vrátila svou původní podobu. Kývla na mě a pokračovala dál – do obvyklého, útulného, klidného lidského světa…
Kdežto já, zbrocený studeným potem, jsem musel svůj stín zachytávat nejméně dvakrát, než se mi to taky povedlo.

Kapitola třetí
Arina seděla na židli s rukama skromně složenýma v klíně. Už se neusmívala a vůbec byla pokora sama.
„Doufám, že napříště se obejdeme bez čar a kouzel,“ konstatoval jsem, sotva jsem se vrátil do běžné reality. Záda jsem měl propocená a nohy se mi lehce třásly.
„Můžu si nechat tuhle podobu, hlídkaři?“ zeptala se mě tiše.
„A proč?“ nedokázal jsem se zdržet alespoň malé odplaty. „Já už přece vím, jak vypadáte doopravdy.“
„Kdo může soudit, co v tomhle světě je doopravdy?“ namítla zamyšleně Arina. „Přijde na to, jak se na věc podíváme… Tak mou prosbu považujte za ženskou koketérii, Světlý.“
„A vaše snaha mě uhranout byla taky jen koketérie?“
Střelila po mně očima a vyzývavě pronesla:
„Ano! Já samozřejmě chápu, že moje šerá podoba…, ale tady a teď jsem taková, jakou mě vidíte! A nic lidského mi není cizí. Včetně přání se líbit.“
„No dobře, tak zůstaňte takhle,“ přikývl jsem. „Opravdu nemůžu říct, že bych si přál, aby se celá ta show opakovala… Ale teď laskavě sejměte iluzivní štít ze všech magických předmětů!“
„Jak si přejete, Světlý.“ Arina si přejela rukama po vlasech.
A domek se nenápadně celý proměnil.
Místo rychlovarné konvice jsem na stole objevil malou březovou nádobku. Ještě z ní stoupala pára. Televizor tu mimochodem zůstal, ale šňůra už nevedla k neexistující zásuvce, ale do velkého rudohnědého rajčete.
„To je originální řešení,“ kývl jsem směrem k televizoru a rajčeti. „Jak často musíte měnit zdroj?“
„Rajčata každý den,“ pokrčila rameny vědma. „Hlávka zelí vydrží i tři dny.“
Ještě nikdy jsem neviděl tak pozoruhodný způsob získávání elektrické energie. Jistě, teoreticky je to myslitelné…, ale v reálu…
Nejvíc mě ovšem zajímala starožitná skříň s knihami. Přistoupil jsem k ní, uchopil první svazek, co mi padl pod ruku: byla to tenká brožurka Hloh – praktické užití v domácím čarování.
Ta kniha byla vytištěna jakousi primitivní technikou na způsob rotaprintu. Vyšla před rokem. V tiráži jsem našel

dokonce i náklad – 200 výtisků. A nechyběl ani index ISBN! Jen ta tiskárna byla nějaká neznámá – OOO TP.
„Taky botanika," konstatoval jsem sršatě. „A to si tyhle věci klidně vyrábíte v tiskárnách?"
„Tu a tam," poznamenala skromně. „Přece nebudeme všechno přepisovat ručně…"
„Copak ručně, to by bylo to nejmenší," rýpl jsem si poučeně. „Některé věci se musejí přepisovat krví, pokud se nemýlím…"
A vylovil jsem z knihovny Kassagar Garsarra.
„Ovšem vlastní, zdůrazňuju," odpověděla suše. „Žádné ohavnosti!"
„Tahle kniha je ohavnost už sama o sobě," nedal jsem se. „Jen si to uvědomte… ‚Štvaní člověka proti člověku bez většího úsilí…'"
„Co se mi to pokoušíte přišít?" zeptala se teď už podrážděně Arina. „Tohle všechno jsou… akademická vydání. Antikvami exempláře. Já nikoho proti nikomu neštvala."
„Opravdu?" zeptal jsem se a listoval knihou dál. „Vyhojení neduhů ledvin, zapuzení vodnatelnosti… No, dejme tomu…"
„Copak byste někoho vinil ze záměru mučit jiného člověka jen proto, že si čte v Markýzi de Sadovi?" ohradila se žlučovitě Arina. „Tohle jsou naše dějiny. Různá kouzla a zaklínadla. Bez nějakého dělení na dobrá a špatná."
Zasupěl jsem. Přísně řečeno měla pravdu. To, že šlo o soupis nejrůznějších magických receptů, přece ještě není důkaz spáchání trestného činu, zvlášť když… Třeba tady: Jak uchlácholit porodní bolesti a neuškodit díťátku. Ačkoli, hned na další stránce se dočítáme Jak zmařit plod a neublížit rodičce a dokonce Jak zmařit plod i s rodičkou.
Prostá jak už to tak u Temných bývá.
Přes všechny tyhle ničemosti i nedávný Arinin pokus mě uhranout cosi vyvolávalo sympatie k ní. Především to, jak se zachovala vůči oběma dětem. Ať už je to jak chce, takováhle stará moudrá čarodějnice s nimi mohla naložit opravdu obludně. A taky… taky v ní bylo cosi teskně osamělého, přes všechnu její magickou sílu, navzdory té knihovně a šalebné, půvabné lidské podobě.
„No tak co sem jako provedla, panáčku?" zahartusila najednou hašteřivě. „A žádný strachy, mladej!"
„Máte registraci?" zeptal jsem se.
„Copak jsem nějaká upírka nebo vlkodlak?" odpověděla otázkou Arina. „Tak von by mi chtěl vypálit cejch…, takhle si to vyšpekulíroval…"
„O cejchu nepadlo ani slovo," uklidnil jsem ji. „Celý problém tkví jen v tom, že mágové od první kategorie výš mají povinnost nahlásit regionálnímu centru hlídky své bydliště. Aby jejich případné přesuny nemohly být považovány za nepovolené akty…"
„Já ale nejsem kouzelnice, já jsem vědma."
„Zmíněné pravidlo se netýká jen mágů, ale i dalších Jiných se srovnatelnou silou…," dodal jsem unaveně. „Nacházíte se na území spravovaném moskevskou Noční hlídkou. Vaší povinností bylo ohlásit se u nás."
„Takovýhle vymyšlenosti dřívějc nebejvaly," zamumlala si spíš pro sebe. „Když se vobjevil nějakej nováček, tak se samozřejmě musel hlásit vostatním i úřadům, a upíři a vlkodlaci byli v přísný evidenci… Ale nás si teda nikdo nevšímal."
Tohle je zvláštní…
„Kdy dřívějc?" zeptal jsem se.
„V jednatřicátým," broukla neochotně vědma.
„Vy tu žijete už od roku třicet jedna?" zeptal jsem se jí nevěřícně. „Arino…"
„Tady žiju dva roky. No a předtím…," zaškaredila se, „na tom nesejde, kde jsem byla předtím. Akorát že vo těch novejch zákonech jsem nic neslyšela."
Možná že nelže. Tohle se starým Jiným někdy stává, zvlášť těm, kteří nepracují u hlídek. Zmizí si někde ve Vystrkově, v tajze nebo jen tak v lesích a tam si pak trčí po celá desetiletí, dokud je neudolá samota a nuda.
„A před dvěma lety jste se rozhodla usadit se tady?" upřesnil jsem si.
„Jo. Přece se já, bába stará, nebudu cpát někam do města?" Arina se zasmála. „Sedím si doma, dívám se tajhle na televizi a čtu si knížky. Abych dohonila, co jsem zameškala. Našla jsem jednu starou kamarádku… a ta mi sem z Moskvy posílá knížky."
„No prosím," řekl jsem jen. „Tak to bude jednoduché. Najde se tu někde čistý list papíru?"
„No jistě."
„Tak napište vyjádření. Jméno, původ, rok narození a iniciace, kdy a jak dlouho jste působila v některé hlídce, pokud tomu tak bylo, jakou máte kategorii…"
Arina poslušně vytáhla kus papíru a tužku. Svraštil jsem čelo, ale propisovačku jsem jí nenabídl. Ať si píše třeba husím brkem.
„Kdy jste se naposledy ocitla v evidenci oficiálních orgánů hlídek nebo jste o sobě dala jiným způsobem vědět… A taky kde jste byla poté."
„Tak tohle já psát nebudu," odhodila svou tužku. „Takový zbytečný svinění papíru… Co je komu do toho, kde jsem si svý starý kosti hřála?"
„Opusťte laskavě slovník staré babky z venkova, Arino!" požádal jsem ji. „Vždyť jste se mnou mluvila úplně normálně."
„Jen jsem se maskovala," prohlásila bez mrknutí oka. „Ale prosím, jak račte. A vy byste si zase mohl nechat toho komisního tónu."
A rychle, pečlivým, úhledným písmem popsala celý list. Pak mi ho podala.
Bylo jí míň, než jsem si původně myslel. Necelých dvě stě let. Matka byla rolnice, otec neznámý, v příbuzenstvu neměla

ani jediného Jiného. Jako jedenáctiletou ji inicioval černý mág neboli čarodějníček, jak mágům začala úporně říkat. Byl přespolní, původem Němec. Zároveň ji taky zkazil, což Arina neznámo proč považovala za svou povinnost uvést, k čemuž dodala „mizera jeden chlípná“. Aha, tady to je! Ten Němec si děvče vzal do služby a do učení – jak se zdá v každém ohledu. Zřejmě nebyl ani příliš chytrý, ani příliš něžný, protože do třinácti let děvče nashromáždilo tolik síly, že nad ním v poctivém souboji zvítězilo a svého patrona odhmotnilo. A to byl Němec mág čtvrté kategorie. Po téhle události se dostala pod dohled obou hlídek. Ostatně, pokud se dalo věřit tomuto vyjádření, nic odsouzeníhodného na svědomí neměla. Město se jí nelíbilo, a tak žila po vesnicích a živila se drobnými čarami a kejklemi. Po revoluci se ji několikrát pokusili rozkulačit – venkovani chápali, že je to vědma, a poštvali na ni čekisty. Mauzery proti magii – to je mi panečku souboj! Vítězila magie, ale to věčně taky trvat nemohlo. A tak Arina v roce čtyřiatřicátém…
Zvedl jsem k ní oči a zeptal se:
„Opravdu to takhle bylo?“
„Uložila jsem se ke spánku,“ řekla klidně. „Pochopila jsem, že ta rudá nákaza je tu nadlouho. S ohledem na řadu okolností jsem si mohla vybrat tři lhůty dlouhodobého spánku – šest, osmnáct nebo šedesát let. Šest a osmnáct je na komunisty málo. Tak jsem usnula na šedesát.“
Na okamžik zaváhala, ale pak se přiznala:
„Spala jsem tady. Chaloupku jsem ochránila, jak jen to šlo, aby sem nezabrousil ani člověk, ani Jiný…“
Teď už jsem to chápal. Časy byly zlé, Jiní hynuli skoro stejně často jako lidé. Úplně zmizet byla běžná záležitost.
„A to jste nikomu neřekla, že tu spíte?“ zeptal jsem se. „Třeba přítelkyním…“
Arina se ušklíbla:
„Kdybych jim to řekla, tak si tady teď spolu nepovídáme, Světlý.“
„Proč?“
Kývla směrem ke knihovně:
„Tohle všechno je moje bohatství. A to značné.“
Složil jsem její vyjádření na čtyřikrát a uložil ho do kapsy. Pak jsem řekl:
„Značné opravdu je. Ale jednu vzácnou knihu jsem tu jaksi nepostřehl.“
„Jakou?“ podivila se vědma.
„Fuaran.“
Arina opovržlivě vyprskla:
„Takový velký chlapec, a ještě věří na pohádky… Ta kniha prostě neexistuje.“
„Jistě… Takže Ksjuša si ten titul vymyslela sama…“
„Nojo, já jí tu paměť prostě nevyčistila,“ povzdechla si čarodějnice. „Tak mi řekni, jak má jedna potom páchat dobré skutky.“
„Kde je ta kniha?“ přerušil jsem ji ostře.
„Třetí police zdola, čtvrtý svazek zleva,“ zavrčela podrážděně. „Tos nechal oči doma nebo co?“
Přistoupil jsem ke knihovně a pohlédl na určené místo.
Fuaran!
Vida, a píše se to tu velkými zlatými písmeny na černé kůži.
Vytáhl jsem svazek ven a vítězoslavně na vědmu pohlédl.
Jen se usmála.
Podíval jsem se na nápis na titulní straně desek: FUARAN – PRAVDA NEBO SMYŠLENKA? Slovo Fuaran bylo napsáno velkým písmem – zbytek pak malým.
Pohlédl jsem na hřbet.
No jistě – malá písmenka se dílem odřela a dílem oloupala.
„To je moc vzácná kniha,“ připustila Arina. „Vyšlo jen třináct výtisků, v Petěrburgu roku devatenáct set třináct v tiskárně Jeho Imperátorského Veličenstva. Jak se sluší a patří, tisklo se to o půlnoci, za úplňku. Nevím, kolik se jich nakonec uchovalo…“
Ale mohla malá vylekaná holka zpozorovat jedno jediné, zpola setřené slovo?
No jistěže ano!
„Co se mnou bude teď?“ zeptala se Arina trpce a polekaně. „Mám vůbec nějaká práva?“
Povzdechl jsem si, posadil se ke stolu a listoval jsem si v nepravém Fuaranu. Zajímavá kniha, o tom není sporu…
„Nic, nestane se vám vůbec nic,“ upokojil jsem ji hned. „Těm dětem jste pomohla a Noční hlídka je vám za to vděčná.“
„Proč taky lidem zbytečně ubližovat,“ zabručela si vědma pod nos. „To bych působila škodu jen sama sobě…“
„No a když vezmeme v potaz tento fakt, jakož i mimořádné okolnosti vašeho života…,“ pokusil jsem se prohrabat paměť a vydolovat z ní všechny paragrafy, odkazy a poznámky. „Prostě s ohledem na tohle všechno vás žádný trest nečeká. Mám jen jedinou otázku – jakou máte kategorii?“
„Vždyť vám to tam píšu – nevím,“ opověděla klidně. „Copak takové věci se dají nějak měřit?“
„No tak aspoň přibližně…“
„Když jsem uléhala ke spánku, měla jsem první,“ připustila pyšně vědma. „Takže teď už nejspíš budu mimo kategorie.“
Přesně tak to bude. Proto jsem nedokázal prorazit jejím ochranným iluzivním štítem.
„Nehodláte náhodou pracovat v Denní hlídce?“
„A co bych asi tak hledala za štěstí?!“ málem se rozhořčila Arina. „Tím spíš, že až nahoru se tam vypracoval Zavulon. Je to pravda?“
„Je,“ přikývl jsem. „A co vás na tom tak zaráží? Copak vy ho nepovažujete za dostatečně silného?“
„Síly míval vždycky dost,“ zachmuřila se Arina. „Jedině že ze své svity je kdykoli ochoten obětovat kohokoli. Těch bab

co měl… a žádná nevydržela déle než deset let…, pak se s ní vždycky něco stalo. A vidíte, ty mladé slepice mu do postele skákaly pořád a pořád. A jak nenávidí Ukrajince a Seveřany! Jakmile se namane nějaká hodně špinavá práce, hned sem z jihu naláká nějakou partu – a už se ve žhavém uhlí hrabe cizíma rukama. A když je třeba někoho nastrčit do rány, tak je první kandidát vždycky Seveřan… A já si myslela, že s takovými moresy se tam dlouho neudrží.“ Najednou se jedovaté zasmála. „Je vidět, že sám ráně umí zatraceně čiperně uhnout! Pašák!“
„No to snad ne,“ utrousil jsem kysele. „Ačkoli, jak myslíte. Pokud se nechystáte pracovat v orgánech Denní hlídky, ale chcete pokračovat ve světském způsobu života, dostanete právo na jisté penzum magických manipulací, samozřejmě jen pro osobní potřebu. Ročně je to dvanáct zásahů sedmé kategorie, šest šesté, tři páté, a jeden čtvrté kategorie. Jednou za dva roky zásah třetí kategorie a jednou za čtyři roky zásah druhé kategorie.“
Umlkl jsem.
„A co zásahy první kategorie?“ zajímalo ji.
„Nejvyšší intenzita zásahu pro Jiné, kteří neslouží v hlídkách, je limitována nejvyšší prokazatelně dosaženou kategorií,“ odsekl jsem uštěpačně. „Takže když se podrobíte rozborům a získáte registraci vědmy mimo kategorie, dostanete jednou za šestnáct let právo na zásah první kategorie. Po dohodě s oběma hlídkami a s Inkvizicí. První kategorie – to už je až příliš vážná věc.“
Vědma se znovu zašklebila. Ten škleb mi připadal zvláštní – byl dokonale babský a v té krásné mladé tváři se vyjímal víc než nepříjemně…
„Bez té první kategorie se už nějak obejdu. Pokud tomu dobře rozumím, tak ta omezení se týkají jen magie zaměřené na lidi…“
„Na lidi i na Jiné,“ přikývl jsem. „Se sebou a s neživou přírodou si můžete dělat, co se vám zlíbí.“
„Aspoň že tak,“ přikývla Arina. „No nic, Světlý, tak už se na mě nezlob, že jsem se tě pokusila očarovat. Vcelku se mi zamlouváš. Jsi skoro jako my.“
Po tomhle pochybném komplimentu jsem se celý zimničně ošil.
„Měl bych ještě jednu otázku,“ pokračoval jsem. „Kdo byli ti vlkodlaci?“
Arina chvíli mlčela a pak vyhrkla:
„Copak – on už ten zákon neplatí?“
„Jaký zákon?“ pokusil jsem so hrát si na naivku.
„No, ten je tu už dlouho. Temný na Temného donášet nemusí, kdežto Světlý na Světlého…“
„Platí…“ nenechal jsem ji domluvit.
„Tak si ty vlkodlaky chytej sám. Já vím, jsou to pitomci krvelačný, ale já je stejně neprásknu.“
Řekla to velmi jistě a přesvědčeně. A já přitom na ni nemohl nijak zatlačit. Ona těm vlkodlakům přece nepomáhala, naopak…
„A pokud jde o ty vaše pokusy vůči mně…“ Zamyslel jsem se. „No dobrá, tak já vám to odpouštím.“
„Jen tak?“ ujišťovala se.
„Jen tak. Jsem prostě rád, že jsem odolal.“
Vědma pobaveně vyprskla:
„Odolal… Ty – a mně?! Prostě máš ženu kouzelnici, copak si myslíš, že to necítím? A ta tě doopravdy očarovala, aby tě žádná jiná baba nedostala.“
„Lžeš,“ odpověděl jsem klidně.
„Lžu,“ přiznala se bez mučení. „A ty jsi sekáč. Tady čáry nic nezmůžou, máš ji prostě rád. Tak pozdravuj ženu i dceru. A jestli potkáš Zavulona, tak mu řekni, že jak pacholek byl, tak pacholkem zůstal.“
„S radostí,“ slíbil jsem. To se na ni podívejme, na vědmu! I Zavulona si klidně vezme do huby! „A co mám vyřídit Geserovi?“
„Tomu nevzkazuju nic,“ odsekla opovržlivě. „Copak my slepice ze vsi můžeme oslovit velkýho mága z Tibetu?“
Jen jsem stál a díval se na tu zvláštní ženu – tak krásnou ve své lidské podobě a tak odpornou v té pravé. Je to vědma, mocná vědma. Ale určitě se nedá říct, že by byla zlá – prostě se to všechno nějak pomíchalo…
„A není ti tu smutno, babičko?“ zeptal jsem se.
„Proč mě urážíš?“ odpověděla už poněkolikáté otázkou.
„Ale já tě neurážím, ani v nejmenším. Jen jsem se za tu dobu přece jen něčemu přiučil.“
Arina přikývla, ale neřekla nic.
„Tys mě totiž vůbec nechtěla svádět, protože v tobě už žádná tělesná žádost není,“ pokračoval jsem. „Vědmy to přece mají jinak než třeba kouzelnice. Jsi stařena a taky se tak cítíš – na chlapy už dávno kašleš… Jiná věc je, že tou stařenou můžeš být třeba ještě tisíc let. Takže jsi mě tady obluzovala jen tak ze sportu.“
V následujícím okamžiku se Arina znovu proměnila – tentokrát v čisťoučkou, přívětivou, nepatrně shrbenou stařenku s živýma očkama, přiměřeně bezzubými ústy a šedivými vlasy, staženými do pevného drdůlku. A zeptala se mě:
„Je to lepší?“
„Asi jo,“ připustil jsem s lehkým zármutkem. Její minulá podoba byla přece jen hodně příjemná.
„Takhle jsem taky vypadala, před sto lety,“ řekla vědma. „A taková, jakous mě prvně viděl ve dveřích, jsem sa mozřejmě taky byla…, už kdysi. A což teprve jaká jsem bývala tak v šestnácti! Ach, Světlý, jaká já bývala krásná a veselá holka! Co na tom, že jsem zároveň byla čarodějka… A víš ty, proč a jak stárnem?“
„Leccos už jsem slyšel,“ přiznal jsem se.
„To je daň za postup na vyšší stupeň,“ užila náhle tohoto staromódního slova, které v posledních letech zcela vytěsnila internacionální kategorie. „Jistě, lidské tělo se vším všudy si podržet můžeš, jenže v takovém případě to nedotáhneš dál než na třetí stupeň. Máme blíž k přírodě, a ta faleš nemá ráda. Rozumíš mi?“

„Rozumím.“
Jen lehce kývla hlavou:
„Takhle to je, Světlý, a ty buď rád, že máš za ženu kouzelnici. Zachoval ses ke mně pěkně, to musím uznat. Můžu ti taky něco věnovat?“
„Nemůžeš,“ zakroutil jsem hlavou. „Jsem ve službě. Takže dar od vědmy by byl nutně chápán…“
„Aha! Jenže já stejně nechci obdarovat tebe, ale tvou ženu!“
Vzala mi vítr z plachet. Vzápětí čiperně odpajdala k truhle pobité železem (předtím tu místo ní stála jakási fádní komoda), otevřela ji a hrábla dovnitř. Za okamžik se ke mně vrátila s malým kostěným hřebínkem.
„Jen si to vem, hlídkaři. Bez úmyslu, bez úskoku, bez vědomí zlého kroku. Ať jsem stínem, jestli lžu, ať se ztratím ve větru!“
„Co je to?“ zeptal jsem se.
„Taková hračička.“ Arina svraštila beztak vráskité čelo. „Jak ono se tomu dneska… artefakt!“
„No dobře, ale stejně?“
„Ty nemáš dost síly, abys to viděl, viď?“ zeptala se mě chápavě. „Nevadí, tvá žena to pochopí. Ale proč já bych ti vůbec něco vysvětlovala, Světlý? Když zalžu, tak to stejně nebudeš vědět. Sám přece víš, že jsi slabší než já.“
Mlčky jsem se kousl do spodního rtu. Pravda je, že párkrát jsem se k ní zachoval docela hrubě. Tak jsem se teď dočkal.
„Jen si to vem a neboj se,“ opakovala ještě jednou. „Baba Jaga je sice zlá, ale dobrým mládencům ráda pomůže.“
Co já to tady blázním?
„Líp bys udělala, kdybys nám pomohla najít vlkodlaky,“ řekl jsem a hřeben si od ní vzal. „Ten dar si od tebe beru jen jako prostředník – za předpokladu, že z něj pro nikoho nevyplývají žádné závazky.“
„Práskanej,“ vyhekla uznale Arina. „No, s těma vlkodlakama…, to se na mě nezlob. Samozřejmě, že vím, kde jsou. Ale neprozradím je. Mimochodem, tu knížku si můžeš půjčit, jestli chceš. Takový právo přece máš, ne?“
Teprve teď jsem si uvědomil, že v levé ruce ještě stále držím ten nešťastný Fuaran – smyšlenka nebo pravda?
„V rámci vyšetřování a na čas, přesně jak mi umožňují mé pravomoci,“ konstatoval jsem chmurně.
Ta babka si se mnou celou dobu dělá, co chce! Kdyby o to bývala stála, tak na tu knížku přijdu až doma. A ona by měla plné právo obrátit se na obě hlídky se stížností za krádež cenné hračičky.
Když jsem vyšel ze srubu ven, zjistil jsem, že je černočerná noc. A že se teď budu lesem trmácet nejmíň dvě tři hodiny.
Jenže sotva jsem sešel ze schůdků před vchodem, přede mnou se rozhořelo přízračné bleděmodré světélko. Povzdechl jsem si a ohlédl se na chaloupku, jejíž okna zářila jasným elektrickým svitem. Arina mě nevyprovázela. Světélko marnivě tančilo ve vzduchu.
Vydal jsem se za ním.
Za pět minut už jsem slyšel vzdálené lenivé pobafávání vesnických psů.
Za dalších deset minut už jsem byl na kraji lesa.
Nejvíc mě na tom všem skličovalo, že za celou tu dobu jsem nezaznamenal ani tu nejmenší přítomnost nějaké magie.

## Kapitola čtvrtá

Auto v kolně už dostalo svou původní podobu. Usedat za volant a zkoušet, zda už funguje trpitel motor, který se ocitl v rukou bývalých sovětských kolchozních mechanizátorů, jsem ale raději zatím neriskoval. Tiše jsem vstoupil do domu a zaposlouchal jsem se – tchýně ve svém pokojíku už spala, ale v našem pokoji slabě svítila noční lampička.
Otevřel jsem dveře a vstoupil dovnitř.
„Tak co, všechno proběhlo hladce?“ zeptala se Světlana. Ostatně, nějakou tázací intonaci jsem v tom výroku vlastně téměř nezaslechl. Všechno naprosto přesně věděla i beze slov.
„Víceméně,“ přikývl jsem. Pohlédl jsem na Naďuščinu postýlku – dcerunka pevně spala. „Vlkodlaky jsem nenašel. Ale s tou vědmou jsem mluvil.“
„Tak vykládej,“ vybídla mě. Seděla v posteli jen v noční košili a vedle ní ležel tlustý svazeček Muminů. Možná že četla Nadě – ta byla teď ve věku, kdy se jí před spaním muselo číst, a bylo jedno, co to je, třeba učebnice pružnosti a pevnosti, hlavně aby to bylo máminým hlasem. Ale možná se taky rozhodla, že se před spaním sama podívá do pěkné knížky.
Shodil jsem boty, svlékl se a posadil se vedle ní. A začal jsem vyprávět.
Světlana se několikrát zachmuřila. Několikrát se naopak usmála. A když jsem zopakoval vědmina slova, že mě očarovala moje vlastní žena, tak dokonce zrozpačitěla.
„Ale to ne!“ zaprotestovala naprosto bezmocně. „Zeptej se Gesera, ten vidí každý moje zaklínadlo… A pak – mě by hlavně nic takovýho ani nenapadlo!“
„Já vím,“ uklidnil jsem ji. „Vědma se hned přiznala, že lže.“
„Ačkoli – jednu chvíli mě to napadlo,“ pousmála se najednou Světlana. „Před myšlenkama neutečeš…, ale bylo to jen tak z blbosti, nic vážnýho. To jsme si jednou s Olgou vykládaly o chlapech, ale to už je dlouho…“
„Tobě se po hlídce stýská, viď?“ neudržel jsem se.
„Nojo,“ přiznala se. „Víš co, radši o tom nebudeme mluvit… Ale ty jsi formát, Antone! Tak ty ses dostal až do třetí hladiny?“
Přikývl jsem.
„Ale to by byla první kategorie,“ hlesla nejistě.
„Druhá. Sám sebe člověk nepřeskočí,“ namítl jsem. „Prostě poctivá druhá. To je můj strop. Ale o tom taky mluvit nebudeme, dobře?“
„Jasně, vrátíme se k tý vědmě,“ usmála se Světlana. „Takže ona se uložila ke spánku? Už jsem o tom slyšela, ale

každopádně je to velká vzácnost. Mohl bys o tom napsat článek.“
„A kam? Do Argumentů a faktů? Objev čarodějnice, která v lese nedaleko Moskvy prospala šestašedesát let?“
„Ne, do informačního bulletinu Noční hlídky,“ opravila mě Světlana. „Stejně bychom měli vydávat svoje periodikum. Pro lidi by tam samozřejmě byl jiný text, vlastně by to mohlo být cokoli. Něco úzce specializovaného. Dejme tomu Ruský akvarista. Jak pěstovat neonky a jak si v bytě zařídit průtočné akvárium.“
„Kde jsi přišla k takovým vědomostem?“ podivil jsem se. A hned jsem se zase zarazil. Vzpomněl jsem si, že její první manžel, jehož jsem v životě neviděl, byl zuřivý akvarista.
„Ale, jen jsem si tak vzpomněla,“ nakrčila Světlana lehce čelo. „No a jakýkoli, i ten nejslabší Jiný, by tam viděl skutečný text.“
„Tak to už dokonce mám první titulek,“ řekl jsem. „Za pokrokovou magii.“
Usmáli jsme se oba.
„Ukaž mi ten artefakt,“ požádala mě.
Sáhl jsem po svém šatstvu, vytáhl z kapsy hřeben zavinutý do kapesníku a přiznal jsem se:
„Já na něm teda nic magickýho nevidím.“
Světlana hřeben chvíli držela v rukou.
„Tak co?“ zeptal jsem se. „Co se s ním dělá? Hodí se za záda, a tam vyroste les?“
„Tys ani nic vidět neměl,“ usmála se Světlana. „Tady nejde o sílu – ta vědma si z tebe trochu vystřelila. Možná že ani Geser nic neuvidí – tohle je čistě ženská záležitost.“
Přiložila si hřeben k vlasům a začala si je plynulými pohyby pročesávat. A pak jen tak mimoděk prohodila:
„Tak si to zkus představit: Je léto, vedro, zmáhá tě únava, v noci jsi nespal a celý den jsi dřel… A pak ses vykoupal ve studené vodě, dostal jsi masáž, chutně jsi povečeřel a vše zapil pohárem dobrého vína. A najednou ti bylo dobře…“
„Takže je to věc, která zlepšuje celkový tonus?“ pochopil jsem. „A zbavuje únavy?“
„No ano, ale účinkuje výhradně na ženy,“ usmála se Světlana. „Je starý, nejmíň tři sta let, možná ještě víc. Zřejmě dárek nějakého velkého mága milované ženě. Možná dokonce lidské ženě…“
Pohlédla na mě a já si povšiml, že její oči září. A ona měkce řekla:
„A taky by měl ženu činit přitažlivou. Neodolatelnou. Vábnou. Funguje to?“
Vteřinku jsem se na ni ještě díval a pak jsem pohledem zhasl noční lampičku. Magický paraván, který tlumí všechny zvuky, kolem nás postavila Světlana sama.

Probudil jsem se brzy ráno, ještě nebylo ani pět. Kupodivu jsem si však přesto připadal dokonale svěží – asi jako majitelka magického hřebene, která si vlasy mohla rozčesávat do sytosti. Zachtělo se mi velkých činů. A taky pořádné snídaně.
Nikoho jsem zbytečně nerušil, jen jsem tiše prohrabal kuchyňské zásoby, ukrojil si pár krajíců chleba a zmocnil se igelitového balíčku s krájeným salámem. Do velkého hrnku jsem si nalil domácí kvas a se vším tímhle požehnáním jsem se vyštrachal na dvůr.
Už se rozednilo, ale ve vsi panovalo naprosté ticho. Na ranní dojení nikdo nespěchal, však taky kravín byl už dobrých pět let naprosto prázdný. Tady vůbec nikdo nikam nespěchá…
Povzdechl jsem si a posadil se do trávy pod dávno zplanělou a nerodící jablůňku. Snědl jsem první obrovský krajíc chleba se salámem a napil se kvasu. A aby mi nescházelo už vůbec nic, magicky jsem si z pokoje oknem vytáhl knihu o knize Fuaran. Pevně jsem doufal, že tchýně spí a levitující předmět ji nevyleká…
U druhého krajíce jsem se zabral do čtení.
A musím vám říct, že to bylo čtení vskutku velezajímavé!
V dobách, kdy tahle kniha vznikala, ještě žádná ta inteligentní slovíčka jako „gen“, „mutace“ a další biologické moudrosti, jimiž se někteří dnes pokoušejí vysvětlit podstatu jinosti, ještě neexistovaly. A tak kolektiv čarodějnic, které na knize pracovaly (bylo jich pět a podepsaly se jen jmény), užíval výrazů jako „spříznění s kouzlem“, „změna přírody“ a podobně. Mezi autory se mimochodem vyskytovala i Arina, což si včera skromně nechala pro sebe!
Na počátku knihy sbor učených vědem dlouze mudruje o samotné podstatě Jiných. Po těchto úvahách dospívají k závěru, že „spříznění s kouzlem“ doutná v každém člověku, jen úroveň tohoto tíhnutí je samozřejmě různá. Za výchozí bod pak lze považovat přírodní hladinu magie, víceméně rovnoměrně rozprostřenou po celém světě. Pokud je „spříznění“ jednotlivce s touto přírodní magií vyšší než její průměrná hladina, bude to docela obyčejný člověk! Do šera vstoupit nikdy nedokáže a jen občas, díky příznivé souhře sil v oné přírodní hladině magie, pocítí cosi zvláštního. Pokud je však „spříznění“ v člověku nižší než ona obecná hladina, je plně v jeho silách všech možností šera využívat!
Znělo to opravdu velmi zvláštně. Sám pro sebe jsem si vždycky myslel, že Jiní jsou lidé se silně vyvinutými magickými schopnostmi. Tady se hlásala teorie přímo opačná.
Ostatně, jako příklad kniha uváděla jednu velice zábavnou analogii: Dejme tomu, že svět jako celek by měl průměrnou tělesnou teplotu třicet šest a půl stupně. V takovém případě by všichni lidé, kteří mají teplotu o něco vyšší, začali toto své teplo odevzdávat, „zahřívat přírodu“. Zato ti nepříliš četní, kteří mají tělesnou teplotu nižší, začnou takové teplo naopak získávat. A když už mají k dispozici neustálý přítok takovéto síly, dokážou jí smysluplně využívat, zatímco drtivá většina ostatních jen beze smyslu zahřívá přírodu…
Zajímavá teorie. Četl jsem už několik hypotéz o našem původu a rozdílech mezi námi a lidmi, ale na takovou jsem ještě nenarazil. Připadalo mi, že je v ní cosi až urážlivého…
Ačkoli – jaký je v tom rozdíl? Konečný stav světa to přece nijak nemění! Jsou tu lidé a jsou tu Jiní…
Četl jsem dál.
Druhá kapitola byla věnována rozdílům mezi „mágy a kouzelnicemi“ na jedné straně a „vědmami a čaroději“ na straně

druhé. V oněch dobách, jak se zdá, se slovem čaroděj nepojmenovávali černí mágové, ale docela obyčejné „vědmy mužského pohlaví“ neboli vědmáci, tedy Jiní se sklonem k využívání artefaktů. Celá ta kapitola byla velmi zajímavá a já měl rázem dojem, že ji psala právě Arina. Resumé v podstatě znělo, že rozdíl mezi oběma skupinami vlastně neexistuje. Kouzelnice zachází přímo se šerem, z nějž čerpá sílu a koná ty či ony magické kroky. Vědma zpravidla nejdřív vytváří jisté pomůcky, které pak akumulují sílu šera a jsou schopny po dlouhou dobu působit samostatně. Výhodou kouzelnic a mágů je to, že nepotřebují žádné předměty – žádné kouzelné hůlky, prsteny, knihy ani amulety. Výhodou vědem a čarodějů je zase to, že když vytvoří zdařilý artefakt, dokáží do něj soustředit obrovský náboj síly, který se jinak ze šera v jediném okamžiku dá vytěžit jen velice těžko. Závěr se nabízel sám a Arina ho také zformulovala: rozumný mág rozhodně nebude opovrhovat artefakty, kdežto rozumný čaroděj se bude snažit, aby uměl se silami šera pracovat také přímo. Podle názoru autorky „budeme za nějakých sto let svědky toho, že i ti největší a nejsebevědomější mágové rozhodně nebudou opovrhovat amulety, zatímco ani ty nejortodoxnější vědmy nebudou považovat za nic dehonestujícího přímý vstup do šera“.
Inu, tahle prognóza vyšla takřkajíc na sto procent. Většinu pracovníků Noční hlídky tvoří mágové. A s artefakty pracujeme trvale…
Zašel jsem do kuchyně, namazal si ještě pár krajíců chleba a dolil si kvasu. Pohlédl jsem na hodinky – bylo šest. Tu a tam už začínali štěkat psi, ale jinak se vesnice ještě neprobudila.
Třetí kapitola pojednávala o četných snahách proměnit člověka v Jiného – pro ty Jiné, kteří se o něco takového pokoušeli, byla motivem obvykle láska nebo osobní prospěch, ale byly tu také experimenty lidí, kteří se tak či onak dověděli pravdu, rovněž se stát Jinými.
Velmi podrobně tu byl rozebrán příběh Gila de Retz, pobočníka Johanky z Arku. Johanka byla velice slabá Temná Jiná, „vědma sedmé kategorie“, což jí ovšem nebránilo v tom, aby konala skutky povětšině velmi ušlechtilé. Velice mlhavě se tu popisovala i Johančina smrt a naráželo se dokonce na možnost, že dokázala odvrátit pohledy inkvizitorů a z hranice nakonec unikla. Řekl jsem si, že je to výklad velice pochybný – Johanka porušila Dohodu, jelikož svými magickými zásahy ovlivnila lidské záležitosti, proto na popravu dohlížela i naše Inkvizice. A její pohled se nijak ovlivnit či dokonce odvrátit nedá… Zato osud toho nešťastníka Gila de Retz tu byl vylíčen mnohem podrobněji. Buď z lásky, nebo jen tak z nezodpovědného rozmaru mu Johanka o podstatě jinosti všechno vyklopila. No a mladého rytíře, který se proslavil svou statečností a neohrožeností, to zcela vyšinulo. Rozhodl se, že magickou sílu je možné čerpat i od normálních mladých a zdravých lidí. Stačí je jen mučit, popřípadě pojídat, a k tomu vzývat temné síly… Zkrátka a dobře se rozhodl, že se z něj stane Temný Jiný. Nakonec takto umučil několik set žen a dětí a za to všechno (jakož i za neplacení daní) skončil na hranici.
Z textu bylo jasné, že podobné počínání se nemůže zamlouvat ani vědmám. Byla tu řada jedovatých výpadů na adresu té žvanilky Johanky i velice nelichotivá líčení jejího zešílevšího zbrojnoše. Závěr však z toho všeho plynul zcela jasný, suchý a akademický – „spříznění s kouzlem“, jímž je vybaven obyčejný člověk, nelze za žádných okolností využít k proměně v Jiného. Protože Jiný se od lidí neliší zvýšenou hladinou „spřízněnosti“, jíž se tak bláhově snažil dosáhnout krvelačný a hloupý Gil de Retz, ale naopak hladinou sníženou! Proto ho všechny ty jeho ukrutnické experimenty činily čím dál tím víc pouhopouhým člověkem…
Znělo to přesvědčivě. Podrbal jsem se na zátylku. Nojo…, ale z toho by plynulo, že já mám k magii mnohem dál než dejme tomu opilec strejda Kolja! A jedině díky tomu mohu využívat možností šera!? To jsou mi věci! A Světlana má tedy podle téhle teorie ještě nižší hladinu „spřízněnosti“ než já?
Nebo Naďuška… Ta by teoreticky nějaké magie vůbec neměla být schopna! Proto se do ní síla valí přímo vodopádem…
Vida je, vědmy, na co na všechno nepřijdou!
V další kapitole se probíralo, zda je možné zvýšit úroveň síly v přírodě tak, aby se větší počet lidí dokázal proměnit v Jiné. Závěr byl bezútěšný – nedá. Síly totiž nevyužívají jen Jiní, kteří jsou v zásadě schopni alespoň na čas se magie zříct. Sílu s chutí požírá i modrý mech, jediná rostlina, na niž lze narazit v první hladině šera. Přibude-li tedy síly, pak v první řadě přibude modrého mechu… A to není vyloučeno, že v hlubších hladinách jsou i další spotřebitelé síly…. Proto je úroveň síly v přírodě konstantní – až jsem se ušklíbl, když jsem v jinak archaickém textu narazil právě na tohle slovo.
Následovala vlastní historie vzniku knihy Fuaran. O název se jí postaralo jméno starobylé orientální čarodějky, která si velice přála udělat Jinou ze své dcery. Čarodějka dlouhou dobu experimentovala – zpočátku kráčela cestou rytíře de Retz, ale pak si svou chybu uvědomila a pokoušela se zvýšit hladinu síly v přírodě… Stručně řečeno vystřídala všechny plané varianty. Nakonec pochopila, že jí nezbývá než „snížit dceřinu spřízněnost s kouzlem“. A právě pokusy, jak to udělat, jsou údajně popsány v knize Fuaran. Celou situaci komplikoval fakt, že podstata „spřízněnosti“ nebyla v tu dobu ještě známa – ostatně ve srovnání s rokem, kdy tato kniha vyšla, se situace dodnes nezměnila ani v nejmenším. Vědma však nakonec metodou pokusů a omylů svého dosáhla a dceru v Jinou proměnila!
K vědmině smůle tak mimořádný objev vyvolal zájem mezi všemi Jinými bez výjimky. V té době ještě neexistovaly ani hlídky, ani Inkvizice, a tak se do pátrání po receptu pustili všichni, k nimž se tato zvěst donesla. Fuaran a její dcera nějaký čas veškeré útoky a snahy se tajemství zmocnit úspěšně odrážely – zdatná vědma zřejmě dokázala nejen učinit zdatnou Jinou z vlastní dcery, ale značně posílit i své vlastní schopnosti. Rozhořčení Jiní se pro tento účel přestali dělit na Temné a Světlé, spojili se v jednu armádu, všichni naráz udeřili a milou vědmí rodinku zničili. Fuaran o svůj život bojovala do posledního dechu a dokonce proměnila v Jiné i své sluhy, jenže ti sice získali sílu, ale byli příliš zmatení a nepoučení. Jen jeden jediný z nich byl moudřejší než ostatní, rozhodl se, že za svou paní kaštany z ohně tahat nebude, nýbrž se prostě zmocnil knihy a byl ten tam. Když vítězní mágové konečně pochopili, že vědmin „vědecký deník“ zmizel, uprchlíkova stopa dávno vychladla. Po knize se sice pátralo dlouho, ale bez úspěchu. Tu a tam někdo tvrdil, že

uprchlého sluhu, z něhož se stal dosti zdatný Jiný, potkal a že dokonce držel knihu v ruce a listoval v ní. Objevily se i podvrhy – část jich vydali šílení následovatelé vědmy, další část byla dílem dobrodruhů ze řad Jiných. Všechny tyto případy byly pečlivě prozkoumány a zdokumentovány.
Poslední kapitolu knihy tvořily úvahy na téma „Co vlastně Fuaran vymyslela?“ O tom, že skutečně dosáhla úspěchu, autoři nepochybovali, ale knihu samotnou považovali za beznadějně ztracenou. Závěr byl tristní – Fuaranin objev byl patrně tak nahodilý a netriviální, že dobrat se jeho podstaty intuitivně prostě není možné.
Ze všeho nejvíc mě ale překvapil stručný závěr – pokud kniha Fuaran doposud existuje, je povinností každého Jiného ji v případě nálezu okamžitě zničit „z důvodů všeobecně srozumitelných, bez ohledu na pochopitelné pokušení a případný osobní prospěch…“
Ach, ti Temní! Jak ti lpí na své moci!
Knihu jsem zavřel a prošel se po dvoře. Znovu jsem nahlédl do kolny a znovu se neodvážil nastartovat auto.
Fuaran a její kniha tedy existovaly. Vědmy jsou o tom přesvědčeny. Já osobně připouštěl možnost mystifikace, ale v hloubi duše jsem něčemu takovému nevěřil.
To znamená, že existuje přinejmenším i teoretická možnost proměnit člověka v Jiného!
V takovém případě je kauza z Assolu ještě pochopitelnější. Geserův a Olžin syn byl člověk, což se v rodinách Jiných běžně stává. Proto ho také oba rodiče nemohli najít. Když ho našli, proměnili ho v Jiného… a pak uspořádali celé to divadlo, v němž se nezalekli ani opovážlivého oklamání Inkvizice.
Uložil jsem se do sítě a sáhl po přehrávači. Stiskl jsem tlačítko nahodilé volby a zavřel oči. Strašně jsem si přál odkrojit se od tohoto světa a ucpat si uši něčím nesmyslným…
Jenže jsem měl smůlu. Ze sluchátek se ozval Piknik:

Ne a ne, mně do smíchu teď není,
dveře chybí, okno zraku skryto,
a tělo mé chce pokořit a plenit
osobně Velký Inkvizitor.
Už dotírá a už mě trýzní,
už ostrý vybírá si šíp:
„Řekni všechno, nebudeš už žíznit,
i tobě samotnému bude líp!“

Takovéhle náhody nemám rád! Ovlivnit běžnou realitu dokáže i ten nejobyčejnější člověk, on jen není schopen ovládat svou sílu. A jsou to věci, které zná opravdu každý – autobus, který se vynoří v pravou chvíli nebo se naopak nevynořuje vůbec; písnička v rádiu, která najednou přesně koresponduje s vaší okamžitou náladou; telefonáty od lidí, na něž zrovna myslíte… Existuje ostatně jeden velice jednoduchý způsob, jak pochopit, že máte velmi blízko ke schopnostem Jiného. Když budete několik dní po sobě při každém nahodilém pohledu na elektronické hodiny vidět časové údaje jako 11:11, 22:22 nebo dokonce 00:00, znamená to, že váš latentní kontakt se šerem je velmi zjitřený. V takových dnech bychom předtuchy a matné dohady rozhodně neměli házet za hlavu…
Ale to všechno jsou jen takové lidské drobnůstky. V případě Jiných je tahle souvislost – stejně neuvědomovaná jako u lidí – mnohem silnější. A tak se mi moc a moc nelíbilo, že písnička o Velkém Inkvizitorovi na mě zaútočila zrovna teď…

Kdybych ještě měl dost síly,
tak bych řekl: Ty můj milý,
vždyť já nevím, co jsem zač,
jaké síly vládnou světu,
proč je všude slyšet pláč,
proč mé nohy pevně poutá
dlouhých ulic bludiště…
Nevěří mi ani slovo,
dál mě na žebř napíná…

Nojo. To bych taky chtěl vědět – jaké síly vládnou světu…
Někdo mě lehce popleskal po rameni.
„Já nespím, Světo…,“ řekl jsem jen a otevřel oči.
Inkvizitor Edgar pokýval hlavou a zdrženlivě se pousmál. Na rtech jsem mu přečetl: Promiňte, Antone, ale to není Světa.
Přes hrozné letní vedro byl v obleku a kravatě a na nohou měl obuté černé lakýrky, na nichž neutkvělo ani jediné zrnko prachu. Zajímavé bylo, že ani v téhle velkolepé parádě tady nevypadal nepatřičně. Tomu říkám pobaltská noblesa!
„Krucifix…,“ vyskočil jsem popuzeně ze sítě. „Co tu chcete, Edgare?“
Trpělivě čekal. Vytáhl jsem si tedy sluchátka z uší, popadl jsem dech a pokračoval:
„Momentálně jsem na dovolené. Podle předpisů se vyrušování pracovníků Noční hlídky mimo pracovní dobu…“
„Ale já jen zaskočil na návštěvu, Antone,“ přerušil mě. „Máte něco proti tomu?“
Necítil jsem vůči Edgarovi žádnou zášť. Světlý se z něj nikdy nestane, ale jeho přechod k Inkvizici mi připadal úctyhodný. Kdyby si se mnou chtěl popovídat kdykoli jindy a kdekoli jinde, milerád mu vyhovím.
Jenom ne na letním bytě, kde tráví prázdniny Světa a Naďuška!
„Mám,“ prohlásil jsem příkře. „Pokud nemáte oficiální pověření, tak laskavě toto území opusťte!“

A neuvěřitelně prkenným gestem jsem ukázal na branku ve zpola povaleném plotě. Území – to mi ale teda naskočilo slovo…!
Edgar si jen povzdechl a pomalu sáhl do náprsní kapsy saka.
To už jsem věděl, co z ní vytáhne. Svá slova už jsem ale zpátky vzít nemohl.
V písemném vyrozumění moskevské kanceláře Inkvizice se uvádělo, že „v rámci služebního vyšetřování nakazujeme pracovníku Noční hlídky města Moskvy Antonu Goroděckému, bílému mágovi druhé třídy, aby poskytl všemožnou pomoc Inkvizitorovi třetí třídy Edgarovi“. Předpisy Inkvizice jsem na vlastní oči nikdy neviděl, a tak jsem si v tuto chvíli jen tak letmo uvědomil několik podrobností – Inkvizitoři dál určovali sílu svých mužů v poněkud staromódních „třídách“, neváhali užívat takových archaismů jako kupříkladu „nakazujeme“, a dokonce i v oficiálních dokumentech se navzájem častovali výhradně křestními jmény.
Pak jsem si ale povšiml toho nejpodstatnějšího – dole bylo připojeno razítko Noční hlídky a Geserova poznámka: Souhlasím.
To mi ještě scházelo!
„A co když odmítnu?“ zeptal jsem se. „Já totiž nemám rád, když mi někdo něco nakazuje.“
Edgar se zašklíbil a pohlédl na formulář:
„Naší sekretářce bylo nedávno tři sta. Tak se na ni nezlobte. Je to jen trochu starý slovník. Stejně jako ta třída.“
„A ta příjmení vynecháváte taky jen z tradice?“ rýpnul jsem si ještě jednou. „Jen by mě to tak zajímalo.“
Edgar opět nechápavě pohlédl do lejstra. Ještě jednou se zaškaredil a podrážděně začal protahovat samohlásky:
„Ták ji vidíte, tu starou pépřenku… Moje příjmení zapomněla, ale zeptat se ze samé hrdosti nechtěla…“
„Pak mám ovšem dobrý důvod hodit tenhle papír na hnůj,“ zapátral jsem po dvoře a zahradě po nějakém hnojišti, ale žádné jsem nenašel. „Nebo do záchoda. V tom nařízení chybí tvé příjmení, což znamená, že nemá právní sílu. Mám pravdu, nebo ne?“
Edgar neřekl nic.
„Co mi hrozí za případné odmítnutí spolupráce?“ položil jsem další otázku.
„Nic hrozného,“ připustil chmurně Edgar. „Dokonce i kdybych sem přišel s dalším nařízením. Následovat bude stížnost vašemu bezprostřednímu nadřízenému, který také rozhodne o tom, jak vás potrestat…“
„Jasně – takže ta drsná žádost je vlastně prosba o pomoc, ano?“
„Přesně tak,“ přikývl Edgar.
Vychutnával jsem sladkost okamžiku. Strašlivá Inkvizice, jíž se obvykle navzájem děsí nováčkové, se sama ocitla v roli staré bezzubé babizny!
„A copak se vlastně stalo?“ zeptal jsem se. „Já jsem totiž na dovolené! Rozumíš tomu? Se ženou a dcerkou. A taky s tchyní. Takže nepracuju.“
„Což vám ovšem nikterak nebránilo v tom, abyste navštívil Arinu!“ nehnul brvou Edgar.
Dobře ti tak, Antone Goroděckij. Máš být neustále ve střehu!
„To je ovšem součást mých trvalých služebních povinností,“ snažil jsem se útok odrazit. „Chránit lidi a kontrolovat Temné. Vždy a všude. Ostatně, odkud máš tu informaci o Arině?“
Tohle byla zase příležitost pro Edgara, aby se tajemně usmíval a napínal mou zvědavost.
„Geser mi to řekl,“ sdělil mi nakonec. „Včera jste mu přece volal a podával hlášení, nemám pravdu? No a protože tohle je situace opravdu mimořádná, Geser považoval za svou povinnost upozornit také Inkvizici. Na znamení našich trvale přátelských vztahů.“
Tomu nerozumím!
Pokud by se vědma nějak připletla do záležitosti s Geserovým synem… Nebo to naopak znamená, že se nepřipletla?
„Musím mu zavolat,“ řekl jsem a demonstrativně odešel k domu. Edgar zůstal poslušně stát vedle sítě. Pak sklouzl pohledem po židli z umělé hmoty, ale zřejmě ji nepovažoval za dostatečně čistou.
Já už tiskl mobil k uchu a čekal.
„Ano, Antone.“
„Přijel za mnou Edgar…“
„Ano, jistě…,“ prohodil šéf roztržitě. „Včera po tvém hlášení jsem považoval za nezbytné informovat o té vědmě i Inkvizici. Pokud se ti bude chtít, tak mu pomoz. Pokud ne, pošli ho víš kam… V tom nařízení jsou formální chyby – všiml sis toho?“
„Všiml,“ přikývl jsem a sekl očima po Edgarovi. „Jak to vypadá s těma vlkodlakama, šéfe?“
„Prověřujeme si to,“ poznamenal po lehkém zaváhání. „Ale zatím nemáme nic.“
„Jo, a ještě o tý vědmě…,“ pohlédl jsem na knihu o knize. „Zabavil jsem u ní takovou interesantní knížku… Fuaran – smyšlenka nebo pravda?“
„Jo, to jsem četl,“ poznamenal dobromyslně Geser. „Kdybys tak našel skutečný Fuaran, Antone…, to bych tě nechal pozlatit… Jinak nemáš nic?“
„Nic,“ musel jsem připustit a Geser rozhovor ukončil.
Edgar trpělivě čekal.
Přistoupil jsem k němu, vychutnal si teatrální pauzu a zeptal jsem se:
„Čeho chcete ve vyšetřování dosáhnout? A co se očekává ode mě?“
„Takže budete spolupracovat, Antone?“ zaradoval se Edgar upřímně. „Mé vyšetřování se týká vědmy Ariny, kterou jste objevil. Potřeboval bych, abyste mi ukázal, jak se k ní dostanu.“
„A proč se Inkvizice zabývá takovou starou babicí?“ zajímalo mě. „Nevidím jedinou možnost, jak jí něco přišít. Dokonce ani ze strany Noční hlídky.“

Edgar váhavě zasupěl. Bylo vidět, že ze všeho nejraději by zalhal – zároveň si ale uvědomoval, že bych tu lež mohl snadno odhalit. Pokud šlo o sílu, byli jsme si zhruba rovni a nemusely zabrat ani jeho případné inkvizitorské kousky.
„Máme tu na ni něco z minulosti," přiznal nakonec černý mág. „Už od třicátých let. Inkvizice by jí zkrátka ráda položila řadu otázek…"
Přikývl jsem. Mě samotného totiž už od začátku poněkud mátlo Arinino povídání o ústrcích ze strany zlého NKVD. Stávalo se ledacos a mohlo se přihodit i to, že by se rolníci s patřičným rámusem pokusili s vědmou skoncovat sami. Jenže to by se opravdu jen pokusili. S Jiným nižší kategorie by si možná ještě poradili, ale s takhle mocnou čarodějnicí nikdy…
„No dobře, tak tam zajdem," přikývl jsem. „Nedáte si něco k snídani, Edgare?"
„To neodmítnu," vzdal se okamžitě jakékoli upejpavé koketérie Edgar. „A… co vaše manželka, nebude něco namítat?"
„Hned se jí zeptáme," ujistil jsem ho.
* * *
Ta snídaně byla nakonec opravdu zajímavá. Inkvizitor se necítil právě ve své kůži, pokoušel se o nemotorné žertíky, Světlaně i Ljudmile Ivanovně adresoval četné komplimenty, šišlal si s Naďuškou a okázale vychvaloval prachobyčejná volská oka.
Hlavinka Naďuška si „strejdu Edgara" pozorně prohlédla, zakroutila hlavou a prohlásila:
„Ty nejsi jako my."
A pak už se od matky ani nehnula.
Světlana si Edgarovu návštěvu vyloženě vychutnávala: neustále pokládala nějaké zdánlivě nevinné otázky, připomínala „historii se zrcadlem" a vůbec se chovala tak, jako by na návštěvě měla nejen kolegu z práce, ale vyloženě dobrého kamaráda.
Zato Ljudmila Ivanovna byla z Pobalťana naprosto unesená. Líbil se jí styl jeho oblečení, způsob mluvy a dokonce i to, jak drží vidličku v levé ruce a nůž v pravé, mou tchýni uvádělo málem do vytržení. Až by si jeden pomyslel, že my ostatní jíme rukama… No a to, že Edgar rezolutně odmítl „panáčka pro lepší trávení", vyvolalo tak mravokárný pohled směrem ke mně, jako bych si ráno co ráno vrážel do hlavy nejmíň dvoudecáka vodky.
Na cestu jsme se tedy s Edgarem vypravovali sice sytí, ale oba mírně podráždění. Já tchýniným nadšením a on nejspíš její utkvělou pozorností.
„Mohl byste mi říct, co přesně proti vědmě máte?" zeptal jsem se ho, když jsme se blížili k okraji lesa, a kupodivu mu znovu vykal.
„Rád bych připomněl, že jsme si připili na tykání," podotkl opatrně. „To snad platí, ne? Nebo že by moje nová funkce…"
„Práce jako práce, o nic horší než v Noční hlídce. Jasně, budeme si tykat."
To ho plně uspokojilo a teď už to vyklopil bez vytáček:
„Arina je velmi silná a vážená vědma…, myslím v jejich úzkých kruzích. Jistě chápeš, Antone, že každá takováhle komunita má svou přísnou hierarchii. Geser se dejme tomu Vítězslavovi může pošklebovat, jak chce, jenže on stejně mezi nejvyššími upíry bude jednička. A Arina se mezi vědmami těší zhruba stejnému postavení. Je prostě někdo."
Přikývl jsem. Že to nebude žádná fádní ježibaba, mě přece hned napadlo samotného…
„Denní hlídka jí několikrát nabízela zaměstnání," pokračoval Edgar. „Stejně usilovně, jako jste vy bojovali o Světlanu… promiň, Antone!"
Promíjet nebylo co…
„Jenže vědma to vytrvale odmítala. Na což má koneckonců právo! Tím spíš, že v některých případech k alespoň dočasné spolupráci přivolila. Jenže na počátku minulého století, po vítězství socialistické revoluce, došlo k takové nepříjemnosti…"
Váhavě se odmlčel. Vstoupili jsme do lesa a já Edgara s mírně okázalou jistotou vedl za sebou. Černý mág, který tu ve svém velkoměstském kvádru působil poněkud nepřípadně, se odhodlaně plahočil stržemi a křovinami. Ani kravatu si nepovolil…
„Denní a Noční hlídka tehdy zápolily o právo na sociální experiment…," začal nakonec vykládat dál. „Komunismus si jak známo vymysleli Světlí…"
„Ale zprznili ho Temní," neudržel jsem se.
„Nech toho, Antone," ozval se hned dotčeně Edgar. „My jsme nic neprznili. Lidi sami si vybrali, jakou společnost chtějí budovat. No a my tenkrát Arinu požádali o spolupráci. A ona souhlasila… s jistou misí. Na té měli svůj zájem jak Temní, tak Světlí, a dokonce i vědma sama. Proto s tou… misí všechny strany souhlasily. A každá z nich se domnívala, že konečné vítězství bude její. Inkvizice to všechno sledovala trochu podezíravě, ale důvod k zásahu tu nebyl. Ať už to bylo jak chtělo, vše se odehrávalo se souhlasem obou hlídek…"
To je mi zajímavá novinka! Co to asi mohlo být za misi, když ji schvalovali Temní i Světlí?
„Arina svůj úkol splnila excelentně," pokračoval černý mág. „Dokonce se jí od obou hlídek dostalo pochvaly… Jestli se nemýlím, Světlí jí tehdy povolili černou magii druhé kategorie."
Tohle je tedy nečekaná informace. Jen jsem přikývl, že ji beru na vědomí.
„Jenže po nějakém čase na půdě Inkvizice vznikly pochyby, zda si Arina počíná v souladu s regulérní," podotkl dál suše Edgar. „Vzniklo totiž podezření, že se při té své misi dostala pod přímý vliv jedné ze stran a začala pracovat v její prospěch."
„V čí prospěch?"
„Ve prospěch Světlých," odpověděl zasmušile Edgar. „Vědma – a začne pomáhat Světlým! K neuvěření, co říkáš? Právě proto nikdo nemohl tak dlouho na nic přijít, jenže nepřímých důkazů bylo až příliš mnoho… A Inkvizice si Arinu

pozvala… na pohovor. Jenže ta najednou zmizela. Nějaký čas běželo pátrání, ovšem v těch letech – no, co bych ti vykládal…“
„A co vlastně tak strašného provedla?“ zeptal jsem se, aniž bych vlastně doufal v odpověď.
Jenže Edgar si jen krátce povzdechl a odpověděl:
„Zásah do vědomí lidí… Totální remoralizaci.“
Překvapeně jsem si odkašlal. Co na tomhle může Temné zajímat?
„Žasneš?“ broukl jen Inkvizitor. „Umíš si představit, co je to remoralizace?“
„Já ji dokonce dělal. Sám na sobě.“
Několik vteřin na mě užasle zíral a pak přikývl:
„Ach ano…, jistě, samozřejmě. Tak nebude nic těžkého ti to vysvětlit. Remoralizace není proces absolutní, nýbrž relativní. Protože ať chceme nebo ne, tento svět žádný etalon morálky nemá. Proto remoralizace sice člověka nutí chovat se naprosto eticky, ovšem jen v rámci jeho vlastní základní morálky. Zjednodušeně řečeno bude papuánský lidožrout, který nepovažuje pojídání nepřátel za nic odsouzeníhodného, dál docela klidně obědvat podle svého zvyku. Jedině to, co mu jeho morálka zakazuje, dělat opravdu přestane.“
„Tomu rozumím,“ přikývl jsem.
„No – jenže tahle remoralizace nebyla relativní, nebo alespoň ne tak docela. Lidem – o mnoha z nich jsi asi slyšel, ale jména v tomhle případě nejsou důležitá – byla do vědomí vložena komunistická ideologie.“
„Morální kodex budovatele komunismu,“ uchichtl jsem se.
„Ten tehdy ještě neexistoval,“ odvětil mi zcela vážně Edgar. „Ale dejme tomu, že to bylo cosi na ten způsob. Ti lidé se začali chovat v dokonalém souladu s etalonem – tedy s deklarovanou komunistickou etikou.“
„Celkem bych chápal, co na tom všem mohlo zajímat Světlé,“ řekl jsem. „Principy komunismu jsou jim sympatické… Ale jaký mohl být zájem Temných?“
„Temní se jen chtěli přesvědčit, že vnucování neživotaschopné etiky k ničemu dobrému nepovede. A že oběti experimentu buď zešílí, nebo zahynou, anebo se začnou chovat v přímém rozporu s remoralizací.“
Přikývl jsem. To byl panečku experiment! Kam se na něj hrabou nacističtí doktoři, mrzačící tělo! Tady se totiž skalpely zakously rovnou do duše…
„Jsi chováním Světlých pobouřen?“ otázal se opatrně Edgar.
„Ne,“ zakroutil jsem hlavou. „Jsem si jist, že lidem nikdo nic ošklivého nepřál. Že všichni doufali, že takovýto experiment povede k vybudování nové, šťastné společnosti.“
„Nebyls náhodou v KSSS?“ ušklíbl se Edgar.
„Jen v pionýru. No dobře – podstatu experimentu jsem pochopil. Ale proč k němu povolali právě vědmu?“
„V daném případě je využití jednoduchých čar mnohem úspornější než uplatnění skutečné magie,“ vysvětlil černý mág. „Objektem pokusu se staly tisíce lidí nejrůznějšího věku a stejně rozmanitého sociálního postavení. Umíš si představit, kolik sil by museli nashromáždit mágové? Kdežto vědma všechno zvládla za pomoci normálních čarodějných lektvarů…“
„To je přimíchala do vodovodní sítě?“
„Ne. Do chleba. Sehnali jí místo v pekárně,“ pousmál se křivě Edgar. „A ona tam navrhla novou technologii pečení chleba, s přísadami různých lesních bylin. Ještě za to tenkrát dostala prémii.“
„Jasně. Ale jaký zájem na tom mohla mít sama Arina?“
Edgar pobaveně zafuněl. Obratně přeskočil padlý kmen a pohlédl mi přímo do očí:
„To myslíš vážně, Antone? Kdo by nechtěl uplatnit kouzla takové síly, navíc s požehnáním obou hlídek i Inkvizice!“
„No, dejme tomu…,“ zamumlal jsem. „Takže experiment… A jaký byl výsledek?“
„Plně očekavatelný,“ poznamenal s ironickým svitem v oku inkvizitor. „Jedni se zbláznili, upili se nebo spáchali sebevraždu. Jiní na vlastní kůži zakusili perzekuce – za přílišnou věrnost ideálům. Kdežto ještě další našli způsob, jak remoralizaci ošálit.“
„Takže zvítězila představa Temných?“ užasl jsem a až jsem zůstal stát. „A Inkvizice se přitom domnívá, že vědma své čáry sama deformovala podle přání Světlých?“
Edgar přikývl.
„To je ale blábol,“ zakroutil jsem hlavou a vykročil dál. „Naprostej nesmysl! Temní si přece potvrdili svou představu. A vy na Inkvizici teď budete vykládat, že za to můžou Světlí?“
„Ne všichni,“ odtušil nevzrušeně Edgar. „Možná jednotlivec, možná nějaká malá skupinka. Proč – to nevím. Ale Inkvizice má námitky. Čistota experimentu byla porušena, stejně jako rovnováha sil. Začala tu jakási velice dlouhodobá, nepochopitelná provokace…“
„Aha,“ přikývl jsem. „A když provokace, tak to jednoduše hodíme na Gesera.“
„Já zatím nikoho nejmenoval,“ vyhrkl překotně Edgar. „Já konkrétní osoby neznám. Jen bych rád připomněl, že vážený Geser tehdy působil ve Střední Asii, takže vinit ho z čehokoli by bylo směšné…“
Zhluboka si povzdechl – že by si vzpomněl na nedávný případ v Assolu?
„Jasně, ale chcete se dohrabat pravdy?“ zeptal jsem se.
„Rozhodně!“ prohlásil tvrdě Edgar. „Tisíce lidí byly násilně obráceny ke Světlu, a to je zločin proti Denní hlídce. Všichni tito lidé utrpěli, což je zase zločin spáchaný na Noční hlídce. Sociální experiment, který Inkvizice povolila, byl zkrátka narušen, a to je zločin už samo o sobě…“
„Jistě,“ přerušil jsem ho. „No dobře – mně se celá tahle historie taky nechce zamlouvat…“
„A pomůžeš mi zjistit pravdu?“ zeptal se Edgar se skoupým úsměvem.
„Ano,“ přikývl jsem bez váhání. „Protože tohle byl zločin.“

Edgar ke mně napřáhl pravici a pevně jsme si stiskli ruce.
„Je to ještě daleko?“ zeptal se inkvizitor.
Rozhlédl jsem se a s radostí poznal známé obrysy palouku, kde jsem včera klopýtal v té záplavě hub.
Dnes tu samozřejmě nebylo nic.
„Už je to jen kousek,“ upokojil jsem ho. „Jen aby hospodyně byla doma…“

Kapitola pátá
Vědma Arina vařila jakési patoky – jak se taky na řádně pracující vědmu v lesní chaloupce sluší a patří. Stála u ruské pece s dlouhým držákem na hrnce, jímž právě nabrala železňák, korunovaný mráčkem zelenavých par. A mumlala si k tomu:

Černobýl a kůra z břízy,
hrstka písku ze strže,
vřes a k tomu zlato ryzí,
taky hnis, ten pomůže…

Vstoupili jsme s Edgarem dovnitř a zůstali stát hned za dveřmi; ona se chovala, jako by o nás vůbec nevěděla, potřásala železňákem a zaříkávala dál:

Černobýl a kůra z břízy,
orlí pera, pýru květ…

Edgar si odkašlal:

Aceton, kefír v mžiku zmizí
a pojedeme nadílet?

Arina až nadskočila a vykřikla:
„Můj ty smutku!“
Zaznělo to naprosto přirozeně a upřímně…, ale já neznámo proč pochopil, že vědma nás čekala.
„Dobrý den, Arino,“ pozdravil mírně prkenně Edgar. „Inkvizice. Žádám vás, abyste těch čar okamžitě nechala.“
Arina obratně zastrčila železňák do pece a teprve pak se k nám obrátila. Tentokrát vypadala asi tak na čtyřicet – statná, dobře stavěná, pěkná vesnická ženská. A k tomu velice podrážděná. Opřela si ruce v bok a svárlivě zaječela:
„No to sou k nám hosti, pane Inkvizitor! A pročpak mi překážíte v práci? To mám kvůli vám znovu škrábat kůru a trhat orlům pera?“
„Ty vaše veršíčky jsou přece jen způsob, jak si zapamatovat ingredience a postup výroby,“ odtušil nezúčastněně Edgar. „Lektvar, způsobující lehký krok, už ale máte hotový a má slova vás při práci nijak rušit nemohla. Posaďte se, Arino. Ať si nevynesete spaní – no nemám pravdu?“
„O to se nebojte, sama sobě škodu neudělám,“ odpověděla posupně a přistoupila ke stolu. Posadila se a ruce si otřela o zástěru s veselými sedmikráskami a pomněnka mi. Pak úkosem pohlédla na mě.
„Dobrý den, Arino,“ pozdravil jsem také. „Pan Edgar mě poprosil, abych mu dělal průvodce. Doufám, že proti tomu nic nemáte…“
„Kdybych proti tomu něco měla, skončili jste v močále!“ prohodila mírně dotčeně. „Poslouchám vás, pane Inkvizitore Edgare! Copak máte na srdci?“
Edgar se usadil přímo proti Arině. Pak sáhl kamsi pod sako a vylovil odtud malé kožené desky. Kde je asi tak mohl mít uložené?
„Svého času jste měla dostat jisté předvolání, Arino,“ řekl měkce Inkvizitor. „Došlo vám tehdy?“
Arina se hluboce zamyslela. Edgar desky otevřel a předložil jí úzký zažloutlý proužek papíru.
„Jedenatřicátej rok!“ vydechla vědma. „Panebože, to už je ale let… Ne, nic jsem nedostala. Ale to už jsem vysvětlovala tady pánovi z Noční hlídky – já se tenkrát uložila ke spánku. Protože jsem věděla, že čekisti na mě něco šijou…“
„Čeká není to nejstrašnější, co může Jiného v životě potkat,“ mínil Edgar. „Ani zdaleka… Takže – dostala jste předvolánku, a pak…?“
„Nedostala,“ odpověděla překotně.
„Jasně, nedostala,“ opravil se Edgar. „No prosím, dejme tomu. Posel se tehdy nevrátil, ale budiž…, takovému dobrovolníkovi se v hlubokých lesích za Moskvou mohlo přihodit ledacos.“
Arina mlčela.
Kdežto já jen stál u dveří a vše pozoroval. Zajímalo mě to. Práce Inkvizitora je v zásadě stejná jako práce každého hlídkaře, ale tahle situace měla i svou lehkou pikantérii – černý mág tu vyslýchal černou vědmu. Mnohem silnější, než byl on sám, a to Edgar musel moc dobře vědět.
Jenže za ním stála Inkvizice – a v takové situaci nikdo nemůže spoléhat na to, že by mu snad mohla pomoci „jeho“ hlídka.
„Dobře. Dejme tomu, že jste tu předvolánku dostala až teď,“ pokračoval Edgar. „Dostal jsem pokyn, abych s vámi ještě před přijetím definitivního rozhodnutí provedl předběžný pohovor. Takže…“
Vylovil nějaké lejstro, podíval se do něj a zeptal se:

„Pracovala jste v březnu roku tisíc devět set třicet jedna v Moskevském pekárenském kombinátu číslo jedna?“
„Ano,“ přikývla Arina.
„S jakým úkolem?“
Arina pohlédla na mě.
„On je plně zasvěcen,“ upokojil ji Edgar. „Mluvte.“
„Obrátilo se na mě tenkrát vedení moskevský Denní i Noční hlídky,“ povzdechla si Arina. Jiný si chtěli ověřit, jak se budou chovat lidi, který žijou v přísným souladu s komunistickými ideály. No a protože obě hlídky po mně chtěly to samý a Inkvizice je podpořila, tak jsem souhlasila. Město jsem přitom jaktěživa ráda neměla, protože tam…“
„Neodbočujte laskavě,“ požádal ji Edgar.
„Úkol jsem splnila,“ uzavřela to tedy rovnou vědma. „Lektvar jsem uvařila a dva týdny ho přidávala do běžnýho chleba. To bylo všechno! Pak jsem dostala od obou hlídek pochvalu a diplom, v pekárně jsem dala výpověď a vrátila se domů. No a od tý chvíle jsem pořád měla na krku čekisty…“
„O vašich komplikovaných vztazích se státní bezpečností si třeba pište paměti!“ vyštěkl náhle Edgar. „Mě zajímá, proč jste porušila recepturu!“
Arina pomalu vstala. Její oči pohněvaně blýskly a hlas zaburácel, jako by ve světnici nestála žena, ale samice od King Konga:
„Jednu věc si laskavě zapište za uši, mladý muži! Arina se v receptech ještě nikdy nespletla! Nikdy!“
Na Edgara to však neudělalo naprosto žádný dojem.
„Já neříkám, že jste se spletla. Vy jste totiž tu recepturu porušila záměrně. A díky tomu se stalo…“ Inkvizitor učinil významnou pauzu.
„No co se díky tomu stalo?“ rozhořčila se ještě víc Arina. „Lektvar si sami překontrolovali! A efekt byl přesně ten, co po mně požadovali!“
„Díky vašemu zásahu lektvar zabral okamžitě,“ pokračoval Edgar. „Noční hlídka nikdy nebyla spolek idealistických blbečků. Všichni tam velice jasně chápali, že všech deset tisíc pokusných osob by se změnilo v oběti, kdyby lektvar začal účinkovat okamžitě. Proto jste dostala za úkol, aby ta vaše přísada do chleba začala zabírat postupně a naplno se prosadila až po deseti letech, tedy na jaře jedenačtyřicátého.“
„No ano,“ přikývla rozšafně Arina. „Takhle jsem to taky připravila.“
„Jenže lektvar zabral prakticky okamžitě,“ zakroutil hlavou Inkvizitor. „Nejdřív jsme nechápali, co se to děje, ale už do roka polovina pokusných osob zemřela. Jedenačtyřicátého se jich z deseti tisíc dožila sotva stovka. Vesměs ti, kteří byli mravně tak ohební, že remoralizaci prostě přelstili.“
„No to je ale smůla!“ spráskla rukama Arina. „To je mi teda moc líto…, hlavně těch nebohejch lidí…“ Posadila se, pohlédla na mě a vyhrkla: „Tak co, Světlej, ty si taky myslíš, že jsem prostě makala na Temný?“
Pokud to hrála, tak velice přesvědčivě. Jen jsem pokrčil rameny.
„Já všechno udělala správně,“ pokračovala umíněně. „Všechny základní ingredience jsem přimíchala rovnou do mouky – a vy sami musíte vědět, jak byla taková sabotáž v těch letech obtížná! Jako se zpomalovačem reakcí jsem počítala s obyčejným cukrem…“ Najednou znovu spráskla rukama a vítězoslavně se zadívala na Edgara: „No jasně, v tom to bude! Roky to byly hladový, a pekárenský dělníci si prostě v práci ten cukřík pěkně přikrádali… Proto to nakonec účinkovalo dřív, než jsme plánovali…“
„To je zajímavá verze,“ přikývl klidně Edgar, přehrabující se v jakýchsi dalších lejstrech.
„Takže já za nic nemůžu,“ prohlásila pevně Arina. „Plán celý operace byl řádně odsouhlasenej. A kdo může za to, že ty mudrlanty hlídkaře takhle prostá věc nenapadla?“
„To zní docela pravděpodobně,“ připustil Edgar a jedno lejstro zvedl do vzduchu. „Jedině že první pokus jste provedla na samotných pracovnících pekárny. Tady je vaše hlášení, poznáváte ho? A po tom už by cukr krást nemohli. Takže zbývá jediná hypotéza totiž že jste celou operaci zhatila záměrně!“
„A nemáte prozkoumat eště nějaký další verze?“ za kničela žalostně Arina. „Například…“
„Jasně – například udání vaší přítelkyně Luisy,“ navrhl Edgar. „Ta hlásila, jak jste se na tribuně závodiště sešla s nějakým bílým mágem, jehož totožnost se nepodařilo zjistit. O tom, že jste se dlouho dohadovali, načež vám ten Světlý předal nějakou obálku, vy jste kývla a nato jste si plácli. Luisa dokonce zaslechla větu ‚Jasně, do roka to bude všechno vyřízený…‘ Rád bych v této souvislosti připomněl, že po dobu experimentu jste měla přísně zakázán jakýkoli styk s jakýmkoli Jiným. Bylo to tak?“
„Ano,“ kývla Arina a sklopila hlavu. „A co Luiza – je naživu?“
„Bohužel ne,“ řekl Edgar. „Její výpovědi ale máme zaprotokolované…“
„Škoda…,“ zamumlala Arina. Nebylo však jasné, čeho v tu chvíli lituje. Ostatně – uhodnout, že Luisa vlastně měla štěstí, nebylo tak nesnadné.
„Můžete mi přiblížit, s jakým Světlým jste se to sešla, co jste mu slíbila a co jste od něj dostala?“
Arina hlavu zase zvedla, trpce se na mě usmála a řekla:
„To je ale pech… A takovejhle drobnej pech mám vždycky… Na pitomostech. Třeba jako s tou rychlovarnou konvicí…“
„Jsem nucen vás zadržet a předat k dalšímu vyšetřování, Arino,“ řekl Edgar. „Jménem Inkvizice…“
„Tak to zkus, ty druhej stupni,“ vybídla ho posměšně.
A zmizela.
„Vlítla do šera!“ vykřikl jsem, odlepil se od zdi a horečně pátral po svém stínu. Edgar si ale nejdřív prověřil, jestli nás nešálí a prostě nám nezmátla zrak.
V první hladině jsme se ocitli prakticky zároveň. Pohlédl jsem na Edgara s obavou – jak ho asi šero změní?

Ale ne, nic zvláštního se nestalo. Zůstal téměř beze změny, jen vlasy mu mírně zřídly.
„Musíme dál!“ mávl jsem energicky rukou. Edgar jen lehce pohnul hlavou, dotkl se dlaní obličeje – a ta dlaň jako by ho celého naráz vsála.
Vskutku efektní. To jsou ty inkvizitorské kousky.
V druhé hladině, kde se domek proměnil v hrubě roubenou chatrč, jsme se zastavili a jeden na druhého pohlédli. Arina tu samozřejmě taky nebyla.
„Zmizela do třetí hladiny…,“ zašeptal Inkvizitor. Vlasy už mu vymizely úplně a lebka se vejčitě protáhla. Jinak to ale ještě pořád šlo, tvář měl skoro lidskou.
„A dokážeš to?“ zeptal jsem se.
„Zatím jsem to dokázal jen jednou,“ přiznal se poctivě. Z našeho dechu stoupala pára. Vlastně tu nebylo nijak zvlášť chladno, spíš vadila ta vlezlá siroba…
„Já to zatím taky zkusil jen jednou,“ připustil jsem.
Přešlapovali jsme tu jako dva sebevědomí plavci, kteří si najednou uvědomili, že tahle řeka je až příliš studená a příliš rozbouřená. A nikdo se nemohl odhodlat k prvnímu kroku.
„Pomůžeš mi. Antone?“ zeptal se Inkvizitor nakonec.
Přikývl jsem. Proč bych se taky jinak vrhal do šera?
„Tak jdem,“ pohlédl si Edgar soustředěně pod nohy.
Během okamžiku jsme se ocitli ve třetí hladině, tedy v místech, kam by za normálních okolností měli vstupovat jen mágové první kategorie.
Vědma tu nebyla.
„To je ale… potvora,“ zašeptal Edgar a rozhlédl se kolem. Ocitli jsme se v salaši, která dělala dojem vskutku působivý.
„Antone… Tohle všechno si stavěla sama…, proto se taky snaží být tu co nejvíc.“
Pomalu (protože prostor kolem mě kladl prudším pohybům značný odpor) jsem se přiblížil ke „stěně“. Rozhrnul jsem větve a vyhlédl ven.
Tohle se lidskému světu už vůbec nepodobalo.
Po nebi pluly zářící mráčky – asi jako by se ocelové piliny vznášely v glycerinu. Místo slunce se kdesi vysoko nad našimi hlavami rozpilo nachově ohnivé mračno, jinak jediná barevná skvrna v souvislém šedavém závoji. A všude kolem, až k samému obzoru, se táhly nízké křivolaké stromky, z nichž si vědma zřejmě postavila své obydlí. Ostatně – byly to vůbec stromy? Nikde ani lísteček, jen změť přízračně propletených větví…
„Ona se dostala ještě hlouběji, Antone. Protože je mimo kategorie,“ řekl za mými zády Edgar. Otočil jsem se a pozorně si mága prohlédl. Kůži měl teď temně šedou, hlava byla úplně lysá a ještě protáhlejší, oči zapadlé… Jinak ale pořád lidské.
„Jak vypadám?“ vycenil kuželovité, žraloci zuby v děsivém úsměvu.
„Za moc to nestojí,“ prozradil jsem mu. „Ale já na tom asi nebudu o moc líp, co?“
„To je jen zdání,“ prohodil nedbale. „Tak co, držíš se zatím?“
Zatím jsem se držel. Druhý ponor do skutečných hlubin šera byl zřetelně snazší.
„Musíme postoupit až do čtvrté hladiny!“ řekl Edgar. Oči měl sice lidské, ale teď mu v nich planul fanatický žár.
„Copak ty jsi mimo kategorie?“ zeptal jsem se pochybovačně. „Pro mě osobně už teď nebude nijak snadné prostě se vrátit!“
„Můžeme přece spojit síly, hlídkaři!“
„Ale jak?“ ztratil jsem v tu chvíli kuráž. Jak Světlí, tak Temní znají princip „kruhu síly“. Je to ale věc dosti nebezpečná, vyžadující nejméně tři až čtyři Jiné… A v tomto případě vznikal navíc problém, jak dát dohromady temnou a světlou sílu.
„To je moje starost!“ pohodil Edgar energicky hlavou. „Jinak nám uteče, Antone! Uteče nám tou čtvrtou hladinou! Musíš mi důvěřovat!“
„Tobě? Temnému?“
„Důvěřuj mi jako Inkvizitorovi!“ vyštěkl na mě. „Jsem Inkvizitor, uvědomuješ si to? Svěř se do mé moci, Antone, nařizu…“ Najednou se zarazil a docela jiným tónem se opravil: „Já tě prosím!“
Ani nevím, co na mě zaúčinkovalo víc. Že by lovecká vášeň? Nebo přání dostat vědmu, která zmařila tisíce lidských životů? Anebo prosba Inkvizitorova?
Taky v tom ale mohlo být přání konečně uvidět čtvrtou hladinu. Ty nejtajnější hlubiny šera, kam se i Geser dostane jen občas a kde kupříkladu Světlana nikdy v životě nebyla…
„Co mám udělat?“ zeptal jsem se prostě.
V Edgarově tváři se rozzářil úsměv. Podal mi ruku, jejíž prsty končily tupými háčkovitými drápy, a řekl:
„Ve jménu Dohody, ve jménu rovnováhy, nad níž bdím…, vzývám Světlo i Tmu… Žádám o sílu… jménem Tmy žádám o sílu!“
Pod jeho naléhavým pohledem jsem taky natáhl ruku před sebe a zvolal:
„Jménem Světla…“
Vypadalo to trochu jako spřeženecká domluva mezi Světlem a Tmou. Ale jen trochu. V mé dlani nevzplanul kvítek bílého ohně a v Edgarově ruce se zase neobjevil obláček tmy. Vše jako by přišlo zvenčí – šedý a rozplizlý svět kolem nás najednou získal jasné a konkrétní obrysy. Ne, barvy se neobjevily a my dál zůstávali v šeru. Neznámo odkud se ale vynořily stíny. Asi jako když na barevné televizní obrazovce potlačíte barvu a naopak přidáte jasu a kontrastu.
„Naše právo bylo uznáno…,“ zašeptal Edgar a rozhlédl se. Jeho tvář byla nefalšovaně šťastná. „Naše právo bylo uznáno, Antone!“
„A co kdyby nebylo?“ zneklidněl jsem na okamžik.

Edgar se zasmušil a pak prohodil:
„Stát se může ledacos. Ale nám bylo vyhověno. Tak jdem!“
V tomto novém, „kontrastním“ šeru byl pohyb docela snadný. Svůj stín jsem také zvědl docela lehce, úplně jako v normálním světě.
A ocitl jsem se tam, kam mají za normálních okolností přístup povolen jen mágové mimo kategorie.

Stromy – pokud to samozřejmě opravdu byly stromy – úplně zmizely. Svět kolem nás byl najednou úplně rovný a plochý, asi jako středověká placka Země, spočívající na hřbetech tří velryb. Téhle krajině chyběl jakýkoli reliéf – všude kolem jen úplně rovná a nekonečná písečná pláň… Sehnul jsem se, nabral hrst písku a nechal si ho protékat mezi prsty. Byl šedý, jako má být v šeru šedé všechno. Jenže v té šedivosti jako už by se daly tušit zárodky barev – dýmnatá perleť, ohnivé jiskřičky i zlatavé krupky…
„Zase utekla…,“ ozval se Edgarův hlas hned vedle mého ucha. Inkvizitor před sebe natáhl ruku, která byla nečekaně dlouhá a tenká.
Pohlédl jsem tím směrem. A v dáli, do jaké se dá dohlédnout právě jen na rovině, jsem spatřil bleskurychle se pohybující šedý stín. Vědma se řítila pryč obrovitými skoky, vzlétala vysoko do vzduchu a po dalších deseti metrech se odrážela k dalšímu skoku, rozhazujíc rukama a komicky komíhajíc nohama, docela jako šťastné dítě, skotačící po jarní louce…
„Že by vypila ten svůj odvar?“ napadlo mě. Jiný důvod k těm veleskokům jsem jaksi neviděl.
„Ano. Proto si ho taky připravila,“ řekl Edgar, rozpřáhl se a čímsi za Arinou mrštil.
Z jeho ruky odlétl řetízek malých ohnivých kuliček. Byla to celá dávka – běžné hlídkařské zaklínadlo v jakési adaptované inkvizitorské podobě.
Několik bublin plamene prasklo, ještě než vědmu dostihly. Jedna z nich ale prudce zrychlila, dohnala ji, klovla ji do zad, pukla a zahalila Arinu do plamene. Ten však rychle opadl a vědma bez ohlížení cosi hodila za sebe, takže za ni vznikla obrovitá louže rtuťovitě třpytné kapaliny. Zbylé ohnivé koule nad louží prudce ztrácely rychlost i výšku a nakonec v ní beznadějně mizely.
„To jsou mi ale čarodějnický kousky…,“ poznamenal zhnuseně Edgar. „Antone!“
„Copak?“ zeptal jsem se s pohledem dál utkvělé zabořeným do zad mizející vědmy.
„Musíme pryč. Sílu jsme dostali jen na polapení vědmy, a lov je u konce. Teď už ji nedostenem.“
Podíval jsem se nad sebe. Nachový mrak, který zářil v předchozí hladině šera, byl pryč. Celá obloha teď zářila narůžovělé bílým světlem.
To je zvláštní – tady se začínají objevovat barvy…
„A jsou ještě nějaký další hladiny, Edgare?“ zeptal jsem se.
„S dalšími hladinami musíš počítat vždycky.“ Edgar si viditelně začínal dělat starosti. „Musíme pryč, Antone! Nebo tu uvíznem!“
Svět kolem nás mezitím skutečně znovu začal ztrácet ostré kontury a potahoval se šedavým mlžným závojem. Barvy však zůstávaly stále stejné – perleťový písek a narůžovělé nebe…
Rychle jsem se za Edgarem vrátil do třetí hladiny a na kůži pocítil studené poštipování šera. Přesně v tomto okamžiku svět definitivně vybledl, celý zešedivěl a naplnil se ledovým řvoucím vichrem. Vzali jsme se za ruce – tentokrát ne proto, abychom dali dohromady větší sílu, ale jen a jen proto, abychom se vůbec udrželi na nohou – a několikrát jsme se pokusili o návrat do druhé hladiny. Kolem nás sotva slyšitelně praštěly lámající se „stromy“, čarodějčina salaš se kácela ke straně a my horečně hledali své stíny. Ani si nedokážu vybavit okamžik, kdy se šero přede mnou rozevřelo a vpustilo mě do druhé hladiny – v tuhle chvíli skoro domácké a ničím neděsící…
…Seděli jsme na čistě vydrbané prkenné podlaze a těžce oddechovali. Bylo nám oběma stejně zle – jak černému mágovi a Inkvizitorovi, tak hlídkaři ze řad Světlých.
„Na,“ Edgar nemotorně zalovil v kapse saka a vytáhl odtud tabulku čokolády Garda. „Sněz si to…“
„A co ty?“ zeptal jsem se, jak jsem tak strhával z pochoutky staniol.
„Já ještě mám.“ Edgar si dlouho prohledával všechny kapsy a nakonec další čokoládu skutečně našel. Tentokrát Inspiraci. Pak už si začal rozbalovat jednu tyčinku za druhou.
Chvíli jsme jen lačně žvýkali. Šero dokáže připravit opravdu o všechny síly – a věřte mi, že nejde jen o ty magické, ale i docela banální hladinu glukózy v krvi. Což je ovšem ono málo, které se o šeru podařilo zjistit metodami moderní vědy. Vše ostatní zůstává stejně jako dřív záhadou.
„Kolik vrstev tedy vlastně má šero, Edgare?“ zeptal jsem se.
Edgar polkl další sousto čokolády a odpověděl:
„Já osobně vím o pěti. Ve čtvrté hladině jsem dnes byl poprvé.“
„A co je v tý pátý hladině?“
„Já vím jen tolik, že existuje, hlídkaři. Nic víc. Do dneška jsem nic nevěděl ani o té čtvrté.“
„Objevily se tam barvy,“ připomněl jsem. „Ale… jsou docela jiný. Vid?“
„Nojo,“ zamumlal Edgar. „Jiné jsou. Ale to není naše starost, Antone. Protože na tohle už nestačíme. A buď rád, že jsme se tam dostali, protože tam se nepodívali ani všichni mágové první kategorie.“
„No dobře, ale vy tam tedy můžete?“
„Jedině služebně,“ vysvětlil Edgar. „Inkvizice nemá k dispozici jen mágy nejvyšších kategorií, ale na druhé straně musí mít šanci zasáhnout i proti jedincům mimo kategorie, když třeba zešílí, to jistě chápeš.“
„No dobře, ale co když zešílí Geser nebo Zavulon – proti těm asi zasáhnout stejně nedokážete, ne? Když se nám to nepodařilo ani s tou vědmou…“

Edgar se zamyslel a pak souhlasil, že na Gesera i na Zavulona je moskevské byro Inkvizice opravdu krátké. Jenže taková situace by nastala jedině v případě, že by Dohodu porušili oba naráz. Jinak… jinak Geser jistě rád pomůže s neutralizací Zavulona a Zavulon naopak s neutralizací Gesera. Na tom je vlastně princip Inkvizice založen.
„Ale co budeme dělat s tou vědmou?“ zeptal jsem se.
„Budeme po ní pátrat,“ konstatoval věcně Edgar. „Už jsem se spojil s našimi, celá oblast bude obklíčena. Můžu s tebou počítat i nadále?“
Zamyslel jsem se.
„Radši ne, Edgare. Arina je přece jen Temná. A jak se zdá, opravdu něco provedla…, myslím před těma sedmdesáti lety. Ale pokud ji využili Světlí…“
„Jasně – tak hodláš stát na vaší straně,“ doplnil mě Edgar téměř s odporem. „Copak ty opravdu ničemu nerozumíš, Antone? Copak ti nedochází, že ani Světlo, ani Tma v čisté podobě prostě neexistují? Obě ty vaše hlídky jsou něco asi jako demokrati a republikáni ve Spojených státech. Přes den se kočkujou a dohadujou, a po večerech pořádají společné párty.“
„Jenže teď ještě není večer.“
„Večer je pořád,“ prohlásil Edgar chmurně. „Tomu klidně věř, já přece byl loajální Temný. Dokud mě to neskříplo a dokud jsem neodešel k Inkvizici. A víš, co si myslím teď?“
„Nevím.“
„Že síla noci a síla dne jsou obojí stejný nesmysl. Dnes už mezi Zavulonem a Geserem nevidím žádný rozdíl. Zato ty jsi mi sympatický – myslím čistě lidsky. Kdybys jednou přišel do Inkvizice, budu s tebou rád spolupracovat.“
Ušklíbl jsem se:
„To mě verbuješ, nebo co?“
„Ano. Každý hlídkař má kdykoli právo odejít k Inkvizici. A nikdo tě nesmí držet. Dokonce ani rozmlouvat ti to nesmí!“
Edgar se s hekáním zvedl ze země. Otřepal si oblek, na němž ovšem nebylo ani smítko.
„Nemáš ten oblek taky očarovaný?“ zeptal jsem se.
„Ne. Já ho prostě umím nosit. A taky je to kvalitní látka.“ Edgar přistoupil k prosklené skříni, vyjmul odtud nějakou knihu a zalistoval v ní. A pak ve druhé a ve třetí… A závistivě poznamenal: „To je teda knihovna! Sice úzce specializovaná, ale jinak…“
„Já si myslel, že tu bude mít i Fuaran,“ přiznal jsem.
Jen se zasmál.
„Co uděláme s touhle chaloupkou?“ otázal jsem se.
„No vidíš – říkej si, co chceš, ale dál uvažuješ jako můj spojenec!“ upozornil mě okamžitě. „Rozvěsím tu strážní a ochranná zaklínadla, a víc asi nic… Tak za dvě hodinky sem přijedou experti. Ti pak všechno dokonale prohlédnou a proklepnou. Jdeme?“
„A nechceš se tu porozhlídnout sám?“
Edgar se pozorně podíval kolem a řekl, že nechce. Že v domku by mohlo být plno nepříjemných překvapení, která tu na nás ta práskaná vědma narafičila. A že hrabat se v inventáři vědmy mimo kategorie je záležitost zdraví škodlivá… Tak ať se tím laskavě zabývají ti, komu to profesionálně přísluší.
Počkal jsem, až Inkvizitor kolem chaloupky rozmístí několik strážních zaklínadel – jak se zdálo, v tomhle mou pomoc nepotřeboval. Pak jsme se vydali zpátky do vesnice.
Ta zpáteční cesta nakonec byla mnohem delší. Jako by zmizelo jakési kouzlo, které nám cestu tam výrazně zjednodušilo. Zato Edgar byl najednou daleko sdílnější – možná proto, že jsem mu přece jen dost pomohl.
Vykládal mi o tom, jak se po příchodu do Inkvizice školil a jak ho učili využívat nejen temnou, ale i světlou sílu. A taky o dalších nových adeptech Inkvizice, mezi nimiž byl například maďarský vlkodlak, dvě bílé ukrajinské kouzelnice, holandský mág a plno dalších různých Jiných. A také o tom, že zvěsti o zvláštních skladištích a arsenálech Inkvizice, údajně přecpaných mimořádně silnými magickými artefakty, dost přehánějí. Těch artefaktů je tam prý opravdu hodně, ale většina z nich svou magickou sílu dávno ztratila, a tak jsou dneska víceméně k ničemu. A také o jakýchsi večírcích a párty, které adepti pořádají ve volném čase…
Bylo to všechno velice zajímavé, ale já přesně chápal, kam tím Edgar míří. Proto jsem s přehnaným nadšením líčil svá učednická léta u hlídky, vykládal mu všelijaké veselé historky z naší služby a také proslulé legendy Semjonovy…
Edgar si povzdechl a téma opustil. Mezitím jsme přece jen dospěli na kraj lesa, odkud už byla naše ves na dohled.
Edgar zůstal stát.
„Počkám tady na naše,“ řekl jen. „Musí tu být každou chvilku. Dokonce i Vítězslav odložil odjezd a slíbil, že se tu zastaví.“
Zvát Inkvizitora k nám domů se mi věru nechtělo – obzvlášť ve společnosti nejvyššího upíra. Tak jsem jen přikývl, ale pak jsem se ještě zvědavě zeptal:
„Jak to podle tvého názoru bude dál?“
„Poplach jsem vyhlásil včas – z téhle oblasti už nám neunikne,“ poznamenal zdrženlivě Edgar. „Jakmile dorazí stopaři, všechno tu prošťáráme a Arinu zatknem. A pak ji budeme soudit. Když tě budeme potřebovat, předvoláme tě jako svědka.“
Já sám Edgarův optimismus sice nesdílel, ale přikývl jsem. On musí vědět líp, čeho všeho je Inkvizice schopna.
„A co ti vlkodlaci?“
„Já nevím, ale nejsou právě vlkodlaci záležitost Noční hlídky?“ odpověděl mi otázkou. „Když na ně narazíme, dáme vám vědět, ale honit po lesích je nebudem. A proč si myslíš, že tady ještě jsou? Já bych řekl, že jsou to výletníci z města, co si sem prostě vyrazili na lov. Musíte ty svoje svěřence líp kontrolovat, Antone.“

„Nevím proč, ale řek bych, že tu ještě někde budou," zamumlal jsem. Opravdu jsem si to myslel, i když jsem pro svou domněnku neměl žádné racionální zdůvodnění. Ve vesnici máme naprosto čisto – a vlkodlaci jen málokdy tráví ve vlčí podobě víc než den a noc.
„Projdi si taky sousední obce," poradil mi Inkvizitor. „Třeba aspoň tu, co tam vědma chodila nakupovat. Ačkoli – to by asi bylo zbytečné. Já je znám: po neúspěšném lovu vždycky stáhnou ocas mezi nohy a zmizí…."
Přikývl jsem; ta jeho rada byla sice triviální, ale dobrá. To jsem měl udělat hned, a ne se vydat na lov té vědmy. Měl jsem se chovat jako běžný detektiv, jehož zaujala kniha Fuaran… Měl jsem víc času věnovat každodenní nudné práci. A prevenci zločinnosti, jak se naprosto správně požadovalo v sovětských dobách.
„Zlom vaz, Edgare," řekl jsem jen.
„Ty taky, Antone." Edgar se na okamžik zamyslel a pak dodal. „Ach ano, ještě něco. Celá ta situace je hodně zajímavá, už proto, že v případu té vědmy jsou zapleteny obě hlídky. Dejme tomu, že ty tu zastupuješ zájmy té Noční. Já bych ale řekl, že Zavulon sem taky někoho pošle, přinejmenším na dobu, než se to celé vyřeší."
Povzdechl jsem si. Jak se zdá, je to čím dál tím těžší.
„Já už asi dokonce tuším, kdo to bude," řekl jsem. „Zavulonovi činí vyložený potěšení, když mi může dělat drobný ničemnosti."
„Tak buď rád, že se to zatím obešlo bez velkých ničemností," řekl chmurně Edgar. „Ty drobné se dají vydržet. Změnit podstatu člověka není možné – pokud byl tvůj přítel Temný, tak jako Temný nakonec taky umře."
„Kosťa už umřel. A nebyl člověk, ale upír. Byl Jiný."
„No a jaký je v tom rozdíl?" Vrazil si ruce do kapes drahých kalhot, které uměl tak samozřejmě nosit, celý se nahrbil a zadíval se na rudé slunce, které právě klesalo za obzor. „V tomhle světě je všechno na jedno brdo, hlídkaři…"
Je to zvláštní, ale služba u Inkvizice má na Jiné pozitivní vliv! Přinejmenším jim propůjčuje takový odevzdaně nihilistický pohled na svět…
„Zlom vaz," opakoval jsem ještě jednou. Edgar se bez ohledu na nebezpečí, že si svůj dokonalý oblek přece jen pomačká, svalil do trávy a nehybný pohled upřel k obloze.

Kapitola šestá
Cestou k domovu jsem potkal Ksjušu s Romkou – děti se držely za ruce a věcně si vykračovaly prostředkem prašné ulice. Zamával jsem na ně a Ksjuša okamžitě reagovala:
„Vaše Naďuška s babičkou šly k řece!"
Ušklíbl jsem se. Ljudmila Ivanovna oslovení „babička" na svou adresu neslýchá právě často, tím spíš, že jako každá padesátiletá Moskvanka podobné oslovení přímo nenávidí.
„To je dobře," odpověděl jsem.
„A už jste našel vlky?" křikl na mě Romka.
„To ne, asi utekli, ti tvoji vlci."
Pak mě ale napadlo, jestli jsem z psychoterapeutických důvodů neměl spíš říct, že jsme je chytili a poslali do zoologické zahrady… Ačkoli, ten kluk nebudí dojem, že by se v něm po setkání s vlkodlaky usadil nějaký strach. Arina si zkrátka dala záležet.
Pozdravil jsem ještě pár kolemjdoucích a v klidu došel až domů. Světlana okupovala mou houpací sít – s lahví piva v jedné ruce a knihou Fuaran – smyšlenka nebo pravda?, otevřenou už někde na posledních stránkách, ve druhé.
„Je to zajímavý?" zeptal jsem se.
„Nojo," přikývla. Pivo pila jako ten poslední zedník – přímo z flašky. „Určitě je to veselejší než Tatínek a moře od Tove Janssonové. Teprve teď jsem pochopila, proč se dřív netiskly všechny pohádky o Muminech. Ty poslední totiž rozhodně nejsou pro děti. A Tove Janssonovou musela mlátit děsná chandra, když je psala."
„Spisovatel má na chandru právo," usoudil jsem.
„Pokud píše knížky pro děti, tak ne!" odsekla mi dosti drsně. „Dětský knížky mají být vlídný. Jinak by jejich autoři připomínali traktoristu, kterej zorá pole nakřivo a pak řekne: Já měl totiž chandru, a tak mi připadalo zajímavější jezdit dokolečka. Nebo doktora, kterej pacientovi předepíše něco pro uklidnění a k tomu ještě prášky pro spaní a pak řekne: Mám hnusnou náladu, tak jsem s tím potřeboval něco udělat."
Natáhla ruku ke stolu a falešný Fuaran odložila.
„My jsme dneska nějaký přísný, maminko," zakroutil jsem překvapené hlavou.
„Proto jsem taky přísná, že jsem maminka," odpověděla ve stejném duchu a zasmála se: „Dělám si legraci. Stejně to jsou kouzelný knížky. I když dost smutný."
„Naďuška s maminkou šly k řece," řekl jsem.
„Tys je potkal?"
„Ne. Oksana mi to řekla. Prý vaše Naďuška s babičkou šly zrovna k řece…"
Světlana vyprskla a zatvářila se urputně:
„Hlavně před matkou neříkej to o tý babičce. To bys ji namích."
„Jsem snad sebevrah?"
„Radši mi vykládej, jak ta vaše výprava dopadla…"
„Utekla nám," sdělil jsem pro začátek to nejdůležitější. „Hnali jsme se za ní až do čtvrtý hladiny šera, ale stejně nám frnkla…"
„Do čtvrtý?" rozhořely se jí oči. „To myslíš vážně?"
Posadil jsem se vedle ní – síť se pohněvaně zhoupla a stromy zaskřípěly, ale nakonec vydržely. Pak už jsem jen stručně převyprávěl všechny naše zážitky.

„No vidíš, to já ve čtvrtý hladině nikdy nebyla…," pronesla zamyšleně Světlana. „To je úžasně zajímavý… Tak ony se tam znovu objeví barvy!"
„Já měl dokonce pocit, jako bych tam zaznamenal i nějaký vůně."
Jen roztržitě přikývla:
„Nojo, to už jsem slyšela i odjinud… Zajímavý to každopádně je."
Na několik minut jsem se odmlčel a pak jí řekl:
„Měla by ses vrátit zpátky ke hlídce, Světlano."
Proti svému zvyku tentokrát neřekla nic. To mě povzbudilo, a tak jsem pokračoval:
„Přece nebudeš žít na půl plynu. Dříve nebo později bys stejně…"
„Nemluvme o tom, Antone. Já se prostě nechci stát velkou kouzelnicí," ušklíbla se. „Mně stačí taková ta drobná domácí magie, nic víc nepotřebuju."
Mezitím klapla branka – domů se vrátila Ljudmila Ivanovna. Letmo jsem na ni pohlédl a užuž jsem se chtěl očima vrátit ke Světlaně, ale pak jsem se na ni zadíval znovu a ničemu jsem nerozuměl.
Má tchýně zářila. Až jsem měl najednou dojem, že snad musela velmi úspěšně vynadat nějaké nevychované prodavačce, najít na ulici storublovku nebo si zrovna potřást rukou se svým milovaným Jakubovičem.
Ona dokonce i kráčela jinak než obvykle – tak nějak lehce, s narovnanými rameny a hrdě vztyčenou hlavou. Usmívala se k tomu všemu přímo blaženě. A ještě ke všemu si prozpěvovala:
„My zrozeni jsme byli, abychom báj skutkem učinili…"
Až jsem si promnul oči. Tchýně se na nás mile usmívala, koketně nám zamávala, ale pak nás zcela bez zájmu minula a zamířila k domu.
„Mami!" zavolala na ni Světa a vyskočila ze sítě. „No tak mami!"
Tchýně se zastavila a pohlédla na ni… stále s týmž blaženým úsměvem ve tváři.
„Jsi v pořádku, mami?" zeptala se Světa.
„V naprostém," opáčila laskavě Ljudmila Ivanovna.
„A kde máš Naďušku?" zvýšila Světlana lehce hlas.
„Šla se projít s jednou mojí kamarádkou," prohlásila zcela samozřejmě tchýně.
Zachvěl jsem se. Světlana vykřikla:
„Šíliš, mami?! Vždyť už je večer… a děti mají být doma… S jakou kamarádkou?"
„No s mojí kamarádkou," usmívala se dál zcela bezstarostně tchýně. „A neboj se, copak jsem nějaká husa, abych dítě pustila s cizím člověkem?"
„Kdo je ta tvoje kamarádka?" zaječela Světlana. „Mami! Co je to s tebou? Komu jsi dala Naďu?"
Teprve teď začal tchyninu tvář úsměv opouštět a místo něj se do jejího výrazu pomalu vkradla nejistota.
„No přece… tý…," soustředila se tak, až svraštila čelo. „Arině. To je moje kamarádka…, Arina…, moje kamarádka…"
Ani jsem nestačil postřehnout, co přesně Světlana v tom okamžiku udělala – jen jsem pocítil, jak mi po tváři přeběhl chladný vánek, unikající z roztátého šera; Světlana se k matce lehce naklonila a ta jen s otevřenými ústy horečně lapala po dechu.
Číst myšlenky obyčejného člověka je dost obtížné, mnohem jednodušší je přimět ho k tomu, aby mluvil. Když ale na dlouhé řeči není čas, tak od blízkých příbuzných informace získáte stejně snadno jako od kteréhokoli Jiného.
Ostatně, já ani žádné informace nepotřeboval.
Všechno jsem ihned pochopil i tak.
A najednou jsem v sobě pocítil… ne, děs ne, spíš takové prázdno. Jako by celý svět kolem mě najednou zmrzl a znehybněl.
„Běž spát!" křikla Světa na matku. Ljudmila Ivanovna se otočila a krokem hodným zombieho zamířila k domu.
Světlana pohlédla na mě. Tvář měla naprosto klidnou a já si uvědomil, že právě tohle mi brání v soustředění. Muž se přece jen cítí mnohem jistější a silnější, když vidí, jak je žena vylekaná.
„Přišla k nim. Na matku lehce foukla. Vzala Naděnku za ruku a odešla s ní do lesa," vychrlila na mě. „A ta důra hloupá ještě hodinu chodila kolem vody!"
Teprve teď jsem pochopil, že Světlana je na pokraji hysterického záchvatu.
A dokázal jsem se dát dohromady.
„Co bys od ní chtěla, když proti sobě měla vědmu?!" Chytil jsem ženu za ramena a zatřásl jí. „Tvoje matka je normální člověk!"
V jejích očích se zaleskly slzy, ale vzápětí zase zmizely. Najednou mě měkce odstrčila a řekla mi:
„Radši si sedni, Antone, aby se ti něco nestalo… Vždyť sotva stojíš na nohou…"
Hádat jsem se nechtěl, a ani by to nemělo cenu. Po tom společném výletě s Edgarem bych jí opravdu byl k ničemu. Síla mi nezůstala skoro žádná, takže ani o tu jsem se se Světlanou podělit nemohl.
O pár kroků jsem poodešel a objal kmen seschlé jablůňky, která tu dožívala svá poslední léta. Zavřel jsem oči.
Svět se náhle otřásl.
A já pocítil, jak se pohnulo i šero.
Světlana nezačala shromažďovat sílu na úkor lidí kolem, jak bych to udělal já. Jí stačila ta její vlastní – úporně odmítaná, dlouho nevyužívaná, a proto dostatečné nahromaděná. Říká se, že po porodu každá Jiná zakouší neuvěřitelný příliv energie, ale na Světlaně jsem tenkrát žádné výraznější změny nepozoroval. Všechno jako by to někam mizelo, ukrývalo se a hromadilo…, jak se teď ukazuje, na ten nejhorší den.
Svět ztrácel barvy. Pochopil jsem, že se nořím do šera, do první hladiny; magické napětí bylo tak obrovské, že všechno, co mělo s magií cokoli společného, v běžné realitě prostě nevydrželo. Prkenným stolem se probořila a na zem těžce

dopadla i kniha Fuaran – smyšlenka nebo pravda? Někde o tři domy dál na střeše vzplanuly a okamžitě shořely mohutné chomáče modrého mechu.
Světlana se zahalila do bílé záře. Rychle pohybovala rukama, jako by v prstech tkala neviditelnou přízi. Za okamžik už ta „příze“ byla k vidění – od jejích rukou se oddělovaly pavučinovitě tenké nitky a rozlétaly se do stran, jako by je odvál neexistující vítr. Kolem Světlany zuřila vánice, která utichla až v okamžiku, kdy se tisíce zářících stran rozlétly málem do celého světa.
„Co je to?“ vykřikl jsem. „Světo!“
Kouzlo, které zrovna uplatnila, jsem dobře znal. Dokonce bych tuhle sněžnou pavučinu uměl upříst sám, i když by to zdaleka nevypadalo tak samozřejmě a efektně…
Světlana mi neodpovídala. Zvedla ruce k nebi, jako by se hodlala modlit. My ale nevěříme ani v božstva, ani v Boha. My jsme sami sobě jak bohy, tak démony.
Pak se od Světlaniných dlaní odlepila, či spíš od nich vznešeně vyplula duhová koule, taková přerostlá mýdlová bublina. Koule neustále rostla a pomalu se otáčela kolem své osy. Temně rudá skvrna na jejím povrchu mě přiměla vybavit si Jupiter. Když se pak při jedné otáčce rudá skvrna ocitla přímo proti mně, pocítil jsem palčivě ledový dotek, jako by na mě náhle zavanul severák.
Světlana vytvořila „mágovo oko“. No jistě, je to kouzelnice první kategorie…, ale dokázat něco takového hned po „sněžné pavučině“…
Třetí kouzlo vykonala tak rychle a nepostřehnutelně, že jsem rovnou pochopil, že ho měla připravené už dávno a dávno, právě pro takovéto případy – z dlaní vypustila hejno přízračných, matově bílých ptáků. Dalo by se o nich mluvit jako o holubech, nebýt jejich velkých, ostrých, vskutku dravcích zobanů.
O tomhle kouzlu jsem neměl nejmenší ponětí.
Pak Světlaniny ruce klesly a šero se upokojilo. Připlazilo se zpátky k nám a dotklo se kůže opatrným, ale prudkým zamrazením.
Vrátil jsem se do normálního světa.
Světlana vyšla hned po mně.
V běžné realitě se nezměnilo nic. Kniha, která propadla stolem dolů na zem, se ve větru ještě ani nestačila zavřít. Nápadné bylo jen to, jak divoce po celé vsi vyli, skučeli a štěkali psi.
„Co se děje, Světo?“ vrhl jsem se k ženě.
Otočila se ke mně a já viděl, že má oči celé zamlžené. Její neviditelní magičtí poslové ještě stále žili a dřív než se desítky, ba stovky kilometrů od nás zase odhmotní, posílali jí své poslední zprávy.
A já už věděl, jaké.
„Nikde nic…,“ zašeptala Světlana. „Všude pusto a prázdno. Nevidím ani Naďušku, ani vědmu…“
Do jejích očí se znovu vracel život. Což znamenalo, že magická pavučina se rozplynula, bílí ptáci popadali na zem a roztáli a duhová koule na nebi už taky pukla.
„Všude je prázdno,“ opakovala ještě jednou Světlana. „Musíme se uklidnit a soustředit, Antone.“
„Daleko utéct nemohla,“ snažil jsem se ji utěšit. „A věř mi, že Nadě určitě nic ošklivýho neudělala!“
„Já vím. Má ji jako rukojmí?“ zeptala se a já si v její tváři přečetl naději.
„Celou oblast obklíčila Inkvizice. A ta má svoje metody, na který je i Arina krátká.“
„Aha…,“ zašeptala Světlana, „to je jasný.“
„Aby unikla, musel by jí někdo pomoct,“ přesvědčoval jsem snad Světlanu, snad sám sebe. „Jenže takový pomoci se po dobrým nedočká. Proto se rozhodla, že nás bude vydírat.“
„Dokážeme její požadavky splnit?“ udeřila rovnou hřebík na hlavičku má žena. Jak se zdálo, vůbec se nezabývala tím, jestli budeme ochotni takové požadavky plnit nebo ne… A proč taky? Splníme cokoli, když to dokážem…
„Nejdřív si na ty požadavky budeme muset počkat.“
Přikývla.
„Jasně, ale na co budeme čekat? Na telefon?“
A vzápětí zvedla ruku a zadívala se na okno naší ložnice.
Za okamžik prorazil okenní sklo hřeben, který jsme dostali od Ariny, a přilétl až k nám. Světlana ho zvedla – štítivě, jako by to byl nějaký odporný hmyz. Několik vteřin se na něj dívala, pak svraštila čelo a pročísla si jím vlasy.
Ozvalo se tiché, dobromyslné pousmání. A kdesi přímo v hlavě se jí ozval Arinin hlas:
„Tak buď pěkně zdráva, má milá. Konečně jsme se seznámily. Vidíš, jak se nám ten můj dáreček nakonec hodil“
„Pamatuj si, ty stará zrůdo…,“ spustila Světlana, která hřeben držela v natažené ruce před sebou.
„Já vím, já vím, má milá. Všechno vím a všechno si pamatuju. Jestli Nadušce zkřivím na hlavě jedinej vlásek, tak si mě najdeš třeba na konci světa, vylovíš mě z pátý hladiny šera, všechny šlachy a žíly ze mě vytaháš, rozkrájíš je na kousky a hodíš k žrádlu prasatům. Však já dobře vím, co mi chceš říct. A věřím, že to taky uděláš.“
Arinin hlas byl vážný. Vůbec se nepitvořila, jen naprosto vážně vysvětlovala, jak je s ní třeba podle jejího vlastního názoru naložit. Světlana jen dál držela hřeben a mlčela. Teprve až když vědma umlkla, pronesla:
„Dobře, nebudeme zbytečně ztrácet čas. Chci mluvit s Naďuškou.“
„Naděnko, řekni mamince ahoj,“ oslovila naši dcerku Arina.
A my uslyšeli docela klidný, veselý a spokojený hlásek:
„Ahoj!“
„Jsi v pořádku, Naďuško?“ zeptala se opatrně Světlana.
„Jo, mami,“ řekla Naďa.
A vzápětí se znovu ozvala Arina:

„Poslouchej mě, kouzelnice! Tvý dcerce nic ošklivýho neudělám. Ale ty sama musíš být rozumná a nedělat hlouposti. Moc toho od vás nepotřebuju – dostaňte mě za ten inkviziční kordon a já vám holčičku vrátím.“
„Arino,“ vzal jsem Světlanu za ruku, „jenže ten kordon postavila Inkvizice. Chápeš to vůbec?“
„Jinak bych vám taky neříkala o pomoc,“ odpověděla suše vědma. „Tak dumej, čarodějníčku! V každý ohradě se přece najde volný prkno a v každý síti díra. Vyveď mě ven, a dostaneš zpátky dcerku.“
„A když to nedokážu?“
„Tak to mi bude všechno jedno,“ utrousila Arina. „To bych se musela probíjet silou. A vaši holčičku bych musela zabít, to se na mě nesmíte zlobit.“
„Ale proč?“ zeptal jsem se naprosto klidně. „Jakej bys z toho měla užitek?“
„Jak to myslíš – jakej?“ užasla Arina. „Když se z toho dostanu, tak příště bude každej vědět, že se mnou není žádná legrace. A ještě něco…, znám jednoho, co moc rád dělá špinavou práci cizíma rukama. Ten mi nakonec za smrt vaší holčičky dobře zaplatí.“
„Zkusíme to,“ řekla Světlana, která mi křečovitě tiskla ruku. „Slyšíš mě, vědmo? Nech to dítě na pokoji, a my tě zachráníme!“
„No výborně, domluveno,“ málem se zaradovala Arina. „Hlavně přemýšlejte, jak mě dostanete za ten kordon. Máte na to tři hodiny. Kdybys na to náhodou přišla dřív, kouzelnice, tak si zase vem hřeben a učeš se.“
„Ale Naděnky se ani nedotkneš!“ vykřikla Světlana roztřeseným hlasem.
A okamžitě udělala lehký pohyb levou rukou
Hřeben se potáhl ledovým škraloupem. Světlana ho odhodila na stůl a zamumlala:
„Ta stará špína… Antone!“
Na okamžik jsme se na sebe zadívali, jako bychom si mezi sebou přehazovali neviditelný míček iniciativy.
Jako první jsem promluvil já:
„Je to hrozný riziko, Světo. V otevřeným boji by proti nám nic nezmohla. A když nám vydá Naďu, tak ji máme na lopatě. Proto to neudělá.“
„Najdeme jí ten koridor…, aby mohla uniknout,“ zašeptala má žena. „Ať se dostane za kordon a nechá Naděnku na pokoji. Já ji pak najdu hned. Dohodnu se s ní, ať s Naďou odjede do jinýho města a tam ji někde nechá! Udělám pro ni průchod…, já vím, jak to udělat! Dokážu to. Během minuty jsem tam!“
„Správně,“ přikývl jsem. „Během minuty. Ale co dál? Vědma nám daleko neuteče. Takže až budeme mít Naděnku, tak ji určitě budeš chtít najít a odhmotnit.“
Světlana přikývla:
„Roztrhnout, a ne odhmotnit… Z hlediska takový vědmy je nejsprávnější naší pomoci využít, ale Naďu stejně zabít. Co máme dělat, Antone? Máme se ozvat Geserovi?“
„A co když to ucítí?“ odpověděl jsem otázkou.
„Tak mu normálně zavoláme,“ navrhla Světa.
Zamyslel jsem se a přikývl. Fakt je, že Arina je za moderním životem hodně pozadu. Že se s Geserem můžeme domluvit jinak než magickou cestou, tedy obyčejným mobilem, by ji napadnout nemuselo…
Světlanin telefon ležel někde v domě. Vytáhla si ho odtud stejně nedbalým gestem jako před chvílí hřeben, ještě jednou na mě pohlédla – a já přikývl.
Je čas prosit o pomoc. Žádat o pomoc. Naléhat na využití veškerých možností moskevské Noční hlídky. Koneckonců i proto, že Geser má s Naděnkou své dalekosáhlé záměry, o nichž my navíc nic nevíme…
„Počkejte!“ křikl najednou kdosi od branky.
Otočili jsme se a snad až příliš rychle zaujali základní bojovou pozici. Svět už pro nás nebyl obyčejným místem k žití. Teď jsme se pohybovali ve světě Jiných, v nebezpečném světě, kde o všem rozhoduje síla kouzel a zaklinadel a rychlost reakce.
Bojovat jsme ale nakonec nemuseli.
U branky stál jakýsi mladý muž a za ním tři děti – dva chlapci a děvče. Jak muž, tak trojice dětí byli oblečeni do jakýchsi šedozelených polo vojenských hadrů, připomínajících uniformy poražené armády. Muži mohlo být tak pětadvacet, dětem kolem deseti. Jejich otec tedy být nemohl, ale bratr taky ne – rysy jejich tváří byly až příliš různé.
Společné měli všichni jen jedno – temnou auru. Divokou, kosmatou, v dokonalém rozporu se sympatickými tvářemi a nakrátko a pečlivě ostříhanými hlavami.
„No vida, konečně tu máme ty naše vlkodlaky,“ broukl jsem.
Muž jen sklonil hlavu, čímž mou nahlas vyslovenou domněnku potvrdil.
Jsem já to ale mrťafa!
Jako blázen jsem hledal dospělého se třemi dětmi, a pionýrský tábor jsem vynechal!
„Přišli jste se vzdát?“ zeptala se chladně Světlana. „Na to teď není ta pravá chvíle!“
Byli to sice hodně slabí Jiní, ale ten nedávný uragán síly rozhodně zaznamenat museli. A stejně tak museli cítit moc, vanoucí ze Světlany, která vlkodlakům, upírům a další podobné magické drobotině nedávala prakticky žádnou šanci. Světa je teď mohla jediným máchnutím ruky zarazit po krk do země.
„Počkejte!“ řekl ještě jednou rychle ten muž. „Vyslechněte nás! Jmenuji se Igor. Jsem… jsem registrovaný Temný Jiný šesté kategorie.“
„Z jakého města?“ zeptala se úsečně Světlana.
„Ze Sergijeva Posadu.“
„A děti?“ pokračovala ve výslechu.
„Péťa je ze Zvenigorodu, Anton z Moskvy a Galja z Kolomny.“

„Jste všichni registrovaní?“ Na Světlaně bylo vidět, že by nejraději uslyšela odpověď „ne“, protože pak by o osudu tohoto Temného bylo rozhodnuto.
Kluci mlčky vytáhli košile. Holčička se na okamžik zarazila, ale pak si taky rozepnula horní knoflík.
Všichni měli cejchy.
„Tohle ti moc nepomůže,“ zabručela Světlana. „Běžte do stodoly a tam čekejte na operativní skupinu. A ty budeš muset tribunálu vysvětlit, proč jsi vedl štěňata proti lidem.“
Igor ale opět zamítavě pohodil hlavou. V jeho tváři se objevilo upřímné rozrušení, ale podivuhodné bylo, že mu tentokrát rozhodně nešlo o sebe!
„Počkejte chvilku! Moc vás prosím! Je to důležité! Máte přece dcerku, ne? Je to Světlá, Jiná a jsou jí tak dva tři roky…“
„My jsme viděli, kam ji odvedla,“ řekl úplně tiše můj malý jmenovec.
Vystoupil jsem před Světlanu a zeptal se:
„Co chcete?“
Moc dobře jsme chápali, co vlkodlaci chtějí. A oni zase dobře věděli, že všechno chápeme. A nejsmutnější na tom všem bylo, že stejně dobře věděli, že na jejich obchod přistoupíme.
Vždycky jsou tu však detaily, o nichž má smysl ztratit pár slov.
„Žádáme, abychom byli obviněni jen z drobné nedbalosti,“ řekl rychle Igor. „Během procházky jsme náhodou přišli dětem na oči a vylekali je.“
„Ty jsi byl na lovu, ty zvíře!“ nevydržela to Světlana. „Poštval jsi tu svou malou smečku a lovili jste lidské děti!“
„Ne!“ nesouhlasil Igor. „Moje mláďata se rozdováděla a chtěla si s lidskými dětmi pohrát. Tak jsem přiběhl a odehnal je. Je to moje vina, že jsem na ně nedával větší pozor.“
Spočítal si to všechno naprosto perfektně. Když už se něco takového přihodilo, nemohl bych nad tím prostě zavřít oči. Ta událost už se prostě stala. Jiná věc je, jak ji budeme klasifikovat. Pokus o vraždu by s největší pravděpodobností znamenal odhmotnění pro Igora a přísnou kontrolu pro všechna tři štěňata. Kdežto z drobné nedbalosti nakonec vždycky kouká jen protokol, pokuta a „mimořádné prověrky“ jeho dalšího chování.
„No dobře,“ přivolil jsem nerad. A hodně kvapně, aby Světlana nebyla rychlejší než já, jsem vyhrkl: „Když nám pomůžete, tak tu drobnou nedbalost máte mít.“
Chtěl jsem, aby tohle rozhodnutí bylo na mou odpovědnost.
Igor se upokojil. Zřejmě čekal, že handrkování bude delší.
„Tak vykládej, Galjo,“ vybídl holčičku a vysvětlil: „Ona to viděla… Galka je hrozná neposeda, věčně někde šmejdí…“
Světlana přistoupila k holčičce a já Igora gestem vybídl, aby šel někam stranou. Znovu se celý vnitřně napjal, ale nevzdoroval.
„Mám na tebe několik otázek,“ vysvětlil jsem mu. „A radil bych ti, abys odpovídal upřímně a podle pravdy.“
Přikývl.
„Jak jsi získal právo iniciovat tři cizí děti?“ zeptal jsem se a jen s námahou polkl dovětek, který se v tomhle případě rovnou nabízel: „Ty dobytku!“
„Byli to vlastně odsouzenci k smrti,“ odpověděl klidně Igor. „Studoval jsem na medicíně. A byl jsem na praxi na onkologii – všechny tři děti umíraly na leukémii. Byl tam ještě jeden Jiný. Světlý, ale hlavně lékař. A ten mi to taky navrhl…, ať ty tři kousnu a proměním je ve vlkodlaky, protože jedině tak se můžou uzdravit. A on za to získal právo vyléčit několik dalších dětí.“
Neřekl jsem nic. Hned jsem si na ten rok starý případ vzpomněl. Byl to případ opravdu příšerný a neslýchaný, protože tu došlo k bezprecedentní domluvě Světlého s Temným – a tak obě hlídky rozhodly, že nejlepší bude na celou věc v tichosti zapomenout. Světlý lékař zachránil asi dvacet dětí – div u toho sám duši nevypustil, ale využil mimořádně vzácné příležitosti pomoci na smrt nemocným dětem a zachránil je. Temní zase získali tři vlkodlaky. Prostě takový menší obchod. Všichni byli spokojení, ba šťastní, včetně dětí a jejich rodičů. Poté byly neprodleně vypracovány jakési dodatky k Dohodě, aby k podobným případům v budoucnu nemohlo docházet.
„Ty mě odsuzuješ?“ zeptal se tiše Igor.
„Já tě nemám co soudit,“ zašeptal jsem. „No dobře. Tvoje motivy mě nakonec nezajímají. Ale je tu další otázka – proč jsi ty děti vytáhl na lov? A teď nelži, teď laskavě nelži! Protože ty jsi byl na lovu! Ty ses chystal porušit Dohodu!“
„Prostě jsem se neudržel,“ odpověděl klidně Igor. „Co bych lhal… Vyvedl jsem děti na procházku a úmyslně jsem vybral hodně opuštěné místo. Jenže zrovna tam se najednou objevily ty děti… Živé. A jak nádherně voněly! To mě dostalo…, o štěňatech ani nemluvě, však taky letos ulovily svého prvního králíka a pochopily, co je to chuť čerstvé krve.“
Usmál se – provinile, rozpačitě a velice upřímně. A vysvětlil mi:
„Když se ocitneš ve zvířecím těle, hlava ti začne fungovat úplně jinak. Příště už budu opatrnější.“
„No dobře,“ hlesl jsem jen.
Co jsem taky mohl říct víc? Ve chvíli, kdy Naďuščin život visel na vlásku… Už se ho na nic vyptávat nebudu, dokonce i kdyby lhal.
„Antone!“ křikla na mě Světlana. „Soustřeď se!“
Pohlédl jsem na ni a hlavou mi jeden po druhém zavířily neznámé výjevy.
…Krásná žena v dlouhých babičkovských šatech a v květovaném šátku…
…Vedle ní cupitá malá holčička, pak zůstává pozadu a žena jí podává ruku…
…Jdou podél řeky…
…Tráva…, vysoká tráva… Ale proč je tak vysoká, vlastně až nad hlavu…?
…Přeskakuju přes potok, dopadám na všechny čtyři tlapy, rejdím čenichem po zemi a zachytávám stopu…

…Nedužívý lesík, přecházející v hrbolaté pole…, a pak jakési příkopy a strže…
…Pach…, z té země stoupá zvláštní pach…, který vzrušuje…, který nutí stáhnout ocas mezi nohy…
…Žena s holčičkou v náručí sestupuje do hlubokého zákopu…
…Zpátky…, zpátky…, to je ona, ta vědma, protože to, co cítím, je její pach…
„Co to má znamenat?“ zeptala se Světlana. „Proč jsem je ještě neobjevila, když jsou zřejmě tak blízko?“
„To je bojiště,“ zašeptal jsem, vytřásaje si z hlavy obrazy, které si zapamatovala vlkodlaci holčička. „Tudy přece procházela frontová linie, Světo. Hlína je tu všude prosáklá krví. Tam když chceš něco najít, tak musíš přesně vědět, kde hledat. To je asi jako když by sis chtěla magicky proskenovat Kreml.“
Přistoupil k nám Igor, zdvořile si odkašlal a zeptal se:
„Je to v pořádku? Poslyšte, nemohli bychom na ty vyšetřovatele počkat u nás v táboře? Anebo nebudeme přehánět a až mi za týden skončí turnus, tak přijdu k vám na Noční hlídku a podám vysvětlení tam?“
Přemýšlel jsem a pokoušel se porovnat to, co jsem právě v duchu viděl, s podrobnou mapou okolí. Bude to tak dvacet kilometrů… a ty vědma s Naďuškou určitě neurazila pěšky. Ta si cestu jistě dokázala zkrátit – to vědmy umějí. Autem ji nedostánem, já nemám džíp a tady ve vsi žádné terénní auto k maní není. Jedině snad traktor…
Ačkoli, můžu zkusit dostat se k ní šerem.
„Světo,“ oslovil jsem ženu. „Ty zůstaneš tady.“
„Cože?!“ nepochopila hned, jak to myslím.
„Ta vědma není žádná naivka. Tři hodiny na rozmyšlenou nám určitě nedá. Uvidíš, že se s tebou spojí mnohem dřív. Určitě s tebou, protože ode mě žádný velký hrdinství nečeká. Proto tady zůstaneš a až se ozve, promluvíš si s ní. Řekneš jí třeba, že jsem šel připravovat únikovej koridor…, prostě jí něco nalži. A já se ti pak ozvu a odlákám její pozornost.“
„S tím si neporadíš,“ řekla Světlana. „Nezlob se, ale na tu nestačíš, Antone! A já zase nevím, jak rychle se mi podaří otevřít portál. Vlastně si ani nejsem jistá, že se mi to vůbec podaří… Nikdy jsem to ještě nezkoušela, jen jsem o tom četla, Antone.“
„Nebudu na to sám,“ odpověděl jsem jí. „Viď, Igore!“
Zbledl a zoufale zavrtěl hlavou:
„Počkat, hlídkaři… Tohle jsme si nedomluvili!“
„My jsme se přece dohodli, že mi pomůžeš,“ připomněl jsem mu. „Jedině že jsme si neupřesnili, jak bude ta pomoc vypadat. Je to tak?“
Igor rychle pohlédl na své svěřence, zamračil se a vydechl:
„Jsi mizera, hlídkaři… Pro mě je jednodušší utkat se s mágem než s vědmou. Protože veškerá její magie pochází přímo ze země! Takže vždycky tne rovnou do živého…“
„Jen se neboj, budeme pořád spolu,“ řekl jsem. „Myslím všech pět.“
Štěňata – jinak než o štěňatech jsem o té trojici uvažovat nehodlal – si vyměnila překvapené pohledy. Galja šťouchla Péťu pěstičkou do boku a cosi mu pošeptala.
„A k čemu potřebuješ je?“ zvýšil okamžitě hlas Igor. „K čemu, hlídkaři! Jsou to přece děti!“
„Jsou to vlkodlačí mláďata,“ opravil jsem ho. „Mládata, co div nesežrala normální lidský děti. Chceš vykoupit svou vinu? Chceš se z toho vykroutit jen s důtkou? Tak laskavě zbytečně nemel!“
„My se nebojíme, strejdo Igore,“ řekl najednou chlapeček jménem Péťa.
„Jsme s tebou,“ dodal k tomu můj malý jmenovec.
Na mě se oba kluci dívali klidně a bez výčitek, zřejmě ode mě nic jiného nečekali.
„Ale oni ještě nic nedokážou, hlídkaři,“ nevzdával to ještě stále Igor.
„Nevadí, nám bude stačit, když upoutají vědminu pozornost. Proměňte se!“
Světlana se jen odvrátila. Neřekla nic.
Vlkodlaci se mlčky začali svlékat. Jedině holčička se stydlivě rozhlédla a pak se schovala za keř, kluci a Igor při svlékání nehnuli brvou.
Koutkem oka jsem zahlédl, že po cestě se k nám blíží jakási venkovanka s kbelíkem plným brambor. Asi si je nakradla na kolchozním poli. Když si povšimla, co se za naším plotem děje, zůstala zaraženě stát, ale mně to v tu chvíli bylo úplně jedno. Uvědomoval jsem si, že rozhodně nejsem v tak dobré formě, abych zbytečně plýtval silami na nějaké kolemjdoucí. Teď se hlavně musím naučit běhat, a to tak rychle, abych nezůstával pozadu za vlkodlaky.
„Ukaž, já ti pomůžu,“ ozvala se Světlana. Zvedla do vzduchu pravou dlaň – a já pocítil, jak mi celé tělo sladce zatrnulo a jak se do svalů nohou vlévá nová síla. Bylo mi najednou horko, jako bych vstoupil do přetopené sauny. „Chodoběh“ je kouzlo docela primitivní, ale zacházet je s ním třeba opatrně. Když jím náhodou kromě nohou zachytíte i myokard, máte o infarkt postaráno.
Vedle mě chraptivě zasténal Igor a prohnul se jako luk – rukama i nohama spočíval na zemi, kdežto jakoby přelomená záda tíhla k nebi. Proto asi ty pohádky, že vlkodlak musí při proměně přeskočit ztrouchnivělý pařez…. Jeho kůže ztmavla a pokryla se jasně červenými pupínky, z nichž začaly prudce vyrážet husté chomáče vlhké srsti.
„Rychlejc!“ vyhrkl jsem nedočkavě. Vzduch, který mi vycházel z úst, byl horký a vlhký a dokonce jsem měl pocit, že se můj dech mění v páru, jako bych se ocitl na mraze. Stát na místě bylo strašně těžké, tělo přímo lačnilo po pohybu. Utěšovalo mě jen jedno – vlkodlaci na tom byli úplně stejně.
Velký vlk vycenil tesáky. Jako poslední se jim neznámo proč mění zuby. Ve vlčí tlamě ty lidské vypadají komicky, ale zároveň příšerně. Najednou se mi hlavou mihla zvláštní myšlenka, že vlkodlaci jsou nuceni obejít se bez plomb a korunek.
Ostatně, jejich organismus je podstatně zdatnější než ten lidský. Vlkodlaci určitě nemívají paradentózu.

„Vyrrrazíme…," zaryčel velký vlk. „Je mi vedrrrro!"
Přiskočila k němu všechna tri vlčata, která jemně skučela a taky byla celá mokrá, jako by se potila. Jednomu z nich zůstaly lidské oči, ale nebyl jsem s to určit, zda je to jeden z chlapců nebo ta holčička.
„Jasně," přikývl jsem.
A vyrazil jsem kupředu, aniž bych se ohlédl po Světlaně a aniž bych uvažoval o tom, co se stane, když nás někdo ze vsi uvidí. Tím se budeme zabývat pak. A i kdyby – Světlana všechny naše stopy zamete.
Ulice ale byla prázdná, zmizela dokonce i ta tetka s kýblem brambor. Že by Světlana preventivně zahnala lidi do domů? To by bylo dobře. Je to přece jen zvláštní podívaná – vidět člověka, který se žene daleko rychleji, než mu normálně umožňuje příroda a jehož následují čtyři vlci.
Nohy jako by mě kupředu unášely samy. Botky samochodky nebo rychlonohý přítel barona Prášila – zhruba takto se tato elementární magie projevuje v lidské mytologii. Jediné, co pohádky neříkají, je, jak bolestivě tluče asfalt skrz podrážky do chodidel…
Sotva za minutu jsme ale zabočili k řece a běh po měkké hlíně byl už mnohem pohodlnější. Držel jsem se stále vedle velkého vlka, skoro jako ohleduplný Ivan–carevič, který si nepřeje, aby se jeho šedý přítel zbytečně unavil. Štěňata zůstávala pozadu, tempo pro ně zřejmě bylo příliš rychlé. Vlkodlaci jsou fyzicky velmi zdatní, ale jejich rychlost není dána magií.
„Co… sis… to … vzal… do hlavy?" zaštěkal na mě vlk. „Co… budeš… dělat?"
Na tuhle otázku kdybych tak znal odpověď!
Boj mezi Jinými se vždy skládá z manipulací silou, rozptýlenou v šeru. Jsem mág druhé kategorie, což rozhodně není špatné. Arina je ovšem mimo kategorie. Jenže je zároveň vědma, což mluví jak pro ni, tak na druhé straně proti ní. Určitě si s sebou nestihla vzít ani své talismany a amulety, ani své lektvary, a když, tak opravdu jen pramaličko. Zato dokáže čerpat sílu přímo z přírody. Ve městě to její schopnosti oslabuje, tady v lese a v otevřené krajině naopak posiluje. Na opravdu pořádnou magii bude potřebovat nějaký amulet, což je pro ni ztráta času…, ale když se k němu dostane, může být náboj nahromaděný v takovém artefaktu obludně silný.
Hodnotí se to těžko. Je tu příliš mnoho proměnných. Upřímně řečeno bych si netroufl ani předpovědět, jak by mohl dopadnout například souboj Ariny s Geserem. Velký mág by nejspíš zvítězil, ale rozhodně by to pro něj nebylo snadné.
A jaké trumfy mám proti vědmě já?
Rychlost?
Před tou mi zmizí do šera, v němž se pohybuje daleko jistěji než já. A v každé další vrstvě šera budu ve srovnání s ní stále pomalejší.
Tak moment překvapení?
Snad. Přece jen doufám, že s mým přímým zásahem Arina nepočítá.
Nebo hrubá fyzická síla? Že bych ji prostě bacil kamenem do hlavy…
Jenže to bych se k ní nejdřív musel dostat.
Jak jsem to tak probíral ze všech stran, postupně mi došlo, že se k ní opravdu budu muset dostat co nejblíž. A jakmile na okamžik ztratí koncentraci, musím ji napadnout. Hrubě a primitivně udeřit.
„Poslyš!" křikl jsem na vlka. „Až budeme na dohled, zmizím do šera. Předstihnu vás a přikradu se až k ní. Kdežto vy se k ní pohrnete docela otevřeně. Až se s vámi dá do řeči a soustředí se na vás, zaútočím. A pak mi musíte pomoct."
„Rrrozumím," zaryčel vlk, aniž by se snažil nějak můj plán hodnotit.

## Kapitola sedmá

Jestlipak je tohle místo vyznačeno na mapách druhé světové války?
Možná že je to historikům dobře známé a v knihách vyhlášené bojiště, na němž se kdysi v krvavé řeži utkaly dvě armády, zakously se jedna druhé do hrdla – a do té doby bezchybná mašinérie blitzkriegu se otřásla v základech a začala pomalu couvat…
Ale stejně dobře to může být jedna z bezejmenných plání naší národní hanby, kde elitní německé jednotky rozdrásaly a rozdupaly oddíly nevycvičené a špatně vyzbrojené domobrany, které jim naše velení jednoduše předhodilo. Takže dnes se o něm ví už jen v archivech ministerstva obrany…
Historii moc neznám, ale vsadil bych si spíš na druhou eventualitu. Je tu až příliš teskno, unylo a mrtvo. Jen opuštěná, zaneřáděná půda, o niž nejeví zájem ani skomírající kolchozy.
Na budování pomníků v místech neslavných porážek si naše země moc nepotrpí.
A není to proto, že ani ta vítězství nebývají příliš hladká?
Stál jsem na břehu malé říčky a díval se na mrtvé pole. Nebylo příliš velké – pruh země mezi lesem a říčkou asi tak kilometr široký a možná deset kilometrů dlouhý. A těch padlých tu nakonec asi taky nebylo moc. Spíš jen stovky než tisícovky.
Ostatně – kdo může říct, že stovky jsou málo?
To pole bylo naprosto prázdné. V běžné realitě jsem nezahlédl ani živáčka a pohled šerem byl tentokrát taky zbytečný.
Tak jsem zachytil svůj dlouhý stín, který jsem právě vrhal v zapadajícím slunci, a vstoupil jsem do šera.
V první hladině jsem narazil na modrý mech, ale moc ho tu vlastně nebylo. Běžné nepříliš bohaté chomáče, lačně číhající na ohlasy lidských emocí.
Přesto mě ale cosi nutilo být ve střehu. Mech totiž v soustředných kruzích obkličoval nějaký konkrétní bod. Věděl jsem, jak se mech umí ke své kořisti plížit – k potravě se vždy blíží pomalu, ale nezadržitelně.
Tady měl k vytváření soustředných kruhů jen jeden důvod.
Prošel jsem řídkým mlžným závojem. Lidský svět kolem se mi jevil jako rozmazaná, podexponovaná černobílá fotografie.

Bylo tu chladno a nevlídno – cítil jsem, jak s každou vteřinou přicházím o energii. Mělo to však i své plus. Dokonce ani Arina nevydrží trvale v šeru. Nutně se musí pohybovat mezi realitou a první hladinou, ale i to spotřebovává sílu.
A ona teď není v situaci, kdy by svými možnostmi mohla bezhlavě plýtvat.
V první hladině tvářnost okolního terénu téměř kopíruje normální lidský svět. Taky tady jsem měl pod nohama běžnou hlínu, drny a výmoly. Našlo se tu však i ledacos jiného. Viděl jsem, přesněji řečeno tušil staré zbraně, které zmizely pod zemí. Samozřejmě ne všechny, jen ty, které zabíjely. Zpola zrezlé hlavně automatů a také vojenské karabiny, které byly v o něco lepším stavu. Těch karabin bylo víc.
Asi sto metrů od Ariny jsem se přikrčil a dál postupoval v podřepu. Světlanino kouzlo stále ještě působilo, jinak bych se v tak nepohodlné pozici rychle vyčerpal. Když zbývalo asi padesát metrů, zalehl jsem a dál jsem se plazil. Hlína byla vlhká a já se hned strašlivě umazal. Ještě štěstí, že až opustím šero, opadá ze mě všechno to bláto samo. Modrý mech se dal do zmateného pohybu – jako by nevěděl, zda se ke mně má spíš přikrádat, nebo zda má pro jistotu radši ustoupit. To není dobré, Arina by mohla pochopit, proč je mech tak nepokojný…
A najednou se hned vedle mě, možná sotva pět metrů daleko, začala zvedat černovlasá hlava. Zpočátku jsem měl pocit, že se Arina vynořuje přímo ze země. Ale byl to jen úzký, travou zarostlý zákop…
Strnul jsem.
Arina se ale naštěstí dívala jiným směrem. Velice pomalu se vztyčila úplně – vypadalo to, že až do té doby se krčila na dně svého starého okopu. Okázale si zastínila oči dlaní a já pochopil, že se dívá šerem.
Naštěstí jinam než na mě.
Mezitím se blížili moji nedobrovolní žoldáci.
Běželi nádherně! Dokonce i v šeru jejich trysk vypadal velmi svižně, snad jen při dlouhých skocích zůstávali ve vzduchu viset nápadně déle než v běžné realitě. Úplně vpředu se hnal starý moudrý vůdce smečky. Za ním pak všechna tři vlčata.
Člověk by se určitě lekl.
Arina se naopak jen zasmála. Postavila se zpříma a opřela si ruce v bok; v tu chvíli vypadala jako sebevědomá mladá ukrajinská selka, která pozoruje, jak se společně se svými kumpány váhavě blíží její opilý mužíček. Pak něco pronesla – vzduchem se rozlétly nízké, houkavé zvuky. Bylo vidět, že do šera nijak nespěchá.
Tak jsem taky vstoupil zpět do lidského světa.
„…tlachalové zatracený!“ dolehlo hned ke mně. „To jsem vás snad dost nepohostila, nebo co?“
Vlci přešli do kroku a zastavili asi dvacet metrů před ní.
Vůdce smečky postoupil kupředu a zaštěkal:
„Vědmo! Budeme mluvit…, musíme si promluvit!“
„Jen mluv, šediváku,“ vybídla ho dobromyslně Arina.
To už jsem chápal, že Igor její pozornost nadlouho odlákat nedokáže. V kterémkoli okamžiku se vědma může vrátit do šera a pořádně se podívat, co se kolem ní děje.
Ale kde je Naďuška?
„Dej náááám…, holčičkúúú!“ zavyl táhle vlk. „Světlý… se hněvá… Dej náááám holčičkúúú…, jinak bude húúúř!“
„Snad bys mi nakonec nechtěl vyhrožovat,“ podivila se Arina. „Ty ses asi dočista zbláznil. Copak si myslíš, že jen tak dám dítě vlkovi?! Táhněte pryč, dokud jste živý a zdravý!“
Bylo to zvláštní, vypadalo to, jako by se snažila získat čas.
„A žije…, to dítě?“ zeptal se vlk o něco lidštějším hlasem.
„Naděnko, žiješ?“ otázala se Arina kamsi směrem dolů. Pak se sehnula a zvedla Naďu z okopu nahoru a postavila ji na zem.
Vyrazilo mi to dech. Naďuška rozhodně nevypadala vylekaná a unavená. Spíš se zdálo, že vše, co se právě děje, ji vyloženě baví – určitě víc než vycházky s babičkou.
Jenže byla až moc blízko od vědmy…
„Hele, vlček,“ řekla Naďuška při pohledu na vlkodlaka. Natáhla k němu ručičku a radostně se rozesmála.
A vlkodlak začal vrtět ohonem!
Jistě, trvalo to jen pár vteřin. Pak se Igor celý napjal, srst se mu po celém těle naježila a znovu tu místo domácího pejska byla krutá šelma. A přesto tu ten podivuhodný okamžik byl – vlkodlak se málem plazil před dvouletou holčičkou, jinak neiniciovanou Jinou!
„Jo, to je vlček,“ přikývla Arina. „Ale podívej se, kdo je tu eště, Naděnko. Zavři oči a podívej se. Přesně jak jsem tě to učila.“
Naďuška si pohotově zakryla oči ručkama. A začala se otáčet směrem ke mně.
Proboha, ale ona ji iniciuje!
Pokud se Naďuška skutečně už naučila dívat šerem…
Dcerka se otočila až ke mně a usmála se:
„To je taťka…“
V následujícím okamžiku jsem pochopil hned dvě věci. Zaprvé že Arina moc dobře věděla, že jsem hned vedle nich! Ta vědma si se mnou docela obyčejně pohrávala!
A za druhé – Naďuška se na mě nedívala šerem! Jen roztáhla prstíky a hleděla skrz ně.
Zpočátku jsem ustoupil do šera. Byl jsem tak napjatý, že jsem se hned propadl až do druhé hladiny – do těžkého vatového ticha, mezi bledé šedivé stíny.
V Arinině auře převládala zářivě oranžová a smaragdová. Kolem Naděnčiny hlavy svítila čistá bílá záře, jako by to byl malý maják! Je to potenciální Jiná! Světlá! A to neuvěřitelně silná!

A ještě tu byli vlkodlaci, kteří se už dávali na ústup – chomáče rudé a fialové barvy, chomáče zuřivosti a vzteku, hladu a strachu…
„Světlano!“ vykřikl jsem a rychle vyskočil. Volal jsem do šedivého prázdna, do měkkého ticha. „Přijď sem!“
Trasu pro portál jsem vyznačil jednoduše – mrštil jsem do šera čistou silou a vytvořil ohnivý řetízek od sebe až k Arině. Zároveň jsem se rozběhl a snažil se postupovat tak, aby mi Naďuška nezakrývala výhled na vědmu. Zároveň mi z konečků prstů odletovala dávno naučená a vyzkoušená kouzla.
„Freeze“ – tedy lokální zmrazení času.
Pak „opium“, což je zase nucený spánek.
Potom „trojité ostří“, což je to nejprimitivnější a nejhrubější ze všech základních kouzel a zaklínadel.
A nakonec i „thanatos“ – smrt.
Ani do jediného z nich jsem ovšem žádné zvláštní naděje nevkládal. Tohle všechno funguje, když před sebou máte někoho slabšího, než jste sami. Každý silnější Jiný všechny tyto útoky odrazí, a to jak v šeru, tak v běžné realitě.
Já ale hlavně potřeboval vědmu nějak zaměstnat a zdržet. Přetížit její sebeobranu, kterou zřejmě zajišťovaly různé talismany a amulety. Celý ten můj kouzelný ohňostroj měl vlastně jediný účel – odhalit v jejím obranném štítu nějakou trhlinu.
„Freeze“ se prostě rozplynul a zmizel.
Spánkové zaklínadlo se od ní odrazilo a odlétlo kamsi vzhůru. Teď jen doufejme, že nad námi zrovna neletí letadlo.
„Trojité ostří“ nezklamalo – všechny tři třpytné čepele se do vědmy spolehlivě zakously. Jenže ona si jich vůbec nevšimla.
Nejhůř ze všeho dopadlo to zaklínadlo smrti! Já dobře vím, proč tyhle čáry, které mají tak blízko k praktikám Temných, nemám rád! Arinu nijak neoslabilo, že zrovna dlela v normálním světě – jen nastavila dlaň a hrudka šedé mlhy, která zabíjí vůli a zastavuje srdce, se do té dlaně poslušně uložila.
Arina se na mě dívala šerem a usmívala se. Její ruka se vznesla nad Naduščinu hlavu a šedavé klubko začalo protékat mezi prsty.
Skočil jsem k nim – když už se mi nepodaří vědmin úder odrazit, tak mu alespoň nastavím vlastní tělo…
Jenže Arina už byla v druhé hladině šera – byla bleskurychlá a oslnivě krásná. Jediným pohybem všech prstů mé kouzlo nedbale zmačkala a mrštila jím po ustupujících vlcích.
„Nechvátej…,“ vybídla mě zpěvně. V tichu druhé hladiny její řeč doslova hřímala – a mě v tu chvíli nadobro zradily nohy. Sotva na krok od Ariny s Naďuškou jsem se zhroutil na kolena.
„Nesahej na ni!“ zařval jsem zoufale.
„Já vás přece prosila…,“ řekla mi tiše. „Tak bys mi bejval moh pomoct utýct…, co si nakonec na starý čarodějnici vezmeš?“
„Ale já ti nevěřím!“
Arina unaveně a trpce přikývla:
„A dobře děláš, že nevěříš… Jenže co si mám počít já, čarodějníčku?“
Její ruka sklouzla po sukni a odtrhla od pasu větvičku s jakýmisi uschlými bobulemi. Mrštila jí po bílém ohnivém řetízku, z toho vyrazila klubka černého dýmu a základ mého portálu, jímž jsem chtěl odnést Naděnku, byl ten tam!
Světlana to nestihla.
„Kvůli tobě nemám na vybranou, Světlej…“ Arinina tvář se zkřivila v hnusném šklebu. „Chápeš to? Tebe budu muset zabít, a ta tvoje holčička už mi taky k ničemu nebude. Kam se to cpeš, s tím ubohým druhým stupněm?!“
A v tom okamžiku zasáhl Arinu do zad blyštící se bílý hrot. Na vteřinu se vynořil z její hrudi, ale pak uposlechl neviditelnou ruku a zase zmizel.
„Áááá…,“ zasténala vědma a bezděčně se zapotácela kupředu.
V šeru se dál vznášela ohnivá čepel.
Pak se šedá mlha rozestoupila a vpustila mezi nás Světlanu.
Vypadalo to, že vědma se z prvního zásahu vzpamatovala. Tanečními krůčky ustupovala a přitom nespouštěla ze Světlany oka. Z propálené díry na jejích prsou se kouřilo, ale nekrvácela. V pohledu měla spíš nadšené uznání než nenávist.
„Teda páru máš…, velká kouzelnice!“ rozesmála se vědma krákavě. „Že bych si to bejvala špatně spočítala?“
Světlana neříkala nic – takovou nenávist v jejím pohledu jsem si prostě neuměl představit: budila dojem, že když se jí zpříma podíváte do očí, tak zemřete. V pravé ruce třímala bílý meč, kdežto prsty levé probíraly vzduch, jako by skládaly neviditelnou Rubikovu kostku.
Šero potemnělo. Kolem Naďušky se rozzářila duhová sféra. Další Světlanino zaklínadlo směřovalo ke mně a vrátilo mi schopnost pohybu. Vyskočil jsem a začal jsem k vědmě postupovat zezadu. V téhle válce sehraju jen vedlejší roli.
„Z který hladiny ses tu vzala, ty čiperko?“ zeptala se téměř přívětivě vědma. „Že byze čtvrtý? Protože třetí jsem si teda prohlídla…“
Pocítil jsem, že Světlanina odpověď pro ni bude moc a moc důležitá.
„Z pátý,“ pronesla najednou Světlana.
„Ajta ajta, tak to je zlý…,“ zahuhlala čarodějnice. „Ale taková už holt je mateřská zloba…“ Zběžně pohlédla na mě, ale pak se znovu zadívala na Světlanu. „No tak vykládej, co všechno‘s tam viděla…“
„Nemám proč,“ utrousila má žena.
Vědma přikývla a najednou si neuvěřitelnou rychlostí začala trhat vlasy z hlavy. Nevím, zda Světlana něco takového čekala, ale já sám považoval za rozumnější uskočit. A dobře jsem udělal – kolem vědmy zavířila černá vánice, jako by se každý ten vlas proměnil v žiletku z černé oceli. Vědma začala pomalu postupovat proti Světlaně. Ta po Arině mrštila

svůj bílý meč, ale mračno žiletek ho rozemlelo na kousíčky a bílý svit uhasilo, jenže mezitím se před Světlanou sám od sebe objevil průhledný, kolébající se štít.
Řekl bych, že tomuhle kouzlu se říká „Lužinova obrana“.
Žiletky se bez jediného zvuku o štít rozlámaly.
„Můj ty smutku…“ vydechla žalostně Arina. Bylo to zvláštní, ale já měl pocit, že všechny její reakce jsou naprosto upřímné. Ale že zároveň je vše, co říká a co dělá, vypočítáno pro publikum.
Tedy pro mě.
„Vzdej se, ty bestie!“ oslovila ji mrazivě Světlana. „Vzdej se, dokud ti to nabízím!“
„No a co kdybychom to zkusili takhle? Co uděláš pak…?“ řekla Arina. „To jsem teda sama žádostivá…“
Amuletů se tentokrát ani nedotkla. Jen zase začala táhle vyzpěvovat ty svoje neumělé veršovánky:

K prachu přidej druhej prach,
sílu najdeš na rukách.
Sluhou buď a pomáhej,
a potom ti bude hej!

Od Ariny se dalo čekat cokoli. Tohle mě ale nenapadlo. Dokonce i mezi Temnými narazíte na pravého nekromanta jen opravdu zřídkakdy.
Ze země se jeden po druhém pomalu zvedali mrtví!
Němečtí vojáci z dob druhé světové války znovu vstávali do boje!
Čtyři kostlivci navlečení do cárů – mezi žeberními kostmi uvízla vlhká hlína, ale z měkkých tkání samozřejmě nezbylo nic – se postavili kolem Ariny. Jeden slepě zamířil ke mně a nemotorně přitom mával pažemi bez prstů, jejichž články v zemi beznadějně shnily. Při každém kroku se z toho zoufalého zombieho něco sypalo. Tři další nešťastní netvoři se hrnuli zase ke Světlaně; jeden z nich dokonce třímal v kostnatých pařátech samopal s vypadlým zásobníkem.
„Tak co, dokážeš zvednout na nohy Rudou armádu?“ vykřikla Arina furiantsky.
Což neměla dělat – Světlana zůstala stát jako zkamenělá a jen procedila skrz zuby:
„V tý bojoval můj děda. To sis našla, čím mě strašit…“
Vůbec jsem nepochopil, co to v zápětí udělala. Já bych asi užil „šedé modlitby“, ale ona sáhla do nejvyšších pater magie, kam já nemám přístup. Čtyři zombie se rozsypali na prach.
A Světlana s Arinou se jedna na druhou beze slova zahleděly.
Tady všechna legrace končila.
Kouzelnice s vědmou si teď měly předvést přímý souboj na úrovni čisté síly.
Nějaké ty síly jsem během krátké přestávky zkoušel načerpat i já. Kdyby Světlana náhodou na vědmu nestačila, tak udeřím sám…
Jenže se ukázalo, že nestačí spíš Arina.
Nejdřív z ní jakýsi netušený vichr serval šaty. Chlapa by tenhle pohled mohl v prvním okamžiku demoralizovat.
Jenže vzápětí začala vědma prudce stárnout. Nádherné černé vlasy se proměnily v ubohý šedý chomáček. Ňadra se seschla, stejně jako ruce a nohy.
Na žádné malebné efekty se už nezmohla.
„Jméno!“ křikla na ni Světlana.
Arina zaváhala, ale jen na chvilku.
Pak se bezzubá ústa pohnula a mlaskavě pronesla:
„Arina… máš mě ve švé moči, čarodějko…“
Teprve teď Světlana slevila z trýznivého soustředění a jako by poněkud pohasla. Obešel jsem rezignovanou Arinu a uchopil svou ženu za loket.
„To je dobrý… zatím se držím,“ usmála se Světlana. „Tak to vyšlo.“
Stařena, jíž už jsem nedokázal říkat Arina, si nás měřila teskným pohledem.
„Dovolíš jí vrátit se do původní podoby?“ zeptal jsem se.
„Copak, ta ti byla sympatičtější?“ pokusila se zažertovat Světlana.
„Aby nám náhodou nezašla stářím,“ vysvětlil jsem. „Je jí přes dvě stě let…“
„Jen ať si klidně chcípne,“ utrousila unaveně Světlana. Pak se ale na Arinu podmračeně podívala. „Vědmo! Dovoluju ti, abys byla mladší!“
Arinino tělo se během pár vteřin znovu napřímilo a nalilo se životem. Vědma si lačně lokla čerstvého vzduchu, zadívala se na mě a prohodila:
„Díky, čarodějníčku…“
„Jdeme ven,“ nařídila jí Světlana. „A žádné hlouposti! Já ti jen poskytla právo vystoupit ze šera!“
V tuto chvíli se veškerá Arinina síla, myslím ta, která nezmizela se servanými šaty a amulety, ocitla plně pod Světlaninou kontrolou. Má žena obrazně řečeno držela ruku na spoušti.
„Čarodějníčku…,“ oslovila mě znovu Arina s očima utkvěle upřenýma do mých. „Nejdřív sejmi všechny štíty z holčičky. Pod nohama má granát s vytrhnutou pojistkou. Každou chvíli to musí bouchnout.“
Světlana zděšeně vykřikla.
Já se vrhl k duhové kouli. Prudce jsem udeřil a negační sféru prorazil. Pod ní jsem objevil dvě další vrstvy, které jsem doslova rozerval – s urputným vynaložením hrubé, primitivní síly.
V druhé hladině jsem nic neviděl.

Našel jsem tedy svůj stín a vtrhl do první hladiny. Tady ale bylo taky čisto, bitva, která tu zuřila před okamžikem, beze stopy vypálila i veškerý modrý mech.
Vzápětí jsem spatřil prastarý válečný „citrónek“, obranný tříštivý granát, ležící přímo pod Naďuščinýma nohama. Arina ho tam podstrčila, když mizela do šera. Jistila se, bestie…
Pojistka byla skutečně vytržená. Kdesi uvnitř granátu mučivě pomalu fungovala rozbuška; v lidském světě musely mezitím uběhnout nejmíň tři čtyři vteřiny…
Poloměr účinnosti této hračky je dobrých dvě stě metrů.
Kdyby granát vybuchl uvnitř ochranné sféry, zbyla by z naší holčičky jen krvavá mlha…
Bleskurychle jsem se sklonil a granát popadl. Když jste v šeru, je zacházení s předměty z běžné reality velmi obtížné. Ještě štěstí, že granát měl velmi zřetelného šerého dvojníka – taky pravidelně žebrovaného, rezavého a olepeného hlínou…
Mám ho odhodit?
To nejde.
V reálném světě by daleko nedoletěl. Když ho ale vtáhnu do šera, okamžitě exploduje.
Nepřišel jsem na nic lepšího než rozetnout granát vejpůl – asi jako kdybych chtěl vyjmout pecku z avocada. Pak jsem ho rozdělil na několik dalších kusů, dokud jsem ve změti železa a výbušniny neodhalil trubičku rozbušky.
Konečně jsem objevil, co jsem hledal – sotva doutnající ohýnek, blížící se k roznětce. Uhasil jsem ho – jen tak prsty.
A vypadl jsem zpátky do lidského světa. Celý zpocený, sotva stojící na roztřesených nohou a zuřivě třepající pravou rukou. Popálené prsty hrozně bolely.
„Tyhle chlapi taky nemaj na práci nic lepšího, než se hrabat v železe,“ poznamenala pichlavě Arina. „Mohs to přece zabalit do negační sféry, ať si to tam klidně bouchne! Nebo na to hodit trochu mrazíku, ať si to počká do zejtřka…“
„Táti, nauč mě taky takový skovky!“ vyhrkla naléhavě Naďuška, jako by se nechumelilo. Jakmile ale spatřila Arinu, velice se rozhořčila: „Šílíš, teto? Copak to jde, běhat jen tak nahatá?“
„Kolikrát jsem ti říkala, že takhle se s dospělými mluvit nesmí!“ pokárala ji okamžitě Světlana. Hned na to ale shrábla Naďu do náruče a začala ji líbat jako smyslů zbavená.
Tohle je namouduši blázinec…
Chybí tu už jen tchýně, od té bychom se taky ledacos dověděli…
Posadil jsem se na okraj zákopu a uvědomil si, jak strašně se mi chce kouřit. A jíst. A spát. Ale přinejmenším si aspoň zapálit.
„Já už to nikdy neudělám,“ zahučela jako obvykle v podobných případech Naďa. „Ale ten vlček je nemocnej!“
Teprve teď jsem si vzpomněl na vlkodlaky a ohlédl se.
Velký vlk ležel na zemi a bezmocně hrabal tlapami. Kolem pobíhala všechna tři vlčata.
„Nojo, no, tak se nezlob, čarodějničku,“ řekla Arina. Já tu tvou chcíplotinovou klatbu odrazila rovnou na něj. Na nějaký dlouhý rozmejšlení nebyl čas.“
Pohlédl jsem na Světlanu. „Thanatos“ totiž rozhodně neznamená nevyhnutelnou smrt. Prokletí se dá potlačit.
„Jsem úplně prázdná…,“ řekla mi tiše žena. „Vydala jsem ze sebe všechno.“
„Jestli chcete, tak já toho prevíta zachráním,“ navrhla Arina. „To pro mě nic není.“
Podívali jsme se po sobě.
„Proč jsi nám řekla o tom granátu?“ zeptal jsem se vědmy.
„A jakej bych z toho měla užitek, kdyby to dítě bylo mrtvý?“ odpověděla lhostejně.
„Bude to velká bílá kouzelnice,“ řekla Světlana. „Ta největší.“
„Ať si klidně je,“ usmála se Arina. „Třeba si jednou vzpomene i na tetu Arinu, jak si s ní vykládala o bylinkách a kytičkách… A nebojte se, z tý Temnou nikdo neudělá. To není obyčejný děťátečko, tady já čuju hned od začátku nějakou magii… Ale co s tím vlkem?“
„Zachraň ho,“ vybídla ji prostě Světlana.
Arina přikývla. Pak se najednou otočila na mě:
„Hele… v okopu stojí taková taška. Mám tam kuřivo a nějaký jídlo. To mám pro jistotu nachystaný už dávno…“
S Igorem se vědma párala dobrých deset minut. Nejdřív odehnala ryčící vlčata; ta odběhla stranou a zpočátku se pokoušela o proměnu zpátky v děti, ale když to nevyšlo, všichni tři vlčci zalehli do keřů. Pak Arina začala něco šeptat a co chvíli utrhla tu jednu, tu zase jinou trávu či bylinu. Pak křikla na vlčata a ta se rozběhla do okolí, aby jí po chvíli v zubech přinesla jakési větvičky a kořínky.
My se Světlanou jsme po celou tu dobu po sobě jen mlčky pokukovali. Mluvit nebylo o čem, však jsme oba všechno chápali beze slova. Kouřil jsem druhou cigaretu; třetí už jsem jen rozmačkal v ruce a vytáhl z černé látkové tašky tabulku čokolády. Kromě kuřiva, čokolády a balíčku britských liber – věru předvídavá vědma! – nebylo v té kabele nic.
A já neznámo proč pořád doufal, že tam najdu Fuaran…
„Vědmo!“ křikla Světlana, když se stále ještě roztřesený vlkodlak postavil na nohy… „Pojd sem!“
Arina, graciézně pohupující boky, k nám zcela beze studu přistoupila. Vlkodlak si taky lehl poblíž nás. Těžce oddechoval, všechna tři vlčata se seběhla kolem něj a začala ho starostlivě olizovat. Světlana se při pohledu na tu scénu celá zakabonila, ale pak pohlédla na Arinu:
„Co se ti vlastně klade za vinu?“
„Na pokyn neznámýho Světlýho jsem porušila recepturu. A tím jsem zmařila společnej pokus Inkvizice a obou hlídek.“
„A takhle to opradvu bylo?“ zeptala se podezíravě Světlana.
„No jasně,“ přikývla lehce vědma.
„Ale proč?“

„Protože už od revoluce jsem se těšila na to, jak ty rudý jednou vypeču.“
„Nelži,“ zamračila se Světlana. „Ty kašleš jak na rudý, tak na bílý i na šedohnědomalinový. Proč jsi tolik riskovala?“
„A není ti to nakonec jedno, čarodějko?“ povzdechla si Arina.
„Není. Ale hlavně tobě by to nemělo být jedno.“
Vědma prudce zvedla hlavu, podívala se na mě, pak na Světlanu a víčka se jí zachvěla.
„Ty jsi smutná, teto Arino?“ zeptala se jí Naďuška. Pak se podívala po matce a sama si zakryla pusu dlaničkami.
„To jsem,“ odpověděla vědma.
Bylo vidět, že se jí moc a moc nechce dostat se do drápů Inkvizici.
„Ten experiment podporovali všichni Jiný,“ pokračovala Arina. „Temný si říkali, že když se ve vedení země objevěj třeba tisíce přesvědčenejch komunistů – a naše produkce šla tenkrát hlavně do Kremlu a na lidový komisariáty –, tak to na věci stejně nic nezmění. Naopak – v celým zbylým světě to vyvolá vůči Sovětům nepřízeň. Světlý se naopak domnívali, že po těžký, ale vítězný válce s Německem – a jasnovidci to vítězství už tehdy nepovažovali za pravděpodobný, ale za jistý – bude sovětská společnost opravdu přitažlivá pro všechny. Už tehdy existoval takovej tajnej projekt…, podle kterýho měl být komunismus ve Svazu dobudovanej do osumdesátýho roku…“
„Jasně, a kukuřice byla podle něj hlavní krmná plodina,“ vyprskla opovržlivě Světlana.
„To jsou zbytečný řečičky, čarodějko,“ přerušila ji naprosto klidně vědma. „Kukuřici si nepamatuju. Zato že město na Měsíci mělo stát už někdy v sedumdesátých letech, to vím přesně. A taky že chtěli letět na Mars a ještě něco podobnýho… V tý době už měla být celá Evropa komunistická. A přitom se to mělo obejít bez klacků a karabáčů. A do dneška už jsme se měli dočkat ohromnýho Sovětskýho svazu, ohromnejch Spojenejch států americkejch…, kam by patřila i Británie, Kanada a Austrálie… A pak by tu byla Čína, ta by snad zůstala tak, jak je.“
„Takže Světlý se přepočítali?“ zeptal jsem se.
„Ne,“ zakroutila hlavou vědma. „Nepřepočítali. Krve by samo sebou tekly celý řeky. Jedině že ten výsledek by byl docela snesitelnej. Rozhodně lepší, než jsou všechny dnešní režimy… Světlý tenkrát nenapadlo něco důležitějšího. Totiž že kdyby to takhle šlo dál, tak by zhruba v tyhle době lidi přišli na to, že existujou Jiný.“
„Jasně,“ přikývla Světlana. Naďuška jí neposedně rejdila v klíně – už se nemohla dočkat, až se půjde podívat na „vlčka“.
„Proto ten… dodneška nezjištěnej Jinej, kterej si všechno prošpekuloval líp než ostatní, přišel za mnou. Setkali jsme se pak několikrát a celou situaci probírali horem dolem. Problém spočíval v tom, že celej projekt nepřipravovali jen nejvyšší mágové, který byli schopný posoudit možnost našeho odhalení, ale i velký množství kouzelníků první a druhý kategorie, některý dokonce třetí a čtvrtý. Ten projekt byl ohromně populární… Takže kdyby se měl rušit oficiálně, musely by úplný a vyčerpávající informace dostat tisícovky Jiných. A to nešlo.“
„Což chápu,“ přikývla Světlana.
Kdežto já nechápal naprosto nic!
My svou existenci před lidmi tajíme, protože máme strach. Je nás až příliš málo a kdyby jednou propukly nové „hony na čarodějnice“, tak nám žádná magie nepomůže. Ale copak by nám v té dobré a zářivé budoucnosti, která tu podle Ariny už dávno měla být, opravdu něco hrozilo?
„No a tak jsme se prostě rozhodli, že ten experiment budeme sabotovat,“ pokračovala Arina. „To sice zvýšilo počet obětí druhý světový války, ale značně to snížilo počet možných obětí exportu revoluce do Evropy a Severní Afriky. Vycházelo to tak, že na počty mrtvých nula od nuly pošla, ale odskákalo to Rusko… U nás dneska život není tak sytej a blahobytnej jako jinde v Evropě… Ale kdo nakonec říká, že lidský štěstí spočívá v nacpaným teřichu?“
„No to je ohromný,“ nevydržel jsem. „Tohle vykládej nějakýmu povolžskýmu učiteli nebo ukrajinskýmu horníkovi, schválně co ti na to řekne.“
„Štěstí je třeba hledat v duchovní sféře!“ odbyla mě příkře Arina. „A ne v bublinkovejch lázních nebo ve vytápěný záchodový míse. Hlavní je, že lidi o Jiných nic nevěděj.“
Neřekl jsem nic. Žena, která tu před námi seděla, nebyla prostě vinna – tu by bylo záhodno k soudu táhnout na dobytčím laně a cestou ji vytrvale kamenovat! Tak město na Měsíci! No dobře, bez toho se nakonec obejdem. Ale že normální ruská města se sotva drží při životě a že se na nás celý svět doposud dívá s obavou…
„Chudinko,“ řekla najednou Světlana. „Mělas to těžký vid?“
Nejdřív jsem si myslel, že se Arině pošklebuje.
Totéž si ostatně myslela sama vědma.
„To myslíš vážně, nebo se mi posmíváš?“ zeptala se.
„Myslím to vážně,“ odpověděla Světlana.
„Lidí mi líto není, to si nemysli,“ procedila skrz zuby vědma. „Zato země mi líto je, to tedy ano! Protože je to moje země, ať už je nakonec jaká chce! Stejně je to lepší tak, jak to nakonec dopadlo. Všichni budeme žít. Lidi si poroděj nový lidi, postavěj města a zvořou pole.“
„Ty ses do toho spánku neschovala před čekistama,“ usoudila najednou Světlana. „Ani před Inkvizicí. U tribunálu by ses určitě vykroutila, to cítím v kostech… Ty ses prostě nechtěla dívat na to, co se s Ruskem po tý tvý sabotáži děje.“
Arina neřekla nic.
Světlana pohlédla na mě:
„Co budeme dělat?“
„Rozhodni se sama,“ řekl jsem – už proto, že jsem její otázce nějak neporozuměl.
„Kam ses chystala utéct?“ vyptávala se Světlana dál.
„Na Sibiř,“ odtušila klidně Arina. „Takhle je to v Rusku zařízený už po staletí – na Sibiř tě buď pošlou, nebo si tam utečeš sám. Vyberu si nějakou pěknou vísku, a za tou se usadím. Na život si nějak vydělám vždycky… a najdu si

chlapa.“ S úsměvem si dlaní přejela po vysokém poprsí. „Počkám si tak dvacet let a podívám se, co se to tu vlastně děje. A zároveň si promyslím, co mám vykládat Inkvizici, kdyby na mě náhodou kápla.“
„Sama z obklíčení neunikneš,“ broukla tiše Světlana. „A my tě odtud nejspíš taky neprotáhnem.
„Já… ji schovám…,“ zakašlal najednou osípěle vlk. „Mám… u ní dloužek…“
Arina přimhouřila oči:
„A jakejpak? Že jsem tě z toho vysekala…?“
„Ne…, to jsem nemyslel…,“ odpověděl mlhavě vlkodlak. „Vyvedu… tě lesem… do tábora. Tam se schováš… a pak už… se odtud nějak dostaneš.“
„Nikdo a nikam ji…,“ začal jsem, ale mých rtů se jemně dotkla Světlanina dlaň – jako by chlácholila Naďušku.
„Takhle to bude rozumnější, Antone. Pro Arinu bude lepší, když odtud zmizí. Naděnky se přece ani nedotkla, nemám pravdu?“
Umíněně jsem pohodil hlavou. Co je to za nesmysly?! Že by to vědma přece jen zaonačila tak, že Světlanu podřídila své vůli?
„Tak to bude lepší!“ pronesla nakonec s důrazem na každém slovu Světlana.
Pak se otočila k Arině:
„Vědmo! A teď přísahej, že už nikdy nikoho nepřipravíš o život – ani člověka, ani Jiného!“
„Na něco takovýho přísahat nemůžu,“ prohlásila rezolutně Arina.
„Dobře… Tak přísahej, že v příštích sto letech nepřipravíš o život ani člověka, ani Jiného…, leda že by oni tebe samotnou ohrožovali na životě a že by ti jiný způsob obrany nezbýval,“ navrhla po krátkém zamyšlení Světlana.
„To je jiná!“ usmála se Arina. „Hned je vidět, že už jsi dospělá, velká kouzelnice… Velkou radost z toho nemám, ale podřídím se. A Tma nechť je mi svědkem!“
Zvedla do výše dlaň, nad níž se na okamžik zrodil chomáček černé mlhy. Všichni vlkodlaci, tedy jak dospělý, tak všechna tři vlčata, tiše zaskučeli.
„Vracím ti tvou sílu,“ řekla Světlana dřív, než jsem ji stačil zarazit.
A Arina zmizela.
Vyskočil jsem a přiběhl ke klidně sedící Světlaně. Trocha síly mi ještě zbyla, na pár ran vědmě by to stačilo, jedině že teď už by to pro ni bylo komáří píchnutí…
Pak se vědma před námi zjevila znovu. Už byla oblečená a snad i učesaná. A usměvavá.
„Já ale dokážu nadělat plno škody, i když nezabiju!“ poznamenala poťouchle. „Třeba způsobím mrtvičku, nebo z někoho udělám stvůru!“
„To je pravda, o tom není sporu,“ přikývla Světlana. „Ale k čemu by ti to bylo?“
Na kratičký okamžik se Arininýma očima mihl takový smutek, že mě až bolestivě píchlo u srdce.
„Nojo, k ničemu, čarodějko. Tak nic, a sbohem. Na ostatní si nic dobrýho nepamatuju, ale tobě poděkuju ráda… Děkuju, velká kouzelnice. Budeš to mít těžký…, myslím od teďka.“
„To už jsem pochopila,“ odpověděla tiše Světlana,
Arinin pohled se zastavil na mně a vědma se koketně zaculila.
„Ty se taky měj dobře, čarodějníčku. Hlavně mě nelituj, protože to já nemám ráda. Ach jo… Škoda, že máš tak rád svou ženu…“
Pak přidřepla a vztáhla ruku k Naďušce.
A Světlana jí nijak nehranila!
„Nashledanou, holčičko!“ řekla vědma vesele. „Já jsem tetka zlá, ale tobě přeju jen to dobrý. Však on ten, co ti osud namaloval dopředu, nebyl žádnej trouba, to teda rozhodně ne… Třeba se ti podaří to, co nám ostatním nevyšlo. Vezmi si ode mě taky malej dáreček…“ A šlehla opatrným pohledem po Světlaně.
Ta jen přikývla!
Arina uchopila Naďušku za prstík a zamumlala:
„Má cenu přát ti sílu? Asi ne, tý budeš mít i beztak dost. Dostalas všechno… a všeho hojnost… Ale ty máš ráda kytičky, viď? Tak si ode mě jeden dárek přece jen vezmi – umění znát bylinky. To se může hodit i bílý kouzelnici.“
„Nashledanou, teto Arino,“ řekla tiše Naďuška. „A děkuju.“
Vědma se ještě jednou podívala na mě – celého bezradného, rozpačitého a nic nechápajícího. A pak už se obrátila k vlkodlakům.
„No nic, šediváku, tak mě veď!“ zavolala na velkého vlka.
Vlčata se vrhla ve stopách vědmy a svého patrona. Jeden z těch rošťáků dokonce ještě zastavil, zvedl nožku, koukl se po nás a okázale počural nízký keř. Naďuška se uchichtla.
„Světlano,“ zašeptal jsem zničené. „Vždyt nám utíkají…“
„Jen ať utíkají,“ odpověděla. „To je dobře.“
A otočila se ke mně.
„Co se stalo?“ zadíval jsem se jí pátravě do očí. „Co? A kdy vlastně…?“
„Pojď, vrátíme se domů,“ řekla jen. „Musíme… musíme si promluvit, Antone. Musíme si vážně promluvit.“
Jak já tahle slova nenávidím!
Protože po těch člověka nikdy nic dobrého nečeká.

Epilog
Tchýně kvokala kolem Naděnky a ukládala ji ke spánku:
„Ty jsi mi ale drnda a repetilka…“

„My jsme byly s tetou na procházce…!“ přela se ospale dcerka.
„Nojo, to víš, že jste byly na procházce…,“ hučela ulehčené tchýně.
Světlana se bolestínsky šklíbila. Dříve nebo později se každému Jinému stane, že najednou musí manipulovat i s vědomím a pamětí svých nejbližších.
A věřte mi, že příjemné to rozhodně není.
„Dobrou noc, holčičko,“ řekla Světlana Naděnce.
„Proboha běžte už,“ vyprskla nespokojeně tchýně. „Vy jste to dítě moje sladký nadobro uštvali…“
Vyšli jsme z pokoje a Světlana za sebou pečlivě zavřela dveře. Najednou bylo kolem naprosté ticho, jen na zdi skřípavě tikaly staré pendlovky.
„To je pořád samý ťuťuťu a ňuňuňu,“ zavrčel jsem nespokojeně. „Takhle se přece s dítětem zacházet nemá…“
„S holčičkou klidně,“ odsekla mi Světlana. „Tím spíš, když jsou jí sotva tři roky. A pojd do zahrady, Antone…“
„Když do zahrady, tak do zahrady,“ vyhrkl jsem s falešnou bodrostí. „Jdeme.“
Bez předchozí domluvy jsme oba zamířili k houpací síti. Posadili jsme se vedle sebe a já cítil, jak se ode mě bezděky odtahuje, i když udělat něco takového v síti je velmi nesnadné.
„Vem to pěkně od začátku,“ poradil jsem jí.
„Od začátku…,“ povzdechla si Světlana. „To asi nepůjde. Všechno se to hrozně zamotalo.“
„Tak mi aspoň vysvětli, proč jsi tu vědmu pustila.“
„Ví toho až moc, Antone. A kdyby s ní byl soud…, kdyby se to všechno odhalilo…“
„Ale ona je přece zločinec!“
„Nám Arina nic špatného neudělala,“ pronesla tiše Světa, jako by k čemusi přemlouvala sama sebe. „A řekla bych, že skutečný krvežíznivosti v ní není ani za nehet. Většinou, jsou vědmy hodně zlý, ale občas narazíš i na takovouhle…“
„Tak to se vzdávám!“ zvedl jsem ruce nad hlavu. „Jasně – zkrotila vlkodlaky a Nadě taky neublížila – ta naše Arina Rodionovna. Jenže on je tu taky ten sabotovanej experiment!“
„To nám snad vysvětlila.“
„Co vysvětlila? Že jdou ruský dějiny málem sto let od desíti k pěti? Že místo normální společnosti tady vznikla byrokratická diktatura…, se všema důsledkama z toho vyplývajícíma…?“
„Snad jsi slyšel, že kdyby neudělala, co udělala, tak by se o nás lidi nakonec dověděli…“
Hluboce jsem si povzdechl a pokusil se vnitřně soustředit.
„Proboha, co to říkáš, Světo? Před pěti lety jsi sama byla úplně normální člověk! Všichni nakonec zůstáváme lidmi, jenže jsme se ocitli o něco dál. Prostě je to novej evoluční krok. A kdyby se o něm lidi dověděli, tak se snad nic tak strašnýho nestane!“
„My nejsme o krok dál!“ zakroutila Světlana hlavou. „Když jsi mě přivolal, Antone…, tak jsem hned pochopila, že si Arina bude šero hlídat. Proto jsem skočila hned až do pátý hladiny. Řekla bych, že tam se vyjma Gesera a Olgy ještě nikdo z našich nepodíval…“
Umlkla. A já pochopil, že tohle je právě to, o čem chce se mnou mluvit. Něco opravdu příšerného.
„A co tam je, Světo?“ zašeptal jsem.
„Byla jsem tam dost dlouho,“ pokračovala Světlana. „Zkrátka a dobře… jsem tam ledacos pochopila. A teď není důležitý, jak jsem k tomu dospěla.“
„No a?“
„V tý vědmovský knize se to všechno píše správně, Antone. My nejsme praví mágové. A nemáme o nic víc schopností než normální lidi. Jsme prostě totéž co modrej mech někde v první hladině. Vzpomínáš si na ten příklad o teplotě lidskýho těla a okolního životního prostředí? No – takže všichni lidi mají magickou teplotu třicet šest šest. Ti, co jsou velice šťastný nebo naopak moc nešťastný, dostávají mírnou horečku. A všechna tahle síla, všechna ta energie navíc zahřívá svět. Kdežto my Jiný máme nižší magickou teplotu, než je lidskej průměr. Proto sbíráme cizí sílu a navíc ji umíme přerozdělovat. Jsme cizopasníci. Nějakej hodně slabej Jinej, třeba jako Jegor, má tělesnou teplotu třicet čtyři stupně. Ty máš dvacet. A já deset.“
Odpověděl jsem hned. Myslel jsem přece na totéž, sotva jsem tu knihu dočetl:
„No a co, Světo? Co z toho? Lidi sami svou sílu využívat nedokážou. Kdežto my ano. Jinej rozdíl tu není!“
„Rozdíl tu právě je, a spočívá v tom, že s něčím takovým se lidi nikdy nesmířej. Dokonce i ty nejlepší a nejušlechtilejší vždycky závistivě pokukujou po těch, komu je dáno víc. Po sportovcích, po krasavcích a krasavicích, po všech těch géniích i lidech docela obyčejně nadaných. Jenže v tomhle si přece není nač stěžovat – to je věc osudu, náhody. A teď si představ, že jsi obyčejnej člověk. Ten nejobyčejnější. A najednou zjistíš, že někdo si žije stovky let, umí předvídat budoucnost, umí léčit choroby a dokonce umí jiného uřknout. A to všechno naplno a doopravdy! Na účet těch obyčejných! My jsme paraziti, Antone. Úplně stejný paraziti jako třeba upíři. Nebo jako modrej mech. A jestli tohle všechno vyjde najevo, jestli si někdo vymyslí přístroj, kterej nás dokáže odhalit, tak nás prostě začnou lovit a likvidovat. Kdybysme se rozptýlili po jednom mezi normální lidi, tak nás pochytaj jako krysy. A kdybysme se naopak sdružili a třeba vytvořili vlastní stát, tak nám na hlavu naházej atomový bomby.“
„Rozdělovat a ochraňovat…,“ zašeptal jsem si hlavní heslo Noční hlídky.
„Přesně tak. Rozdělovat a ochraňovat. Ne lidi před Temnýma, ale lidi před Jinýma vůbec.“
Zasmál jsem se. Pohlédl jsem k nočnímu nebi a smál jsem se a smál – při vzpomínce na sebe sama, tehdy jen o málo mladšího a jdoucího temnou ulicí vstříc upírům. S horoucím srdcem, čistýma rukama a s úplné prázdnou chladnou hlavou…
„Už tolikrát jsme spolu mluvili o tom, čím se lišíme od Temných…,“ řekla tiše Světlana. „Přišla jsem na ještě jednu definici. Jsme něco jako dobrý pastýři. My svoje stádo ochraňujeme. Už to vlastně není špatný. Jenže bysme neměli

klamat ani sami sebe, ani ty ostatní. Nikdy se totiž nemůže stát, že by ze všech lidí nakonec byli Jiný. Proto se lidem nikdy nesmíme prozradit. A nikdy lidem nesmíme dovolit, aby si vybudovali opravdu slušnou a dobře fungující společnost. Nejde o to, jestli bude kapitalistická, nebo komunistická. Nám totiž vyhovuje jedině svět, v němž je hlavní lidskou starostí velikost koryta a kvalita sena. Protože jakmile lidi zvednou na delší dobu hlavu od koryt a rozhlídnou se, tak uviděj nás – a to bude náš konec.“
Díval jsem se k nebi a v klíně hýčkal Světlaninu dlaň. Jenom dlaň, teď teplou a skoro bezvládnou, ale ještě před pár hodinami dštící hromy a blesky na škůdcovskou vědmu…
Choval jsem bezmocnou ruku velké kouzelnice, v níž je dvakrát míň magie než ve mně.
„A nedá se s tím nic dělat,“ zašeptala Světlana zničeně. „Hlídky lidi z chlévů nevypustěj. Někde ve Státech budou koryta velký a pořád plný, takový, že bys do nich nejradši hlavu zabořil napořád. Kdežto dejme tomu v nějaký Urugvaji nebude nic jinýho než řídká tráva na úbočích, aby pasoucí se neměl šanci podívat se k nebi. Všechno, co můžeme udělat, je vybrat lidem co nejsympatičtější stáje a vymalovat jim je nějakou veselou barvou.“
„A co kdybys o tom řekla ostatním Jiným?“
„Temný by to určitě nezarmoutilo. A Světlý by se s tím smířili. Dověděla jsem se pravdu, kterou jsem znát nechtěla, Antone – a taky jsem se s tím smířila. Já nevím, možná by bývalo bylo lepší, kdybych si to nechala pro sebe a nic ti neříkala. Jenže to by mi připadalo nepoctivý. Protože bych měla dojem, že ty jsi taky jen součást stáda.“
„Světo…,“ oslovil jsem ji a pohlédl na slabé světélko noční lampičky v okně. „A jakou magickou teplotu má Naďuška?“
Než odpověděla, na dost dlouho zaváhala…
„Nulovou.“
„Takže je největší z největších…,“ utrousil jsem bezděky.
„A absolutně zbavená jakýkoli magie…,“ dodala Světlana.
„Co s tím budeme dělat?“
„Budeme žít,“ odpověděla prostě. „Já jsem Jiná…, takže už je pozdě hrát si na nevinnou. Sílu si beru od lidí a když ji vytahuju z šera, tak je to taky cizí síla. Ale to není moje vina.“
„Pojedu za Geserem, Světo. Teď hned. Já musím z hlídky odejít.“
„Já vím. Jeď.“
Vstal jsem a na okamžik přidržel síť, která se prudce zhoupla. Bylo už hodně tma, takže jsem Světlaně do tváře neviděl.
„Jeď, Antone,“ opakovala ještě jednou. „Bude pro nás těžký dívat se jeden druhýmu do očí. Potřebujeme čas, abysme si na tohle zvykli.“
„A co je tam jinak, v tý pátý hladině?“ zeptal jsem se.
„Lepší bude, když to nebudeš vědět.“
„Dobře. Tak se zeptám Gesera.“
„Jasně, ať ti to řekne on…, jestli se mu bude chtít.“
Sklonil jsem se k ní a dotkl se její tváře – byla celá zmáčená slzami.
„Je to hnusný…,“ zašeptala. „Je hnusný být parazit.“
„Drž se…“
„Však já se držím.“
Sotva jsem vstoupil do kolny, uslyšel jsem, jak se zabouchly dveře – Světlana se vrátila zpátky do domu. Světlo jsem nezapínal, jen jsem nasedl do auta a taky za sebou zabouchl.
To jsem zvědav, jak si ten strejda Kolja nakonec poradil! Nastartuju to, nebo ne?
Motor naskočil okamžitě a měkce a velice tiše zavrněl.
Zapnul jsem potkávací světla a vyjel z kolny ven.
Neměl bych si připomenout pravidla maskování?
Blbost! To by bylo, jako když se ovčák schovává před svými ovečkami!
Lehkým pohybem ruky jsem přímo od volantu otevřel vrata. Vyjel jsem ven a okamžitě jsem prudce sešlápl plynový pedál. Vesnice mi připadala prázdná a bez života. Ovcím zřejmě kdosi do žrádla přisypal prášek pro spaní…
Auto vykličkovalo na prašnou silničku za vsí. Zapnul jsem dálková světla a plyn došlápl až k podlaze. Do otevřeného okna udeřil vítr.
Nahmátl jsem na volantu tlačítko přehrávače a stiskl ho.

Do toho větrného města bez pláště jsem vstoupil,
ovinul se mi kol hrdla – snad jsem neprohloupil.
Hadí tělo v smyčkách sevřelo mou duši.
Vidím černý slunce, tyhle zemi sluší.
Vypadávám z role. Lžu si a jsem drzý,
več tak doufá králík, co sežrán bude brzy?
Tuhý hadí tělo jenom zkraje škrtí,
vidím černý slunce, sny, co vedou k smrti.
Hřích od dobrodiní neodlíším, i kdyby mě zabil.
Že by někdo svědky sbíral a měnil je v kraby?
Já ochoten jsem hnít pod jakoukoli fánglí,
a po zemi se plazit, po níž se válí padlí.
A o lásce si zpívat, i když je mi tu k blití,
když moje vlast mi tvrdí, že tohle není k žití.

Na křižovatce s hlavní silnicí jsem zahlédl jakési světélko. Podíval jsem se tím směrem skrz šero. Přes silnici tam stály přenosné policejní zátarasy. Hned vedle nich už čekali dva lidé a dva Jiní.
Temní Jiní.
Usmál jsem se a ubral plyn…
Zastavil jsem až těsně u překážky a počkal, až dopravní policista se samopalem na prsou dojde ke mně. Když inkvizice do podobných akcí povolává lidi, myslí na všechno.
Podal jsem policistovi řidičák a doklady od vozu a stáhl jsem zvuk.
Pak jsem pohlédl na Jiné.
Ten první byl Inkvizitor, jehož jsem neznal – takový suchý postarší Asiat. Typoval jsem si ho tak na druhou či třetí kategorii, ale u Inkvizice se to odhaduje špatně.
Ten druhý byl řadový Temný z moskevské Noční hlídky. Upír Kosťa.
„Hledáme vědmu," řekl Inkvizitor. Dopravní policisté si Jiných nevšímali, protože měli pokyn nic nevidět a neslyšet.
„Tady Arina není," odpověděl jsem. „Kdo řídí zátah – Edgar?"
Inkvizitor přikývl.
„Tak se u něj na mě informujte. Jsem Anton Goroděckij z Noční hlídky."
„Já ho znám," broukl Kosťa, který se naklonil až k Inkvizitorovu uchu. „To je v pořádku. Je to plně loajální Světlý…"
„Jeďte dál," podal mi policista mé papíry. „Ale párkrát vás ještě zastaví…"
Přikývl jsem a vyjel na hlavní silnici.
Kosťa tam stál dál a díval se za mým vozem.
Znovu jsem zesílil zvuk:

Nejsem pro a nejsem proti, nejsem dobro ani zlo.
S tebou, moje milá vlasti, se to ale povedlo!
Smyčky tvýho těla, hade, jsou můj dům a moje past.
Budu pod sluncem se plazit,
pod sluncem, co vše chce zkazit.
Odsud tam a odtud sem,
než to skončí soudným dnem.

Část třetí
Ničí síla

Prolog
Sny se mu zdávaly jen zřídka.
Teď dokonce ani nespal. A přesto to všechno vypadalo jako sen, jako krásná vidina těsně před probuzením…
Lehká, čistá, skoro dětská vidina…
„Kyslík…, palivo…, odpočítávání ke startu…"
Stříbřitý sloup rakety v lehké mlze.
Proudy plamene vyrážející z trysek.
Kosmonautem se chce stát skoro každé dítě, dokud už podesáté neuslyší: „A kým bys chtěl být? Kosmonautem, viď…"
Jiní zase přestávají o vesmíru snít, jakmile se stanou Jinými.
Šero je zajímavější než vzdálené planety. Možnost nakládat se silou je přitažlivější než sláva kosmonauta.
Teď se mu ale znovu zdálo o raketě, o staré, nemotorné raketě, stoupající k nebi.
Země, proplouvající pod nohama nebo naopak nad hlavou.
Tlusté křemíkové sklo průzoru.
Pro Jiného trochu zvláštní sny – není-liž pravda?
Země…, závoj mračen…, světla velkoměst…, lidé.
Miliony lidí. Miliardy lidí.
A nad tím vším on, shlížející dolů z oběžné dráhy.
Jiný ve vesmíru – co může být komičtějšího? Jedině snad Jiný ve srovnání s Cizákem. Jednou před lety viděl takový fantastický film, a najednou si pomyslel, že statečná Ripleyová má nejvyšší čas vstoupit do šera… a bít a bít a bít ty neohrabané, bezmocné nestvůry.
Sotva ho to napadlo, hned se rozesmál.
Cizáci tu nejsou.
Zato vesmír ano. Jedině že dřív nechápal, proč tu vlastně je.
Teď už tomu rozuměl.
Stál se zavřenýma očima a snil o maličké Zemi, která se mu pomalu otáčí pod nohama.
Každé dítě se chce stát obrem – dokud se nezamýšlí nad tím, k čemu by mu to bylo.
Teď už věděl všechno.
Jednotlivé části hlavolamu do sebe dokonale zapadly.
Jeho předurčení jakožto Jiného.
A jeho nesmyslné bažení po kosmu.

A tenký svazeček, vázaný do lidské kůže a popsaný úhledným, pravidelným písmem.
Zvedl knihu přímo z podlahy.
Otevřel ji na první straně.
Písmena nevybledla – chránila je lehká, spolehlivá magie.
Tenhle jazyk na Zemi nezazněl už dlouho. Indologovi by zřejmě připomínal sanskrt, ale málokdo by pochopil, že je to paišači.
Jenže Jiný si dokáže číst i v mrtvém jazyce.
„Kéž ochrání vás Slonotvářný, kývající hlavou tu nahoru a tu zase dolů – jako Šiva, pohupující se nahoru a dolů v Rozumu! Kéž mě Ganapátí napojí sladkou vláhou moudrosti!
Jmenuji se Fuaran a jsem žena ze slavného města Kanakapúrí.
Ten, kdo plní přání, můj manžel Parvátí, mě ve dnech mého mládí štědře obdařil a věnoval mi schopnost pohybovat se ve světě přízraků. Zatímco u nás okvětní plátek, utržený z rozkvetlého stromu, padá v čerstvém větru k zemi, v onom světě uběhne celý den – tak je to tam zařízeno. A v tom světě ukryta je převeliká síla…“
Zavřel knihu Fuaran.
Srdce mu v hrudi prudce bilo.
Převeliká síla!
Která vypadla z rukou vědmy, co zemřela před téměř dvěma tisíciletími.
Síla neznámá a neobhospodařovaná, skrytá dokonce i oku Jiných.
Ničí síla.

Kapitola první
K budově Noční hlídky jsem přijel krátce po sedmé hodině ranní. To je vlastně nejmrtvější doba dne, tohle střídání stráží. Operativci, kteří sloužili celou noc v ulicích města, odevzdali svá hlášení a rozešli se domů. Štábní pracovníci se tu – jak je na moskevských úřadech koneckonců zvykem – rozhodně neobjeví dřív než v devět.
Ke střídání stráží docházelo i v místnosti ostrahy objektu. Odcházející strážní podepisovali nějaké papíry, kdežto ti přicházející si pročítali knihu služeb. Se všemi jsem si tam podal ruku a do budovy nakonec vstoupil bez jakékoli kontroly. Od ostrahy to samozřejmě byla nedbalost, i když prohlídky se týkají především lidí, kteří k nám přicházejí.
Ostraha ve druhém patře už vystřídala. Tentokrát sloužil Garik a ten mi rozhodně nic neodpustil – prohlédl si mě šerem, pak mi pokývnutím hlavy naznačil, abych se dotkl svého amuletu, tentokrát filigránské figurky kohouta, vyrobené ze zlatavého drátu. Něčemu takovému se u nás říkalo „pozdrav kokrháčův“, protože teoreticky měl jakýkoli dotek Temného kohouta donutit, aby zakokrhal. Někteří vtipálkové ostatně ujišťovali, že stačí, aby kohout Temného jen ucítil na dálku, a hned prý lidským hlasem zavřeští: „Protiva jeden!“
Teprve po tom všem se na mě Garik přívětivě zazubil a stiskl mi ruku.
„Geser už je tady?“ zeptal jsem se.
„Kdoví…,“ pokrčil rameny Garik.
No jistě – tohle byla pitomá otázka! Nejvyšší mágové si přece chodí, kudy chtějí!
„A nemáš ty náhodou dovolenou?“ zeptal se podezíravě Garik, jako by ho ta má zvláštní otázka znepokojila.
„Už mě to přestalo bavit. Při pondělku je zkrátka nejlepší jít do práce…“
„Ale já bych řek, že máš všeho plný zuby,“ zpozorněl službukonající mág ještě víc. „Poslyš…, pohlaď toho kohoutka ještě jednou!“
Znovu jsem tedy „pozdravil kokrháče“ a pak jsem musel nehybně stát, aby mě Garik mohl ještě jednou zkontrolovat jakýmsi rafinovaným amuletem z barevného skla.
„Promiň,“ omluvil se mi Garik a amulet zase uložil. A pak trochu rozpačitě dodal: „Připadáš mi prostě celej nesvůj…“
„Byl jsem za Světkou na vesnici, a tam se zničehonic objevila jedna stará vědma,“ vysvětlil jsem mu. „A navíc se tam prohánělo stádo vlkodlaků. Tak jsem musel honit jak vlky, tak tu čarodějnici…,“ mávl jsem jen otráveně rukou. „Po takový dovolený abych si vzal neschopenku.“
„To jo,“ uklidnil se hned Garik. „Tak si podej žádost, já bych řek, že na regeneraci sil tam ještě nějaký volný místa budou.“
Otřásl jsem se a jen jsem zavrtěl hlavou:
„Díky, já se nějak dám dohromady sám.“
S Garikem jsem se rozloučil a vydal se dál, do třetího patra. Chvíli jsem postál před Geserovým předpokojem a nakonec jsem zaklepal na dveře.
Neozval se nikdo, tak jsem šel dál.
Sekretářka tu přirozeně ještě nebyla. Dveře do Geserovy pracovny byly pečlivě zavřené. Na kávovaru už však vesele pomrkávala kontrolka pohotovostního režimu, počítač byl zapnutý a v televizi cosi tiše broukal zpravodajský kanál. Hlasatel právě sděloval, že písečná bouře zabránila americkým vojákům v další mírotvorné misi, převrátila několik tanků a dokonce srazila k zemi dva vrtulníky.
„Jasně – a vojákům dala přes držku a několik jich vzala do zajetí,“ dodal jsem bezděčně.
Já nevím, co to mají někteří Jiní za divný zvyk – pořád jen čučet na televizi! Buď na ty pitomé mýdlové opery, nebo na lži ze zpravodajství. Docela jako lidi…
Nebo snad jako dobytek?
Ale lidi přece za nic nemůžou. Jsou slabí a nesvorní. Ale jsou to lidi, a ne dobytek!
Dobytek jsme my.
A lidi jsou naše tráva.

Opíral jsem se o sekretářský stůl a oknem se díval na mračna, plující nad městem. Proč je asi nebe v Moskvě tak nízké? Snad nikde jinde na světě jsem neviděl tak nízké nebe, jaké je k vidění v zimní Moskvě…
„Tráva se dá sekat," zaslechl jsem hlas za svými zády. „Anebo vytrhávat i s kořenem. Co se ti zamlouvá víc?"
„Dobré ráno, šéfe," řekl jsem a otočil se k němu. „Myslel jsem si, že tu ještě nejste."
Geser zívnul. Byl jen v županu a v pantoflích. Pod županem jsem zahlédl pyžama.
V životě by mě nenapadlo, že velký Geser nosí na noc pyžama, zdobené disneyovskými postavičkami. Počínaje Mickey Mousem přes kačera Donalda až po Lila. Velký, který je tu už tisíce let a který si v cizích myšlenkách čte jako v novinách, takovéhle pyžama přece nosit nemůže!
„Spal jsem," poznamenal ponuře. „Jako batole. Lehnout jsem si šel v pět ráno."
„Promiňte, šéfe," řekl jsem. Nic jiného než to „šéfe" mě v tuhle chvíli nenapadlo. „Měl jste v noci hodně práce?"
„Ne – četl jsem si knížku, moc zajímavou," odpověděl mi a zapnul kávovar. „Takže mně černou s cukrem, tobě bez cukru, ale s mlíkem…"
„A co jste četl – něco magickýho?" zajímalo mě.
„Ale ne…, Golovačova!" broukl Geser. „Až odejdu do výslužby, tak se mu nabídnu jako spoluautor! Tady máš to kafe!"
Chopil jsem se svého šálku a vykročil za Geserem do jeho pracovny.
Jako obvykle jsem si povšiml, že tu znovu přibylo všelijakých hračiček. V jedné z prosklených skříní jsem objevil spoustu myší – skleněných, cínových i dřevěných – a stály tam taky keramické kalíšky a ležely ocelové nože. O zadní stěnu knihovny kdosi opřel starou příručku Svazarmu, na jejíž obálce se skvěla fotografie odborné komise, která hodnotila jakýsi padák. Hned vedle stála barevná fotografie z hlubokého lesa.
Tohle všechno mi kdoví proč (a já stále nemohl pochopit důvod) připomínalo první stupeň základní školy.
U stropu visela hokejová přilba zlatisté barvy, která neuvěřitelně připomínala pánskou pleš. Do přilby bylo zabodnuto několik šipek ze známé hospodské hry.
Pošilhávaje po všech těch věcech, které mohly znamenat cosi velice důležitého, ale stejně dobře nemusely znamenat vůbec nic, jsem se posadil do jednoho z křesel určených pro návštěvníky. Všiml jsem si, že v odpadkovém koši se válí jakási knížka s křiklavou barevnou obálkou. Že by si Geser opravdu četl v Golovačovovi? Když jsem se ale zadíval pozorněji, pochopil jsem, že se mýlím – na knize se skvěl titul Skvosty světové sci–fi.
„Dej si to kafe, to takhle po ránu pročišťuje mozek," broukl stále týmž nakvašeným tónem Geser. Sám ho popíjel velmi hlučně, usrkával a zdálo se, že kdyby dostal do ruky podšálek a sekaný cukr, tak ho bude popíjet z toho podšálku, jako to dělají Rusové s čajem.
„Potřebuju od vás odpovědi na pár otázek, šéfe," řekl jsem. „Vlastně na dost otázek."
„Odpovědi dostaneš," přikývl Geser.
„Jiný jsou mnohem slabší než lidi, pokud jde o magii, že…?"
Zaškaredil se.
„To je nesmysl. Oxymoron."
„Ale magická síla lidí…"
Zvedl ukazovák a pohrozil mi:
„Tak to pr! Nepleť si laskavě potenciální energii s kinetickou."
Pochopil jsem, že teď mám umlknout. Kdežto Geser začal beze spěchu přecházet se šálkem po místnosti a hlásal:
„Tak za prvé… Jistě, máš pravdu – vše živé je schopno produkovat magickou sílu. Vše živé, tedy nejen lidé! Dokonce i zvířata, a dokonce i tráva. Má ale tahle síla nějaký fyzikální základ, je vědecky měřitelná? To nevím. A možná že se to nedoví nikdo a nikdy. Za druhé… Řídit a ovládat vlastní sílu nedokáže nikdo. Síla se rozptyluje v prostoru, pohlcuje ji šero a v tom šeru ji zčásti vstřebává modrý mech a zčásti ji užívají Jiní. Rozumíš tomu? Jsou tu prosté hned dva procesy – vylučování vlastní síly a vstřebávání cizí. Ten první proces je bezděčný a rozrůstá se v závislosti na tom, jak hluboko se nořím do šera. Druhý proces je do té či oné míry vlastní všem – jak lidem, tak Jiným. Nemocné dítě třeba poprosí matku: Mami, posaď se ke mně a pohlaď mi bříško! Maminka mu bříško pohladí a bolest pomine. Protože matka chce svému dítěti pomoct, a tak alespoň zčásti využívá své síly cíleně. Takzvaní senzibilové, tedy lidé s omezenými, vykastrovanými schopnostmi Jiných, jsou schopni ovlivnit nejen své blízké a nejen pod vlivem náhlého hnutí mysli, ale dokážou léčit či naopak proklít a uřknout i úplně cizí lidi. Jejich síla je určitější a uspořádanější. Už to není pára, ale ještě to není led – jen taková vodička. No a za třetí jsme tu my. Jiní. V našem případě je rovnováha vstřebávání a vylučování síly vychýlena směrem ke vstřebávání."
„Cože?!" zvolal jsem.
„A co sis myslel? Že je to stejně jednoduché jako třeba v případě upírů?" Geser se vesele zasmál. „Copak bys věřil tomu, že Jiní si jen berou a nic za to nedávají? To ne – všichni vydáváme sílu, kterou produkujeme. Jenže zatímco v případě člověka je proces vylučování a vstřebávání víceméně v rovnováze, která se porušuje jen občas, obvykle v důsledku silného hnutí mysli, my to máme docela jinak. My se v nerovnovážném stavu nalézáme trvale. A z okolního světa bereme víc, než mu odevzdáváme."
„A s tím přebytkem potom nějak nakládáme," dodal jsem. „Rozumím tomu správně?"
„My nakládáme s rozdílem v potenciálu," pohrozil mi teatrálně Geser prstem. „A rozhodně nesejde na tvé magické teplotě…, to je takový pojem, jehož dřív užívaly vědmy. Jiný může generovat značný energetický potenciál – a fakt je, že její vylučování pak bude růst geometricky. Takoví Jiní tu jsou…, a ti pak do společného zásobníku síly odevzdávají podstatně víc než lidé. Jenže stejně intenzivně pak sílu také spotřebovávají."
Geser se odmlčel a pak sebekriticky dodal:
„Musím ale připustit, že to jsou případy poměrně vzácné. Mnohem častěji Jiní produkují podstatně méně magické síly

než lidé, zato se jim vyrovnají a ještě spíše je předčí ve schopnosti sílu pohlcovat. A takové věci jako průměrná teplota v jedné nemocnici prostě neexistují. My nejsme jen banální upíři. My jsme také dárci.“
„A proč se tohle neučí?“ zeptal jsem se. „No proč?“
„Protože v tom nejbanálnějším chápání věci přece jen spotřebováváme cizí sílu!“ vyštěkl Geser. „Podívej se třeba sám na sebe – proč se sem hrneš takhle brzy ráno? Abys mi tu recitoval pohněvané filipiky! Jak to přijde, šéfe, že spotřebováváme sílu, kterou vytvoří lidé?! A tos ji ty sám lidem bral přímo, úplně jako upír! Když toho bylo zapotřebí, tak jsi nezaváhal ani na okamžik. A přitom ti připadalo, že kráčíš celý v bílém, se smutkem na ušlechtilém čele! A za tebou plakaly děti!“
Samozřejmě měl pravdu. Přinejmenším zčásti.
Jenže já v hlídce pracoval už dost dlouho na to, abych pochopil, že částečná pravda je taky lež.
„Učiteli…,“ vyřkl jsem tiše a Geser se zachvěl.
Být jeho žákem jsem odmítl přesně v ten den, kdy jsem se rozhodl sebrat lidem sílu.
„Poslouchám tě, můj žáku,“ odpověděl a pohlédl mi do očí.
„Ono přece nejde o to, kolik síly si vezmeme, ale kolik jí vydáme,“ řekl jsem. „Smyslem Noční hlídky je rozdělovat a ochraňovat, učiteli, že ano?“
Geser přikývl.
„Rozdělovat a ochraňovat do té doby, dokud se lidsko zvyky nenapraví a dokud se noví Jiní nezačnou obrace výhradná ke Světlu.“
Znovu přikývl.
„A to se pak všichni lidi promění v Jiné?“
„Nesmysl,“ zakroutil šéf rezolutně hlavou. „Kdo ti nekukal takovou pitomost? Četl jsi něco takového třeba jo o v jediném dokumentu hlídek? Dejme tomu v Dohodě…“
Zavřel jsem oči a přelétl jimi po poslušně naskočivších řádcích ohnivých liter:
Jsme Jiní…
„Ne, taková slova opravdu nikde nejsou…,“ připustil jsem. „Ale veškerá výuka, všechny naše činy…, všechno je zkrátka zařízeno tak, abychom ten pocit měli.“
„Ale ten pocit je falešný!“
„Jenže zároveň se tenhle sebeklam podporuje!“
Geser si ztěžka povzdechl. Podíval se mi do očí a zeptal se:
„Každý potřebuje nějaký smysl života, Antone. Ten nejvyšší. Potřebuje ho jak člověk, tak Jiný. Dokonce i kdyby ten smysl měl být falešný!“
„Jenže to pak je slepá ulička…,“ zašeptal jsem. „To je past, učiteli. Pokud zvítězíme nad Temnými…“
„Tak zvítězíme nad Zlem. Nad egoismem, sebeláskou a lhostejností.“
„Jenže sama naše existence je přece taky egoismus a sebeláska!“
„A co bys navrhoval?“ zajímal se laskavě Geser.
Neřekl jsem na to nic.
„Máš nějaké námitky proti operativní činnosti hlídek? Nebo proti kontrole nad Temnými? Proti pomoci lidem a proti pokusům o zlepšení sociálního systému?“
A já ucítil, že teď mu to můžu vrátit.
„Učiteli! Co přesně jste dal Arině v jedenatřicátém roce? Když jste se spolu setkali u závodiště…“
„Štůček hedvábí,“ odvětil Geser naprosto klidně. „Přece jen je to ženská, a tak chtěla něco opravdu pěkného… To víš, doby byly tenkrát těžké. Poslal mi to kamarád z Mandžuska, a mně to přísně vzato bylo k ničemu… Tobě se to nepozdává?“
Přikývl jsem.
„Proti globálnímu experimentu na lidech jsem byl od začátku, Antone,“ řekl mi Geser se zjevným odporem. „Je to pitomý nápad, kultivovaný už od devatenáctého století. A není divu, že Temní na to hned přistoupili. Protože to žádné pozitivní přeměny nepřineslo. Pořád jen krev, války, hlad, represe…“
Utichl, hlučně vytáhl zásuvku psacího stolu a sáhl do ní pro doutník.
„Rusko by ale dneska bylo prosperující země…,“ začal jsem.
„Blablabla…,“ přerušil mě nedůtklivě Geser. „To by nebylo Rusko, ale Eurasijský svaz. Který by soupeřil s Asijským svazem v čele s Čínou a s Konfederací anglofonních zemí v čele s USA. Znamenalo by to pět až šest lokálních jaderných konfliktů ročně…, samozřejmě v zemích třetího světa. A rvačku o přírodní zdroje, jakož i závody ve zbrojení, a to o dost strašnější, než jsou ty současné…“
Dostal mě a rozdrtil. Napadrť. A přesto jsem se ještě pokoušel vzdorovat:
„Arina říkala… něco o městech na Měsíci…“
„To ano, to by tam bylo,“ přikývl šéf. „Měsíční města už by dnes stála. A kolem nich raketové základny. Čteš sci–fi?“
Pokrčil jsem rameny a letmo pohlédl do odpadkového koše.
„Stalo by se přesně to, o čem psali američtí autoři padesátých let,“ vysvětlil mi. „Jasně – už bychom měli kosmické lodě na atomový pohon – vojenské. Podívej se, Antone, komunismus v Rusku nabízel tři cesty. Ta první by vedla do báječné, překrásné společnosti. Jenže to odporuje lidské podstatě. Druhá cesta znamenala degeneraci a zánik. Což se taky stalo. Ta třetí by předpokládala, že by se náš režim proměnil v sociálně demokratické zřízení skandinávského typu a že bychom si podrobili značnou část Evropy a severní Afriku. Jenže ta poslední cesta by nezadržitelně vedla ke vzniku už zmíněných tří znesvářených bloků a dříve nebo později ke globální válce. Jenže ještě než by se to stalo, tak by lidé přišli na naši existenci a buď by nás zlikvidovali, nebo by si nás podrobili. Nezlob se na mě, Antone, ale já si

řekl, že něco takového mi za města na Měsíci a sto druhů salámu v obchodech na počátku osmdesátých let prostě nestojí…“
„No dobře, ale dnešní Amerika…“
„Dej už s tou Amerikou pokoj,“ zamračil se Geser. „Dočkej se v klidu roku dva tisíce šest – a pak si to řekneme.“
Mlčel jsem. Ani jsem se nezeptal, copak to Geser zahlédl v roce dva tisíce šest, který tu bude co nevidět…
„Já tvou vnitřní trýzeň chápu,“ sáhl šéf po zapalovači. „Nebudeš mě mít za cynika, když si teď zapálím?“
„Dejte si klidně třeba vodku, šéfe,“ odsekl jsem.
„Vodku ráno nepiju.“ Geser mocnými zátahy rozdmýchával svůj doutník. „Chápu tvoje vnitřní boje… i pochyby. Já vzniklou situaci taky nepovažuju za dobrou. Ale uvědom si, co se stane, když se všichni oddáme tomuhle splínu a přestaneme pracovat! Jestli to nevíš, tak já ti to řeknu. Temní na sebe s radostí vezmou úlohu pastýřů lidského stáda! Nezaváhají ani na okamžik. A budou mít radost, jaké měli štěstí… Tak se rozhodni sám.“
„Ale o čem mám rozhodovat?“
„Přece jsi přijel proto, abys dal výpověď!“ zvýšil Geser hlas. „Tak se laskavě rozhodni, jestli chceš být v Noční hlídce, nebo jestli ti naše cíle připadají málo světlé…“
„Vedle černé barvy se šedá dá považovat za bílou,“ odpověděl jsem mu.
Geser jen zafuněl a pak už o něco klidněji pokračoval:
„Co ta Arina, utekla?“
„Utekla. Nejdřív si chytila Naďušku jako rukojmí a pak po mně a po Světlaně žádala, abychom jí pomohli.“
V Geserově tváři se nepohnul jediný sval.
„Ta stará rachomejtle má své zásady, Antone. Blufovat může až do aleluja, ale dítěti by vlásek nezkřivila. To mi věř – já ji znám dobře.“
„A co kdyby jí povolily nervy?“ zeptal jsem si při vzpomínce na tu hrůzu, kterou jsme tam prožili. „To by se vykašlala jak na obě hlídky, tak na Inkvizici! Ta se nebojí ani Zavulona.“
„Zavulona možná…,“ ušklíbl se Geser. „Já jsem o ní podal hlášení Inkvizicí, ale se samotnou Arinou jsem se spojil taky. A to prosím zcela oficiálně. Vše je řádně zaprotokolováno. A pokud jde o tvou rodinu, varoval jsem ji taky. A to obzvlášť důrazně.“
Tak tohle pro mě byla novinka.
Hleděl jsem do naprosto klidné Geserovy tváře a nevěděl, co říct.
„S Arinou už léta udržujeme noblesní vztahy,“ vysvětlil mi Geser.
„A jak to přijde?“ zeptal jsem se nechápavě.
„Co máš na mysli?“ podivil se Geser. „Ty noblesní vztahy? No, to máš tak…“
„Pokaždé, když se přesvědčím, že jste odporný intrikán, tak mi do deseti minut dokážete, že nemám pravdu. Že cizopasíme na lidech? Ale to přece děláme pro jejich dobro! A že je země v troskách? Ale to přece mohlo být daleko horší! Nebo že se má dcera ocitla v nebezpečí? Ale kdepak – byla v naprostém bezpečí, asi jako Sašenka Puškin se svou starou chůvou Arinou Rodionovnou…“
Geserův pohled zvlídněl.
„Antone… Kdysi dávno jsem byl vyzáblý usmrkaný chlapeček…“ Zamyšleně pohlédl kamsi skrz mě. „Takhle to bylo. Byl jsem vyzáblý usmrkánek. A když jsem se hádal se svými patrony, jejichž jména ti nic neřeknou, tak jsem byl přesvědčen, že jsou to hnusní intrikáni. A oni mě přesvědčovali o opaku. Uplynula staletí – a já měl najednou své vlastní žáky…“
Vypustil z úst oblak dýmu a umlkl. Ostatně, proč by pokračoval?
Staletí? Ale kdež! Tisíce let zkušeností…! A to je dost na to, aby odrazil jakýkoli útok svých podřízených. A to tak, že i když přijdou a běsní rozhořčením, odcházejí jako beránci, překypující úctou a láskou ke svému šéfovi. Zkušenost je obrovská síla. Mocnější než ta magická.
„Jednou bych vás chtěl vidět bez masky, šéfe,“ řekl jsem.
Jen se dobromyslně usmál.
„Tak mi aspoň řekněte, jestli váš syn byl opravdu Jiný,“ řekl jsem. „Nebo jste z něj Jiného teprve udělal? Já všechno chápu a tohle tajemství se nikde rozhlašovat nesmí. Jen ať si všichni myslí…“
Geserova pěst dunivě dopadla na stůl. On sám se vztyčil a naklonil se ke mně:
„Kdy už dáš s touhle věcí konečně pokoj?!“ zařval na mě. „Jasně, společně s Olgou jsme Inkvizici oklamali a dostali jsme právo na Timurovu remoralizaci. Měl se z něj stát Temný, a to mi pochopitelně nevyhovovalo. Chápeš to?! Jestli chceš, tak mě běž udat na Inkvizici! Ale už se v tom laskavě nehrab!“
Na okamžik jsem se začal skoro bát. Geser se znovu jal přecházet po své pracovně, nohy mu co chvíli vyklouzávaly z pantoflí, ale on dál energicky gestikuloval:
„To nejde – udělat z člověka Jiného! Prostě to nejde! Nijak! Chceš slyšet pravdu o své ženě a dceři? Tak já ti to řeknu! To Olga zasáhla do Světlanina osudu! To kvůli ní použila druhou půlku Křídy osudu! Jenže ani Křída osudu by tvou ještě nenarozenou dceru nedokázala proměnit v Jinou, kdyby se tou Jinou nestala sama! My jsme ji jen učinili ještě silnější a vložili jsme do jejích rukou absolutní sílu!“
„Já vím,“ přikývl jsem.
„Odkud?“ užasl Geser.
„Arina mi to naznačila.“
„Chytrá baba,“ přikývl spokojeně Geser. Vzápětí ale znovu zvýšil hlas: „A to je vše! Teď už víš všechno, co s tímhle problémem nějak souvisí! Z člověka se nemůže stát Jiný! S využitím silných artefaktů se v počátečním stádiu samozřejmě dá učinit ho silnějším nebo slabším a přimět ho, aby se orientoval spíš na Světlo nebo naopak spíš na

Tmu… Ale jen do velmi malé míry, Antone! Kdyby chlapec Jegor nebyl od počátku neutrální, tak bychom jeho iniciaci ze strany Tmy nepotlačili. Kdyby se tvá dcera neměla narodit jako velká kouzelnice, tak bychom pro ni taky nemohli nic udělat! Chceš-li nádobu naplnit Světlem nebo Tmou, tak ji nejdřív musíš mít, myslím tu nádobu! Na nás záleží, co se do ní nalije, ale nádobu samotnou vyrobit neumíme! To, s čím jsme nuceni pracovat, jsou jen nepodstatné drobnosti! A ty si myslíš, že je v našich silách udělat z člověka Jiného…“
„Borisi Ignaťjeviči,“ oslovil jsem šéfa jeho ruským jménem, aniž jsem sám věděl proč, „pokud teď budu říkat nesmysly, tak mi to promiňte. Ale já pořád nechápu, jak je možný, že jste Timura nenašli dřív! Vždyť je to váš syn – váš a Olžin! Copak jste ho necítili? I když chápu, že ta vzdálenost byla obrovská…“
A Geser najednou jakoby uhasl. V jeho tváři se zrodila jakási rozpačitá provinilost.
„Víš co, Antone? Já sice jsem starý intrikán…“ Odmlčel se. „Copak si myslíš, že bych nechal vlastního syna vyrůstat v nalezinci, v bídě a utrpení? Copak tě nenapadlo, že já taky potřebuju kus lidského tepla a lásky? Že se taky chci občas cítit jako normální člověk? Pohrát si s capartem, vzít malého kloučka na fotbal, naučit puberťáka, jak se oholit, a nakonec přijmout mladého muže do hlídky? Tak mi schválné pojmenuj jediný důvod, proč bych vlastního syna nechal žít a stárnout někde v horoucích peklech! Jsem snad špatný otec, ukrutník a mizera? Dejme tomu. Ale proč bych se pak rozhodl udělat z něj Jiného? Proč bych si způsoboval všechny ty problémy?“
„Ale proč jste ho nenašel dřív?“ zvolal jsem.
„No protože když se narodil, tak to bylo úplně normální dítě! Neměl v sobě sebemenší potenciál Jiného!“
„To se stává,“ poznamenal jsem nejistě.
Geser přikývl:
„Pochybuješ? Já taky pochybuju a říkám si, že jsem v něm měl ucítit předpoklady síly. Jenže ty předpoklady tam nebyly…“
Rozhodil rukama, posadil se a zamumlal:
„Takže mi nepřipisuj zázraky, kterých nejsem schopen. Já neumím dělat z lidí Jiné.“ Geser na chvíli utichl, ale pak důrazně dodal: „Ale v jedné věci máš pravdu. Měl jsem ho vytušit dřív! Já neřeknu, když někdo nerozpozná možného Jiného v cizím člověku – to se stane. Ale ve vlastním synovi? Kterého jsem choval v náruči a doufal, že z něj ten Jiný bude? To nevím. Buď byly ty předpoklady příliš slabé a nejasné, nebo jsem proste ztratil rozum.“
„Je tu jedna možnost,“ řekl jsem nejistě.
Geser na mě pomračeně pohlédl a pokrčil rameny:
„Možností je vždycky víc než jedna. Ale co máš na mysli?“
„Asi je tu někdo, kdo lidi v Jiné proměňovat umí. A ten někdo si našel právě Timura a proměnil ho v potenciálního Jiného… A teprve pak jste ho ucítil…“
„To Olga,“ broukl Geser.
„No dobře, tak Olga. Ale pak už jste začal jednat vy. A myslel jste si, že jste podfoukl jak Temné, tak Inkvizici. Jenže ve skutečnosti někdo jiný podfoukl vás.“
Geser zafuněl.
„Proboha, tak připusťte aspoň na chvíli, že člověk se v Jinýho změnit dá!“ zvolal jsem málem prosebně.
„Ale proč se to stalo?“ zeptal se Geser. „Já jsem ochoten uvěřit čemukoli, ale nejdřív mi ukaž nějaké příčiny! Že by někdo chtěl dostat mě a Olgu? To se mi nezdá. Všechno proběhlo naprosto hladce.“
„Nevím,“ přiznal jsem se a mstivě dodal: „Ale na vašem místě bych měl oči na šťopkách, šéfe. Vy jste si zvykl na to, že váš tah je vždycky ten nejrafinovanější. Jenže jste sám řekl, že možností je vždycky víc než jedna.“
„Jsi hlavička…,“ pochválil mě šéf. „Tak se hezky vrať ke Světě… Ačkoli počkej.“
Strčil ruku do kapsy županu a vytáhl mobil. Ten nezvonil, jen nervně vibroval.
„Počkej chviličku…,“ šeptl Geser a pak už docela jiným hlasem do mobilu křikl: „Ano!“
Vychovaně jsem poodstoupil až ke skříním a začal jsem si prohlížet ty magické sarapatičky. No dobře, figurky oblud mohou sloužit například ke vzývání opravdických monster. Například. Ale k čemu asi slouží ten bičík? Že by to bylo něco jako Karabáč Šaabův?
„Hned jsme tam,“ utrousil kuse Geser a mobil zacvakl. „Antone!“
Než jsem se k němu otočil, už byl skoro převlečený – přejížděl si rukama podél těla a jeho orientální župan a pyžamo měnily barvu i kvalitu látky a během pár vteřin se z nich stal přísný šedý oblek. Pak šéf mávl rukou naposledy a na krku se mu objevila perfektně uvázaná kravata. Jenže tohle všechno nebyla iluze – Geser skutečně vytvářel oblek ze županu a pyžama.
„Budeme si muset dopřát takový menší výlet, Antone… Do domečku zlé čarodějnice.“
„To už ji chytili?“ zeptal jsem se a pokoušel se zorientovat ve vlastních pocitech.
„Ne, je to ještě horší. Včera večer byla během domovní prohlídky v jejím domku objevena tajná skrýš.“ Geser mávl rukou a ve vzduchu se otevřel portál. Pak mlhavě do dal: „Už je tam… dost velká sešlost. A my taky půjdeme.“
„Ale co je v té skrýši?“ vykřikl jsem nedočkavě.
To už mě ale Geserova ruka postrčila do bíle zářícího oválu.
„Soustřeď se,“ zazněla za mnou jeho poslední rada na cestu.
Cesta portálem obvykle nějaký čas zabere – obvykle pár vteřin nebo minut, ale někdy jsou to i hodiny. Což nezávisí na vzdálenosti, ale na přesnosti zacílení. Zatím jsem nevěděl, kudy portál do Arinina domku vede, a nevěděl jsem ani, jak dlouho budu ještě viset v mléčně bílém prázdnu.
Skrýš v Arinině domku. Co má být? Každý Jiný si přece ve své domácnosti vytváří skrýše na magické předměty.
Co ale Gesera tentokrát tolik vylekalo? Byl jsem totiž přesvědčen, že šéf je poděšený a znejistělý, což se snadno dalo usoudit podle jeho kamenně klidné tváře.

Nejdřív jsem si neznámo proč představil cosi hrůzného, třeba dětské mrtvolky v podzemí. To by panečku byl důvod pro paniku, když si Geser až doposud myslel, že Arina by se Naďušky ani nedotkla!
Ačkoli ne, to je vyloučeno…
A přesně s tímhle pomyšlením jsem z portálu najednou vypadl – přímo uprostřed Arininy světnice.
Geser měl pravdu – byl tu nával.
„Uskoč stranou!“ křikl na mě Kosťa a chytil mě za ruku. Sotva jsem učinil krok, z portálu se vyřítil i Geser.
„Vítám tě, velký,“ řekl nečekaně zdvořile a bez obvyklého ostnu Zavulon.
Rozhlédl jsem se kolem sebe. Bylo tu šest neznámých Inkvizitorů – v pláštích a s kapucemi staženými hluboko do obličeje, přesně jak to má být. Pak Edgar, Zavulon a Kosťa, to je taky v pořádku! A Světlana! Polekaně jsem se na ni podíval, ale ona mi jen vlídně pokynula – asi abych si nedělal starosti. To znamená, že Naďa je v pořádku…
„Kdo řídí vyšetřování?“ zeptal se Geser.
„Triumvirát,“ odvětil stručně Edgar. „Já jsem tu za Inkvizici, Zavulon za Temné a za vás…,“ podíval se na Světlanu. „… Prostě jak se dohodnete.“
„Za nás to budu já,“ rozhodl Geser. „Děkuju, Světlano. Jsem ti velmi zavázán.“
Tohle žádné vysvětlení nevyžadovalo. Ať už se tu stalo cokoli, ze Světlých tu jako první byla Světlana a začala okamžitě jednat jménem Noční hlídky.
Zkrátka a dobře se vrátila do služby.
„Mohu vás uvést do problematiky?“ otázal se Edgar.
Geser přikývl.
„A co Goroděckij?“ zeptal se Edgar opatrně.
„Toho jsem si k případu povolal.“
„Na to máte právo,“ pokynul mi. „Máme tady prostě mimořádnou událost…“
Ale proč vůbec užívá slov?
Vyslal jsem myšlený signál ke Světlaně a pokusil se jí nato zeptat…
Jenže signál jako by narazil na neviditelnou zeď.
Inkvizice celou oblast zablokovala. Právě proto Gesera volali mobilem. Ať už se tu odehrálo cokoli, je třeba to uchovat v přísné tajnosti.
Už následující Edgarova slova mou rychlou úvahu potvrdila.
„Protože to, co se tu odehrálo, musí zůstat dokonale utajeno, žádám všechny přítomné, aby odložili veškeré ochranné štíty a připravili se k označení cejchem Trestajícího ohně.“
Rychle jsem pohlédl na Gesera, který už si rozepínal košili. A svlékali se i ostatní – Zavulon, Světlana, dokonce i sám Edgar!
Nevzdoroval jsem a rychle jsem si stáhl rolák. Tak Trestající oheň…
„My zde přítomní přísaháme, že nikdy, nikde a nikomu s výjimkou nejvyššího tribunálu Inkvizice neprozradíme, co zjistíme během vyšetřování této události,“ řekl Edgar. „Přísahám!“
„Přísahám,“ přidala se k němu Světlana a uchopila mě za ruku.
„Přísahám,“ zašeptal jsem i já.
„Přísahám, přísahám, přísahám…,“ ozývalo se ze všech stran.
„Pokud poruším tuto přísahu, nechať mě zničí ruka Trestajícího ohně!“ ukončil rituál Edgar.
Jeho prsty se rozhořely oslnivou rudou září. Ve vzduchu se náhle objevil ohnivý otisk jeho dlaně, vzápětí se rozštěpil na dvanáct úplně stejných kopií a ty vzduchem pomalu vypluly ke všem přítomným. Velice pomalu – a ten velebný pohyb děsil ze všeho nejvíc.
Jako prvního se znamení Trestajícího ohně dotklo samotného Edgara. Inkvizitorova tvář se celá zkřivila a na kůži mu vyskočilo několik nachových skvrn ve tvaru ohnivé dlaně.
Jak se zdá, tak to bolí…
Geser i Zavulon přijali znamení Trestajícího ohně se stoickým klidem.
Pokud mě neklamal zrak, také na jejich těle už otisk dlaně a pěti prstů naskočil.
Kdosi z Inkvizitorů zděšeně vyvřískl.
Jak se zdá, tak to asi hodně bolí…
Pak se cejch dotkl i mě a já jsem pochopil, že se mýlím. To nebolelo hodně, to bolelo nesnesitelně!
Měl jsem pocit, jako by mi k tělu přiložili kus rozžhaveného železa a že mě nechtějí jen označit cejchem, ale skrznaskrz mě propálit!
Když se krvavá mlha, která mi zastřela oči, zase usadila, s překvapením jsem zjistil, že na nohou jsem se udržel – na rozdíl od dvou Inkvizitorů.
„A to se říká, že porod bolí…,“ poznamenala tiše Světlana, která si už zapínala blůzku. „Pche…“
„Rád bych připomněl, že kdyby měl cejch zafungovat, bude to ještě mnohem bolestivější…,“ procedil skrz zuby Edgar, v jehož očích se zaleskly slzy. „Ale je to pro dobro věci.“
„Dosti už lyrických intermezz!“ zarazil ho příkře Zavulon. „Když už tohle řídíš, tak se podle toho chovej.“
A opravdu, Vítězslav tu nebyl.
Že by odletěl zpátky do Prahy?
„Prosím následujte mě,“ vybídl nás Edgar se stále ještě trpitelsky svraštělou tváří a přistoupil ke stěně.
Skrýše se dají budovat všelijak. Může to být úplně banální sejf ve zdi, opatřený prostou magickou záštitou, ale stejně dobře to může být schrána ukrytá v šeru a obalená mnoha mocnými zaklínadly.
Tahle skrýš byla dosti originální. Když Edgar vstupoval do stěny, v níž se před ním otevřela jen úzká skulina, do které

se zdánlivě nemohl vejít, rychle jsem si tuhle mazanou a složitou metodu vybavil: skládala se z magie iluzí a magie kinetické. Z nějakého uzavřeného prostoru, dejme tomu z pokoje, se odeberou kousky prostoru, třeba úzké proužky podél stěn, a ty se pak magicky spojí v jednu „komoru“. Je to věc opravdu dosti složitá a taky nebezpečná, ale Edgar do skrýše vstoupil naprosto klidně.
„Všichni se tam nevejdem,“ zabručel Geser a zašilhal po Inkvizitorech. „Jestli se nemýlím, tak vy už jste tam byli. Počkejte laskavě tady.“
S obavou, aby někdo nezarazil taky mě, jsem rychle pokročil kupředu – a stěna se přede mnou otevřela. Ochranná zaklínadla už někdo prorazil.
Komora nakonec nebyla tak malá, zhruba tři krát tři metry. Měla dokonce i okno, stejně jako celá tato prostora „nakrájené“ z opravdických oken. Krajina za oknem vypadala dost fantasmagoricky – proužek nebe, vedle půlka stromu, pak proužek lesa, to vše namíchané bez ladu a skladu.
Jenže pak v komoře bylo ještě něco, co si zasluhovalo mnohem větší pozornost.
Elegantní šedý oblek z pevné látky, k tomu supermódní košile – bílá, hedvábná, s krajkovým límečkem a manžetami – a také luxusní stříbřitě šedá kravata s drobnými jiskřivými rudými puntíky a pár drahých černých polobotek, z nichž osiřele visely bílé ponožky. Byl jsem si jist, že uvnitř obleku by se našlo ještě hedvábné spodní prádlo s ručně vyšitými monogramy.
Jenže přehrabovat se ve svrškách nejvyššího upíra Vítězslava se nikomu nechtělo. Trocha šedého prachu uvnitř obleku a kolem na podlaze – to bylo všechno, co zbylo po inspektorovi evropského byra Inkvizice.
Světlana, která do komory vkročila hned za mnou, jen zděšeně vydechla a chytila mě za ruku. Geser si chmurně odkašlal. Zavulon si povzdechl a já měl dojem, že dost upřímně.
Kosťa, který vstoupil jako poslední, nevydal ani hlásku. Jen tu stál jako opařený a němě zíral na to málo, co zbylo z jeho vznešeného soukmenovce.
„Jak jistě chápete, vážení, to, co se tu stalo, je příšerné už samo o sobě,“ řekl tlumeně Edgar. „Byl tu zabit nejvyšší upír. Byl zabit v jediném okamžiku, bez nejmenších stop nějakého zápasu. Předpokládám, že něco takového by nedokázali ani zde přítomní velcí.“
„Zde přítomní velcí nejsou tak tupí, aby útočili na pracovníka Inkvizice,“ utrousil ztěžka Geser. „Pokud ovšem Inkvizice trvá na prověrce…“
Edgar zavrtěl hlavou:
„To rozhodně ne. Povolal jsem vás všechny právě proto, že nikoho z vás z ničeho nepodezírám. Než ale budeme informovat evropské byro, považuji za moudré požádat vás o radu. Přece jen se nalézáme na území moskevských hlídek.“
Zavulon k ostatkům přidřepl, nabral si trochu popela do ruky, rozemnul ho, přičichl k němu a pak ho dokonce opatrně olízl. Nakonec se s povzdechem zvedl a poznamenal:
„Tak tohle je Vítězslav… Vůbec si neumím představit, kdo by s ním udělal tohle. Já osobně…,“ zarazil se a chvíli přemýšlel, „bych si třikrát rozmyslel, než bych se s nim pustil do křížku. Co vy, kolego?4“
Pohlédl na Gesera, ale ten s odpovědí nespěchal a zatím si popel prohlížel s dychtivým zájmem mladého přírodovědce.
„Slyšel jste mě, Gesere?“ oslovil ho Zavulon ještě jednou.
„Ano, ano…,“ přikývl šéf zamyšleně. „Já bych to asi dokázal. Přísně vzato… mezi námi existovaly jisté rozpory. Ale udělat to takhle bleskově… a tak čistě…“ Geser rozhodil rukama. „To by se mi nepovedlo. Bohužel. Za tímhle musí být síla až záviděníhodná.“
„Ale měl by tu být cejch,“ připomněl jsem nejistě. „Upíři přece při povolení k dočasnému pobytu dostávají cejch…“
Edgar si mě změřil, jako bych právě vyslovil naprostou pitomost:
„Pro pracovníky Inkvizice tohle neplatí.“
„A pro nejvyšší upíry taky ne!“ prohodil až vyzývavě Kosťa. „Cejch dostává jen pakáž, která se nedokáže kontrolovat – všelijací začínající upíři a vlkodlaci.“
„Když už jsme u toho – dávno se chystám nastolit otázku, zda by tato diskriminační opatření neměla být úplně zrušena,“ využil příležitosti Zavulon. „Podle mě by upíři tak od druhé, ale ještě spíš od třetí kategorie měli být povinnosti nosit tento cejch zbaveni…“
„A nechtěl bys nakonec zrušit i vzájemnou registraci trvalého bydliště?“ zeptal se posměšně Geser.
„Tohoto sporu laskavě zanechte!“ okřikl je nečekaně přísně Edgar. „Goroděckého neznalost ještě není důvod k takovéto polemice. Tím spíš, že… ukončení existence upíra Vítězslava není na celém případu to nejhorší.“
„Co může být strašnější než Jiný, který takhle hravě dokáže likvidovat nejvyšší a největší?“ zeptal se Zavulon.
„Fuaran,“ odpověděl prostě Edgar. „Kniha Fuaran, kvůli které přišel Vítězslav o život.“

Kapitola druhá

Zavulon se ušklíbl. Bylo vidět, že Edgarovi nevěří ani slovo.
Geser se nejspíš rozběsnil. Nebylo divu. Nejdřív jsem ho Fuaranem obtěžoval já a teď si začíná i Inkvizitor.
„Vážený… evropský Inspektore,“ opanoval se nakonec šéf a našel pro Edgara oslovení přiměřeně zdvořilé a zároveň ironické. „Já se o mytologii zajímám stejně živě jako vy. Mezi vědmami jsou zkazky o knize Fuaran značně rozšířené, ale my přece velmi dobře chápeme, že je to jen snaha propůjčit své… kastě větší lesk. Stejný nebo podobný folklór najdete i mezi upíry, vlkodlaky a dalšími Jinými, kteří se z vůle osudu v naší pospolitosti ocitli v podřízeném postavení. Tady ale před námi stojí zcela reálný problém, proto bych nepovažoval za rozumné nořit se do džungle prastarých pověr a…“
Edgar ho přerušil:
„Chápu váš postoj, Gesere. Mně ale jde o to, že sotva před dvěma hodinami se se mnou Vítězslav spojil přes mobil.

Prohlížel si Arininu domácnost a při tom narazil na tu skrýš. Řekl bych…, že byl velmi rozrušený. A nebylo divu – řekl mi, že ve skrýši našel knihu Fuaran. Pravou. Musím… musím se přiznat, že v první chvíli jsem se k jeho tvrzení stavěl dosti skepticky. Vítězslav byl nátura dost náruživá, či jakto říct…“
Geser pochybovačně pokýval hlavou.
„Chvíli to trvalo, než jsem se sem dostal,“ pokračoval Edgar. „Navíc mi Vítězslav řekl, že všechny pracovníky Inkvizice z obklíčené oblasti stahuje.“
„Něčeho se bál?“ zeptal se ostře Zavulon.
„Vítězslav? Neřekl bych, že mu strach nahánělo něco zcela konkrétního. Když se ale najde takhle silný artefakt, je to rutinní postup. Obešel jsem celý kordon a zrovna jsem rozmlouval s Konstantinem. Přesně v tu chvíli mi naši lidé řekli, že uzavřeli prostor přímo kolem domku, ale že přítomnost Vítězslava nikde necítí. Tak jsem jim nařídil, aby vstoupili dovnitř. Sdělili mi, že tam taky nikdo není. To mě…,“ Edgar na okamžik zaváhal, „trochu zarazilo. Proč by se měl Vítězslav před kolegy skrývat? Tak jsme s Kosťou co nejrychleji dorazili sem. Zabralo nám to asi čtyřicet minut – šerem jsme jít nechtěli, protože jsme se báli, abychom zbytečně nepřišli o sílu, kterou bychom tady mohli potřebovat. A postavit portál se taky nepodařilo – je tady dost hodně silných artefaktů…“
„Jasně,“ přikývl Geser. „A dál?“
„Dům byl obklíčený a dva muži drželi službu uvnitř. Společně s nimi jsme pak vstoupili do skrýše a tam našli Vítězslavovy ostatky.“
„Jak dlouho tu byl Vítězslav úplně bez ostrahy?“ zeptal se Geser – stále sice ještě dost nedůvěřivě, ale se zvyšujícím se zájmem.
„Asi tak hodinu.“
„Dobře. A dalších čtyřicet minut tu vaši muži ochraňovali už jen jeho zbytky. Je jich šest a jsou to mágové třetí a čtvrté kategorie,“ svraštil čelo Geser. „Opravdu silný mág by asi prošel nepozorovaně.“
„To sotva,“ zapochyboval Edgar. „Máte pravdu, většinou je to třetí a čtvrtá kategorie, jen Roman se blíží druhé, ale všichni jsou vybaveni našimi strážními amulety. Takže by neprošel ani velký mág.“
„Chcete tím říct, že vrah se tu objevil, ještě než dorazili?“
„Nejspíš,“ přikývl Edgar.
„Mág, který by byl dostatečně silný, aby dokázal zabít nejvyššího upíra…,“ Geser zakroutil hlavou. „To mám tedy jedinou kandidaturu.“
„Vědma,“ zamumlal Zavulon. „Pokud opravdu měla Fuaran, mohla se pro něj vrátit.“
„Že by ho nejdřív opustila, a pak se pro něj vracela?“ zvolala Světlana a já pochopil, že se snaží Arinu obhájit. „To nemá logiku!“
„My s Antonem jsme ji pronásledovali,“ řekl Edgar poněkud prostomyslně. „Utíkala dost v panice. Zřejmě neunikla hned, ale někde poblíž se tu ukryla. A když pak Vítězslav knihu našel, tak to pocítila a lekla se, že by o ni mohla přijít.“
Geser si mě a Světlanu podmračeně prohlédl. Neřekl ale nic.
„A co když Vítězslav zahynul sám od sebe?“ nevzdávala to Světlana. „Našel knihu, pokusil se podle ní pronést nějaký zaklínadlo… a zemřel. Takový případy už se přece staly!“
„To ano,“ poznamenal pichlavě Zavulon. „A mezitím knížce narostly nožičky a ona někam odběhla.“
„Vyloučit se nedá ani takováto verze,“ zastal se Světlany nečekaně Geser. „Nožky jí narůst mohly. A utéct tudíž taky mohla.“
Nastalo ticho a v tom tichu zazněl obzvlášť nahlas další Zavulonův úsměšek:
„No to snad ne! Tak my věříme ve Fuaran?“
„Já věřím v to, že někdo velice snadno zabil nejvyššího upíra,“ řekl Geser. „A že ten někdo si nic nedělá ani z hlídek, ani z Inkvizice. Už samotný tento fakt volá po rychlém a efektivním vyšetřování. Nemyslíte, pane kolego?“
Zavulon neochotně přikývl.
„Pokud alespoň na okamžik připustíme, že tu byl skutečný Fuaran…,“ zamyslel se nahlas Geser. „Pokud se nakonec ukáže, že veškeré ty zvěsti o knize byly pravdivé…“
Zavulon znovu přikývl.
Oba velcí strnuli a upřeně se na sebe podívali. Možná jen tak pro efekt, ale možná bez ohledu na veškeré bezpečnostní štíty spolu vedli jakýsi magický dialog.
Já mezitím došel až k tomu, co z upíra zbylo, a přidřepl jsem.
Nebyl to příjemný pohled. Dokonce i když přihlédnu k tomu, že to byl upír.
Ale na druhé straně to byl našinec.
Jiný.
Edgar za mými zády hučel cosi o nutnosti povolat sem čerstvé síly a o tom, že dopadení Ariny je pro nás v tuto chvíli životní nutností. Ta vědma má zkrátka smůlu. Porušení Dohody bylo sice závažné, ale je to už dávno, takže o tolik zase nejde. Vražda Inkvizitora je však docela jiná věc.
A všechna fakta svědčí proti ní. Kdo jiný je tak silný, aby dokázal oddělat nejvyššího upíra?
Jenže já v Arininu vinu neznámo proč nevěřil.
Vítězslavovy ostatky ve mně kupodivu nevyvolávaly ani ten nejmenší odpor. Zřejmě v něm už vůbec nezůstalo nic lidského, ani po kostech tu nezbyla jediná stopa. Jen šedý prach, připomínající popel z navlhlé cigarety – sice uchovávající formu, ale co do struktury naprosto jednolitý. Dotkl jsem se toho, v čem se snad dala tušit zaťatá pěst, a vůbec mě nepřekvapilo, že když se popel rozsypal, našel jsem v té hromádce zmačkaný lístek papíru.
„Tady je něco napsáno,“ řekl jsem.
Nastalo hrobové ticho. Protože námitky nenásledovaly žádné, lístek jsem vzal, rozložil ho a přečetl. Teprve pak jsem

znovu pohlédl na mágy.
Tváře všech byly tak napjaté, jako by očekávali slova: „Vítězslav před smrtí ještě stačil napsat jméno svého vraha – a jste to vy!“
„Tohle nepsal Vítězslav,“ řekl jsem. „Tohle je písmo Ariny, já ho znám…“
„Přečti to,“ vybídl mě Edgar.
„Páni Inkvizitoři!“ přečetl jsem nahlas. „Pokud tohle teď čtete, znamená to, že jste si nedali pokoj a vše je při starém. Navrhuji, abychom všechno vyřešili smírně: Vy dostanete knihu, po níž se tak dlouho pídíte. A mně bude odpuštěno.“
„Takže vy jste ji hledali?“ zeptal se naprosto klidně Geser.
„Inkvizice pátrá po veškerých artefaktech,“ odpověděl stejně pokojně Edgar. „Včetně těch, které jsou všeobecně pokládány za mýtus.“
„A dostala by to odpuštění?“ zeptala se najednou Světlana.
Edgar si ji nespokojeně změřil, ale odpověděl:
„Kdyby tu ležel Fuaran? O tom samozřejmě nerozhoduji já, ale asi ano. Kdyby to byl skutečný Fuaran.“
„Začínám si myslet, že je skutečný…,“ poznamenal tiše Geser. „Potřeboval bych se poradit se svými spolupracovníky, Edgare.“
Inkvizitor jen pokrčil rameny. Zřejmě se mu moc nechtělo zůstat o samotě se Zavulonem a Kosťou, ale jeho tvář zůstávala kamenně nehybná.
Společně s Geserem jsme tedy já i Světlana vyšli z komory ven.
Inkvizitoři nás uvítali pohledy tak podezíravými, jako by si mysleli, že jsme právě pobili všechny Temné. To však Gesera o klid nepřipravilo.
„Odcházíme na poradu,“ utrousil nedbale a zamířil ke dveřím. Inkvizitoři se po sobě podívali, ale nijak nám nebránili – jen jeden z nich se rozhodl, že vstoupí do skrýše. To už jsme ale vycházeli z domku ven.
Okolní temný les budil dojem, že jitro ještě nenadešlo. Panovalo tu tajemné pološero jako v té nejčasnější předjitřní hodině. Udiveně jsem pohlédl vzhůru a zjistil, že nebe je opravdu nepřirozeně šedé, asi jako když se na ně podíváte skrz tmavé brýle. Takhle se patrně projevovala magická záštita, kterou kolem Arinina domku vybudovala Inkvizice.
„Všechno se hroutí…,“ zavrčel Geser. „Všechno je jinak!“
Jeho oči přebíhaly ze mě na Světlanu a zase zpátky. Jako by se nemohl rozhodnout, koho z nás teď potřebuje víc.
„A byl to opravdu Fuaran, myslím to, co tam bylo?“ zeptala se moje žena.
„Zřejmě ano. Jak se zdá, ta kniha skutečně existuje. To je moc nepříjemné…, to je zlé…“
„Budeme muset vědmu najít,“ zauvažovala nahlas Světlana. „Jestli chcete…“
Geser zakroutil hlavou:
„Ne, to nechci. Arině musíme dát možnost uniknout.“
„Chápu,“ řekl jsem a uchopil Světlanu za ruku. „Kdyby Arinu chytili, tak by mohla vypovědět, kdo byl ten neidentifikovaný Světlý…“
„To Arina neví,“ přerušil mě rázně šéf. „Protože ten Světlý se s ní scházel v masce. Ona může podezírat, dohadovat se, dokonce mít jistotu, ale v ruce nemá jediný důkaz. Jde o něco jiného…“
A já najedno všechno pochopil:
„O Fuaran?“
Geser přikývl:
„Ano. A právě proto vás prosím…“
Nenechal jsem ho větu dokončit a rychle jsem řekl:
„My nevíme, kde je Arina. Mám pravdu, Světo?“
Světlana se zamračila, ale přikývla.
„Děkuji,“ řekl Geser. „To je nejdůležitější. A teď další věc. Knihu Fuaran musíme najít. Za každou cenu. Nejspíš už se formuje pátrací oddíl. A já bych si přál, aby v něm za naši hlídku pracoval Anton.“
„Já jsem silnější,“ připomněla tiše Světlana.
„To teď nehraje žádnou roli,“ poznamenal netečně Geser. „Absolutně žádnou. Tebe budu potřebovat tady, Světlano.“
„Ale proč?“ zneklidněla Světlana.
Geser na okamžik zaváhal a pak řekl:
„Abys v případě potřeby iniciovala Naďu.“
„Ty ses snad zbláznil!“ vyhrkla ledovým hlasem moje žena. „V jejím věku a s její silou se přece zatím nemůže stát Jinou!“
„Může to ale dopadnout tak, že jinou možnost mít nebudeme,“ zahučel Geser. „Poslední slovo budeš mít stejně ty. Já tě jen prosím, abys v téhle chvíli zůstala se svým dítětem.“
„To ani nemusíš!“ odsekla Světlana. „Oka z ní nespustím.“
„No výborně,“ usmál se Geser a vykročil zpátky ke dveřím. „Pojďte dovnitř, za chvilku začne zasedat naše rada ve Filích.“
Dveře se za ním zavřely a Světlana se okamžitě obrátila ke mně a naléhavě se mě zeptala:
„Prosím tě, rozumíš tomu?“
Přikývl jsem:
„Geser dlouho nemohl najít svého syna. Protože to opravdu byl jen člověk! A Jiným se stal docela nedávno.“
„Díky Arině?“
„Vypadá to tak. Když se probrala z toho zimního spánku, tak se tu nejdřív porozhlédla. A zjistila si, kdo a kde je čeho šéf…“

„A za pomoci Fuaranu potají připravila šéfovi dáreček? Tím, že jeho syna proměnila v Jiného?“ Světlana jen pokrčila rameny. „Ale k čemu by jí to bylo? Nebo že by k sobě měli tak blízko?“
„Jak k čemu? Teď Geser vynaloží veškeré úsilí, aby Arinu nikdo nenašel. Prostě se pojistila, rozumíš?“
Světlana přimhouřila oči a krátce kývla:
„No dobře, ale Denní hlídka…“
„A jak můžeme vědět, co Arina podnikla, pokud jde o Zavulona?“ přerušil jsem ji. „Já nevím, ale mám takový pocit, že právě Denní hlídka zatím žádnou zvláštní iniciativou nehýří, myslím pokud jde o pátrání po Arině…“
„Je to ale baba chytrá,“ poznamenala Světlana uznale. „Asi jsem vědmy zbytečně podceňovala. A tomu s Naďou rozumíš?“
Zakroutil jsem hlavou.
To, co Geser právě navrhl, byl opravdu naprostý nesmysl. Občas se Jiní skutečně iniciují už v dětském věku, ale ne dřív než v pěti šesti letech. Dítě vybavené schopnostmi a možnostmi Jiného, ale neschopné je kontrolovat, je chodící bomba. Tím spíš, jedná-li se o tak silného jedince, jako je Naďuška. Dokonce ani sám Geser by nebyl schopen ji zastavit, kdyby se náhodou rozdováděla a začala svou sílu uplatňovat.
Geserova slova mi prostě nešla do hlavy!
„Vytrhám mu nohy a nasadím mu je místo rukou,“ slíbila naprosto klidně Světlana. „Jen ať ještě jednou cekne, že Naďu je třeba iniciovat! Tak co, půjdem?“
Vzali jsme se za ruce, zřejmě z potřeby být si co nej blíž, a vstoupili jsme zpátky do domu.
Inkvizitoři, kteří se z vůle osudu dověděli o tajemné tragédii, znovu vytvořili kolem domku kordon. Naše šestice usedla uvnitř ke stolu.
Geser pil čaj. Uvařil si ho sám, a to nejen z čistého čaje, ale taky z hojných zásob lesních bylin, které tu vědma měla. Šálek jsem si nalil i já. Čaj voněl mátou a jalovcem, byl trpký a jakoby kořeněný, ale zároveň vskutku osvěžující. Nikdo jiný si čaj nedopřál – Světlana jen zdvořile okusila a hned odstrčila šálek stranou.
Lístek se vzkazem ležel uprostřed stolu.
„Psala to tak před dvaadvaceti, možná třiadvaceti hodinami,“ řekl Zavulon při pohledu na kousek papíru. „Ještě než jste sem přišli, Inkvizitore.“
Edgar přikývl a nepříliš nadšeně dodal:
„To je možné… Možné dokonce je, že to psala už během naší prohlídky. Bylo pro nás obtížné pátrat po ní hluboko v šeru, takže si klidně mohla najít chvilku, kdy ten vzkaz napsat.“
„Pak ale nemáme důvod z něčeho ji podezírat,“ zabručel Zavulon. „Knihu tu nechala určitě proto, aby se vykoupila. Tak proč by se pro ni vracela a ještě ke všemu zabíjela Inkvizitora?“
„S tím souhlasím,“ přikývl Geser po krátké chvilce ticha.
„Jak neuvěřitelná shoda mezi Světlými a Temnými,“ konstatoval Edgar. „Vy mě až děsíte, pánové!“
„Teď není na nějaké šarvátky čas,“ odsekl Zavulon. „Musíme najít vraha i knihu.“
Ten má určitě své důvody, proč Arinu tak hájí!
„No dobře,“ přikývl Edgar. „Vraťme se tedy až na začátek. Vítězslav mi zavolal a řekl mi o Fuaranu. Ten rozhovor nikdo neslyšel.“
„Všechny mobilní telefony jsou odposlouchávány a rozhovory se zaznamenávají…,“ připomněl jsem.
„Co tím chceš říct, Antone?“ pohlédl na mě ironicky Edgar. „Že lidské tajné služby zahájily operaci proti Jiným? A jakmile zaslechly zmínku o knize, hned sem vyslaly svého agenta? A ten agent pak zabil nejvyššího upíra?“
„Na tom, co říká Anton, něco je,“ zastal se mě Geser. „Vy sám přece dobře víte, Edgare, že každoročně musíme podnikat nějaké kroky, aby nás lidé neobjevili. A stejně tak víte, na co všechno mají jejich tajné služby svá zvláštní oddělení…“
„Tam přece taky máme svoje muže,“ namítl Edgar. „Ale i kdybychom připustili, že lidé po Jiných opět pátrají a že došlo k úniku informací, ta Vítězslavova smrt je stejně záhada. Protože k tomu by se žádný James Bond nepozorovaně nepřikradl.“
„Kdo je to James Bond?“ zajímalo Zavulona.
„To je taková mytická postava,“ ušklíbl se Geser. „Myslím z moderní mytologie. Já bych navrhoval, pánové, abychom zbytečně neztráceli čas. Situace je zcela jasná – Vítězslava musel zabít Jiný. Velmi silný Jiný. Nejspíš někdo, komu Inkvizitor naprosto důvěřoval.“
„Ten nevěřil nikomu, dokonce ani mně,“ ozval se přidušeně Edgar. „Upíři mají podezíravost v krvi – a odpusťte mi tu nemotornou slovní hříčku…“
Nezasmál se nikdo. Kosťa na Edgara úkosem pohlédl, ale neřekl nic.
„Chceš navrhnout, aby si všichni přítomní nechali zkontrolovat paměť?“ otázal se zdvořile Geser.
„Vy byste s něčím takovým souhlasil?“ zajímalo Edgara.
„Ne,“ odsekl rázně Geser. „Práce Inkvizice si vážím, ale všechno má své meze!“
„Pak jsme se ocitli ve slepé uličce,“ rozhodil Edgar rukama, „protože pokud nejste ochotni spolupracovat, pánové…“
Světlana si tiše odkašlala a ozvala se:
„Můžu něco říct?“
„Ale ano, samozřejmě!“ přikývl horlivě Edgar.
„Já myslím, že jsme se vydali po nesprávné cestě,“ začala má žena. „Vy všichni jste toho názoru, že když najdeme vraha, najdeme i knihu. To je sice možné, jenže my toho vraha neznáme. Co kdybychom nejdřív našli knihu? A podle té se pak pokusili vytipovat vraha…“
„Ale jak tu knihu hodláš hledat, Světlá?“ otázal se uštěpačně Zavulon. „Zavoláš si na to Jamese Bonda?“
Světlana natáhla ruku nad stůl a opatrně se dotkla Arinina vzkazu.

„Takže… Pokud tomu dobře rozumím, vědma položila tenhle papírek na knihu. Nebo ji dokonce založila mezi stránky. Nějaký čas tak ty dvě věci tvořily jeden celek, ale ta kniha je předmět mocný a magický už sama o sobě. Kdybych to chtěla k něčemu připodobnit… Znáte přece metodu, jak se podobným věcem učí začínající mágově…“
Oba velcí na ni zpytavě pohlédli; zrozpačitěla a skoro začala zadrhávat. Jenže Zavulon i Geser na ni hleděli naopak s vlídným uznáním.
„Jistě, taková magie existuje,“ poznamenal tiše Geser. „Abych si to nepamatoval… Jednou mi ukradli koně a zůstala mi jen uzda…“
Umlkl, rychle se podíval po Zavulonovi a přátelsky navrhl:
„Vytvořte nějaké takové podobenství, Temný! Moc vás prosím!“
„Uvítal bych, kdybyste se toho ujal vy,“ řekl stejně vybraně Zavulon. „Alespoň tak nevzniknou lichá podezření, že si nepočínám upřímně.“
Cosi bylo v nepořádku! Ale co? To jsem netušil…
„No tak dobře, uděláme to, jak se říká mezi lidmi – odříkaného největší krajíc!“ zareagoval vesele Geser. „Tvůj nápad schvalujeme, Světlano. Pusť se do práce.“
Světlana na Gesera rozpačitě pohlédla.
„Nezlobte se, Borisi Ignaťjeviči… Já vím, že je to docela jednoduché, ale já sama jsem už dlouho takovéhle magické úkony nedělala. Nebylo by lepší poprosit někoho z mladších mágů?“
No prosím… Základy magie, jimž se učí začátečníci, jsou pro naše velké španělskou vesnicí. Ztratili hlavu – docela jako akademici, kterým někdo uloží malou násobilku nebo psaní čárek do písanky!
„No tak to zkusím já,“ řekl jsem a aniž bych čekal na odpověď, sáhl jsem po lístku. Přimhouřil jsem oči tak, aby stín řas dopadl na oči, a podíval se na našedlý lístek papíru šerem. Představil jsem si knihu – tlustý špalíček, vázaný v lidské kůži, deník vědmy prokleté Jinými i lidmi…
Obraz se začal pomalu objevovat. Kniha byla téměř taková, jak jsem si ji představoval, jen rohy vazby byly zakované do zlatavých kovových trojúhelníčků. Ty knihou zřejmě někdo opatřil později, některý z majitelů Fuaranu, který si dělal starost o to, aby se kniha uchovala co nedále.
„Tak vida, jaká je!“ zvolal Geser s mimořádně živým zájmem. „No to se podívejme…“
Všichni mágové se přizvedli ze židlí a pozorně si prohlíželi obraz knihy, viditelný jen pro Jiné. Papírek se na stole mírně zachvíval, jako by se ocitl v průvanu.
„A otevřít se nedá?“ zeptal se Kosťa.
„Ne, je to jen obraz, neobsahující vnitřní podstatu věci,“ vysvětlil mu přátelsky Geser. „Tak do toho, Antone. Zafixuj to… a vymysli nějaký pátrací mechanismus.“
Fixace obrazu se mi povedla bez problémů. Zato na vymýšlení pátracího mechanismu jsem prostě nebyl připraven. Nakonec jsem si ale poradil – vytvořil jsem cosi jako obrovskou magickou kopii kompasu, velkého jako talíř a s otáčející se střelkou uvnitř. Jeden konec střelky svítil – a ten také měl ukazovat cestu k Fuaranu.
„Nešetři energií,“ požádal mě Geser. „Ať vydrží fungovat aspoň týden, kdoví, jak dlouho ho budeme potřebovat.“
Tak jsem ještě přidal energie.
A zcela vyčerpaný, ale spokojený jsem se uvolnil.
Všichni jsme zírali na kompas vznášející se v šeru. Střelka ukazovala přímo na Zavulona.
„To má být žert, Goroděckij?“ zeptal se černý mág a poodešel stranou.
Střelka se ani nepohnula.
„Výborně,“ prohodil Geser. „Zavolej sem i všechny své spolupracovníky, Edgare.“
Inkvizitoři vstupovali jeden po druhém do místnosti. Střelka se ani nepohnula a ukazovala do prázdna.
„Což bylo třeba dokázat,“ poznamenal spokojeně Edgar. „Nikdo z přítomných nemá s krádeží knihy nic společného.“
„Zachvívá se,“ řekl Zavulon, který „kompas“ pozorně sledoval. „Ta střelka se jemně pohybuje. No a protože víme, že nožičky ta naše kniha nemá…“
Rozesmál se ošklivým, zlým smíchem. Pak Edgara poplácal po rameni a zeptal se:
„Tak co, můj starý bojový druhu? Budeš potřebovat pomoc při zadržování?“
Edgar se taky soustředil na kompas. Pak se zeptal:
„Jak je ten tvůj kompas přesný, Antone?“
„Obávám se, že moc ne,“ přiznal jsem. „Stopa knihy je přece jen hodně slabá.“
„No dobře, ale jaká tedy může být odchylka?“ vedl si dál svou Edgar.
„Tak sto metrů,“ usoudil jsem. „Možná i jen padesát. Jestli tomu dobře rozumím, tak až bude signál naopak hodně silný, střelka se bude zmateně otáčet. Promiňte…“
„To nic, Antone, všechno jsi to udělal dobře,“ pochválil mě Geser. „S tak slabým podnětem by si líp neporadil určitě nikdo. Když sto metrů, tak sto metrů… A jsi schopen odhadnout vzdálenost cíle?“
„Mělo by to jít, podle jasu střelky. Řekl bych, že tak sto deset sto dvacet kilometrů.“
Geser se zachmuřil:
„Tak to je kniha už v Moskvě. Ztrácíme tu čas, pánové. Edgare!“
Inkvizitor sáhl do kapsy a vytáhl z ní žlutobílou slonovinovou kouli. Na první pohled vypadala jako kulečníková, jen byla o něco menší a celý její povrch pokrývaly jakési nepochopitelné piktogramy. Edgar stiskl kouli v prstech a soustředil se.
Za okamžik jsem pocítil, jak se cosi kolem mění. Jako by až doposud ve vzduchu visela jakási okem nezachytitelná, ale přitom citelná opona, která teď mizí a rychle se vstřebává do té koule.
„To jsem netušil, že Inkvizici ještě zbyly nějaké minojské sféry,“ řekl překvapeně Geser.

„Bez komentáře," usmál se Edgar, který měl z efektu způsobeného koulí viditelnou radost. „Hotovo, bariéra je zrušena. Teď můžete natáhnout portál, velcí!"
Jistě. Vybudovat portál, když u jeho cíle není žádný orientační bod, dokážou jen velcí a nejvyšší. Edgar by to buď nedokázal, nebo šetřil síly…
Geser pohlédl na Zavulona a zeptal se:
„To taky svěříte mně?"
Zavulon jen mlčky máchl rukou – a ve vzduchu se otevřel zející černý otvor. Zavulon do něj vykročil jako první a za ním do portálu vstoupil Geser, který k témuž gestem vybídl ostatní. Já uchopil drahocenný Arinin vzkaz a neviditelný magický „kompas" a vydal se do portálu hned za Světlanou.
Přestože při pohledu zvenčí se zdálo, že v portálu bude tma, byl stejný jako každý jiný – uvnitř bylo mléčně mlhavo, cítili jsme rychlý pohyb a zároveň totálně ztratili představu o čase. Snažil jsem se soustředit, protože už za chvilku jsme se měli ocitnout v blízkosti zločince, který zabil nejvyššího upíra. Vedou nás Geser se Zavulonem a také Světlana, která samozřejmě nemá tolik zkušeností jako oba mágové, ale co do síly se jim určitě vyrovná. Kosťa je sice mladý, ovšem i on už dorostl do kategorie nejvyšších. A konečně Edgar se svým zdatným týmem a kapsami plnými podivuhodných inkvizitorských artefaktů. A přesto pro nás ten souboj mohl být smrtelně nebezpečný.
V následujícím okamžiku jsem ale pochopil, že žádný souboj nebude.
Přinejmenším ne teď hned.
Stáli jsme na nástupišti Kazaňského nádraží. Kolem nás nebyla ani noha – lidé cítí, když se někde v jejich blízkosti otevře portál, a bezděky uhýbají stranou. Všude kolem však vládl hotový Babylón, jaký se dokonce i v Moskvě dá zažít jedině v létě a jedině na nádraží. Lidé spěchali k předměstským vlakům, další vystupovali z dálkových rychlíků a vlekli svá četná zavazadla, ještě další pokuřovali u světelné tabule s odjezdy jednotlivých spojů a čekali, až rozhlas vyhlásí odjezd jejich soupravy, a ještě další pili pivo a limonádu, pojídali podezřelé nádražní pirožky a neméně podezřelou nádražní šaurmu. V okruhu nějakých sta metrů kolem nás musely být dvě až tri tisícovky lidí.
Pohlédl jsem na svůj přízračný „kompas" – střelka uvnitř se líně otáčela.
„Nutně potřebujeme Popelku," řekl Geser a bystře se rozhlížel kolem. „Aby nám našla makové zrnko v pytli prosa."
Z portálu jeden po druhém vystupovali Inkvizitoři. Tvář Edgara, který se užuž chystal ke krutému souboji, nápadně zrozpačitěla.
„Pokouší se nám zmizet," řekl Zavulon. „Výborně, výborně…"
Jenže skutečnou spokojenost nevyjadřoval ani jeho obličej.
K naší skupině se přiblížila jakási mohutná ženská s několika obrovskými kostkovanými taškami na nosičském vozíku. V její rudé zpocené tváři bylo vepsáno odhodlání, vlastní jedině takovéhle ruské ženské, která se živí hokynářským pendlerstvím a ze svých skrovných zisků živí ochlastu muže a k tomu tři až čtyři děti.
„Už hlásili uljanovskej rychlík?" zeptala se.
Světlana na okamžik zamhouřila oči a odpověděla:
„Přistaví ho na první kolej, přesně za šest minut. A při odjezdu bude mít tři minuty zpoždění."
„Děkuju," nepodivila se ženská ani v nejmenším přesnosti té odpovědi a vyrazila na první nástupiště.
„To všechno je moc pěkné, Světlano," zamumlal Geser. „Ale jaké máš návrhy, pokud jde o pátrání po knize?"
Světlana jen bezradně rozhodila rukama.
* * *
Bufet byl tak čistý a útulný, nakolik může být čistá a útulná jakákoli nádražní restaurace. Možná i proto, že byl umístěn poněkud podivně – ve sklepních prostorách hned vedle úschovny zavazadel. Četní nádražní bezdomovci se sem rozhodně nestahovali, to už je zřejmě majitelé podniček odnaučili. U pultu stála postarší ruská tetka, zatímco jídlo z kuchyně přinášeli mlčenliví a zdvořilí Kavkazané.
Zvláštní místo.
Sobě a Světlaně jsem objednal víno z třílitrové krabice. Kupodivu bylo levné a k ještě většímu podivu bylo i dobré.
Vrátil jsem se ke stolku v koutě, kde jsme seděli.
„Pořád je ještě tady," kývla Světlana na Arinin lístek papíru a „kompas" s líně se otáčející střelkou.
„Že by knihu uložili do úschovny zavazadel?" napadlo mě.
Světlana usrkla vína a přikývla – těžko říct, zda to byl souhlas s mým dohadem či gesto smíření se s krasnojarským merlotem.
„Něco tě na tom mate?" zeptal jsem se opatrně.
„Proč je to zrovna nádraží?" odpověděla otázkou.
„Aby zloděj mohl odjet. A zmizet. Protože už musí tušit, že na něj pořádáme štvanici."
„Lepší by bylo letiště. Letadlo. Jakékoli," odpověděla lakonicky Světlana, usrkávající malými doušky víno.
Zakroutil jsem hlavou.
Bylo to opravdu zvláštní. Ať už ten zrádný Jiný byl kdokoli, tak se po krádeži Fuaranu mohl buď zkusit někde ukrýt, nebo se dát na útěk. Zvolil druhou variantu. Ale proč vlak? V jedenadvacátém století, a on si jako dopravní prostředek pro úprk zvolí vlak.
„Třeba se bojí lítat," napadlo Světlanu.
Jen jsem pochybovačně zafuněl. Jistě, při letecké katastrofě nemá mnoho šancí na přežití ani Jiný. Ale prohlédnout si pravděpodobnostní linie na tři čtyři hodiny dopředu a zjistit si, zda konkrétnímu letadlu něco hrozí nebo ne, dokáže přece i ten nejslabší Jiný.
A Vítězslavův vrah určitě slabý nebyl.
„Tak se potřebuje dostat někam, kam letadla nelítají," vyslovil jsem další domněnku.

„No dobře, ale především se měl snažit uniknout co nejrychleji z Moskvy.“
„Ne,“ nesouhlasil jsem a s gustem Světlanu opravil: „To by mu nic dobrého nepřineslo. Poměrně snadno bychom zjistili, jakým letadlem letí, vyslechli bychom cestující, prohlédli si obrázky z letištních bezpečnostních kamer a dost rychle bychom určili jeho totožnost. Pak by Zavulon s Geserem otevřeli portál – v podstatě kamkoli, kam by se uprchlík vrtnul. A všechno by se vrátilo do té situace, v níž jsme teď. Jen s tím rozdílem, že bychom znali vrahovu podobu a totožnost.“
Světlana přikývla a pohlédla na hodinky. Pak na okamžik přimhouřila oči a uklidněné se usmála.
Což znamenalo, že s Naďuškou je všechno v pořádku.
„Ale proč by měl vůbec zapotřebí někam utíkat…,“ zamyslela se nahlas Světlana. „Vykonání rituálu popsaného ve Fuaranu určitě mnoho času nezabere. Vždyť vědma změnila v Jiné plno sluhů, když na ni útočili. A pro vraha bylo mnohem snazší stát se s využitím knihy velkým, tím vůbec největším. Takže teď se s námi buď pustí do křížku, nebo Fuaran zničí a pokusí se někam ukrýt. Jenže když bude silnější než my, tak ho prostě nedokážeme vypátrat a odhalit.“
„Možná že už silnější je,“ poznamenal jsem. „A proto Geser začal mluvit o potřebě Naďuščiny iniciace….“
Má žena přikývla:
„Což není nejveselejší perspektiva. Co když Fuaran využil sám Edgar? A teď tu hraje komedii a pátrání jen předstírá. Jejich vztahy s Vítězslavem byly dost složité. Edgar má svou vlastní hlavu a vůbec bych se nedivila, kdyby se chtěl stát nejsilnějším Jiným na světě…“
„Ale k čemu by mu ta kniha dál byla?“ zvolal jsem. „Mohl by ji přece nechat na místě – a hotovo! A my bychom ani nepochopili, že upír byl zabit. Protože bychom si mysleli, že ho zabila ochranná kouzla a zaklínadla, která mohl přehlédnout.“
„To zní docela dobře,“ souhlasila Světlana. „Nene, vrah nepotřeboval sílu. Respektive potřeboval nejen sílu. On potřeboval taky tu knihu.“
Najednou jsem si vzpomněl na Semjona a přikývl jsem:
„Asi je tu někdo, z koho by vrah chtěl udělat Jiného. A chápal, že když nebude vraždit, tak se ke knize nedostane. Proto Vítězslava zabil… a teď vlastně není důležité, jak přesně to udělal. Vykonal ten rituál a stal se velmi silným Jinýrn. A knihu ukryl. Někde tady na nádraží. A teď doufá, že se mu podaří ji odvézt.“
Světlana mi pod stolem podala ruku a já ji triumfálně stiskl.
„Jenže jak ji odveze?“ zauvažovala Světlana. „Zrovna teď, když jsou tu dva nejsilnější mágové Moskvy…“
„Tři,“ opravil jsem ji.
Svraštila čelo a pak řekla:
„Když už, tak čtyři. Kosťa je přece jen taky nejvyšší…“
„Je to cucák, i když nejvyšší…,“ zabručel jsem. Nějak mi nešlo do hlavy, jak ten mladíček mohl za pár let zabít nejmíň deset lidí.
A ještě víc proti mysli mi bylo, že to my jsme mu poskytovali licence…
Světlana pochopila, o čem přemýšlím. Pohladila, mě po ruce a tiše řekla:
„Neber si to tak. On přece nemohl jít proti svý podstatě. A tys proti tomu taky nemoh nijak zasáhnout. To bys ho býval musel zabít.“
Přikývl jsem.
Přirozeně – přesně takhle to bylo.
Jenže já si to nechtěl přiznat.
Pak se měkce otevřely dveře a do bufetu vstoupili Geser, Zavulon, Edgar, Kosťa… a Olga. Soudě podle toho, že všichni živě debatovali, Olga už taky všechno věděla.
„Edgar souhlasil s přivoláním záloh…,“ konstatovala tiše Světlana. „Tak to je špatný.“
Mágové přistoupili k našemu stolu a já si všiml, jak jejich pohledy rychle sklouzly ke „kompasu“. Kosťa šel k pultu a objednal si dvě deci červeného. Bufetářka se rozzářila – buď ji oblažil trochou čistě upírského kouzla, nebo se jí docela obyčejně líbil. Ach bože. ženská… Moc se na toho mládence, co v tobě probouzí mateřské či dokonce čistě ženské city, neusmívej! Tenhle mladík umí líbat tak, že by ti úsměv mohl ve tváři ztuhnout navěky…
„Kosťa s Inkvizitory už prosmejčil veškeré prostory úschovny,“ řekl Geser. „Nikde nic.“
„A my pročesali celé nádraží,“ pousmál se dobromyslně Zavulon. „A našli jsme ti šest Jiných, kteří ovšem s naší věcí nemají nic společného.“
„A jednu neiniciovanou holčičku…,“ dodala taky s úsměvem Olga. „Té jsem si všimia hned. Někdo se jí určitě začne věnovat.“
„Promiň, velká. Ale ten někdo se jí už začal věnovat.“
Za normální situace by rozhovor tímhle konstatováním teprve začínal.
„Tak dost, velcí!“ vyštěkl náhle příkře Edgar. „Tady přece nejde o jednu potenciální Jinou. Tady jde o naši holou existenci!“
„Svatá pravda!“ přikývl Zavulon. „Nepomohl byste mi, Borisi Ignaťjeviči?“
Společně s Geserem přitáhli k našemu stolku ještě jeden. Kosťa mlčky přitáhl pár židlí a celá společnost si mohla přisednout. Takový běžný obrázek to byl – parta lidí jede někam na služební cestu nebo na dovolenou a čekání si krátí v nádražním bufetu.
„Buď tu není, nebo se dokáže zamaskovat tak, že ho neobjevíte ani vy,“ usoudila Světlana. „Já bych se teď ale každopádně potřebovala vzdálit. Když mě budete potřebovat, tak si mě přivoláte.“
„Ale s tvou dcerkou je všechno v pořádku,“ poznamenal skřípavým hlasem Zavulon. „To ti můžu odpřísáhnout.“
„A mohli bychom tě potřebovat už za chvilku,“ přidal se k němu Geser.

Má žena si povzdechla.
„Snad bys ji pustit moh, Gesere," zastal jsem se Světlany. „Sám jistě chápeš, že sílu teď k ničemu nepotřebujeme."
„A co podle tebe potřebujeme?" zajímalo Gesera.
„Mazanost a trpělivost. Toho prvního máte se Zavulonem oba dost a dost. A toho druhýho se od neklidný matky nikdy nedočkáte."
Geser se zamyslel a letmo pohlédl na Olgu. Ta sotva znatelně přikývla.
„Jeď za svou holčičkou, Světo," řekl Geser. „Máš pravdu. Kdybychom tě potřebovali, povolám tě a ještě ti postavím portál."
„Tak já jdu," rozhodla se Světlana. Rychle se ke mně naklonila, letmo se mé tváře dotkla rty a vzápětí se rozplynula.
Portál byl tak maličký že jsem ho vůbec nepostřehl.
Lidé v bufetu si toho pro ně zázračného zmizení vůbec nevšimli. Byli jsme pro ně neviditelní, protože nás sami nechtěli vidět.
„Je dobrá," kývl uznale hlavou Zavulon. Pak sáhl po Kosťově nedopité sklenici a napil se. „Tohle rozhodnutí je na tobě, Gesere… A co dál, Inkvizitore?"
„Počkáme," řekl krátce Edgar. „Protože on si pro knihu určitě přijde."
„Nebo ona," opravil ho Zavulon. „Nebo ona…"
Operativní štáb jsme zatím nebudovali. Jen jsme si tak seděli v bufetu a něco jedli a popíjeli. Kosťa si objednal tatarský biftek – bufetářka se trochu podivila, ale vzápětí se rozběhla do kuchyně. Za minutu se odtud vynořil mladý kluk a řítil se kamsi pro maso.
Geser si objednal kyjevský řízek. Ostatní si vystačili s vínem, pivem a všelijakými drobnostmi typu sušených chobotniček a pistáciových oříšků.
Já jen seděl, díval se, jak Kosťa pořádá to syrové maso, a přemýšlel o možném chování zatím neznámého zločince. Hledejme motiv, jak nám radí už Sherlock Holmes. Když najdeme motiv, najdeme i vraha. Jeho cílem není stát se nejsilnějším Jiným, tím už se stal nebo se jím co nevidět stane. Ale co tedy? Že by chtěl vydírat? To by bylo hloupé. Diktovat svou vůli oběma hlídkám i Inkvizici nemůže, protože to by zopakoval osud Fuaranu… Nebo že by chtěl vytvořit svou vlastní, alternativní organizaci Jiných? Letos na jaře se přece v Pitěru podařilo rozdrtit organizaci takzvaných divokých Temných – ale jen s obrovskými potížemi. Špatný příklad je vždycky nakažlivý a někdo mu mohl podlehnout. A nejhorší bylo, že takovému špatnému příkladu by mohl podlehnout i Světlý.
A například se pokusit vybudovat novou Noční hlídku. Takovou superhlídku. Která by nadobro vyhladila Temné, zlomila by Inkvizici a část Světlých by přetáhla na svou stranu…
To je zlé. Moc zlé, pokud to tak doopravdy je. Temní se bez boje nevzdají. V moderním světě, nadívaném zbraněmi hromadného ničení, obrovskými chemičkami a atomovými elektrárnami, by jejich případný úder mohl zničit celý svět. Chvíle, kdy mohla být užita silová varianta, už byla propásnuta. Ačkoli, stejně dobře je možné, že taková chvíle ani nastat nemůže…
„Podívejte!" zvolal na jednou Edgar. „Podívejte se na střelku!"
Můj „kompas" se postupně přestával chovat jako ventilátor. Střelka pohyb postupně zpomalovala. Pak strnula, lehce se zachvěla, pohnula se a ukázala zcela určitý směr.
„Yes!" zvolal Kosťa a vyskočil. „Tak se to povedlo."
Na malý okamžik jsem v něm znovu uviděl toho někdejšího upírského kluka, který ještě neokusil lidské krve a byl si jist, že za sílu nebude muset platit nikdy a ničím.
„Vpřed, panstvo!" zavelel Edgar a vyskočil také. Podíval se na střelku, představil si směr, kterým ukazovala, a zahleděl se na zeď. Pak s jistotou dodal: „K vlakům!"

## Kapitola třetí

Byla to taková běžná nádražní podívaná – po perónech se zmítá skupinka lidí a pokouší se zjistit, odkud odjíždí jejich vlak, pokud už mezitím neodjel. Nejčastěji se přitom v roli takovýchto zmatených opozdilců představují buď podomní obchodnice, obtěžkané obrovskými kostkovanými kabelami, nebo naopak pánové velmi inteligentního vzhledu, vybavení pouze kufříky od firmy Samsonite či dokonce jen koženými pánskými kabelkami.
My patřili k jakémusi exotickému poddruhu té druhé kategorie – zavazadla jsme neměli vůbec žádná a dojmem jsme působili poněkud podivným, avšak budícím respekt.
Na nástupišti se střelka znovu začala točit – bylo vidět, že se blížíme ke knize.
„Pokouší se odjet," prohlásil slavnostně Zavulon. „Tak… a teď si zjistíme, jaké vlaky nám to odjíždějí…"
Pohled Temného se zamlžil – mág se zadíval do blízké budoucnosti, aby si zjistil, který z okolních vlaků odjíždí jako první.
Pohlédl jsem na informační tablo za našimi zády a zvolal jsem:
„Teď odjíždí rychlík Moskva–Almaty. Za pět minut, z druhý koleje."
Zavulon se vrátil ze svých věšteckých cest a oznámil nám:
„Vlak do Kazachstánu odjíždí z druhé koleje. Za pět minut."
Vypadal velice spokojeně.
Kosťa sotva slyšitelně vyprskl.
Geser se demonstrativně podíval na informační tabuli a přikývl:
„Ano, máš pravdu, Zavulone… Další odjíždí až za půl hodiny."
„Tak že bychom ho zadrželi a celý pročesali?" navrhl Edgar. „Ano?"
„A dokážou ho ti tví vlčáci vyčenichat?" zeptal se Geser. „Co když se maskuje… a je to mág mimo kategorie…"

Edgara se to viditelně dotklo, ale musel zavrtět hlavou.
„No vidíš," poznamenal Geser. „Kniha byla na nádraží. On byl taky na nádraží. A my nedokázali objevit ani zločince, ani Fuaran. Proč si myslíš, že ve vlaku to bude snazší?"
„Pokud je ve vlaku, nejjednodušší by bylo zničit celou soupravu," prohlásil Zavulon. „A bylo by po problémech."
Nastalo ticho.
Pak Geser zakroutil hlavou.
„Já chápu, že pro vás je to nepříjemné rozhodnutí," souhlasil Zavulon. „Mně se taky příliš nelíbí – zničit jen tak tisíc lidských životů… Jenže máme na vybranou?"
„Co navrhuješ, velký?" otázal se ho Edgar.
„Pokud," pronesl Zavulon s důrazem na prvním slově, „je kniha skutečně ve vlaku, musíme vyčkat okamžiku, kdy bude souprava projíždět nějakými liduprázdnými místy. Kazašské stepi jsou pro tenhle účel ideální. A pak už můžeme postupovat podle směrnic, které má pro podobné případy vypracované Inkvizice."
Edgar nervně pohodil hlavou – vždy, když ho něco rozrušilo, se do jeho ruštiny vkrádal lehký pobaltský akcent.
„To není dobré rozhodnutí, velký. Navíc je nemohu přijmout já sám, potřebuji svolení tribunálu."
Zavulon jen pokrčil rameny a celým svým vzezřením demonstroval, že tedy dobře, že navrhnout to snad mohl.
„V každém případě se nejdřív musíme přesvědčit, že kniha je skutečně ve vlaku," řekl Geser. „Proto navrhuji…" Podíval se na mě a lehce pokynul hlavou. „Navrhuji, ať se Anton za Noční hlídku, Konstantin za Denní hlídku a kdokoli z Inkvizitorů posadí do soupravy. A celou jí zkontrolujou. Na něco takového stačí malá pracovní skupina. My ostatní… dorazíme ráno. A rozhodneme, co se bude dít dál."
„Jen jeď, Kosťo," řekl laskavě Zavulon a poplácal mladého upíra po rameni. „Geser má pravdu. Dobrá společnost, daleká cesta, zajímavá práce – to se ti bude zamlouvat."
Posměšný pohled směrem ke mně byl tentokrát velmi nenápadný.
„To… nám umožní získat čas," souhlasil živě Edgar. Já pojedu taky. A všechny své muže vezmu s sebou."
„Zbývá vám minuta," připomněla tlumeně Olga. „Pokud jste se rozhodli, tak neváhejte."
Edgar mávl rukou na svou skupinu a všichni jsme se rozběhli k vlaku. Hned u prvního vagónu Edgar cosi řekl průvodčímu – mladému kniratému Kazachovi. Jeho tvář okamžitě zvláčněla a začala vypadat ospale, ale zároveň i radostně a on nás všechny hned pustil dovnitř. Vevalili jsme se na plošinu. Vyhlédl jsem ven – Zavulon, Geser a Olga zůstali na nástupišti a dívali se za námi. Olga zrovna cosi tiše říkala.
„V této situaci budu celou naši skupinu řídit sám," prohlásil Edgar. „Souhlasíte?"
Podíval jsem se na šest Inkvizitorů za jeho zády a neřekl jsem nic. Zato Kosťa se neudržel:
„Přijde na to, jaké budou rozkazy. Já se hodlám podřizovat jedině Denní hlídce."
„Opakuji – celou operaci řídím já," pronesl chladně Edgar. „Pokud s tím nesouhlasíte, žádám vás, abyste okamžitě odstoupil."
Kosťa zaváhal jen na okamžik a pak jeho hlava na znamení souhlasu klesla:
„Promiňte, Inkvizitore, a berte to jako nejapný žert. Velitelem jste samozřejmě vy. V případě potřeby se ale okamžitě spojím se svým vedením."
„Nejdřív budeš poslouchat mě, a teprve pak své vedení," rozhodl se Edgar vyložit své představy jednoznačně.
„Dobře," přikývl Kosťa. „A promiňte, Inkvizitore."
Tím hrozící vzpoura zcela utichla. Edgar přikývl, vyklonil se z vagónu ven a přivolal si průvodčího.
„Kdy odjíždíme?"
„Teď!" oznámil Kazach, třeštící na Edgara psovsky oddané oči. „Teď, hned, už musím taky nastoupit."
„Tak pojď," uhnul mu Edgar.
Průvodčí se stále týmž výrazem nadšené pokory vstoupil do vozu. Vlak se zvolna pohnul a průvodčí se jen lehce zakymácel v otevřených dveřích.
„Jak se jmenuješ?" zeptal se ho Edgar.
„Aschat. Aschat Kurmangalijev."
„Zavři dveře. A vůbec dělej, co máš," zaškaredil se na okamžik Inkvizitor. „My jsme tvoji nejlepší přátelé. Tví hosté. Hned nám ve vlaku seženeš místa. Rozumíš?"
Dveře se zabouchly, průvodčí je zamkl a znovu se před Edgarem postavil do pozoru:
„Rozumím. Musím k vlakvedoucímu. Má tu málo míst, jen čtyři."
„Tak jdeme," přikývl Edgar. „Co dělá kompas, Antone?"
Zvedl jsem Arinin lístek a pohlédl na šerý „kompas".
Střelka se líně otáčela.
„Vypadá to, že kniha je ve vlaku."
„Pro jistotu ještě počkáme," rozhodl se Edgar.
Z nádraží jsme odjeli už na dobrý kilometr, ale střelka rotovala dál. Ať už byl ten zloděj a vrah kdokoli, seděl s námi ve stejném vlaku.
„Je tady, mizera," řekl Edgar. „Čekejte na mě tady. Já skočím za vlakvedoucím, aby nám našel nějaká místa."
Společně se spokojeně se zubícím průvodčím vyrazili chodbičkou za vlakvedoucím. Když kolegu spatřil druhý průvodčí, cosi rychle zadrmolil kazašsky a začal rozhořčeně mávat rukama. Pak ale zachytil Edgarův pohled a zmlkl.
„To už by si snad rovnou moh na prsa pověsit tabulku s nápisem JÁ JSEM JINÝ," usoudil Kosťa. „Co to vyvádí? Pokud je ve vlaku opravdu nějakej nejvyšší Jinej, tak si tý magie okamžitě všimne…"
Kosťa měl pravdu – mnohem lepší by bývalo bylo spolehnout se na magii peněz, která u lidí zabírá stejně spolehlivě. Jenže Edgar byl asi příliš nervózní…

„A co ty – cítíš nějakou magii?“ zeptal se náhle jeden z Inkvizitorů.
Kosťa na něj nejistě pohlédl a zakroutil hlavou.
„To neučiti nikdo. Edgar má podřizovací amulet. A ten funguje jen na pár metrů.“
„To jsou ty inkvizitorský fórky…,“ zamumlal zjevně dotčený Kosťa. „Stejně je lepší na sebe zbytečně neupozorňovat. No nemám pravdu, Antone?“
Neochotné jsem přikývl.

Edgar se vrátil asi za dvacet minut. Jak se s vlakvedoucím dohodl, zda za pomoci peněz, či onoho tajemného podřizovacího amuletu, jsem se raději nevyptával. Edgarova tvář byla klidná a spokojená.
„Rozdělíme se na dvě skupiny,“ začal okamžitě velet. „Vy,“ kývl na své Inkvizitory, „zůstanete v tomhle voze. Obsadíte průvodcovské kupé, tam je přesně šest míst. Aschat vás tam hned usadí… a vy se nestyďte a když budete něco potřebovat, obracejte se na něj. Jinak žádnou aktivitu nevyvíjet a na detektivy–amatéry si nehrát. Chovejte se jako… jako lidi. Zprávu o situaci mi budete podávat každé tři hodiny nebo podle potřeby. My ostatní budeme ve vagónu číslo sedm.“
Inkvizitoři se z plošiny mlčky protáhli za usmívajícím se průvodčím. Edgar se otočil ke mně a Kosťovi a oznámil nám:
„V našem vagónu máme kupé číslo čtyři. To bude naše dočasná základna. Jdeme.“
„Už máme nějaký plán, šéfe?“ zeptal se Kosťa a nebylo jasné, zda to míní doopravdy, či zda je to ironie.
Edgar na něj pohlédl – zřejmě taky uvažoval, čeho je v té otázce víc, jestli upřímného zájmu, nebo popichování –, ale nakonec přece jen odpověděl:
„Pokud nějaký plán mám, tak se ho dovíte. V pravou chvíli. Zatím bych si chtěl vypít kafe a tak dvě tři hodinky si pospat. Přesně v tomto pořadí.“
Vydali jsme se tedy s Kosťou za ním. Upír se ušklíbl a já na něj místo odpovědi bezděky mrkl. Stejná podřízenost nás přece jen dávala dohromady – bez ohledu na to, co všechno jsem si o Kosťovi myslel.
Vůz, v němž sídlí vlakvedoucí, je v každé soupravě nejlepší. Vždycky tu funguje klimatizace, v samovaru je vždy horká voda a průvodčí má pokaždé pořádný čaj. A hlavně je tu čisto a přestože vlak je asijský, ložní prádlo je pravdu vyprané a dokonce vám ho vydají zatavené v hygienické fólii. Fungují tu oba záchody, do nichž můžete směle vstoupit i bez holínek.
A k dovršení všeho nekomplikovaného pasažérského štěstí je k tomuhle vozu z jedné strany připojen jídelní vůz a z druhé vagón lůžkový – samozřejmě v případě, že je do soupravy vůbec zařazen.
Ve vlaku Moskva–Almaty lůžkový vůz byl. Prošli jsme jím a zvědavě si prohlíželi cestující. Převážně to byli důležití, dobře živení Kazaši, téměř všichni s aktovkami, s nimiž se neloučili, ani když z kupé někam odcházeli. Někteří už pili čaj z květovaných piál, jiní si na stolek rozkládali nakrájené maso, k tomu stavěli láhve a roztrhávali na kusy pečená kuřata. Většina z nich však zatím stála v chodbičce; lidé si prohlíželi moskevská předměstí, proplouvající za oknem.
Stejně je zajímavé, co asi zakoušejí tihle občané dnes nezávislé země při pohledu na své někdejší hlavní město… Že by opravdu zadostiučinění z té nezávislosti? Nebo přece jen jistou nostalgii?
Nevím. Na to se nezeptáte, a i kdybyste se zeptali, nemáte jistotu, že se vám dostane poctivé odpovědi. A vkrádat se jim do vědomí a nutit je k upřímné odpovědi – to není náš styl.
To ať jsou radši pyšní na svou nezávislost, na svou státnost i na svou korupci. Však když se nedávno Pitěrci radovali ze třísetletého výročí založení Sankt–Petěrburgu, tak se tam taky říkalo: „Ať se to tu všechno rozkrade, hlavně aby to kradli naši a ne Moskvani!“ Tak proč by Uzbeci, Kazaši nebo Ukrajinci neměli zakoušet stejné pocity? Když se uvnitř jediné země všechno člení podle republik a měst, tak jaké můžeme mít námitky vůči sousedům z bývalého společného bytu? Oddělily se pokojíky s okny na Baltické moře, oddělili se hrdí Gruzíni i Kyrgyzové se svým jediným vysokohorským válečným loďstvem světa – zkrátka a dobře se všichni radostně oddělili. Zůstala jen velká kuchyň, matička Rus, kde se dřív všechny ty národy vařily v jednom imperiálním kotli. No tak dobře. Tak ať. Jenže my máme v tom zbytkovém bytě plyn. A co vy?
Jen ať mají radost. Ať se všem vede dobře. A Pitěrci ať jsou z toho svého třísetletého výročí živi celé další století. Nebo Kazaši či Kyrgyzové, kteří si vlastní stát vytvořili poprvé v dějinách – mimochodem, oni naopak snášejí hory důkazů o starobylosti svého národního státu. Ať se daří bratrům Slovanům, které existence staršího bratra tak utiskovala. A vlastně i nám Rusům, kteří tak zavile opovrhujeme Moskvou z venkova a venkovem z Moskvy.
Na malý okamžik jsem v duchu zcela nečekaně pocítil až odpor. Ne, nemyslím ke spolucestujícím Kazachům, ani ke svým ruským spoluobčanům. Já pocítil odpor k lidem. Ke všem lidem na světě. Co děláme my, myslím Noční hlídka? Rozdělujeme a ochraňujeme? Nesmysl! Ani jeden Temný a dokonce celá Denní hlídka nedokáže přinést lidem tolik zla, kolik si ho způsobují sami. Co je takový hladový upír ve srovnání s naprosto běžným maniakem, který po výtazích znásilňuje a vraždí malé holčičky? Nebo taková bezcitná vědma, která za peníze uřkne, ve srovnání s prezidentem, který kvůli ropě nechává odpalovat vysoce přesné rakety?
Mor na ně na všechny…
Zastavil jsem na plošině a pustil Kosťu před sebe. Pak jsem se zadíval na zaplivanou podlahu, kde už vznikla hromádka prvních asi deseti nedopalků.
Co je to se mnou?
Jsou to mé myšlenky?
Ale ne, nebudu se přetvařovat. Jsou jistě mé, ne cizí. Mně se do hlavy nikdo nedostal – to by nedokázal ani nejvyšší Jiný, myslím tak, abych si toho nevšiml.
Prostě jsem takový, jaký jsem.
Bývalý člověk.

Velice unavený a vším na světě zklamaný Světlý Jiný.
Přesně takhle se odchází k Inkvizici. Když přestanete pociťovat rozdíl mezi Temnými a Světlými. Když se pro vás lidé stávají už ani ne stádem ovcí, nýbrž rovnou hrstkou pavouků ve sklenici od okurek. Když přestanete věřit v dobro a všechno, co chcete, je uchovat alespoň status quo. Pro sebe. A pro ty nemnohé, kteří jsou vám ještě drazí.
„Nechci," řekl jsem, jako bych pronášel zaklínadlo, jako bych budoval neviditelný štít proti nepříteli – proti sobě samotnému. „Nechci! Už… nade mnou… nemáš moc…, Antone Goroděckij!"
Kosťa, kráčející kousek přede mnou, se otočil a nechápavě na mě pohlédl. Že by mě slyšel? Nebo jen nechápe, proč jsem zůstal stát?
Křečovitě jsem se pousmál, otevřel jsem dveře a vstoupil do rachotivé harmoniky přechodu z vozu do vozu.
* * *
Ten štábní vagón byl skutečně místem zaslíbeným. Na podlaze v kupé čisté koberečky, v chodbičce běhoun, na oknech bílé záclonky, na lůžkách měkké matrace, které rozhodně nepřipomínaly vyhublý slamník negra Jima, nacpaný kukuřičným šustím.
„Kdo spí nahoře a kdo dole?" zeptal se věcně Edgar.
„Mně je to jedno," řekl Kosťa.
„Já bych byl radši nahoře," přiznal jsem se já.
„Já taky," přikývl Edgar. „Takže dohodnuto."
Ode dveří se ozvalo zdvořilé zaklepání.
„Ano!" neuznal Edgar příchozího za hodna pohledu.
Byl to vlakvedoucí s podnosem, na kterém stál čajník s vroucí vodou, porcelánová konvička s čajovou esencí, šálky, jakési sušenky a dokonce i krabička se smetanou. Byl to velice seriózně vypadající pán s mohutnými kníry, jemuž uniforma seděla jako ulitá.
Zato tvář měl měl odpudivou jako právě narozené štěně.
„Pijte na zdraví, naši drazí hosté!"
Jistě. Tohle vše se taky odehrávalo pod vlivem podřizovacího amuletu. To, že Edgar je původně Temný, se zkrátka podepsalo i na jeho pracovních metodách.
„Děkujeme. Informuj nás o každém, kdo nastoupil v Moskvě, ale cestou někde vystupuje, můj drahý," řekl Edgar a vzal od něj podnos. „Zvlášť na ty, kteří vystoupí dřív než ve stanici, do níž měli koupený lístek."
„Spolehněte se, Vaše Blahorodí!" kývl vlakvedoucí.
Kosťa se uchichtl.
Já si počkal, až ten nešťastník zmizí za dveřmi, a ze ptal jsem se:
„A proč ještě ke všemu to Vaše Blahorodí?"
„Co já vím," pokrčil rameny Edgar. „Ten amulet jen lidi inspiruje k podřízenosti a koho ve mně vidí, zda přísného revizora, milovaného dědečka, váženého umělce nebo generalissima Stalina, to už je jejich problém. Tenhle si zřejmě hodně čte v Akuninovi. Nebo se dívá na staré filmy."
Kosťa znovu vyprskl.
„Na tom nic veselého není," rozhořčil se náhle Edgar. „Ani nic hrozného. Je to metoda, která je vůči lidské psychice velmi ohleduplná. Dobrá polovina příběhů o tom, jak někdo svezl Jakuboviče stopem nebo pustil Gorbačova bez fronty, jsou důsledky takovýchto vnuknutí."
„Tomu já se nesměju," vysvětlil mu Kosťa. „Jen jsem si vás představil v uniformě bělogvardějského důstojníka…, šéfe. Vy prostě budíte respekt."
„Jen se posmívej…," nalil si přinesenou kávu Edgar. „Copak dělá náš kompas?"
Mlčky jsem položil papírek na stolek. Šerý obraz zůstal viset ve vzduchu – kruhový korpus kompasu a uvnitř lenivě kroužící střelka.
Já si nalil čaj a hned ho taky okusil. Byl velmi dobrý. Byl připraven starostlivě a láskyplně, jak se taky pro takové Blahorodí sluší a patří.
„Je tady ve vlaku, neřád…," povzdechl si Edgar. „Jsem nucen připravit nás na veškeré alternativy, pánové. Buď se toho zločince zmocníme, nebo musíme soupravu opravdu zničit. I se všemi cestujícími."
„Jak?" zeptal se věcně Kosťa.
„Existuje několik variant. Možný by byl výbuch plynovodu v místě, kde vede podél trati. Nebo náhodné odpálení rakety s jadernou hlavicí z vojenské stíhačky…"
„Edgare!" oslovil jsem ho s přáním, aby nepřeháněl. „Ale tady je nejmíň pět set lidí!"
„Spíš o něco víc," opravil mě Inkvizitor.
„To nesmíme udělat!"
„My nesmíme nechat uniknout knihu. Nesmíme připustit, aby tenhle bezzásadový Jiný vytvořil vlastní gardu a začal svět předělávat podle vlastního uvážení."
„Ale my přece víme, co chce!"
„Víme jen tolik, že bez váhání zabil Inkvizitora. Víme, že je velmi silný a že sleduje určitý cíl, který my neznáme. Ale co asi hledá ve Střední Asii, Goroděckij?"
Pokrčil jsem rameny.
„Je tam řada prastarých center síly…," zamručel Edgar. „A taky jistý počet zmizelých artefaktů, jakož i jisté penzum špatně kontrolovaných území… Co ještě?"
„Miliarda Číňanů," vybafl najednou Kosťa.
Temní se na sebe upřeně podívali.

„Ty ses úplně zbláznil…," pronesl Edgar poněkud nejistě.
„Vlastně přes miliardu," upřesnil to posměšným hlasem Kosťa. „Co když se přes Kazachstán chystá proniknout do Číny? To by byla armáda! Miliarda Jiných! A to je tu ještě Indie…"
„Běž víš kam," mávl jen rukou Edgar. „K něčemu takovému by se neodhodlal ani naprostý idiot. Kde bychom brali sílu, kdyby se třetina lidí proměnila v Jiné?"
„A co když je to idiot?" nedával si pokoj Kosťa.
„Právě proto musíme být připraveni i na krajní metody," odsekl příkře Edgar.
Mluvili zcela vážně. Bez jediné pochybnosti se bavili o tom, zda je možné zabíjet tyhle začarované průvodčí, dobře živené Kazachy na služebních cestách nebo chudáky, kteří jedou ve společných vagónech třetí třídy. Když to musí být, tak se zkrátka nedá nic dělat. Sedlák, který musí porazit dobytek, nakažený kulhavkou, z toho taky nemá radost.
Na ten čaj jsem nějak ztratil chuť. Vstal jsem a vyšel z kupé ven. Edgar mě vyprovodil chápavým, ale rozhodně ne soucítícím pohledem.
Náš vagón už utichal a připravoval se ke spánku. Dveře některých kupé byly ještě otevřené, někdo přešlapoval na plošině a čekal, až se uvolní záchod, chodbičkou zaznívalo cinkání sklenic, ale většina cestujících byla právě skončeným pobytem v Moskvě příliš unavena.
Ochable jsem si pomyslel, že podle všech zásad melodramatu by teď vozem měly pobíhat andílkovsky vypadající dětičky s nevinnými tvářičkami. Abych mohl zcela podlehnout zrůdnosti Edgarova plánu…
Dětičky tu ale nebyly. Místo nich se z jednoho kupé vysunul tlustý chlap v sepraných spodkách a vytahaném nátělníku. Rudá zpocená huba už prozrazovala, jak velkou dávku lihovin jí právě dopřál. Bezmyšlenkovitě na mě pohlédl, škytl a zase zmizel v kupé.
Ruce samy sáhly po přehrávači. Knoflíčkovitá sluchátka jsem si strčil do uší, po hmatu jsem do přístroje vložil nějaké cédéčko a čelem jsem se přitiskl ke studenému sklu. Nic nevidím a nic neslyším. A co je naprosto jisté – že taky nic neřeknu.
Ozvala se tlumená lyrická melodie a tenký hlas zazpíval:

Nestačíš se ukrýt v křoví,
a dostanou tě, dřív než do příkopu slezeš.
Na světě už není, není větší krása,
než když si v lebce bytelnej šleh vezeš…

Ale to je přece Las, můj známý z Assolu. To je to cédéčko, co jsem od něj dostal darem. Ušklíbl jsem se a přidal hlasitost. To je přesně to, co teď potřebuju…

Astrálu se vrátěj dětský rysy,
z krve železo se taví, ale ty to neřeš.
Na světě už není, není větší krása,
než když si v lebce bytelnej šleh vezeš…

Fujtajbl, to je ale nářez… Tohle je tedy punk všech punků. Tohle je ještě tvrdší než kapela Šňůra se všemi svými oplzlostmi a sprosťárnami…
A vtom mi na rameno dopadla čísi ruka.
„Každej se uvolňuje po svým, Edgare," zabručel jsem.
A pocítil jsem štulec do žeber.
Tak jsem se otočil.
A zkoprněl.
Přede mnou stál Las. Spokojeně se zubil a hopsal si do taktu – asi jsem ten zvuk přidal až moc.
„No není to skvělý kamaráde?!" zvolal nadšeně, sotva jsem si z uši vyjmul sluchátka. „Člověk si jde po vagónu, nikoho si nevšímá, a najednou slyší, že tu někdo poslouchá jeho muziku? Ale co tady vlastně vyvádíš, Antone?"
„No jedu…," vymáčkl jsem ze sebe s obtížemi a vypnul přehrávač.
„Fakt?" přeptal se Las. „To by mě teda nenapadlo! A kam jedeš?"
„Do Alma–Aty!"
„Musíš říkat do Almaty!" opravil mě důrazně. „No dobře – tak dál. Proč neletíš letadlem?"
„A proč neletíš ty?" otázal jsem se já, protože jsem si uvědomil, že tohle začíná vypadat jako výslech.
„Já jsem aerofob," prohlásil hrdě Las. „Teda – když není zbytí a já musím v možnosti aerodynamiky uvěřit, tak mi takovej litr whisky pomůže. Ale to jen vopravdu v krajním případě, když cestuju do Japonska nebo do Států… Tam se vlakem nedostaneš."
„Máš tam něco na práci?"
„Ne, dovolenou," zazubil se. „Přece nepojedu do Turecka nebo na Kanáry, no nemám pravdu? Co ty, ty tam jedeš služebně?"
„Jo," přikývl jsem. „Rozhod jsem se, že budu v Moskvě obchodovat s kumysem a šubatem."
„Co je to šubat?" zajímalo Lase.
„Kefír z velbloudího mlíka."
„No to je síla," poznamenal uznale Las. „Jedeš sám?"
„Ne, s kamarádama."

„A nechceš se stavit u mě? Jsem v kupé úplně sám. Šubat nemám, ale nějakej kumys by se tam třeba našel.“
Že by past?
Pohlédl jsem na Lase šerem. Tak pozorně, jak jsem to jen dokázal.
Po nějaké jinosti ani stopy.
Buď je to člověk…, nebo Jiný nepředstavitelné síly a výkonnosti. Schopný maskovat se ve všech hladinách šera.
Že bych měl takovou kliku? Že bych před sebou měl právě jeho, toho tajemného uchvatitele Fuaranu?
„Počkej chvilku, jen vezmu něco s sebou,“ usmál jsem se na něj.
„Ale já všechno mám!“ zaprotestoval Las. „Maximálně s sebou vem ty svý kamarády. Jsem hned v sousedním voze, kupé číslo dvě.“
„Už asi šli spát,“ zalhal jsem nepříliš přesvědčivě. „Počkej, hned jsem zpátky…“
Ještě štěstí, že stál kousek stranou a nemohl tedy zjistit, kdo přesně se mnou v kupé je. Dveře jsem jen pootevřel a rychle vklouzl dovnitř, jako bych tam měl schovanou nějakou polonahou ženskou.
„Co se stalo?“ změřil si mě pozorně Edgar.
„Jede tu s námi jeden chlápek z Assolu,“ řekl jsem rychle. „Ten muzikant, vzpomínáte si na něj? Měli jsme ho tenkrát v podezření, ale jak to tak vypadá, Jinej to nebude… Zve mě k sobě do kupé, chlastat.“
V Edgarových očí zahořel lovecký žár. Kosťa dokonce vyskočil:
„Jdeme po něm? To bude maličkost…“
„Počkej ještě!“ zakroutil hlavou Edgar. „Nebudeme zbytečně chvátat, stává se přece ledacos. Tady máš, Antone.“
Vzal jsem si od něj malou lahvičku, opletenou měděným či bronzovým drátem. Vypadala neuvěřitelně starožitně. Uvnitř šplouchal jakýsi tmavohnědý mok.
„Co to je?“ zeptal jsem se.
„Docela obyčejný dvacetiletý armagnac. Ale ještě zajímavější je ta lahvička. Tu dokáže otevřít jedině Jiný.“ Edgar se ušklíbl. „Vlastně je to taková hračka. Nějaký starobylý mág takhle očarovával všechny své láhve, aby mu z nich služebnictvo neupíjelo. Takže pokud ji ten tvůj kamarád dokáže otevřít, tak je to Jiný.“
„Žádnou magii z něj necítím,“ řekl jsem a obracel lahvičku v rukou.
„No právě,“' pronesl spokojeně Edgar. „Ale je to taková prostá a spolehlivá kontrola.“
Přikývl jsem.
„A tady máš něco k tomu.“ Edgar sáhl do vnitřní kapsy pláště a vytáhl odtud trojúhelníkovou tabulku zahraniční čokolády. „To je vše, dej se do toho! Okamžik – jaké že je to kupé?“
„Dvojka v lůžkovým voze.“
„Jasně, my na vás dáme pozor,“ slíbil mi Edgar. Pak se z lůžka přizvedl a vypnul v kupé světlo a zavelel: „Kosťo, ty pěkně pod deku, budeme dělat, že spíme.“
Takže když jsem za pár minut vyšel do chodbičky s flaštičkou a čokoládou, mí spolucestující už opravdu mírumilovně leželi pod přikrývkami.
Ostatně, Las se zachoval jako vychovaný člověk a dovnitř nenakukoval – že by opravdu měl pochybnosti o pohlaví těch, kteří se mnou sdílejí stejné kupé?
„Copak, koňáček?“ zeptal se při pohledu na malou láhev, kterou jsem držel v ruce.
„Ale extra. Dvacetiletej armagnac.“
„To si dám líbit,“ přikývl Las. „Protože někdo jinej kolikrát nezná ani to slovo…“
„Jinej?“ přeptal jsem se překvapeně, jak jsme tak přecházeli do sousedního vagónu.
„Nojo. Kolikrát narazíš na schopný a seriózní podnikatele, který obracej milióny, a voni z celý alkoholický kultury neznaj nic jinýho než napoleona a bílýho koníčka. Musím říct, že úzkej rozhled politický a hospodářský elity mě zaráží odjakživa. Proč se u nás symbolem úspěchu musela stát šestistovka mercedes, to mi teda řekni! To s takovým opravdu solidním člověkem sedíš a on najednou řekne: Mám rozbitý auto, tak jsem celej tenhle tejden musel jezdit pětistovkou. A v očích má jak pokoru askety, kterej se musel smířit s pětistovkou, tak pýchu majitele šestistovky, i když ta je zrovna v servisu! Dřív jsem si říkal, že dokud nový Rusové nepřesednou do bentleyů a jaguárů, tak tuhle zemi nic dobrýho nečeká. Jenže voni přesedli – a změny žádný! Pod košilema vod Versaceho jako bys stejně viděl ty jejich slavný červený saka… To si taky našli kultovního módního návrháře…“
Vstoupil jsem za Lasem do útulného kupé lůžkového vozu. Tady byla jen dvě lůžka, malý rohový stolek, pod jehož svrchní deskou se ukrývalo umyvadlo, a jedna vyklápěcí židlička.
„Místa je tu popravdě řečeno míň než v normálním lehátkovým voze,“ poznamenal jsem.
„To jo. Ale funguje tu klimoška. A to umejvadlo je pro nejrůznější životní situace věc vyloženě užitečná…“
Zpod spodního lůžka Las vytáhl hliníkový kufr a začal se v něm přehrabovat. Za okamžik se na stolku objevila litrová plastiková láhev. Vzal jsem ji do ruky a podíval se na etiketu. A opravdu – kumys!
„Ty sis myslel, že si dělám srandu, viď?“ ušklíbl se můj soused. „To je náhodou správnej nápoj. A s tímhle chceš obchodovat?“
„Jo, přesně s tímhle,“ plácl jsem jen tak nazdařbůh.
„Tak to asi nepude, protože tenhle je kyrgyzskej. A vůbec, kvůli takový věci jsi měl jet radši do Ufy. Je to blíž a nemáš žádný problémy s celnicí. Dělá se tam jak kumys, tak navíc i buza. Pil jsi někdy buzu? To je směs kumysu s ovesným želé. Svinec vopravdu příšernej! Ale z kocoviny tě dostane okamžitě.“
Mezitím se na stolku odkudsi vynořil salám, sekaná, krájený chléb, litrová láhev francouzského koňaku mně neznámé značky Polignac a další láhev, tentokrát s francouzskou minerálkou Evian.
Polkl jsem naprázdno a k všemu tomu proviantu jsem přidal i svůj nevelký díl. Pak jsem řekl:
„Víš ty co? Zkusíme nejdřív ten armagnac.“

„Tak jo," přikývl Las a vytáhl dva plastikové kelímky na vodu a dva alpakové pohárky na koňak.
„Otevři to," vybídl jsem ho.
„Armagnac je to tvůj, tak ho snad otevřeš sám, ne?" prohodil nedbale Las.
Tohle začíná smrdět!
„Radši to zkus ty," řekl jsem mu ještě jednou. „Mně se nikdy nedaří nalít každýmu stejně."
Las se na mě podíval jako na idiota:
„Koukám, že se vyznáš. Copak, že bys tak často popíjel s chlapama přímo z flašky někde v průjezde?"
Lahvičku si však přece jen vzal a začal víčko odšroubovávat.
Čekal jsem.
Las funěl a šklebil se. Pak víčko pustil a začal si celé hrdlo pozorně prohlížet. Nakonec zamumlal:
„Vypadá to, že to přischlo…"
No prosím – a pak se řekne zakamuflovaný Jiný!
„Dej to sem," nabídl jsem mu.
„No to ne, kamaráde," rozohnil se Las. „Že by to mělo tak vysokou cukernatost? Hned to bude…"
Obalil víčko spodním krajem trička, zabral, až mu na čele naskočily žíly, a zaujatě vykřikl:
„Už se to hnulo!"
Ozvalo se skleněné křupnutí.
„No, hnulo se to…," pronesl tentokrát už dost nejistě. Jééé…"
Rozpačitě ke mně natáhl ruce. Jedna třímala skleněnou láhev. V druhé bylo víčko, dál našroubované na ulomené skleněné hrdlo.
„Promiň…, kúrňa…"
Už v příští vteřině se však v Lasových očích mihlo cosi jako pýcha:
„Teda já mám sílu jako kráva! To by mě nenapadlo…"
Já mlčel a představil si výraz Edgarovy tváře poté, co Inkvizitor zjistí, že o tenhle užitečný artefakt přišel.
„To asi bude mít velkou cenu, viď?" poznamenal provinile Las. „To je asi nějakej starožitnej kousek, ne?"
„Na to se vykašli," zabručel jsem. „Spíš toho armagnacu je škoda. Vevnitř bude určitě sklo."
„To neva," ujistil mě bodře Las. Znovu se ohnul pro svůj kufr a zmrzačenou lahvičku nechal stát na stole. Pak vylovil čistý kapesník a demonstrativně z něj odtrhl firemní nálepku. „Je úplně čistej. Eště nikdy nepranej. A českej, ne čínskej, takže pneumonie se bát nemusíme."
Přeložil kapesník nadvakrát, ulomené hrdélko jím ovinul a bohorovně nalil armagnac do kalíšků. Svůj hned pohotově pozvedl:
„Tak na šťastnou cestu!"
„Na šťastnou cestu!" opakoval jsem po něm.
Armagnac byl měkký, aromatický a nasládlý jako teplá ovocná šťáva. Pil se sám, o nutnosti něco k němu přikusovat nemohlo být ani řeči, a zároveň kdesi v hloubi organismu zasahoval cíl a okamžitě explodoval – humánně a vysoce přesně, že by mu to i americká sofistikovaná raketa mohla závidět.
„Skvělá věc," pochvaloval si Las, který hlučně vydechl. „Ale určitě mám pravdu – ta cukernatost bude vysoká! To se mi právě líbí na arménskejch koňacích – tam je cukru minimum, ale chuťový spektrum je dokonale zachovaný… A teď do druhý nohy."
V kalíšcích se objevila druhá dávka a Las se na mě vyčkávavě zadíval.
„Že by na zdraví?" navrhl jsem nejistě.
„Klidně na zdraví," souhlasil Las. Napil se a přičichl ke kapesníku. Pak se podíval oknem ven, najednou se zachvěl a zabručel: „Teda ta píše…, to by jeden neřek!"
„Copak?"
„Ty mi to nebudeš věřit, ale já měl pocit, že venku za oknem se mihnul netopýr. Obrovskej, asi jako vlčák. Brrr…"
Já si jen pomyslel, že Kosťovi bude třeba říct pár laskavých slov. Nahlas jsem ale zažertoval:
„To nebyl netopýr. Spíš veverka."
„Létající veverka?" vydechl zničeně Las. „No to snad ne… Určitě ne, to byl čestný slovo obrovskej netopýr!"
„Třeba jen prolít hodně blízko okna," vyslovil jsem další předpoklad. „A ty, jak ses podíval jen letmo, jsi nebyl s to přesně odhadnout vzdálenost a představil sis ho většího, než ve skutečnosti je."
„No, možný to je," řekl zamyšleně Las. „Ale co tu dělal? A proč letěl vedle vlaku?"
„To je elementární," chopil jsem se láhve tentokrát já a nalil potřetí. „Lokomotiva se žene obrovskou rychlostí a vytváří před sebou vzdušnej štít. Ten omračuje komáry, motýly, mouchy a další podobnou havěť a odhazuje je do proudů, který se ženou kolem soupravy ze všech stran. No a proto netopýři tak rádi po nocích létaj kolem vlaků a ten omráčenej hmyz žerou."
Las se zamyslel a zeptal se:
„A proč teda ve dne kolem jedoucích vlaků nepoletujou ptáci?"
„To je taky jednoduchý!" Podal jsem mu pohárek. „Ptáci jsou mnohem tupější než savci. Proto netopýři už pochopili, jak využít vlaků ke snadný obživě, kdežto ptáci zatím ne! Za takových sto nebo dvě stě let to ale dojde i ptákům."
„A že jsem na to nepřišel sám?" podivil se Las. „Když je to tak jednoduchý. No nic…, tak teď se napijem na zdravej rozum!"
Připili jsme si.
„Ty zvířata jsou stejně zajímavý," poznamenal hlubokomyslně Las. „Ty jsou náhodou mnohem chytřejší, než předpokládal Darwin. To já ti měl…"

Jenže co měl, zda psa, kočku, křečka nebo akvarijní rybku, jsem se už nedověděl. Znovu se totiž podíval z okna a celý zezelenal.
„Už je tam zas…, ten netopýr!“
„Chytá komáry,“ připomněl jsem mu.
„Prd komáry! Dyť proletěl až za sloupem! A jak říkám – velkej je aspoň jako vlčák!“
Las vstal, rezolutním gestem stáhl roletku a řekl:
„Kašlu na něj… Já to věděl, že na noc není dobrý číst Kinga… Takovej netopýr! Jako pterodaktyl! Ten bude lovit spíš sovy a sýčky než mouchy!“
To je ale mizera, ten Kosťa! Já moc dobře věděl, že upír se ve zvířecí podobě stejně jako vlkodlak mění v učiněného blbečka a kontroluje se jen stěží. Nejspíš se mu prosto líbí takhle se prohánět kolem nočního rychlíku a jen tu a tam si odpočinout na sloupu elektrického osvětlení. Aspoň základní opatrnost by snad ale dodržovat měl!
„Voni to budou mutace,“ uvažoval už mezitím Las. „Všude samý jaderný zkoušky, úniky radiace z reaktorů, elektromagnetický záření, mobilní telefony… A my se furt smějem…, že jsou to vejmysly… A do toho nepřetržitě lžou bulvární noviny. Tak komu už dneska něco takovýho máš říct – každej ti odpoví, že buď jsi vožralej, nebo že kecáš!“
Rozhodným pohybem odšpuntoval svůj koňak a zeptal se mě:
„Jak ty se vůbec díváš na mystiku?“
„Pozitivně,“ odpověděl jsem hrdě.
„Já taky pozitivně,“ přiznal se on. „Teda teď. Ale dřív jsem se na ni nedíval nijak…“ S obavou pohlédl k zataženému oknu. „Jenomže to si tak člověk normálně žije, a pak někde na pskovskejch rašeliništích potká živýho sněžnýho muže – a už je mešuge! Nebo třeba vidí metrovou krysu. Nebo…“ Mávl rukou a nalil do kalíšků. „Nebo nakonec někde přímo kolem nás vopravdu žijou vědmy, upíři a vlkodlaci. Protože vono není lepší maskování než svůj obraz vnutit masový kultuře. Protože všechno, co ti popíšou knížky nebo dokonce předvede film a televize, přestává bejt strašný a tajemný. Aby něco bylo děsivý, tak k tomu potřebuješ vopravdickou živou řeč a vopravdickýho dědečka na zápraží, kterej po večerech pouští na vnoučátka hrůzu: A pak se mu zjevil Hejkal a povídá: Nikam tě nepustím, uskáču tě a utancuju a shniješ tady někde ve křoví! To se pak ty děti maj vopravdu proč bát všelijakejch anomálních jevů. A děti to cítěj, kamaráde, to proto samy tak rádi vyprávěj historky vo Černý ruce nebo Rakvi na kolečkách. Kdežto moderní literatura a obzvlášť film tuhle instinktivní hrůzu strašně ředěj. Jak se prosimtě máš bát Drákuly, když už jsi stokrát viděl, jak ho někdo zabije? Nebo jak se máš děsit Marťanů, když naši je pokaždý rozdrtěj na prášek? Kdepak – Hollywood je podle mýho velkej uspavač lidský bdělosti a ostražitosti. A proto pijme na záhubu Hollywoodu, kterej nás zbavuje zdravýho strachu z věcí neznámejch a nepochopitelnejch!“
„Na to se vždycky napiju rád!“ pronesl jsem procítěně. „Ale proč ty vůbec jedeš do Kazachstánu, Lasi? Copak tam se dá sehnat dobrá dovolená?“
Las pokrčil rameny a řekl:
„To já nevim. Prostě se mi najednou zachtělo exotiky – pití kumysu rovnou z dojačky, velbloudích závodů, beraních zápasů, bešbarmaku v měděný misce, krasavic s neobvyklýma rysama ve tváři nebo třeba anaši v podobě stromů v městským parku…“
„Počkej, jaký že anaši?“ nepochopil jsem.
„No v podobě stromu. Anaša je ve skutečnosti strom, jenže protože je to populární droga, tak ji lidi nikdy nenechaj dorůst,“ řekl mi o asijském divokém konopí stejně vážně, jako jsem já předtím mluvil o netopýrech. „Což je mi nakonec celkem jedno, protože já si zdraví kazím normálním tabákem. Jenom se mi zastesklo po exotice.“
Vytáhl krabičku bělomorek a zapálil si.
„Jen počkej, přiběhne na tebe průvodčí,“ varoval jsem ho.
„To teda nepřiběhne, já na protipožární čidlo navlík prezervativ,“ kývl Las hlavou vzhůru. Přes čidlo byla opravdu přetažena lehce se vzdouvající pánská ochrana – jemně růžové barvy a s plastikovými hroty.
„Řek bych, že ty tvoje představy o kazašský exotice nebudou úplně přesný,“ poučil jsem ho.
„Nojo, ale teď vo tom přemejšlet nebudu, když už jedu,“ broukl Las. „Prostě ráno jako by mi ruplo v bedně: A nemám já jet do Kazachsatánu? Tak jsem si jen naházel věci do kufru, vydal pokyny svýmu zástupci – a na vlak.“
Zbystřil jsem pozornost:
„Takhle rychle jsi se rozhod? To se vždycky dokážeš vypravit na cestu během pár hodin?“
Las se zamyslel a pak zavrtěl hlavou:
„Vlastně ne. Ale tohle bylo něco jako krátký spojení… No dobře, nechme toho a dáme si ještě jednu…“
Znovu začal nalévat a já si ho pro jistotu ještě jednou prohlédl šerem.
Přestože jsem dobře věděl, co tentokrát hledat, tu stopu jsem objevil jen s velkými obtížemi – tak lehký a elegantní byl dotek neznámého Jiného v Lasově vědomí. Stopa už byla skoro vyhaslá.
Normální vnuknutí, jakého je schopen i hodně slabý Jiný. Ale jak perfektně to všechno bylo provedeno!
„Tak jo, ale to bude poslední,“ přikývl jsem. „Mně už se taky klíží oči…Však si za tuhle cestu ještě popovídáme!“
Mimochodem – v nejbližší hodině mě čekalo všechno možné, jenom ne spánek. Spíš rozmluva s Edgarem, nebo možná dokonce s Geserem.

## Kapitola čtvrtá

Edgar smutně prohlížel zbytky své láhve. Jenže na to, aby nějak okázale truchlil, nebyl dost dobře oblečený – na sobě měl jen vesele zbarvené široké trenýrky a otahané tílko; mezi těmito dvěma kusy oděvu pak vyhlíželo úhledné bříško. Inkvizitoři o svou fyzickou formu příliš nedbali, bylo vidět, že daleko víc spoléhají na mocnou magii.
„Však už nejsi v Praze,“ pokoušel jsem se ho utěšit. „Tohle je Rusko. Tady když se flaška nevzdá, musíme ji zničit!“

„Teď abych k tomu psal vyjádření," poznamenal chmurně Edgar. „Pražští byrokrati si s ruskými nezadají."
„Zato víme, že Las není Jiný."
„To tedy nevíme," zavrčel podrážděně Inkvizitor. „Nesporný by byl jen pozitivní výsledek zkoušky. Kdežto takhle…? Klidně by to mohlo být tak, že je natolik silný, že tu léčku zjistil. A tak si s námi zašpásoval…"
Neřekl jsem nic. Tahle varianta se opravdu nedala vyloučit.
„Na Jiného nevypadá," poznamenal tiše Kosťa. Seděl na posteli jen ve slipech, celý propocený a ještě stále ztěžka oddechoval. Zřejmě si na toho netopýra hrál až příliš dlouho. „Prověřoval jsem si ho už v Assolu. Jak jen to šlo. A výsledek byl stejný – na Jiného nevypadá."
„Spolu si to ještě probereme zvlášť!" utrhl se na něj Edgar. „Proč ses cpal až k oknu?"
„Já jsem pozoroval."
„A to ses nemohl posadit na střechu a svěsit hlavu dolů?"
„Ve stokilometrový rychlosti? Jinej sice jsem, ale fyzikální zákony zrušit nedokážu. To by mě to sfouklo."
„Aha – takže letět stokilometrovou rychlostí ti fyzikální zákony umožňujou! Ale sedět na střeše vagónu ne…"
Kosťa se nasupil a umlkl. Pak sáhl do saka a docela nepokrytě odtamtud vytáhl malou lahvičku. A lokl si z ní – čehosi hustého, temně rudého, skoro černého.
Edgar se zaškaredil:
„Jak brzy budeš potřebovat… potravu?"
„Když už se nebudu muset transformovat, tak zítra k večeru." Kosťa lahvičku protřepal a v té cosi těžce zašplouchalo. „Na snídani bude tohle ještě stačit."
„Mohl bych… s ohledem na mimořádné okolnosti…," podíval se Edgar opatrně směrem ke mně, „přemýšlet o tom, že ti udělím licenci."
„Ne," skočil jsem mu okamžitě do řeči. „To by znamenalo porušení pravidel."
„Ale Konstantin je v této chvíli ve službách Inkvizice," připomněl mi Edgar. „A Světlí svou kompenzaci dostanou."
„Ne," opakoval jsem ještě jednou.
„Něčím se živit musí. A lidi ve vlaku jsou ze všeho nejspíš stejně odsouzenci k smrti. Všichni do jednoho."
Kosťa mlčel a upřeně se na mě díval. Bez úsměvu, smrtelně vážně…
„V tom případě budu muset vlak opustit," řekl jsem. „A vy si tu pak dělejte, co uznáte za vhodný."
„Prostě rukopis Noční hlídky," poznamenal tlumeně Kosťa. „Myješ si ruce, co? Tohle děláte vždycky. Sami nám ty lidi předhazujete, a pak se jen štítivě šklebíte."
„Mlčte!" zařval Edgar a postavil se mezi nás. „Mlčte oba! Teď není na nějaké spory čas! Potřebuješ licenci, Kosťo? Nebo to ještě nějaký čas vydržíš?"
Kosťa zavrtěl hlavou:
„Licenci nepotřebuju. Až zastavíme někde v Tambově, vystoupím a chytím si tam pár kocourů."
„A proč zrovna kocourů?" zajímalo Edgara. „Proč ne třeba psů…?"
„Protože psů je mi líto," vysvětlil mu Kosťa. „Kocourů taky, ale kde bych v Tambově vzal krávu nebo ovci? A na malých stanicích stojí vlak jen pár minut."
„Tak já ti toho berana v Tambově seženu," slíbil mu Edgar. „V klidu a bez mystiky. Tímhle to všechno začíná – lidi někde najdou vysátou mrtvolu zvířete, a už je toho plný bulvární tisk…"
Sáhl po mobilu, našel ve svém telefonním seznamu nějaké číslo a navolil ho. Pak čekal – dost dlouho, dokud se ten nešťastník uprostřed noci neprobudí.
„To je Dmitrij? Neřvi laskavě, na to není čas, když tě matka vlast volá na pomoc…" Krátce pohlédl na nás oba a s důrazem na každém slovu do mobilu pronesl: „Zdraví tě Šalomoun, i s podpisy a razítky."
Pak se Edgar na chvíli odmlčel – zřejmě dával tomu druhému možnost se vzpamatovat nebo poslouchal nějaké repliky.
„No ano. Edgar. Vzpomínáš? Anoano, přesně takhle to je, to víš, že jsme na tebe nezapomněli. A teď tě potřebujeme. Za čtyři hodiny bude v Tambově stavět rychlík Moskva–Almaty. A chceme berana. Cože?"
Edgar oddálil mobil od ucha, druhou dlaní přikryl mikrofon a sykl:
„To jsou ale oslové, tihle dobrovolní spolupracovníci!"
„Osel by vlastně stačil," ušklíbl se Kosťa.
Ale Edgar už mluvil do telefonu dál:
„Ne, ty ne. Potřebujeme berana. Nebo ovci. Nebo krávu. To je mi jedno. Za čtyři hodiny prostě přijdeš k vlaku s nějakým zvířetem. Ne, pes nestačí! Protože nestačí…, to ti teď vysvětlovat nebudu! Neboj se, jíst to nikdo nebude. Maso a kůži si pak můžeš vzít. To je všechno, zavolám, až dorazíme."
Edgar telefon schoval a vysvětlil nám:
„V Tambově máme velice omezený… kontingent. Není tam ani jeden Jiný, jen dobrovolník z řad lidí."
„Ale," řekl jsem s podivem. Hlídky lidi nikdy nezaměstnávaly.
„Někdy to jinak nejde," dodal mlhavě Edgar. „Ale to nic, však on si poradí. Přece ty svoje peníze nebude brát jen tak. A beran bude, neboj se, Kosťo."
„Díky," ozval se mírumilovně upír. „Ovce by samozřejmě byla lepší. Ale beran to nakonec taky spraví."
„Nemohli už byste ty gastronomický debaty uzavřít?" nevydržel jsem.
Edgar nasadil k nabádavé promluvě:
„Naše bojeschopnost je otázka prvořadého významu… Takže – ty tvrdíš, že proti tomu tvému… Lasovi… někdo užil magického zásahu?"
„Přesně tak. Dnes ráno. Kdosi mu vnukl přání vydat se dnes vlakem do Alma–Aty."
„Na tom něco je," přikývl Edgar. „Kdybys tuhle stopu neodhalil, tak se teď tím chlapem budeme velice vážně zabývat.

Na to bychom ztratili plno času a sil. Jenže to znamená…“
„…že ten zločinec se perfektně orientuje v záležitostech obou hlídek i Inkvizice,“ přikývl jsem. „Ví, oč šlo při vyšetřování v Assolu, a ví i to, na koho jsme měli podezření. Což by mohl být někdo…“
„Jistě, někdo přímo ve vedení,“ souhlasil hned Edgar. „Takových pět šest Jiných v Noční hlídce a stejný počet v Denní. Ale dobře – ať je jich dejme tomu dvacet… Každopádně je jich pár…“
„Ale moh by to být taky někdo z Inkvizice,“ mínil Kosťa.
„Ale běž! A co takhle jméno, kamaráde!“ ušklíbl se Edgar. „Kdo to byl?“
„Co Vítězslav?“ zeptal se okázale Kosťa a dodal: „Co například Vítězslav…“
Na pár vteřin se mi zazdálo, že obvykle klidný a rezervovaný černý mág začne tentokrát sprostě láteřit. I s nezbytným pobaltským akcentem. Jenže Edgar se opanoval:
„Že by tě tak zmohly ty transformace, Konstantine? Nechtěl bys náhodou jít hajinkat?“
„Jsem mladší než ty, Edgare, ale ve srovnání s Vítězslavem jsme oba kojenci,“ odpověděl naprosto klidně Kosťa. „Co jsme v té skrýši viděli? Oblek naplněný prachem, nebo snad popelem. Ale zkontrolovali jsme si přesně, co to bylo?“
Edgar neřekl nic.
„Nejsem si zcela jist, jestli se podle ostatků upíra vůbec dá něco konkrétního zjistit…,“ zasáhl jsem do debaty.
„A proč by Vítězslav…,“ nakousl další otázku Edgar.
„Protože šlo o moc,“ vysvětlil stručně Kosťa.
„Tomu nerozumím. Kdyby se přece rozhodl ukrást knihu, tak o tom nebude podávat hlášení! Prostě by se jí zmocnil a beze stopy by zmizel. Byl tam sám, když ji našel! Chápeš to? Sám!“
„Třeba nejdřív nepochopil, co to má v ruce,“ odrazil jeho argumentaci Kosťa. „Nebo se nedokázal odhodlat ke zločinu hned. Ovšem inscenovat vlastní smrt a pak s knihou v klidu zmizet ve chvílích, kdy se my ostatní štveme za jeho vrahem – to by bylo velmi elegantní!“
Edgar se málem začal zadýchávat a přikývl:
„Dobře. Požádám, aby to prověřili. Teď hned se spojím… s nejvyššími v Moskvě a poprosím je, aby nechali ostatky přezkoumat.“
„Ať se pro jistotu podívají také na Gesera a Zavulona,“ poradil mu Kosťa. „Není vyloučeno, že v tom můžou mít prsty i tihle dva.“
„Neuč fotra dělat děti…,“ broukl Edgar. Pak se usadil co nejpohodlněji – a od dění v kupé se odpojil.
No ano, Geser a Zavulon se dnes v noci asi taky moc nevyspí…
Zívl jsem a řekl:
„Vy si dělejte, co uznáte za vhodný, pánové, ale já jdu spát.“
Edgar neřekl nic a bylo vidět, že se mentálně spojil s kýmsi z velkých. Kosťa jen kývl a taky se uložil zpátky na lůžko.
Já si vylezl nahoru, svlékl jsem se a džínsy i s košilí jsem uložil na poličku nad hlavou. Pak jsem si stáhl hodinky a taky je položil vedle sebe – s hodinkami na ruce nespím rád. Kosťa dole cvakl vypínačem nočního osvětlení a v kupé se rozhostila naprostá tma.
Edgar seděl bez pohybu. Pod vagónem poklidně klapala kola. Říká se, že v Americe, kde se na trati pokládají dlouhatánské jednolité koleje, se do nich úmyslně dodatečně dělají zářezy, aby cestující nebyli připraveni o ten romantický klapot…
Nemohl jsem spát.
Někdo zabil nejvyššího upíra. Anebo sám nejvyšší upír svou vraždu inscenoval. Na tom teď nesejde. Ten, kdo za tím byl, musel být nepředstavitelně silný.
Ale proč by utíkal? Proč by se ukrýval ve vlaku a riskoval, že ten vlak bude zničen nebo že se dostane do šťáry stovky nejvyšších, kteří na něj během totální prověrky nakonec přijdou? To by bylo hloupé, zbytečné a riskantní. Když se někdo stane tím nejsilnějším Jiným, moc k němu dříve či později přijde sama. Třeba za sto let, nebo za dvě stě, až už všichni pozapomenou jak na vědmu Arinu, tak na mýtickou knihu Fuaran. Kdyby nikdo, tak Inkvizitor Vítězslav tohle chápat musel.
Ono to celé vypadá až příliš lidsky. Protože je to zmatené a nelogické. A rozhodně to nevypadá na kroky moudrého a silného Jiného.
A přitom zabít Vítězslava by byl schopen jedině takovýto Jiný.
Takže mi to zase nějak nehraje…
Dole se pohnul Edgar. Povzdechl si, zašelestil přikrývkou a začal se škrábat na své horní lehátko.
Já znovu zavřel oči a pokusil jsem se maximálně uvolnit.
Představil jsem si, jak se za vlakem táhnou koleje… Přes nádraží a nádražíčka, přes města a městečka až do samé Moskvy, a jak se od nádraží v centru metropole rozbíhají ulice a silnice, aby se za okružní dálnicí kolem Moskvy svraštily v záplavu výtluků a děr a aby se někde za stým kilometrem proměnily v rozbité venkovské prašné silničky a doplazily se až do zbědované vísky, kde stojí naše stará roubená chalupa…
‚Světlano…‘
‚Už jsem se nemohla dočkat, Antone. Tak jak jste na tom?‘
‚Zatím jedeme. Ale děje se něco divnýho…‘
Pokusil jsem se co nejvíc se jí otevřít. Rozmotat svou paměť jako roli látky na stole střihačově. Vlak, Inkvizitoři, rozmluva s Lasem, pak rozmluva s Edgarem a Kosťou…“
‚To je divný,‘ řekla po krátké odmlce Světlana. ‚Moc divný. Řekla bych, že někdo si s vámi pohrává a vodí vás za nos. Tohle se mi nechce líbit, Antone.‘
‚Mně taky ne. Co Naďa?‘

‚Ta už dávno spí.‘
V podobné rozmluvě, jíž jsou schopni jen Jiní, zcela chybí intonace. Něco ji však přece jen dokáže nahradit a já pocítil lehkou Světlaninu nejistotou.
‚Ty nejsi doma?!‘
‚Ne. Jsem… na návštěvě u jedny babičky!‘
‚Světlano!‘
‚Opravdu na návštěvě, a nedělej si starosti! Rozhodla jsem se, že to s ní všechno proberu… a taky se dovím pár věcí o knize.‘
No jistě, to jsem měl pochopit hned, že Světlanu k tomu náhlému odchodu nepřiměla jen starost o Naďu.
‚A co jsi zjistila?‘
‚Že to opravdu byla kniha Fuaran. Přesně ta. Naprosto reálná. A… pokud jde o Geserova syna, tak jsme měli pravdu. Babička se smála na celý kolo… a obnovovala užitečný kontakty.‘
‚A nakonec knihu obětovala?‘
‚Ano. Uložila ji do skrýše, protože si byla jistá, že skrýš rychle najdou a pátrání se zastaví.‘
‚A co si myslí o tom, co se děje teď?‘ Ze všech sil jsem se snažil vyvarovat se jmen, jako by i tuhle naši rozmluvu mohl někdo odposlouchat.
‚Řekla bych, že se jí zmocnila panika, i když se snaží nedávat to na sobě znát.‘
‚Jak rychle dokáže Fuaran proměnit člověka v Jinýho, Světlano?‘
‚Skoro okamžitě. Potřebuješ na to tak deset minut, abys stačil vyslovit všechna zaklínadla, a pak ještě několik ingrediencí… vlastně jen jednu – krev od dvanácti lidí. Od každého třeba jen kapku, ale dohromady jich musí být dvanáct.‘
‚Proč?‘
‚Na to by ses musel zeptat přímo Fuaranu. Já jsem si jistá, že by stačila jakákoli tekutina, jenže vědma spojila to zaklínadlo s krví… Zkrátka a dobře ti stačí deset minut příprav, pak pár kapek krve od dvanácti lidí – a můžeš jakéhokoli člověka proměnit v Jiného. Nebo celou skupinu lidí – hlavní je, abys je měl všechny na dohled.‘
‚Jakou budou mít sílu?‘
‚Různou. Jenže ty nejslabší můžeš dalšími zaklínadly postupně posilovat. Teoreticky by se tak dal z každýho člověka udělat velkej mág.‘
V těchhle jejích slovech jsem cosi zaslechl. Cosi velice důležitého. Jedině že jsem tu nit zatím nedokázal zachytit…
‚A čeho se bojí… ta stařenka, Světo?‘
‚Masový proměny lidí v Jiný.‘
‚A nechystá se třeba přilézt ke křížku?‘
‚Ne. Chystá se naopak spolehlivě zmizet, a já ji chápu…‘
Povzdechl jsem si. Přece jen by bylo dobré pohnat Arinu k odpovědnosti… to by dobré bylo, kdyby ji Inkvizice nevinila ze sabotáže. A je tu taky Geser…
‚Světo… Zkus se jí zeptat, proč se ten, kdo se knihy zmocnil, rozhodl zamířit na východ. Není to tím, že Fuaran může v místech, kde ho napsali, získat ještě větší sílu…?‘
Pauza. Škoda, že to není normální rozhovor mobilem a že si s vědmou nemůžu promluvit přímo. Jenže takováto přímá telepatická rozmluva je možná jen mezi hodně blízkými lidmi, třeba aspoň přímými spolupracovníky…
‚Ne… Hodně se tomu podivila. Ona říká, že Fuaran s žádným konkrétním místem nesouvisí. Že bude v Himalájích fungovat stejně dobře jako v Antarktidě nebo na Pobřeží slonoviny.‘
‚Tak… tak ještě zjisti, jestli jí mohl nějak využít Vítězslav… Když byl jen upír a tedy nejnižší Jiný…‘
Další pauza.
‚Mohl. Upír stejně dobře jako vlkodlak. A Temný stejně dobře jako Světlý. Tady žádný omezení neplatěj. Jedinej, kdo s knihou zacházet nedokáže, je člověk.‘
‚Jasně… a to je všechno?‘
‚Všechno, Antone. Já doufala, že by nás mohla přivést na nějakou stopu…, ale v tom jsem se mýlila.‘
‚Jasně. Díky. Miluju tě.‘
‚Já tebe taky. A odpočiň si. Jsem přesvědčená, že ráno už z toho všeho budeme moudřejší…‘
Tenká nitka, která nás až doposud spojovala, se přetrhla.

V noci jsem se vzbudil dvakrát. Poprvé, když se k Edgarovi dostavil jeden z Inkvizitorů a hlásil, že zatím není co hlásit. A podruhé, když vlak zastavil v Tambově a Kosťa kupé tiše opustil.
Vstal jsem až po desáté. Kosťa, celý svěží a růžolící, se s chutí zakusoval do chleba se salámem. Střelka „kompasu“ se otáčela. Pořád stejně.
Oblékl jsem se rovnou na svém horním lůžku a seskočil dolů. V balíčku s ložním prádlem jsem našel i miniaturní kousíček mýdla, který mi ve vlaku měl obstarávat veškerou hygienu.
„Na,“ řekl skoupě Kosťa a podal mi igelitový sáček. „Když jsem v tom Tambově vystoupil, pár věcí se mi podařilo sehnat…“
V sáčku bylo jedno balení jednorázových holítek, sklenička holicího gelu Gillette, kartáček na zuby a zubní pasta značky Nová perla.
„Na kolínskou jsem zapomněl,“ dodal Kosťa. „To mě nějak nenapadlo.“
A není divu – upíři si stejně jako vlkodlaci na intenzivní vůně příliš nepotrpí. Kdoví – možná že i ten známý česnekový efekt, který na ně přísně vzato nijak nepůsobí, vadí jen kvůli tomu, že překáží při hledání oběti…

„Díky," řekl jsem. „Co jsem ti dlužen?"
Kosťa jen mávl rukou.
„Já už to srovnal," oznámil mi Edgar. „Máš vlastně právo na normální diety. Padesát dolarů denně plus stravné, které ti po návratu proplatíme podle účtů."
„Ta si teda žije, ta inkvizice," rýpl jsem si do něj. „Co je novýho?"
„Geser se Zavulonem se pokoušejí něco pochopit z Vítězslavových ostatků." Přesně takhle to řekl a slovo ostatky pronesl slavnostně a zároveň oficiózně. „Jenže zatím jim to moc nejde. Ale to přece znáš sám – čím je upír starší, tím míň toho z něj po smrti zbude…"
Kosťa soustředěně žvýkal svůj chléb.
„No ano," souhlasil jsem. „Asi se půjdu umýt."
Ve vagónu už byli vzhůru skoro všichni, jedině pár kupé, kde se řádilo až do pozdní noci či do časného rána, zůstávalo zavřených. Vystál jsem krátkou frontu a vmáčkl se do kasárenského koutu vlakového klozetu. Z železného kohoutku líně prýštila poměrně teplá voda. Naleštěný list nerez oceli, který nahrazoval zrcadlo, byl už dávno a beznadějně zacákaný stříkanci mýdla a zubní pasty. Jak jsem si tak čistil zuby tuhým čínským kartáčkem, vzpomínal jsem na noční rozmluvu se Světlanou.
Řekla cosi velmi důležitého, ale co přesně to bylo, nepochopila ani ona sama, ani já.
A já to pochopit měl.
Do kupé jsem se vrátil sice bez rozhodujícího odhalení, ale s nápadem, který mi připadal docela nadějný. Moji spolucestující už dosnídali, a tak jsem zavřel dveře a okamžitě přešel k věci:
„Něco mě napadlo, Edgare. Až bude z jedné stanice do druhé hodně daleko, tvoji hoši by mohli postupně začít odpojovat vagóny. Jeden po druhém. Jeden Inkvizitor by samozřejmě musel dohlížet na strojvůdce, aby vlak nezastavil. A my tady budeme sledovat kompas. Jakmile se podaří odpojit vůz s knihou, střelka nám to hned ukáže."
„No a dál…?" zeptal se kysele Edgar.
„Lokalizujeme knihu. Přesněji řečeno vagón, ve kterém je ukryta. Pak vagón obklíčíme a budeme vyvádět cestující i s jejich zavazadly jednoho po druhém. Jakmile narazíme na vraha, střelka na něj přímo ukáže. A bude to! Takže ničit celý vlak nemá smysl."
„Už jsem na to taky pomyslel," poznamenal váhavě Edgar. „Je tu jen jeden, ale rozhodující důvod proti – zločinec pochopí, co se děje. A může další úder zasadit jako první."
„Tak ať přijedou Geser, Zavulon, Světlana, Olga… a Temný snad taky maj ještě nějaký silný mágy…," podíval jsem se na Kosťu.
„Tu a tam se někdo najde," odpověděl vyhýbavě. „Ale bude to stačit?"
„Proti jednomu Jinýmu?"
„To ale není obyčejný Jiný," připomněl mi nabádavě Edgar. „Podle legendy se svého času na zničení Fuaranu sjelo několik set mágů."'
„To dáme dohromady taky. Noční hlídka má skoro dvě stě pracovníků a v Denní jich tolik jistě bude taky. A pak jsou tu ještě stovky záložníků. Každá hlídka by měla být schopna postavit kolem tisícovky Jiných, míň určitě ne…"
„Jenže budou většinou slabý, tak šestá sedmá kategorie. Opravdu silných mágů, od třetí kategorie výš, bude sotva stovka." Edgar mluvil s takovou jistotou v hlase, že nebylo pochyb, že o stejné variantě už taky přemýšlel. „Možná by to stačilo, kdybychom mágy obou hlídek posílili ještě Inkvizicí, kdybychom využili všech amuletů a dokázali všechny síly spojit do jediný pěsti. Jenže ani tohle stačit nemusí. V takovém případě zahynou naši nejlepší a ten zločinec bude mít volný ruce. Nemyslíš si, že počítá právě s takovouto variantou?"
Zakroutil jsem hlavou
„Mě to tedy napadlo," pronesl se zlověstným zadostiučiněním Edgar. „Pachatel může vlak chápat jako past, do níž se mu seběhnou všichni nejzdatnější mágové Ruska. A mezitím už mohl celou soupravu ověsit zaklínadly, která my vůbec necítíme."
„Tak proč se tady namáháme?" zeptal jsem se. „K čemu tu jsme? Na to stačí jedna atomová bomba – a je po problémech."
Edgar přikývl:
„Přesně tak. Protože jedině jaderná bomba dokáže zasáhnout všechny hladiny šera. Nejdřív se ale budeme muset přesvědčit, že nám cíl v poslední chvíli neunikl."
„Znamená to, že si za svůj bereš Zavulonův postoj?" ptal jsem se dál.
Edgar si povzdechl:
„Pro můj postoj je rozhodující zdravý rozum. Totální kontrola vlaku, na níž by se podílely tak velké síly, by se mohla proměnit v magické jatky. Ostatně, lidi by zahynuli taky. Kdežto zničení vlaku… jistě, i mně je těch lidí líto. Ale vyhneme se tím globálním otřesům."
„No dobře, ale co když je tu ještě šance…?" pokusil jsem se ještě jednou něco zvrátit.
„Šance tu je. Proto navrhuji, abychom v pátrání zatím pokračovali," souhlasil Edgar. „My dva s Kosťou teď vezmeme mé muže a celý vlak pročesáme odpředu i odzadu naráz. Využijeme všech amuletů a v podezřelých případech si každého proklepneme šerem. A ty ještě jednou promluv s Lasem, protože ten se podezření taky nezbavil."
Pokrčil jsem rameny. Tohle všechno nápadně připomínalo jen imitaci skutečné šťáry. V hloubi duše už to Edgar zřejmě vzdal.
„A kdy přijde hodina H?" zeptal jsem se.
„Zítra k večeru," odvětil Edgar. „Až budeme projíždět pusté stepi kolem Semipalatinska. Tam stejně až donedávna bývala jaderná střelnice. Takže jeden taktický úder navíc…"

„Tak přeju úspěšnej lov," řekl jsem a z kupé odešel.
Tohle všechno je podvod. To jsou jen řádky v hlášení, které už si Edgar pomalu sumíruje v hlavě. „Přes veškeré snahy zločince lokalizovat a odhalit Fuaran…"
Občas mě napadne, že Inkvizice není nic víc než další hlídka. Protože co děláme my? Oddělujeme lidi od Jiných. Dáváme pozor, aby jednání Jiných zájmy lidí pokud možno nijak neohrožovalo. Jistě, je to prakticky nemožné, protože část Jiných tvoří vyložení příživníci. Jistě, rozpory mezi Světlými a Temnými jsou takové, že občasné srážky jsou nevyhnutelné.
Ale pak je tu ještě Inkvizice, která stojí nad hlídkami a také usiluje o rovnováhu. Je to třetí rozdělující a ochranná síla, jenže vyššího řádu, protože napravuje chyby hlídek…
A teď se ukazuje, že to tak není.
Žádná třetí síla neexistuje a nikdy neexistovala.
Inkvizice je jen nástroj, oddělující Temné od Světlých. A to je všechno. Inkvizice dohlíží na respektování Dohody – ovšem ne v zájmu lidí, ale výhradně v zájmu Jiných.
Inkvizici tvoří ti Jiní, kteří vědí, že paraziti jsme my všichni a že bílý mág není o nic lepší než upír.
Takže když odcházíme pracovat k Inkvizici, znamená to, že jsme rezignovali a smířili se. To znamená, že jsme definitivně dospěli, odložili naivní maximalismus mládí a naradili ho zdravým dospělým cynismem. Že jsme si uvědomili, že jsou tu lidi a Jiní, kteří vlastně nemají nic společného.
Jsem ochoten něco takového připustit?
Asi ano.
Ale přejít k Inkvizici se mi neznámo proč zatím nechce.
To radši potáhnu svou káru u Noční hlídky. A budu se dál zabývat zcela nepotřebnou ochranou zcela nepotřebných lidí.
Ostatně – pravda je, že našeho zatím jediného podezřelého bych si ještě jednou prověřit mohl. Čas na to zatím mám.
* * *
Las už nespal. Seděl ve svém kupé a ponuře zíral na unylé scenérie, proplouvající za oknem. Deska stolku byla zvednutá a pod tekoucí studenou vodu se v umyvadle chladila láhev kumysu.
„Lednička tu není," poznamenal smutně. „Dokonce i v tom nejlepším vagónu se ledničky přímo v kupé nedočkáš. Chceš kumys?"
„Už jsem měl."
„A co si teda dáš?"
„Tak mi trošku nalej…," souhlasil jsem nakonec.
Koňaku Las tentokrát nalil opravdu jen nepatrně, jen tak na smočení rtů. Napili jsme se a Las zamyšleně pronesl: „Teda co to do mě včera vjelo, to mi řekni! No vydal by se rozumnej člověk na dovolenou do Kazachstánu? Dobře, kdyby do Španělska. Nebo do Turecka. Nebo do Pekingu, na festival polibků, když už na to přijde, a já bych tolik stál o extrémní turistiku. Ale co v Kazachstánu?"
Pokrčil jsem rameny.
„Musela to bejt taková zvláštní fluktuace vědomí," řekl zamyšleně Las. „A tak mě napadlo…"
„…že bys vystoupil?" doplnil jsem ho.
„Jo. A zase si nastoupil, ale obráceným směrem!"
„To je rozumnej nápad," poznamenal jsem velmi upřímně. Za prvé se tak zbavíme jednoho podezřelého. A za druhé se zachrání dobrý člověk.
„Za pár hodin jsme v Saratově," uvažoval nahlas Las. „Mám tam jednoho obchodního partnera, tak ho poprosím, aby na mě na nádraží čekal Saratov je náhodou dobrý město."
„A co je na něm tak dobrýho?" zajímalo mě skoro doopravdy.
„No…," poznamenal zadumaně Las a sklenky tentokrát naplnil trochu štědřeji. „Je to území, kde odjakživa žili lidi. Čímž se významně liší dejme tomu od Dálnýho severu a podobných sibérií. V carskejch dobách to bylo sídlo gubernie, i když zaostalý. Není divu, že Čackij říká: Do divočiny, do Saratova! Zato dneska je to průmyslový a kulturní centrum oblasti a velkej železniční uzel."
„Ale prosímtě," poznamenal jsem opatrně, protože jsem zatím nevěděl, zda to myslí vážně, nebo zda je to naopak jen slovní průjem, v němž by se slovo Saratov klidně dalo nahradit slovem Kostroma, Rostov nebo jménem jakéhokoli jiného velkého ruského města.
„Nejdůležitější je přitom ten významnej železniční uzel," vysvětlil mi Las. „V nějakým Mekáči si dám něco na zub – a šupky hupky zpátky. Taky je tam přej nějakej starej chrám, tak se do něj podívám. Abych se tam netrmácel jen tak zbůhdarma."
Bylo znát, že náš neviditelný protivník si počínal až příliš opatrně. To vnuknutí bylo slabé a za jediný den úplně vyvanulo.
„Poslyš, ale proč ses vůbec najednou utrh a vyrazil do toho Kazachstánu?" zeptal jsem se opatrně ještě jednou.
„Dyť už jsem ti to říkal – prostě jen tak," povzdechl si.
„Doopravdy jen tak?!"
„No… Seděl jsem prostě takhle doma, nikoho si nevšímal, a zrovna jsem měnil struny na kytaře. A najednou telefon. Byl to omyl, ten dotyčnej hledal nějakýho Kazacha… Jméno jsem si nezapamatoval. Tak jsem zavěsil a začal uvažovat o tom, kolik asi v Moskvě žije Kazachů. No a na kytaře jsem v tu chvíli měl jen dvě struny, úplně jako na dombře, tak jsem je ještě trochu doladil a začal si jen tak drnkat. Dost legračně. Ale vyšla mi z toho taková melodie…, taková vlezlá, snadno zapamatovatelná. A tak mě napadlo, že bych si vlastně moh zajet do Kazachstánu."

„Tak melodie?“ upřesnil jsem si.
„Nojo. A fakt vlezlá, jako by tě někam volala. Do stepi, ke kumysu – a tak…“
Že by přece jen Vítězslav? Skutečné magie si normální člověk obyčejně nepovšimne. Zato magie upírů – to je něco mezi našimi magickými čarami a hodně silnou hypnózou. Vyžaduje pohled, zvuk nebo dotek – prostě nějaký třeba jen nepatrný, ale přímý kontakt upíra a člověka. Který zanechá stopu – představu toho pohledu, zvuku nebo doteku…
Že bynás ten starý upír všechny podfoukl?
„Hele, Antone,“ řekl najednou zamyšleně Las. „Ale ty asi nebudeš obchodovat ve mlíče, co?“
Neřekl jsem nic.
„Kdyby na mně začalo něco zajímat Federální bezpečnostní službu, tak se asi pochčiju hrůzou,“ pokračoval dál. „Jenže tohle je asi vo strach i pro tajnou policii, jestli tomu dobře rozumím…“
„Já bych to dál nepitval,“ navrhl jsem mu. „Ono to tak bude lepší.
„Jasně,“ přikývl Las. „To je fakt. Takže mám vystoupit v tom Saratově?“
„Vystup a uháněj domů,“ přikývl jsem a vstal. „A díky za ten koňak.“
„Rozkaz,“ vyhrkl Las. „Jsem vám vždycky k službám!“
Ani jsem v tu chvíli nepochopil, jestli se pošklebuje, nebo to myslí vážně. Jak se zdá, někteří lidé mají tenhle způsob komunikace přímo vrozený.
Obřadně jsme si s Lasem stiskli pravice, já vyšel do chodbičky a zamířil zpátky do našeho vagónu.
Takže Vítězslav?! A pak se řekne hlava otevřená a prověřený vedoucí pracovník Inkvizice!
Zmocnila se mě stopařská vášeň. Je to jasné – pokud se Vítězslav dokázal mnohonásobně posílit, tak se mohl proměnit v kohokoli. Třeba v támhleto dvouleté usmrkáně, co se zrovna bojácně dívá z pootevřených dveří svého kupé. Nebo v támhletu tlustou holku s naprosto nevkusnými obrovskými zlatými náušnicemi. Nebo v průvodčího, co tak podlézavě posluhoval Edgarovi. A proč taky ne?
A dokonce i v samotného Edgara nebo v Kosťu…
Zůstal jsem stát a zahleděl se na Inkvizitora a mladého upíra, kteří stáli venku před naším kupé. A co kdyby to opravdu bylo takhle…
Tak to ne, stop! To už je šílenství. Možné je všechno, ale ne všechno se opravdu stane. Já jsem já, Edgar je Edgar a Vítězslav je Vítězslav. Jinak by se na tom nedalo pracovat.
„Něco bych měl,“ řekl jsem a postavil se mezi Edgara a Kosťu.
„Tak ven s tím!“ vybídl mě Edgar.
„Na Lase působil upír. Vybavuje si… něco jako hudbu, jako melodii, která ho vytáhla na cestu.“
„Jak poetické,“ odfrkl opovržlivě Edgar. Usmívat se ale nezačal a jen pochvalně přikývl: „Tak hudba, říkáš? To ale vypadá vyloženě na ty krvežíz… Promiň, Kosťo – na upíry!“
„Mohls to přece říct korektně – na závislé na hemoglobinu,“ pousmál se jen rty Kosťa.
„Ty sám dobře víš, že hemoglobin s tím nemá nic společného,“ odsekl Edgar. „Ale budiž, stopa to je.“ Najednou se celý rozzářil a poplácal mě po rameni: „Ty jsi ale paličák! No tak dobře, takže tenhle vlak ještě nějakou šanci má. Počkejte na mě tady.“
Edgar rychle vyrazil chodbičkou a já si nejdřív pomyslel, že chvátá ke svým bojovníkům. On ale zabočil do kupé vlakvedoucího a zavřel za sebou dveře.
„Co si to vzal do hlavy?“ zeptal se Kosťa.
„Vím já?“ zašilhal jsem po mladém upírovi. „Třeba existujou nějaký zvláštní zaklínadla na objevování upírů…“
„To teda ne,“ vyvedl mě sarkasticky z omylu Kosťa. „Všechno funguje stejně jako u všech Jiných. Kdyby se ukryl mezi lidmi, tak ho žádný kouzla nedostanou. Taková blbost…“ Začínal být nervózní a já mu nerozuměl. Musí to být těžké – patřit k nejopovrhovanější kategorii ve světě Jiných a přitom se podílet na honu na vlastního soukmenovce. Však mi to jednou sám řekl…, když jsem ještě byl mladý, hloupý a srdnatý lovec upírů: Je nás hrozně málo. Když někdo odejde, hned to všichni cítíme.
„A cítil jsi Vítězslavovu smrt, Kosťo?“
„O čem to mluvíš, Antone?“
„Kdysi jsi mi říkal, že když zemře… někdo z vašich, tak to cítíte.“
„Cítíme to, když ten upír má licenci. Když ho zabije registrační cejch, tak z toho všichni máme těžkou křeč. Jenže Vítězslav cejch neměl.“
„Ale Edgar určitě musel něco vymyslet,“ zamumlal jsem nejistě. „Nějakej ten inkvizitorskej kousek…“
„Asi,“ zaškaredil se Kosťa. „Ale proč je to tak, Antone? Proč nás jediný neustále někdo pronásleduje…, dokonce i ostatní Jiný? Protože černý mágové nás taky zabíjej.“
Najednou se mnou začal rozmlouvat jako kdysi. Jako když ještě byl malý a nevinný upíří chlapeček… Jenže o jaké nevinnosti může být v případě upíra řeč?!
A bylo to strašné a obracelo mi to duši naruby – ty prokleté otázky a prokletá neurčitost –, teď už z toho, kdo překročil mez. Kdo začal lovit a zabíjet…
„Vy zabíjíte… kvůli obživě,“ řekl jsem.
„Aha – takže zabíjet pro moc, pro peníze a pro zábavu ti připadá ušlechtilejší?“ otázal se mě trpce Kosťa a pohlédl mi přímo do očí: „Proč se mnou mluvíš takhle… štítivě. Kdysi jsme byli přátelé. Co se změnilo?“
„Stal se z tebe nejvyšší upír.“
„No a co má být?“
„Já přece vím, jak se z obyčejnýho upíra stane nejvyšší, Kosťo.“
Několik sekund mi nehnutě hleděl do očí. A pak se začal usmívat tím svým upířím úsměškem – tesáky ještě jako by v

ústech nemá, ale vy už je cítíte přímo na svém krku.
„Ach tak… Musíme pít krev nevinných panen a dítek a zabíjet je… Tak zní starý klasický recept. A takhle se taky stal nejvyšším dědek Vítězslav… To chceš říct, že ses ani jednou nepodíval do mýho spisu?“
„Ne,“ odpověděl jsem.
Málem se zhroutil. A ten jeho úsměv byl najednou ubohý a rozpačitý.
„Opravdu ani jednou?“
„Ne,“ opakoval jsem, ale už jsem chápal, že jsem v čemsi šlápl vedle – a to dost podstatně.
Kosťa nemotorně rozhodil rukama – a pak spustil. V té jeho nesouvislé řeči však zaznívala jen citoslovce, předložky, zájmena a spojky:
„Nojo… ale… to jsi teda… a já si… no tos mě ale…“
„Prostě se nechci hrabat ve spise přítele,“ vysvětlil jsem mu a neobratně dodal: „I když už jen bývalýho.“
„No vidíš, a já si myslel, že jsi ten spis viděl,“ řekl Kosťa. „Teď už to chápu. Máme tu třetí tisíciletí, Antone. Takže…,“ a zase sáhl do vnitřní kapsy saka a vytáhl svou lahvičku. „Tohle je koncentrát… dárcovský krve. Dvanáct lidí odevzdá krev, a my nemusíme nikoho zabíjet. Hemoglobin s tím skutečně nic společnýho nemá! Mnohem důležitější jsou pocity člověka, když tu krev dává. Ty si prostě neumíš představit, kolik lidí se dárcovství krve k smrti bojí, ale když jde o jejich příbuzný, tak prostě jdou a odevzdaj ji. Je to můj osobní recept, říká se tomu Sauškinův koktejl. V tom mým spise by sis to docela jistě přečet.“
Vítězoslavně si mě změřil a zřejmě nemohl pochopit, proč se nesměju a proč provinile nemumlám: Proboha odpusť, Kosťo… Já si opravdu myslel, že jsi mizera a vrah… A ty jsi nakonec poctivý upír, dobrý upír, moderní upír…
Ano, to všechno skutečně byl. Byl poctivý, dobrý a moderní. A není divu, vždyť taky působil ve výzkumném ústavu hematologickém.
Ale proč mi prozradil složení toho krevního koncentrátu? A dokonce i to, že ho tvoří krev dvanácti lidí…
Vítězslav těch dvanáct neměl po ruce. Proto taky nemohl realizovat zaklínadlo z Fuaranu a znásobit svou sílu.
Kdežto Kosťa měl svou lahvičku.
„Co je s tebou, Antone?“ zeptal se mě zaraženě. „Proč mlčíš?“
Z kupé vlakvedoucího zrovna vyšel Edgar, který ještě něco říkal, pak svému hostiteli pokynul a dveře jeho kupé zavřel. Teď mířil k nám, stále ještě se spokojeným úsměvem na rtech.
Pohlédl jsem na Kosťu – a v jeho očích jsem si všechno přečetl.
Pochopil, že jsem pochopil.
„Kde schováváš tu knihu?“ zeptal jsem se prostě. „Ale rychle. Tohle je tvá poslední šance. Jediná. Tak nenič sám sebe…“
V tom okamžiku udeřil, a to zcela bez magie – pokud ovšem nebudeme za výsledek magie považovat nelidskou sílu upíra. Svět mi před očima bíle vybuchl, v ústech zachrastily zuby a dolní čelist jako by mi upadla. Odletěl jsem na samý konec chodbičky a zastavil se až o nějakého spolucestujícího, který si zrovna vyšel z kupé ven, protáhnout si nohy a nadýchat se čerstvého vzduchu. Mohl jsem mu poděkovat, že jsem díky němu neztratil vědomí – tím spíš, že kvůli mně ho nakonec ztratil on sám.
Kosťa stál na svém místě a mnul si pěst; jeho tělo světélkovalo a mihotalo, jak mizelo v šeru a pak se zase vracelo a střídalo tak jeden svět za druhým. To je ta zvláštnost upírů, která mě kdysi tolik překvapila. Otec Kosti Gennadij, kráčející přímo ke mně přes dvůr, jeho matka Polina, objímající svého ještě úplně mladého upíra kolem ramen… My jsme zákona dbalí a loajální… my nikoho nezabíjíme… A vidíte, takové překvapení, najednou se ocitneme přímo v sousedství bílého mága…
„Kosťo!“ vykřikl Edgar a strnul.
Kosťa pomalu otočil hlavu k němu. Do obličeje jsem mu tedy neviděl, ale ucítil jsem, jak vycenil zuby.
Edgar vymrštil obě ruce před sebe a chodbičku přehradila kalná stěna, připomínající desku z horského křišťálu. Zřejmě ještě nechápal, co se to tu odehrává, ale inkvizitorská reakce zafungovala bezchybně.
Kosťa vyrazil temné zaskučení a obořil se na stěnu oběma dlaněmi. Ta zatím vzdorovala. Vagónem to zalomcovalo na výhybkách a za mými zády začínala pomalu, ale stále silněji vřeštět nějaká ženská. Kosťa se potácel námahou a pokoušel se Edgarův obranný štít prorazit.
Zvedl jsem ruku a vyslal k němu „šedou modlitbu“, což je prastaré zaklínadlo určené právě proti nemrtvým. Jakoukoli organickou hmotu vypuštěnou ven z hrobů, ale nemající žádné vlastní vědomí a žijící jen díky vůli vědmy či vědmáka, „šedá modlitba“ rozpráší na kousíčky. Upíra minimálně oslabí a zpomalí.
Kosťa se otočil zpátky ke mně přesně ve chvíli, kdy ho v šeru ovinuly tenké šedé nitky. Otřepal se a vykročil ke mně – a šedé nitky praskaly jako pavučinky. Ještě nikdy v životě jsem neviděl tak hrubou a zároveň tak efektivní práci!
„Nepřekážej mi!“ zařval na mě. Jeho tvář se celá zaostřila a mocné řezáky už úplně dorostly. „Já nechci… nechci tě zabíjet…“
Dokázal jsem se zvednout na všechny čtyři a přes bezvládně ležícího cestujícího vlézt do nejbližšího kupé. Na horních lehátcích začali vřeštět jacísi chlapi úctyhodných rozměrů – vypadali skoro stejně jako ta tlustá ženská, co ječela u záchoda. Pode mnou se po podlaze kutálely jakési láhve a sklenice.
Kosťa se jediným skokem ocitl přímo ve dveřích. Po chlapech na horní palandě jen přejel očima a ti hned utichli.
„Vzdej se…,“ zašeptal jsem a posadil se u stolku pod oknem. Spodní čelist už jsem zase cítil, ale pohybovala se podivně, jako vykloubená, a každý ten pohyb strašně bolel.
Jen se zasmál:
„Oddělám vás tady všechny, když se mi bude chtít. Pojď se mnou, Antone. Pojď! Já nechci zlo! K čemu je ti nějaká Inkvizice? Nebo hlídky? Ve dvou to všechno změníme!“

Mluvil naprosto upřímně. Dokonce prosebně.
Proč je vůbec třeba stát se ze všech nejsilnějším, abychom si mohli dovolit i nějakou slabost?
„Vzpamatuj se…!“ pokusil jsem se ho ještě jednou zastavit.
„Jsi hlupák! Hlupák hloupá!“ zaryčel a učinil ke mně první krok. Na prstech vztažené ruky už vyrostly mocné drápy. „A teď…“
Načatá láhev Posolské, z níž už vodka sama líně vytékala, mi přišla do ruky docela sama.
„Nejvyšší čas, abychom si připili na bratrství,“ řekl jsem.
Stihl sice uskočit, ale část lihoviny ho do obličeje přece jen zasáhla. Kosťa zavyl a zaklonil hlavu. I kdybys byl mezi nejvyššími upíry ten úplně nejvyšší, alkohol je pro tebe jed.
Mezitím jsem vstal, popadl ze stolku nepřevrácenou sklenici a křikl jsem:
„Noční hlídka! Jsi zatčen! Ruce za hlavu, řezáky zatáhnout!“
Vtom se do dveří naráz vmáčkli hned tři Inkvizitoři. Kdoví – zavolal je Edgar, nebo sami zjistili, že se děje něco neblahého? Všichni se zavěsili na Kosťu, který si otíral zkrvavenou tvář. Jeden z nich se pokusil přitisknout mu ke krku šedý kovový terč – muselo to být cosi magií přímo překypujícího…
Jenže Kosťa okamžitě předvedl, čeho je schopen.
Prudký předkop mě zbavil mé sklenice a já zády narazil na okno – až rám zapraštěl. Na místě, kde ještě před okamžikem upír stál, teď zběsile rotoval šedavý vír – údery rukou a nohou se sypaly rychlostí dosažitelnou jen v akčních filmech. Na všechny strany odlétaly stříkance krve i kusy těl, jako by se někdo pokoušel semlít v mlýnku na maso syrové kuře.
Pak Kosťa vyskočil na chodbu, rozhlédl se a proskočil oknem – jako by v něm to silné dvojité sklo vůbec nebylo.
A sklo samo si toho taky ani nevšimlo.
Upír se za tím sklem mihl ještě jednou – zahlédl jsem, jak se kutálí z náspu – a pak zmizel.
O tomhle triku z upírského arzenálu už jsem slyšel, ale doposud jsem to považoval jen za tlach. Dokonce i v informačních ročenkách se proti pojmu „procházení stěnou a sklem v reálném světě“ vytrvale skvělo ostýchavé „nepotvrzeno“.
Dva z Inkvizitorů leželi na podlaze jako beztvará hromada zkrvaveného masa, takže zajímat se o jejich puls už rozhodně nemělo smysl.
Třetí měl větší štěstí, seděl na spodním lehátku a držel si otevřenou ránu na břiše.
Pod nohama mi čvachtala krev.
Cestující na horních lehátkách už neřvali – jeden si zakryl tvář polštářem, kdežto druhý se zeskelnatělýma očima díval dolů na zem a tichounce se chichotal.
Já slezl ze stolku a na neohebných nohou se odpotácel do chodbičky.

## Kapitola pátá

Bylo to přesně jako v tom starém ošklivém vtipu – „a život se začal vracet do normálních kolejí!“
Pasažéři štábního vagónu seděli ve svých kupé a prázdnýma očima zírali z oken. V uzavřeném kupé ležel společně se dvěma těly, uzavřenými do černých plastikových pytlů, a ze svých ran se vylizoval i zle pošramocený Inkvizitor, nad nímž už asi čtvrt hodiny čaroval jeho kolega. Další dva Inkvizitoři střežili vchod do kupé.
„Jak tě to napadlo?“ zeptal se mě Edgar.
Čelist mi srovnal během tří minut, jen co se už nemusel věnovat léčení svého daleko hůř zraněného muže. Ani jsem se ho neptal, co to bylo, zda to bylo jen naražené, vykloubené, nalomené, nebo dočista přeražené. Hlavně že to zase dal dohromady. Mrzely mě už jen ty dva vyražené přední zuby; dotýkat se jazykem jejich zbytků bylo velmi nepříjemné.
„Ale – vzpomněl jsem si na nějaký detaily kolem Fuaranu…,“ řekl jsem. V tom blázinci hned po Kostově útěku jsem měl pár minut na to, abych si něco vymyslel. „Ta vědma… myslím Arina… říkala, že podle legendy zaklínadla z Fuaranu zabírají jen tehdy, když je k dispozici krev dvanácti lidí. A od každýho stačí třeba jen kapka…“
„Pročs to neřekl dřív?“ otázal se mě ostře Edgar.
„Prostě jsem tomu nepřikládal význam. Protože celá ta historie s Fuaranem vypadala opravdu jen jako čirá báj… A najednou se Kosťa mimochodem zmínil, že ten jeho koktejl se skládá z krve dvanácti dárců… a byl jsem doma.“
„Chápu. Vítězslav ten tucet lidí k dispozici neměl,“ přikývl Edgar. „Ale kdybys to býval byl řekl hned…, kdybys třeba…“
„Copak ty jsi složení koktejlu znal?“
„Samozřejmě. Inkvizice ten jeho vynález posuzovala. Žádné zázraky to nezpůsobuje a přirozeně získanou sílu to taky nezvyšuje. Rozhodně to ale upírovi umožní dosáhnout svého limitu, aniž by musel zabíjet…“
„To dosáhnout znamená posílit, nebo oslabit?“ zeptal jsem se.
„Když nezabíjí, tak posílit,“ odtušil suše Edgar. „Tak tys to nevěděl… No to jsem netušil…“
Neřekl jsem nic. Protože jsem nic vědět nechtěl. Jsem já to ale trulant. Teď tu v černém polyetylénu leží dva Inkvizitoři, jimž už nikdo nepomůže…
„Nechme toho,“ rozhodl se Edgar. „To už nemá smysl… Letí s námi, vidíš?“
Pohlédl jsem na „kompas“. Ano…, asi to tak bude. Vzdálenost od Kosti, respektive od knihy se neměnila, přestože vlak uháněl rychlostí takových sedmdesát osmdesát kilometrů v hodině. To znamená, že letí s námi! Že se nesnaží zmizet!
„On v té Střední Asii prostě něco potřebuje…,“ prohodil nejistě Edgar. „Ale co…“
„Musíme sem povolat velký,“ usoudil jsem.
„Ti dorazí sami,“ ozval se Edgar. „Už jsem všechno hlásil a vytvořil portál…, oni se zatím radí, co dál.“
„To chápu,“ zabručel jsem. „Zavulon se dožaduje, abychom mu vydali delikventa Kosťu. Ale hlavně Fuaran!“
„Knihu nedostane nikdo, můžeš být klidný.“

„Kromě Inkvizice?“
Edgar se odmlčel.
Posadil jsem se co nejpohodlněji a sáhl si na dolní sanici.
Už to nebolí.
Ale těch zubů je mi líto. Budu se muset obrátit buď na stomatologa, nebo na léčitele. Problém je ale v tom, že ani nejlepší Světlé–léčitelky neumějí nové zuby vypěstovat bezbolestně! Prostě neumějí – a tím to končí…
Střelka „kompasu“ se jemně zachvívala a teď už ukazovala stále stejným směrem. Vzdálenost se neměnila – takových deset až dvacet kilometrů. To znamená, že se Kosťa svlékl a proměnil se v netopýra… nebo v nějakou jinou potvoru! Možná ve vlka nebo v obří krysu… Na tom nesejde. Nejspíš se ale proměnil v toho netopýra a teď svírá v tlapách uzel s oděvem a knihou a letí za vlakem. Stejně by mě zajímalo, kde ji ten padouch ukrýval. Že by na těle? Nebo v nějaké tajné kapse?
Padouch to je, ale ta soustředěnost! Ta drzost a odvaha – když lovil sebe sama, vymýšlel všelijaké verze a ještě radil, jak na to…
Všechny nás podvedl.
Ale proč? Že by se mu zachtělo absolutní moci? Šanci zvítězit nemá ani teď příliš velkou, a to se Kosťa žádnou zvláštní ctižádostivostí nikdy nevyznačoval. Ctižádostivý samozřejmě je, ale bez maniakálních představ o vlastní světovládě. Ale proč neuteče aspoň teď, kdy na jeho rukou ulpěla krev tří Inkvizitorů? Tohle mu nikdo nepromine, ani když se přihlásí sám a knihu dobrovolně odevzdá. On by měl především prchat – a knihu pro jistotu zničit, protože je s ní spojeno sledovací kouzlo. A vidíte ho, on knihu klidně dál vleče s sebou a pohybuje se v blízkosti vlaku. Hotové šílenství… Nebo že by ještě stále počítal s nějakým dialogem?
„Jak jsi chtěl Vítězslava vyhledat mezi cestujícími?“ zeptal jsem se Edgara.
„Cože?“ trhl sebou Inkvizitor, zabraný do vlastních myšlenek. „Ale – v podstatě stejně jako ty – díky té jejich reakci na líh. Navlíkli bychom se do bílých plášťů a vydali se po soupravě na preventivní lékařskou prohlídku. Řekli bychom, že pátráme po případech atypické pneumonie. A každému bychom dali teploměr namočený v lihu. No a kdo by nebyl s to ho vzít do ruky nebo by utrpěl popáleninu, to by byl náš podezřelý.“
Přikývl jsem. Tohle mohlo vyjít. Dost bychom sice riskovali, ale riziko je součást naší práce. Velcí by přitom jistě byli někde poblíž, takříkajíc po ruce, aby v případě potřeby mohli udeřit s plnou silou.
„Už se otevírá portál…,“ zatáhl mě Edgar za ruku a posadil na dolní lůžko. Usedli jsme vedle sebe a nohy podtáhli pod sebe. Kupé zalila chvějivá bílá záře. Pak se ozvalo tlumené zaklení – jako první se vynořil Geser a hned se praštil o horní palandu do hlavy.
Hned po něm tu byl Zavulon – naopak usměvavý a málem roztomilý.
Geser si třel naražené místo a oba si nás nakvašeně měřil:
„Ještě že ten portál nekončí někde v trabantu… Tak jak vypadá situace?“
„Cestující už jsou v klidu, krev jsme všude umyli a zraněný má prvotřídní péči,“ hlásil Edgar. „Podezřelý Konstantin Sauškin se pohybuje neustále v blízkosti soupravy rychlostí kolem sedmdesáti kilometrů za hodinu.“
„Podezřelý, podezřelý…,“ zašpičkoval jedovatě Zavulon. „To byl tak schopný chlapec… a tak perspektivní!“
„Na ty perspektivní nějak nemáš štěstí, Zavulone,“ poznamenal tiše Edgar. „Dlouho se u tebe nezdrží.“
Oba černí mágové zkřížili nevraživé pohledy. Od historie s Fafnirem a finskou sektou Reginu spolu měli otevřené účty. A fakt je, že jen málokdo chce být pouhým pěšákem…
„Toho popichování si laskavě nechte, pánové,“ požádal oba Geser. „Já bych se k téhle debatě mohl připojit taky… a měl bych leccos jak pro tebe, Zavulone, tak tady pro Edgara… Mě spíš zajímá, jak je silný.“
„Je velmi silný,“ řekl Edgar s očima stále ještě upřenýma na Zavulona. „Však to i předtím byl nejvyšší upír.“
„Ale upír,“ ušklíbl se přezíravě Zavulon.
„Nejvyšší upír. Jistě, zkušeností měl málo a na vás by nestačil. Jenže s užitím knihy byl najednou silnější než Vítězslav. A to je vážná věc. Protože podle mého názoru byl Vítězslav na stejné úrovni jako vy velcí.“
„Ale jak zvládl Vítězslava?“ zeptal se Zavulon. „Máte nějaké pracovní verze?“
„Teď už ano,“ přikývl Edgar. „Upíři přece mají svou vlastní hierarchii. A ten mladík ho vyzval na souboj o vůdcovství mezi upíry. To… není podívaná právě příjemná a efektní. Je to jen souboj intelektů, pře vůlí. Prostě si do očí hledí tak dlouho, až jeden pohledem uhne a naprosto se podrobí pokynům toho druhého. Když Inkvizice občas narazila na nějakého upíra, Vítězslav si s nimi vždy hravě poradil. Tentokrát však prohrál.“
„A zahynul,“ přikývl Zavulon.
„Já bych neřekl, že to muselo být zrovna takhle,“ poznamenal Edgar. „Kosťa z něj třeba mohl udělat svého otroka. Jenže… pak se buď bál, aby nad situací neztratil kontrolu, anebo se prostě rozhodl vyřešit vše naráz. A Vítězslavovi nařídil, aby se odhmotnil. No a tomu pak nezbylo než poslechnout.“
„Opravdu zdatný chlapec,“ podotkl ironicky Geser. „Lhát nebudu a připustím, že Vítězslavova smrt mi žádný velký zármutek nepůsobí… Budiž. Konstantin je tedy silnější než Vítězslav. Ale jak je silný?“
Edgar jen pokrčil rameny:
„Jak je silný? Určitě silnější než já. Předpokládám, že je taky silnější než kdokoli z vás. Nebo dokonce než my všichni dohromady.“
„Hlavně nepanikař,“ zavrčel Zavulon. „Je nezkušený. Magie není pouťový zápas, to je umění. Když máš v rukou kord, musíš umět přesně bodnout a ne s ním ze všech sil mlátit jako klackem…“
„Já nepanikařím.“ ohradil se Edgar mírně. „Já jen hodnotím jeho sílu. A vidím, že je obrovská. Uplatnil jsem proti němu křišťálový štít a on ho div neprorazil.“
Velcí se po sobě podívali.

„Křišťálový štít se prorazit nedá," poznamenal Geser. „A odkud vlastně máš… ačkoli chápu. To jsou zase ty artefakty z vašich zvláštních skladů."
„Jenže on ho div neprorazil," opakoval ještě jednou Edgar.
„A jak jsi přežil ty?" otázal se mě Geser a já měl pocit, jako by v tom hlase zazněl soucitný tón.
„On mě nechtěl zabít," řekl jsem prostě. „Když se hrnul na Edgara, vyslal jsem na něj šedou modlitbu…" Geser souhlasně přikývl. „No a pak mi přišla pod ruku vodka, tak jsem ji na něj vychrstnul. Hrozně ho to rozzuřilo, ale stejně mě nechtěl zabít. Vrh se na ty Inkvizitory, strašně je zřídil a zmizel nám."
„To je čistě ruská metoda, jak řešit problémy – se sklenicí vodky v ruce," řekl Geser nespokojeně. „Proč to? Proč jsi ho zbytečně dráždil? Přece není nováček. Copak jsi nechápal, že na něj nemáš? A já abych pak Světlaně vozil to, co by z tebe zbylo…"
„Mě samotnýho to taky vytočilo," přiznal jsem se. „Bylo to nečekaný. No a když na mě začal volat, abych se k němu přidal, že on nic zlýho nechce…"
„Tak on nechce nic zlého," opakoval trpce Geser. „Ten upír reformátor. A pokrokový pán světa…"
„S tím bude třeba něco dělat, Gesere," řekl tiše Zavulon. „Já bych dokázal zjednat stíhačky z vojenského letiště."
Oba mágové se zamysleli.
A já si představil, jak nadzvukové stíhačky prohánějí po obloze obřího netopýra, pálí po něm z kanónů a vystřelují rakety. Fantasmagorická podívaná…
„Když tak vrtulníky…," řekl po chvíli zadumaně Geser. „Ačkoli ne, Zavulone. To všechno jsou nesmysly. Lidi by okamžitě smetl."
„Tak že by přece jen bomba?" otázal se se zájmem Zavulon.
„Ne!" zakroutil šéf energicky hlavou. „Ne. To nejde. A už by se to ani nepovedlo…, protože si dává pozor. Musíme ho dostat magií."
Zavulon přikývl a najednou se pištivě zachichotal.
„Co je?" zeptal se Geser.
„O tomhle jsem snil celý život," přiznal se mu jeho věčný sok. „Jestlipak mi to věříš, starý nepříteli? Celý život jsem si přál, abychom na něčem dělali spolu. Jak se zdá, od nenávisti k lásce…"
„Ty jsi přece jen příšerný skřet," řekl tiše Geser.
„Všichni jsme praštění," zachichotal se znovu Zavulon. „Tak jak to uděláme? Pustíme se do toho jen my dva? Nebo si povoláme další, aby nás doživili silou, a my dva budeme dělat hrot?"
Geser znovu zamítavě zavrtěl hlavou.
„To ne, Zavulone, my dva bychom se před Konstantinem vystavovat neměli. Já mám jiný návrh…"
A pohlédl na mě.
Jazykem jsem si ohmatal ty vyražené zuby. To je ale smůla…
„Jsem připraven, Gesere."
„Šanci máš, chlapče," řekl souhlasně Zavulon. „Když v tom Kosťovi ještě pořád hárají sentimentální vzpomínky… Ale dokážeš opravdu udeřit, Antone?"
Ihned odpovědět jsem nedokázal. Musel jsem se zamyslet. O nějakém zatýkání nemůže být řeči. Musím udeřit na jistotu, tak, abych zabil. Musím se opravdu stát hrotem, těžištěm síly, kterou do mě poženou Geser, Zavulon, Edgar… a možná i mnozí další mágové. Jistě, mám méně zkušeností než velcí. Ale zato mám šanci dostat se do Kosťovy blízkosti bez boje.
Právě díky oněm sentimentálním ohledům.
Plán vypadá docela jednoduše. Velcí shromáždí všechny dosažitelné síly do jediné pěsti. Možná budou potřebovat i sílu naší Naďušky a Geser bude od Světlany žádat, aby dcerku iniciovala…
Jiná možnost asi není.
„Já Kosťu zabiju," řekl jsem jen.
„To ne," pronesl tlumeně Geser. „Co to říkáš, hlídkaři?"
„Já ho upokojím," zašeptal jsem.
Geser přikývl.
„Hlavně žádné zbytečné sebereflexe, Goroděckij," dodal Zavulon. „Hlavně žádné intelektuálské kontemplace. Hodný chlapeček Kosťa už v tomhle světě nikde není. A vlastně ani nikdy nebyl. To nevadí, že lidi kvůli jejich krvi nezabíjel. Je to upír. Nemrtvý."
Geser jen přikývl.
Na okamžik jsem zavřel oči.
Nemrtvý.
On nemá to, čemu my ostatní pro zjednodušení říkáme duše.
Cosi nehmotného, co pořádně nedokážeme postihnout ani my Jiní. A takhle to díky upírským rodičům bylo již od útlého dětství. Když vyrůstal, obvodní lékařka poslouchala tep jeho srdce a nadšeně volala, jak zdravý je to chlapec. Pak se z chlapce změnil v muže a ani jediná dívka si nestěžovala, že by jeho rty byly při polibku studené. Býval by mohl mít i děti, docela obyčejné lidské děti, které by si pořídil s docela obyčejnou lidskou ženou.
Jenže on je nemrtvý. Vše, co dnes má, je vypůjčeno nebo ukradeno a až Kosťa umře, jeho tělo se okamžitě rozsype na prach…, protože ve skutečnosti už je dávno a dávno mrtvé.
Všichni jsme už od narození odsouzeni k smrti.
Jenže my se té smrti aspoň smíme dožít.
„Nechte nás s Antonem o samotě," požádal Geser ostatní. „Pokusím se ho na ten úkol připravit."

Zaslechl jsem, jak Zavulon s Edgarem vstali. Pak odešli z kupé ven a dveře se za nimi zavřely. Něco kolem šelestilo – Geser přes nás patrně přehodil nějakou clonu proti pozorování. Pak se zeptal:
„Jak jsi na tom psychicky?“
„Celkem to jde,“ řekl jsem, ale oči jsem nechal zavřené. „Hodně o tom uvažuju. Kosťa se přece snažil chovat jinak než upír…“
„A na co jsi přišel?“
„Že to nevydrží.“ Otevřel jsem oči a pohlédl Geserovi přímo do tváře. „On to jednoduše nevydrží a zhroutí se sám. Fyziologickou potřebu živý krve potlačit dokázal, ale ve všem ostatním… Je prostě nemrtvej mezi živýma, a to ho trápí. Dřív nebo později se Kosťa zhroutí.“
Geser čekal.
„Však už to tu vlastně bylo,“ řekl jsem. „Když zabil nejdřív Vítězslava a pak ty Inkvizitory… A to jeden z nich byl Světlej, že ano?“
Přikývl.
„Já to všechno udělám, jak si představujete,“ slíbil jsem mu. „Je mi Kosti líto, ale to se nedá nic dělat.“
„Já v tebe věřím, Antone,“ řekl Geser. „A teď se ptej na to, na co se chceš zeptat už dávno.“
„Co vás vlastně drží v Noční hlídce, šéfe?“
Geser se usmál.
„Všichni jsme vlastně vyválený ve stejným blátě,“ pokračoval jsem dál. „My nebojujeme s Temnýma, ale s těma, koho zavrhujou i oni…, s psychopatama, maniakama, s ničemama. Těch je přirozeně víc právě mezi upíry a vlkodlaky. Protože Temný přece… myslím Denní hlídka… jdou taky po Světlých, který by chtěli oblažit všechny naráz…, tedy vlastně ty, který by lidem bezděky mohli prozradit, že jsme tady. Inkvizice zase… vypadá, že stojí nad naším zápolením, ale ve skutečnosti jen dává pozor, aby hlídky nebraly svou funkci příliš vážně. Tedy aby se Temný nehnali za formální mocí nad světem lidí, a Světlý aby zase nezačali Temný vyloženě likvidovat… Gesere – Noční a Denní hlídka jsou přece dvě části jedinýho celku!“
Geser mlčel. Díval se na mě a mlčel.
„A… to někdo takhle vymyslel schválně?“ zeptal jsem se a hned jsem si sám odpověděl: „Asi jo. Mládež, tedy právě iniciovaný Jiný, by se asi nesmířila s něčím takovým jako společná hlídka Světlejch i Temnejch. Copak to jde, jít patrolovat ve dvojici s upírem? To bych taky nepřipustil… A tak vznikly hlídky dvě; nižší šarže po sobě s velkým zaujetím navzájem jdou a šéfstvo mezitím připravuje všelijaký vzájemný provokace – zčásti z nudy a zčásti proto, aby nevyšlo ze cviku. Jenže to šéfstvo je vlastně společný!“
Geser si povzdechl a vytáhl doutník. Pak uřízl špičku a zapálil si.
„Já trouba si s tím lámu hlavu už takovou dobu,“ zamumlal jsem s očima stále upřenýma na šéfa. „Jak my to vlastně existujem? Tak tohle je hlídka města Samary, tohle zase Velkýho Novgorodu, a támhleto je hlídka osady Kirejevka v Tomský oblasti. Všechny ty hlídky jsou jakoby samostatný. Ale ve skutečnosti jakmile se něco stane, tak letěj k nám do Moskvy… Jestli tomu dobře rozumím, tak de iure tomu tak není, ale de facto to tak funguje – že moskevská hlídka řídí i všechny ostatní hlídky v celým Rusku.“
„A taky ve třech dalších zemích Společenství nezávislých států…,“ dodal bez afektu Geser a vypustil oblak dýmu. Ten dým začal vytvářet hutný, koncentrovaný oblak a dál po kupé se nešířil.
„No dobře, ale co dál?“ nedával jsem si pokoje. Jak se k sobě maj nezávislý hlídky Ruska a dejme tomu Litvy? Nebo Ruska, Litvy, USA a Ugandy? V lidským světě je to nakonec jasný – kdo má větší klacek a tlustší peněženku, ten o všem rozhoduje. Jenže ruský hlídky jsou přece tvrdší než třeba americký! Já bych dokonce řek…“
„Nejsilnější hlídka je francouzská,“ řekl Geser málem nezúčastněně. „Je úžasně silná, i když na druhé straně nesmírně líná. To je podivuhodný úkaz. A my ostatní nemůžeme pochopit, v čem to je. Přece to nebudeme připisovat nemírnému pití vína a pojídání ústřic…“
„No dobře, ale hlídkám navíc vládne Inkvizice,“ nedal jsem se. „Ta přece neřeší spory a netrestá rušitele pravidel, ta prostě vládne. Inkvizice dává povolení na různý sociální experimenty, jmenuje a odvolává vedení hlídek… a leckoho může třeba převelet z Uzbekistánu do Moskvy… Ona je tu prostě Inkvizice a ta má dva výkonný orgány – Noční hlídku a Denní hlídku. A jediným jejím cílem je uchovat existující status quo. Právě proto by vítězství Temných nebo Světlých bylo ve svým důsledku porážkou Jiných jako celku.“
„Co ještě by tě zajímalo, Antone?“otázal se Geser.
Pokrčil jsem rameny.
„Asi už nic. Lidi si žijou svým malým lidským životem. Těšej se ze svých malých radostí. Nás zahřívaj svým teplem… a dodávaj nám nový Jiný. Ty jiný, co nemaj takový ambice, si žijou skoro lidským životem. Jen jsou bohatší, zdravější a hlavně jsou tu dýl než obyčejný lidi. Kdežto ty, co stojej o zápasy a dobrodružství, jdou do hlídek. A ty co přestali věřit i v hlídky, končej v Inkvizici.“
„No a…?“ povzbudil mě Geser k dalším úvahám.
„Tak co pořád ještě děláte v Noční hlídce, šéfe?“ zeptal jsem se. „To vás to ještě baví, po těch tisícovkách let?“
„Tak si třeba mysli, že mě to opravdu pořád ještě baví – ty zápasy a dobrodružství,“ řekl Geser. „Dá se tomu věřit?“
Zakroutil jsem hlavou:
„Nedá, Borisi. Tomu nevěřím… Protože jsem vás viděl… i jinak. Hrozně utahanýho. A hrozně zklamanýho.“
„Pak tedy předpokládejme, že ještě pořád bych moc rád definitivně skoncoval se Zavulonem,“ navrhl naprosto klidně Geser.
Na okamžik jsem se zamyslel:
„To se mi taky nezdá. Dejme tomu, že to jsou jen stovky let, ale tady si myslím, že už byste dávno jeden druhého

vyřídili, kdybyste chtěli. Jak to říkal Zavulon – magie je jako výpad kordem. Jenže ten váš šerm není opravdickej, ale sportovní. Zásahy sice zaznamenáváte, ale protivníka nikdy neprobodnete."
Geser po chvíli znovu přikývl. Do šedavého tabákového mračna se zabořil další pramínek dýmu.
„A co myslíš, Antone – je možné žít tisíce let a pořád s lidmi cítit?"
„Cítit?" přeptal jsem se.
Geser přikývl:
„Jasně, právě cítit. Ne je milovat – to prostě není v našich silách, milovat celý svět. Ani se pro ně nadchnout – na to zase příliš dobře víme, co jsou lidi zač."
„Cítit by se s nima snad dalo," usoudil jsem. „Jenže k čemu jim to je, šéfe? Takovej soucit je prázdnej a neplodnej. Jiný svět lepším neudělaj."
„Ale ano, Antone. A věř dědkovi, který už tady ledacos viděl."
„No dobře, ale stejně…"
„Já totiž čekám na zázrak, Antone."
Tázavě jsem se na něj zadíval.
„Ani nevím, na jaký přesně. Třeba že všichni lidi budou nakonec mít vlastnosti Jiných. Nebo že se všichni Jiní znovu stanou lidmi. Že jednou dělící čára nepůjde mezi pojmy člověk nebo Jiný, ale dobrý nebo špatný." Geser se měkce pousmál. „Zatím si absolutně neumím představit, jak by se něco takového mohlo přihodit a zda se to vůbec někdy stane. Ale kdyby se to nakonec přece jen stalo, tak bych chtěl stát v řadách Noční hlídky. A ne v Inkvizici – v té mohutné, moudré, správné a všemohoucí Inkvizici."
„A nečeká na něco podobného i Zavulon?" zeptal jsem se.
Geser přikývl:
„Dost možná – i když to já nevím. Jenže vždycky je lepší starý nepřítel, kterého známe, než mladý mizera, o němž nemáme tu nejmenší představu. Můžeš mě považovat za konzervativce, ale přece jen mám radši sportovní kordy a Zavulona než baseballovou pálku a progresivního černého mága."
„No a co byste poradil mně?"
Jen pokrčil rameny:
„Co bych ti poradil? Aby sis o všem rozhodoval sám. Můžeš se třeba vrátit do normálního života. Nebo odejít k Inkvizici…, proti tomu bych nic neměl. Ale můžeš taky zůstat u Noční hlídky."
„A čekat?"
„Jistě – a čekat. Podržet si v sobě všechno to lidské, co ti ještě zbylo. Neupadat do extáze a nepodléhat potřebě šířit mezi lidi víc Světla, než unesou. Nepropadnout cynizmu a opovržení a nemyslet si o sobě, že právě ty jsi ten nejčistší a nedokonalejší. Ale úplně nejtěžší je nepodlehnout zklamání, nepřestat věřit a nezlhostejnět."
„To teda nemám moc na vybranou…," usoudil jsem.
„Buď rád, že nějakou volbu vůbec máš," usmál se Geser.
* * *
Za okny se míhala saratovská předměstí. Vlak začal zpomalovat.
Seděl jsem v prázdném kupé a sledoval otáčející se střelku.
Kosťa nás vytrvale následoval.
Co asi čeká?
Ve sluchátkách mi tentokrát zněl Arbenin:

Od falše až po další
všichni čekaj na kaši.
Od siesty do siesty
svět nás krmí manifesty.
Někdo ubyl, někdo přibyl,
já si jenom něco slíbil,
když tak vidím svoje syny:
My jsme jiný, my jsme jiný…

Zakroutil jsem hlavou. To my jsme Jiný. Ale i kdybychom vymřeli – lidi se stejně znovu rozdělí na lidi a na Jiné. A je jedno, čím se ti noví Jiní budou od lidí lišit.
Lidi se bez Jiných neobejdou. Kdybyste třeba vysadili na neobydlený ostrov dva trosečníky, tak jeden bude rozhodně člověk a druhý stejně jistě Jiný. Rozdíl mezi nimi je v tom, že Jiného jeho jinost vždycky tíží. Lidé to mají snazší. Ti si nějaké komplexy nepřipouštějí. Vědí, že jsou lidé a že to tak být musí. Což je jejich povinnost. Vždy a všude.
Dveře se otevřely a vstoupil Geser. Vyjmul jsem sluchátka z uší.
„Tak se podívej." Geser položil přede mě na stůl notebook. Po jeho displeji se po mapě plazila tečka – náš vlak. Geser letmo pohlédl na „kompas", přikývl a dokreslil na obrazovku ještě tlustou čáru.
„Co je to?" zeptal jsem se při pohledu na obdélník, u nějž končila takto vyznačená dráha Kosťova pohybu. A hned jsem si sám odpověděl: „Letiště?"
„Přesně tak. Ten o žádné vyjednávání nestojí." Geser se ušklíbl. „Prostě se co nekratší cestou hnal k letišti."
„To je vojenský?"
„Ne, civilní. Ale jaký je v tom rozdíl? Základní penzum řízení letadel přece má."
Přikývl jsem – takovéto sady profesionálních návyků mají všichni operativci – řízení auta, letadla či vrtulníku,

poskytování první pomoci i bojová umění… Jsou to samozřejmě jen šablony a zkušený řidič je lepší než takto připravený Jiný, stejně jako zkušený lékař. Jenže dostat do vzduchu jakýkoli létající aparát Kosťa jednoduše dokáže.
„Tak to je vlastně dobře," řekl jsem. „Dostaneme do vzduchu pár stíhaček a…"
„Co když v tom letadle budou cestující?" zeptal se ostře.
„Všechno je lepší než vlak," odpověděl jsem tiše. „Těch obětí bude míň."
Jako by se ve mně v tom okamžiku cosi bolestně sevřelo: Poprvé jsem na neviditelných vahách účelnosti posuzoval lidské oběti – a jedna z misek byla lehčí.
„To nepomůže…," řekl Geser a dodal: „Naštěstí! Ten na nějaké zničené letadlo kašle. Prostě se promění v netopýra a klidně si přistane sám."
Za oknem už se vynořilo nástupiště. Lokomotiva naposledy mocně zahučela.
„Tak to chce jaderný rakety země–vzduch!" trval jsem paličatě na svém.
Geser na mě překvapeně pohlédl a poznamenal:
„Co blázníš? Jaké jaderné rakety? Ty už ve výzbroji nemáme dávno. Maximálně v obranném prstenci protiraketové obrany kolem Moskvy… Jenže na Moskvu on se nechystá."
„A kam teď?"
„Jak já to mám vědět. Tvým úkolem teď bude, aby neletěl nikam," odsekl Geser. „Pozor! Zastavil se."
Pohlédl jsem na „kompas". Vzdálenost mezi námi a ním se původně začala zvětšovat, a je jedno, zda letěl jako netopýr nebo uháněl jako Šedý vlk z pohádky. Důležité bylo, že nakonec zastavil.
Zajímavé bylo, že Geser se ani nemusel podívat na „kompas".
„Je to letiště," opakoval spokojeně šéf. „Takže konec řečiček. Běž. Zabav někde rychlý vůz a hurá na letiště."
„Ale…," chtěl jsem cosi namítnout.
„Hlavně žádné artefakty, to by ucítil," pokračoval naprosto klidně Geser. „A pojedeš sám. Protože teď postřehne kohokoli z nás, chápeš to? Kohokoli! Tak vpřed!"
Zasyčely brzdy a vlak znehybněl. Na okamžik jsem se ještě zastavil ve dveřích a uslyšel jsem:
„Přesně tak, znovu uplatni šedou modlitbu. Nijak to nekomplikuj. Silou tě napumpujeme tak, že po něm na letištní ploše nezbude ani mastný flek."
A je to. Viděl jsem, že šéf už je tak nabuzený, že s ním ani o ničem mluvit nemusím – mé myšlenky slyší dřív než je stačím zformulovat ve slova a věty.
V chodbičce jsem minul Zavulona a když mě přátelsky poplácal po zádech, bezděky jsem se zachvěl.
Vůbec se neurazil a jen řekl:
„Tak zlom vaz, Antone! My ti věříme!"
Všichni ostatní cestující pokorně seděli ve svých kupé. Jedině vlakvedoucí, který právě cosi hlásil do mikrofonu, mě vyprovodil nepřítomným, skelným pohledem.
Sám jsem si na plošině otevřel dveře a seskočil na nástupiště. To byla ale rychlost. Až neuvěřitelná…
Všude jinde na nádraží však panoval obvyklý zmatek a shon. Hlučná společnost, která se vyvalila ze sousedního vagónu, svorně hulákala: „Tak kdepak jsou babičky s holkou naší zlatou?!"
A „babičky" ve věku od dvaceti do sedmdesáti už uháněly jako o závod k zákazníkům. A hned jim dodají holku naši zlatou vodku, i pivko, i šunku, i pirožky s podezřelou nádivkou.
„Antone!"
Otočil jsem se. Hned vedle mě stál Las s cestovní brašnou přehozenou přes rameno. Z úst mu trčela nezapálená cigareta a vypadal usedle a mírumilovně.
„Ty tu taky vystupuješ?" zeptal se mě. „Nepotřebuješ někam hodit? Na mě tady čeká auto."
„A slušný?" přeptal jsem se pro jistotu.
„Řek bych, že volkswagen," zamračil se Las. „Dobrý? Nebo bys chtěl cadillac?"
Otočil jsem se a pohlédl do oken štábního vagónu. Geser, Zavulon i Edgar mě pozorně sledovali.
„Ale dobrý," přikývl jsem. „Promiň. Ale já opravdu hodně spěchám a auto nutně potřebuju. Obracím tě…"
„Tak pojd a nestůj, jestli fakt chvátáš," pobídl mě Las, který tak přerušil standardní formulaci pro verbování dobrovolníků.
A vnořil se do davu tak samozřejmě a obratně, že stačilo jen postupovat za ním.
Probili jsme se zmateným nádražním davem a za chvilku se ocitli na náměstí před nádražím. Dohnal jsem Lase a dotkl se jeho ramene.
„Obracím…"
„Ale nojo, pořád!" zaplašil mě. „Ahoj, Romo!"
Muž, či spíš pán, který k nám přistoupil, byl docela vysoký, ale na druhé straně takový jakoby dětsky oplácaný – celý kulaťoučký a měkký, málem v zavinovačce. Pusinku měl malinkou, rtíky jako kuřecí prdelku, očka měl taky malá a dokonce i pod brýlemi vypadala nudně a nevýrazně.
„Buď zdráv, Alexandře," pozdravil se s Lasem snad až příliš oficiálně a plavně mu podal ruku. Pak se zacivěl na mě.
„To je Anton, můj kamarád, potřeboval by někam hodit," vyhrkl na něj Las.
„Proč bychom nehodili," souhlasil teskně Róma. „Kola se točí a cesta je rovná."
Otočil se a zamířil k úplně nové boře.
Hned po něm jsme se nalodili i my. Já se drze posadil na přední sedadlo, Las zklamaně zafuněl, ale pokorně se nasoukal dozadu. Roman nastartoval a zeptal se:
„Tak kam to bude, Antone?"
Také řeč měl okrouhlou a plavnou jako již popsané tělo – jako by nemluvil, ale psal slova do vzduchu.

„Na letiště, co nejrychlejc," nařídil jsem tvrdě.
„Kam že?" podivil se velice upřímně Roman a podíval se na Lase: „Nemáme tomu tvému příteli sehnat taxíka?"
Las na mě rozpačitě prohlédl. Pak se s úplně stejnými rozpaky podíval na Romana.
„No dobře," povzdechl jsem si. „Obracím tě ke Světlu, odmítni Tmu a ochraň Světlo. Dávám ti vidět, co je Dobro a co Zlo. Dávám ti víru v cestu za Světlem. Dávám ti odvahu utkat se s Tmou."
Las se zachichotal, ale hned zase umlkl.
Ono samozřejmě nejde o slova. Slova nic nedokážou, i kdybyste každé zdůraznili zvlášť a každé psali s velkým písmenem. Je to něco jako vědmí zaklínadla – taková mnemonická formulka, spouštějící v mém vědomí příslušnou „šablonu". Dokážu si člověka podřídit i sám…, ale tohle je spolehlivější. Zafunguje totiž dávno a dávno odzkoušený mechanismus.
Roman se celý napřímil a já měl pocit, že jako by z něj spadla i ta batolecí opuchlost. Obří rozmrzelý kojenec, který vedle mě právě seděl, se náhle změnil v muže a vojáka!
„Světlo s tebou!" dokončil jsem rituál.
„Takže na letiště!" vyhrkl iniciativně Roman.
Motor zavyl a my jsme z německého rodinného vozu vymačkávali všechny síly, které v něm dřímaly. Vsadil bych se, že tenhle usedlý sedan ještě nikdy nepředvedl, co všechno v něm je!
Zavřel jsem oči a podíval se do šera, respektive do tmy, protkané barevnými pravděpodobnostními liniemi. Vypadalo to jako pomuchlaný chomáč světlovodů s červenými, zelenými a žlutými vlákny. V pravděpodobnostních liniích se normálně moc nevyznám, ale tentokrát mi to šlo jako z partesu. Cítil jsem se přímo v životní formě.
Což znamená, že už do mě přitéká cizí síla. Síla Geserova, Zavulonova, Edgarova i síla všech Inkvizitorů. A možná že teď znehybňují v Moskvě všichni Jiní, jak Světlí, tak Temní, od nichž jsou Geser a Zavulon oprávněni odebírat.
Něco takového jsem v životě zatím pocítil jen jednou. Když jsem si sám bral sílu od lidí.
„Na třetí křižovatce odbočujeme vlevo, před námi je zácpa," zavelel jsem. „Tady doprava a do dvora, na druhém konci z něj vyjedeš tou branou… a do příčné uličky…"
V Saratově jsem nikdy nebyl, jenže to teď naprosto nic neznamenalo.
„Provedu!" reagoval řízně Roman.
„A přidej!"
„Provedu!"
Ohlédl jsem se na Lase. Ten si vytáhl krabičku papiros a zapálil si. Auto se řítilo ucpanými ulicemi a Roman si počínal se zavilostí řidiče tramvaje, jemuž se dostalo netušené šance předjet ve formuli jedna Schumachera.
Las si jen povzdechl a zeptal se:
„A co teď bude se mnou? Vytáhneš z kapsy baterčičku a řekneš, že to byl výbuch bahenního plynu?"
„Jak vidíš, baterčičku ani nepotřebuju."
„No dobře, ale přežiju to?" nedával mi pokoj Las.
„Samozřejmě," uklidnil jsem ho. „Jedině že pamatovat si to nebudeš. Nezlob se, ale to je běžná procedura."
„Chápu," pokýval smutně hlavou. „Kúrňa… To jsou mi ale věci… Řekni mi ještě něco, když už je to jedno…"
Auto se prořítilo zanedbanou uličkou a úděsně se na třásalo na výmolech. Las uhasil papirosu a pokračoval:
„Co jsi vlastně zač?"
„Jinej."
„Jakej jinej?"
„Prostě mág. A nedělej si starosti – jsem bílej mág."
„Ty jsi ale vyrost, Harry Pottere…," konstatoval spokojeně Las. „To jsou mi věci. Nebo že bych se pomát?"
„V to nedoufej…," řekl jsem mu a zapřel se rukama o strop. Roman se opravdu utrhl ze řetězu a krátil si cestu nějakými parčíky. „Opatrně, Romane! Potřebujeme se tam dostat rychle, ale bezpečně."
„Tak mi řekni ještě něco," nebyl k zastavení Las. „Nesouvisej tyhle závody… au… s tím nenormálně velkým netopýrem, co jsme ho viděli včera v noci?"
„Možná se tomu budeš smát, ale souvisí!" potvrdil jsem mu. Síla ve mně bouřila a kvasila a opájela mě jako šampaňské. Nejradši bych bláznil a jásal. „Nebojíš se upírů?"
Las vytáhl z brašny láhev whisky, prudkým pohybem strhl hliníkovou fólii a přisál se k hrdlu. Pak bodře prohodil:
„Ani trochu!"

## Kapitola šestá

Na půl cestě k letišti se na nás pověsilo auto dopravní policie. Obklopil jsem naši boru zaklínadlem rozptylujícím pozornost a pronásledovatelé se okamžitě ztratili z dohledu. Jiní si tímhle zaklínadlem obvykle chrání auta proti odcizení a já se teď zaradoval, že jsem právě pro ně našel tak šikovné uplatnění. Ačkoli – o minutu později nás div netorpédoval obrovský nákladák, a tak jsem kouzlo raději zase odstranil.
„Na letišti budeme tak za patnáct dvacet minut," hlásil mi Róma od volantu. „Jaké jsou vaše další pokyny, šéfe?"
Koutkem oka jsem postřehl, že Las jen zakroutil hlavou a radši si ještě jednou přihnul. To už jsme byli za městem a hnali se po výpadovce k letišti. Na středoruská měřítka byla vozovka poměrně slušná.
„Zapni rádio," požádal jsem ho, „je tu nějak smutno."
Róma poslechl. V rádiu zrovna končily zprávy:
„…ke všeobecnému nadšení milionů čtenářů, jejichž tříleté čekání je tak u konce," oznamovala jásavě moderátorka. „Na závěr zpráva z kosmodromu Bajkonur, kde se ke startu připravuje společná rusko–americká posádka. Start je plánován na osmnáctou hodinu dvaatřicátou minutu moskevského času. A nyní vám nabídneme trochu hudby…"

„Dáš si whisky?“ zeptal se mě Las.
„Ne, mám ještě plno práce.“
„Vzchop se, Alexandře, teď není na pití čas!“ zaryčel iniciativně Roman. „Musíme pracovat!“
Jak se zdálo, ten dobromyslný, mírný člověk, který v životě zřejmě neublížil ani kuřeti, si teď připadal jako James Bond. Nebo alespoň jako jeho asistent.
My všichni asi máme v duši zasuté hry, které jsme si nestačili dohrát v dětství.
„Ty budeš hlídat auto,“ řekl jsem mu. „To je nesmírně zodpovědný úkol. Spoléhám na tebe.“
„Sloužím Světlu!“ vybafl na mě pohotově.
„No tomuhle bych teda v životě nevěřil…,“ skoro zaúpěl Las na zadním sedadle. „A co já, já mám taky hlídat auto?“
„Ano,“ přikývl jsem. „Ale mám k tobě velkou prosbu nepokoušej se utéct.“
Zezadu se znovu ozvalo zažbluňkání láhve. Nemám ho tedy třeba taky obrátit ke Světlu? Bylo by to humánnější…, aby se chudák zbytečně tolik netrápil.
Jenže na další rozmýšlení už nezbyl čas – auto se vřítilo na parkoviště před letištní budovou a za okamžik bravurně přibrzdilo přímo před vchodem. Nikdo tomu nevěnoval pozornost – někdo asi jede ke svému letadlu na poslední chvíli, to je tu běžné…
Vytáhl jsem papírek s Arininým vzkazem a pohlédl na „kompas“.
Střelka se chvílemi vychylovala, ale přece jen ukazovala víceméně konkrétní směr.
Ucítil Kosťa můj příjezd? Geser si tím je jist.
Co mě asi čeká?
Ač to bylo zvláštní, až do této chvíle jsem u sebe nic, co by připomínalo strach, vůbec nepostřehl. Vnitřně jsem v Kosťovi ještě stále nebyl schopen vidět nepřítele – nota bene takového nepřítele, jehož bych byl schopen zabít. Jsem mág druhé kategorie, a to rozhodně není málo. Za mnou stojí veškerá moc Noční hlídky a neslýchanou shodou okolností dokonce i síla Denní hlídky. Tak co mi může udělat jeden jediný upír, byť by byl nejvyšší mezi nejvyššími?
Jenže vzápětí jsem si vzpomněl na strašidelně nehybnou tvář Vítězslavovu.
A toho Kosťa zabil. Přemohl ho.
„Lasi,“ řekl jsem krátce. „Mám na tebe takovou malou prosbu… Následuj mě. V bezpečný vzdálenosti. No a kdyby se něco stalo…, tak by za tebou přišli naši a ty bys jim řek, co se dělo…“
Las si ještě jednou lokl, prázdnou flašku odhodil na zadní sedadlo a uvážlivě poznamenal:
„A proč bysme nakonec nešli? Vpřed, mé bledolící páže!“
Jak se zdálo, bylo mu teď moře po kolena. Ožrat se je vlastně – alespoň zčásti – proti upírům docela dobrá ochrana. Krev opilého člověka jim nechutná a když je ten člověk silně opilý, je pro ně dokonce jedovatá. Že by právě proto upíři odjakživa sídlili raději v Evropě než v Rusku?
Upír ale nemusí nevyhnutelně pít jen krev člověka, kterého zabije. Potrava je jedna věc, a naše práce věc docela jiná.
„Hlavně se ke mně nepřibližuj!“ kladl jsem mu znovu na srdce. „Řek jsem v bezpečný vzdálenosti!“
„Dávejte na sebe pozor, šéfe!“ žádal mě málem se slzami v očích Roman. „A zlomte vaz. Spoléháme na vás!“
Pohlédl jsem na něj a vzpomněl si na Zavulonova slova, jimiž se se mnou ve vlaku loučil.
Jak jsme si podobní.
Jak jsme si podobní – my Jiní a lidé, my Světlí a Temní.
„A teď v klidu, beze spěchu, a hlavně žádná agresivita,“ řekl jsem si pro sebe při pohledu na muže pokuřující před vchodem do budovy. Jejich tváře byly většinou inteligentní, všichni ti pánové měli u krku uvázanou kravatu. Uklizečka v oranžové vestě, která mezi prsty smolila papirosu, vypadala v té společnosti poněkud nepřípadně. „Chce to hlavně klid a žádnou křeč…“
Vykročil jsem k budově. Kuřáci se samozřejmě rozestoupili – měl jsem teď v sobě tolik síly, že ji byli schopni zaznamenat i normální lidé.
Zaznamenat, a pro jistotu se jí vyhnout.
Když jsem vstupoval, letmo jsem se ohlédl – Las se s připitomělým úsměvem kymácel za mnou.
Kde jsi, Kosťo!
Kde jsi, nejvyšší upíre, který lidi nezabíjel kvůli síle?
Kde jsi – ty, který se chceš stát pánem světa jako v nějakém levném hollywoodském akčním filmu?
Jsi přesně tam, kde je ten upíří chlapec, který se pokouší obelstít vlastní osud…
A já tě zabiju.
Teď neplatí, že tě „musím zabít“, že tě „dokážu zabít“, že tě „chci zabít“. To jsou zbytečná upřesnění. Tím „musím“ už jsem si prošel, oplakal to a intelektuálsky prohrabal a potrýznil své svědomí. Zvládl jsem už i to „dokážu“ a přenesl jsem se přes všechny pochyby a komplexy mága formálně stále ještě třetí kategorie, který právě dosahuje na vrchol svých možností. A odbyl jsem si i emoce, vášně, hněv a lítost kolem posledně zmiňovaného „chci zabít“.
V tuhle chvíli už dělám jen to, co se ode mě očekává.
Falešné ideály, lživé cíle, licoměrná hesla a dvojtvářné postuláty už mě nechávají chladným. Už nevěřím ani ve Světlo, ani v Tmu. Světlo je pro mě prostě proud fotonů. Tma je zase absence světla. Lidi jsou naši menší bratři. A Jiní jsou solí země.
Kde jsi, Kosťo Sauškine?
Ať se v tuto chvíli snažíš prodrat kamkoli, ať jsou to prastaré orientální artefakty nebo miliardová armáda Číňanů, já tě nenechám zvítězit.
Kde jsi?
Zastavil jsem se uprostřed letištní haly – vlastně nepříliš velké haly provinčního letiště. A napadlo mě, že ho asi cítím…

Vrazil do mě zpocený mužík s kufry, omluvil se a spěchal dál. Bezděky jsem zaznamenal jeho auru – jasně, neiniciovaný Jiný, Světlý, který se bojí létat, v pořádku dorazil, je celý šťastný, a proto byl najednou tak nápadný.
Jenže to mě v tomhle okamžiku nezajímalo.
Kde jsi, Kosťo?!
Otočil jsem se, jako by na mě někdo zavolal. Zahleděl jsem se na dveře s nápisem Vchod pro zaměstnance, opatřené kódovým zámkem.
Halou letiště mi najednou zazněla melodie, již kromě mě nikdo neslyšel.
Asi mě volá.
Knoflíky na číselném zámku se poslušně rozsvítily, když jsem po něm sáhl. Čtyři, tři, dva, jedna. Opravdu rafinovaný kód…
Otevřel jsem ty dveře, opatrně se rozhlédl, pokynul Lasovi a pozorně, aby zámek necvakl, jsem je zase zavřel.
Rozbíhaly se odtud prázdné chodby, natřené smutnou olejovou barvou. Jednou z nich jsem se vydal.
Melodie sílila, poletovala vzduchem, vznášela se výš a zase klesala k zemi. Jako bych slyšel složitý motiv klasické kytary a vysoký jasný hlas houslí.
Tak takhle vypadá skutečný Hlas upíra, když se soustředí přímo na vás…
„Už běžím, už běžím," zamumlal jsem, když jsem se dostal k dalším dveřím s číselným zámkem. Za mnou se ozvaly kroky – to mě následoval Las.
Takže další zámek a další kód. Šest, tři, osm, jedna.
Rozrazil jsem dveře – a ocitl se přímo na ploše.
Po betonu se pomalu plazil břichatý aerobus. Opodál už naplno řvaly turbíny rolujícího tučka.
Kosťa stál asi pět metrů ode dveří. V ruce svíral jen malou aktovku z umělé kůže a já pochopil, že právě do ní uložil Fuaran. Košili měl potrhanou, jako by mu v jisté chvíli najednou začala být malá.
Když vyskočil z vlaku, začal se zřejmě rovnou transformovat, aniž se stihl úplně svléknout.
„Ahoj," řekl prostě.
Hudba utichla – najednou, uprostřed motivu.
Pozdrav jsem opětoval:
„Ahoj. Tos doletěl rychle."
„Doletěl?" Kosťa zakroutil hlavou. „To ne… Jako netopýr bych to na takovou vzdálenost nezvládl."
„A v co ses teda proměnil? Ve vlka?"
Ten rozhovor – o to absurdnější, oč byl vlastně banálnější – Kosťa uzavřel naprosto nečekaným prohlášením:
„Ne. V zajíce. V obrovskýho šedýho zajíce. A takhle jsem sem pomaloučku polehoučku doskákal…"
Neudržel jsem se a skoupě se rozesmál, když jsem si představil obřího zajíce, ženoucího se lukami a zahradami, překonávajícího obrovskými skoky potoky a říčky a hravě přeskakujícího ohrady a ploty. Kosťa jen rozhodil rukama:
„No… trochu legrační to bylo. A co ty? Nebylo to ode mě moc… surový? Co zuby?"
Pokusil jsem se o úsměv co nejširší.
„Promiň." Kosťa mi připadal opravdovsky zaskočený. „Ale to všechno bylo z překvapení. „Jak ti došlo, že knihu mám já? Podle toho koktejlu?"
„Ano. Na čarování podle knihy potřebuješ krev dvanácti lidí."
„Ale jaks na to přišel?" zeptal se zadumaně. „O Fuaranu přece nikde nic není… Ačkoli, to je jedno. Rád bych si s tebou promluvil, Antone."
„Já s tebou taky," přikývl jsem. „Vzdej se. Ještě si můžeš zachránit život."
„Jenže já jsem už dávno nemrtvý," usmál se skoupě. „Copak jsi na to zapomněl?"
„Však ty chápeš, o čem mluvím."
„Nelži, Antone. Tomu přece sám nevěříš. Zabil jsem čtyři Inkvizitory!"
„Tři," opravil jsem ho. „Vítězslava a dva ve vlaku – třetí to přežil."
„No a jakej je v tom rozdíl?" zašklebil se Kosťa. „Však sám víš, že ještě nikdy neprominuli ani jednoho jediného."
„Tohle je ale zvláštní případ," pokračoval jsem. „Nebudu ti tajit, že velký jsou hodně vyjukaný. Tebe sice chtějí zničit, ale bojí se, že cena vítězství bude příliš vysoká. Určitě s tebou budou chtít vyjednávat."
Kosťa mlčel a upřeně se na mě díval.
„Když vrátíš Fuaran a dobrovolně se vzdáš, nic se ti nestane," pokračoval jsem. „Normálně jsi přece naprosto loajální. To všechno ta kniha – ocitl ses v afektu…"
Kosťa jen zakroutil hlavou:
„V žádným afektu jsem se neocit. Edgar Vítězslavovo hlášení nebral vážně. Kdežto já mu uvěřil. Tak jsem se otočil a vrátil se k chaloupce. Vítězslav nic zlýho nečekal – ukázal mi Fuaran a začal všechno možný vysvětlovat. No a jakmile jsem zaslech to s krví dvanácti lidí…, tak jsem pochopil, že tohle je moje šance. A on proti experimentu ani nic nenamítal. Asi se chtěl co nejdřív přesvědčit, jestli je ta kniha pravá. Vzpamatoval se, teprve když pochopil, že najednou jsem silnější než on. Jenže to už bylo pozdě."
„Ale k čemu to všechno?" zeptal jsem se. „To je přece šílenství, Kosťo! K čemu potřebuješ moc nad celým světem?"
Jen povytáhl obočí, chvíli se na mě mlčky díval a pak se zasmál:
„Co blázníš, Antone? Jakou moc? Ty tomu nerozumíš!"
„Já náhodou rozumím všemu," řekl jsem umíněně. „Cpeš se do Číny, no nemám pravdu? A chceš si pořídit miliardu mágů, který by tě poslouchali!"
„Vy jste ale idioti," pronesl úplně tiše. „Všichni. To je taky to jediný, o čem dokážete uvažovat… Moc a síla… Já žádnou moc nepotřebuju! Já jsem upír! Rozumíš mi? Jsem proklatec. Jsem horší než jakýkoli další Jiný! Já nechci být

silnej proklatec! Já chci být obyčejnej! Stejnej jako ostatní!“
„Ale Fuaran nedokáže proměnit Jiného v člověka…,“ zahučel jsem nejistě.
Jen se krátce zasmál a pohodil hlavou:
„Panebože, Antone! Tak taky trochu mysli! Napumpovali tě silou a poslali tě sem, abys mě zabil – to já vím. Ale nejdřív chvilku uvažuj, Antone! A pochop, co to vlastně chci!“
Za mými zády skříply dveře. Na plochu vstoupil Las. Rozpačitě se zaciměl nejdřív na mě a potom pohlédl na Kosťu:
„Asi jdu nevhod, žejo?“ zeptal se Las. „Tak promiňte, já se zase vytratím…“
„Jen tu zůstaň,“ nařídil mu suše Kosťa. „Naopak, jdeš v pravou chvíli.“
Lase to přinutilo znehybnět. Nezaslechl jsem v Kosťově hlase rozkazovací tón, ale zřejmě tam byl.
„Uděláme si terénní pokus,“ řekl Kosťa. „A ty se dívej, jak to funguje…“
Zatřásl svou aktovkou, zámky poslušně cvakly, kufřík se otevřel a těžce a zároveň jaksi solidně z něj vyklouzla kniha. Fuaran.
Vazba byla skutečně kožená, taková nažloutle šedá. Rohy byly okované měděnými trojúhelníčky. A pak byl na vazbě ještě filigránský zámeček, který udržoval knihu trvale zavřenou.
Kosťa Fuaran zachytil a s obratností přímo obdivuhodnou ho rovnou otevřel – jako by to nebyl několikakilogramový foliant, ale dnešní noviny. Plastikový kufřík naopak zarachotil o letištní beton.
„Většinou je to samá lyrika,“ ušklíbl se Kosťa. „Taková kronika neúspěšných projektů a pokusů. Hlavní recept je na konci… a je úplně jednoduchej.“
Kosťa volnou rukou sáhl do zadní kapsy džínsů a vytáhl z ní kovovou placatku. Odšrouboval víčko a kápl přímo na otevřenou stránku.
Na co vlastně čekám?
Co se to chystá udělat?
Všechno ve mně křičelo – zaútoč! Udeř plnou silou právě ve chvíli, kdy on se soustředí na knihu!
Jenže ta podívaná mě tak ohromila, že jsem vyčkával.
Kapka krve ze stránky rychle zmizela. Tála před očima a stoupal z ní lehký nahnědlý dým. A kniha sama… ta kniha začala zpívat. Byl to tísnivý zvuk, připomínající hrdelní zpěv – jako by to opravdu byl lidský hlas, v němž ovšem chybělo cokoli smysluplného.
„Při Tmě i Světlu…,“ řekl Kosťa a pohlédl do knihy. Zřejmě v ní viděl něco, co já vidět nemohl. „Óm… Mríhankandáta gaúrí… Aúčíta dhvání… Z mé vůle… Mokša gaúrí…“
Hlas knihy – a teď už jsem nepochyboval o tom, že je to právě její hlas – najednou zesílil. A přehlušil hlas Kosťův i všechna slova zaklínadla – jak ruská, tak ta prastará, v nichž byl text Fuaranu sepsán.
Kosťa hlas zvýšil, jako by se pokoušel knihu překřičet.
Dolehlo ke mně už jen jeho poslední slovo – ještě jedno „óm“.
Zpěv utichl přesně na ostrém, disonantním tónu.
Za mými zády zaláteřil Las a zeptal se:
„Co to bylo?“
„Moře,“ pousmál se Kosťa. Předklonil se, zvedl svůj kufřík a knihu uložil zpátky. „Celé moře nových možností.“
Obrátil jsem se a už jsem tušil, co uvidím. Přimhouřil jsem oči a zapátral zřítelnicemi po stínu vlastních řas.
A pohlédl jsem na Lase šerem.
Aura neiniciovaného Jiného byla naprosto zjevná. Takže vítáme tě v našem družném kolektivu…
„Takhle to na lidi působí,“ řekl Kosťa. Na čele mu naskočily krůpěje potu, ale vypadal velice spokojeně. „Přesně takhle.“
„Ale co vlastně chceš?“ zeptal jsem se.
„Prostě být Jiný mezi Jinými,“ odpověděl mi. „A chci, aby tohle všechno jednou provždy přestalo… Aby už nebyli Světlý a Temný, Jiný a lidi, mágové a upíři. Teď budou Jiný všichni, rozumíš tomu? Všichni lidi na světě budou Jiný.“
Křečovitě jsem se rozesmál:
„Kosťo! Teď jsi na jediného člověka spotřeboval dvě nebo tři minuty. Učil ses někdy počty?“
„Jenže tady mohlo klidně stát dvě stě lidí,“ namítl Kosťa. „A z těch všech by byli Jiný. Protože zaklínadlo působí na všechny, co se octnou v mým zorným poli.“
„No dobře, ale stejně…“
„Za půldruhý hodiny startuje z Bajkonuru k Mezinárodní kosmický stanici další posádka,“ odtušil bezbarvě Kosťa. „A já bych řek, že kosmickej turista z Německa mi bude muset přenechat svoje místo.“
Chvilku jsem mlčel a pokoušel se strávit smysl jeho slov.
„Já budu prostě tiše sedět u okénka a zírat na Zemi,“ pokračoval Kosťa. „Jako bych sám byl normální kosmickej turista. Budu se dívat na Zemi, kapat krev do knihy a šeptat zaklínadlo. A hluboko pode mnou se z lidí budou stávat Jiný. Všichni bez výjimky, rozumíš tomu? Počínaje dětičkama v kolíbkách a konče stařečkama v houpacích křeslech.“
Teď se mi jevil dokonale živý. A naprosto opravdový. Oči už mu neplanuly upírským žárem, ale docela obyčejným lidským nadšením pro věc.
„Ale o tom jsi přece ty sám snil taky, no nemám pravdu? Aby lidi už nebyli! Aby si všichni byli rovný!“
„Já snil o tom, aby všichni byli Jiný,“ opravil jsem ho. „A ne o tom, aby zmizeli lidi.“
Kosťa se zachmuřil:
„Tohohle si nech! To je jen slovíčkaření, ale podstata zůstává stejná… Antone – my dva máme šanci změnit tenhle svět k lepšímu. Což Fuaran nemohla, protože v její době kosmický lodě neexistovaly. A Geser se Zavulonem to taky nedokážou, protože ty zase nemaj knihu. Kdežto my – my to dokážem! A pochop už konečně, že já se k žádný moci

nederu! Já chci jen rovnost! A svobodu!“
„A štěstí pro všechny, žejo, a to zadarmo!“ doplnil jsem. „A aby nikomu nebylo ublíženo!“
Neporozuměl mi a přikývl:
„Ano, já chci štěstí pro všechny! Zemi pro Jiný! A žádný křivárny! A po tobě chci, aby ses do toho pustil se mnou, Antone! Postav se na mou stranu!“
„No to je úžasnej nápad!“ zvolal jsem a nadšeně se mu díval do očí. „Ty jsi prostě formát, Kosťo!“
Lhát jsem nikdy neuměl. A obelhat upíra je skoro nemožné. Jenže Kosťa si asi moc a moc přál, abych souhlasil.
Usmál se a jako by ochabl.
A přesně v tom okamžiku jsem zvedl ruce a udeřil šedou modlitbou.
Tohle byl ovšem docela jiný úder než ten ve vlaku. Síla ve mně přímo burácela, tryskala z konečků prstů, ale v mém nitru jako by jí neubývalo! Kdo může vědět, jak silný je vodič, dokud nezapnou proud?
To kouzlo bylo viditelné i pro lidské oči. Z mých rukou se utrhovala kroutící se šedá vlákna, ovíjela Koštu, stahovala ho a kroutila a jako by se ho snažila zamotat do šedivého pohyblivého kokonu. V šeru se odehrávalo cosi nepředstavitelného – celý svět jako by zaplavila bouřící šedivá vánice, ve srovnání s níž by běžná podzimní mlha vypadala jako sedm barev duhy. Napadlo mě, že pokud v okruhu pár kilometrů kolem saratovského letiště jsou obyčejní registrovaní upíři, tak s nimi bude zle. Ty totiž mohou zasáhnout náhodná odražená vlákna.
„To je teda vohňostroj!“ ozval se za mnou nadšený Las.
Ještě nikdy mým tělem neprocházelo tolik síly naráz.
S běžným světem kolem se taky dělo cosi podivného. Letadlo na ranveji vybledlo a jako by se proměnilo v šedý balvan. Vybledlo i nebe a bylo bělavé a nízké. Do uší jako by mi kdosi nacpal vatu.
Vypadalo to, že do běžné reality se dere šero…
Zastavit se už jsem ale nedokázal. Cítil jsem, že když tlak na Koštu třeba jen na okamžik ochabne, unikne mi a udeří sám. A udeří tak, že ze mě nezbude ani ten mastný flek, což jsme původně slibovali upírovi samotnému.
Zvedl hlavu a podíval se na mě – ne se vztekem, spíš s nechápavým pocitem křivdy. Pak docela pomalu začal rozpřahovat ruce…
Že by ještě stále měl nějakou sílu v rezervě?
A najednou se kolem Kosti ve vzduchu prokreslil namodralý jehlan. Ten pozutínal šedé nitě mého kouzla, prudce se roztočil a proměnil se v nepatrný bod. A zmizel.
I s upírem.
Kosťa unikl portálem.
Ve mně stále ještě bouřila energie. Energie tisícovek Jiných, kterou mi dodali Geser se Zavulonem, nezkrotná síla, která hledala nějaké uplatnění. Lidská síla, kterou jsem dostal jako by z třetích rukou…
A dost…
Semknul jsem dlaně a šedá vlákna zmačkal do těžké hroudy.
Dost.
Tady už žádný nepřítel není.
Dost.
Souboj mágů je sportovní šerm, a ne mlácení obuchem.
Dost.
Kosťa byl zkrátka obratnější.
Drobně jsem se chvěl, ale výron síly jsem zastavit dokázal. Nebe se znovu zbarvilo do modra a po ranveji už se rozjíždělo startující letadlo.
Kosťa nám unikl.
Utekl?
Ne, on doslova unikl. Ještě nikdy jsem neslyšel o upírovi, který by dokázal vybudovat přímý portál. Naši velcí podobnou schopnost u nejvyššího upíra rovněž netušili.
Dorazil na letiště, protože chápal, že všichni díky tomu budou myslet jen na letadla a vrtulníky. Že povolí jejich pozornost, protože budou mít pocit, že je ještě čas, že se dá počkat, až upír nastoupí do letadla, kde ho pak nějak polapí, nebo prostě nechají vzlétnout stíhačky a odpálit rakety…
Jenže Kosťa se ve skutečnosti k přeskoku přímým portálem připravoval už od začátku. Za půldruhé hodiny by přece letadlem na místo nedoletěl – nehledě k tomu, že až ke kosmodromu by letadlo stejně nikdo nepustil; protivzdušná obrana tam sice není nijak oslnivá, ale je tam. To proto stačil uniknout ze šedé modlitby – portál už měl připravený a otevřený.
Což znamenalo, že nevěřil v mé přeběhnutí na jeho stranu. Nebo o tom přinejmenším velice vážně pochyboval. Už proto bylo pro něj velice důležité, aby nade mnou zvítězil – nikoli čistou silou, protože o jaké síle může být řeč, když on je vůbec nejsilnější na světě, kdežto já jsem i nadále jen mág druhé kategorie, byť nabitý veškerou dosažitelnou a pak zapůjčenou energií. Nejčistším a nejdemonstrativnějším vítězstvím je, když soupeř tvou pravdu uzná. Když se vzdá bez boje. Když přejde pod prapory druhé strany.
A já jsem prostě blbec. Protože jsem ho jednou považoval za přítele a jindy zase za nepřítele. A on zatím nebyl ani to, ani to. On chtěl jen dokázat, že má pravdu. A dopadlo to tak, že za objekt, na němž to mělo být předvedeno, jsem byl zvolen já. Už ne přítel a ještě ne nepřítel. Jen nositel jiné pravdy.
„To se teleportoval, nebo co?“ zeptal se Las.
„Cože?!“ otočil jsem se k němu. „No… něco takovýho. Prostě si otevřel portál a tím nám uniknul. Jak jsi to viděl ty?“
„No, zažil jsem něco podobnýho v jedny počítačový hře…,“ poznamenal trochu pochybovačně. A pak, už popuzeněji,

dodal: „Až moc podobnýho!“
„Lidi nevyrábějí jen hračky,“ vysvětlil jsem mu. „Ano, uniknul nám. Na Bajkonur. Chce se tam dostat na místo německýho turisty v posádce…“
„To jsem slyšel,“ odpověděl Las. „To je ale trouba…“
„A uvědomuješ si, proč je trouba?“ zeptal jsem se.
Las zafuněl.
„Protože kdyby se všichni lidi stali kouzelníkama…, tak zatímco dneska ti v tramvaji jen vynadaj, tak zejtra tě na místě nechaj shořet. Dneska nepříjemnýmu sousedovi jen poškrábou dveře hřebíkem nebo na něj pošlou anonym berňáku. Kdežto zejtra by ho rovnou uřkli nebo mu vypili krev. Vopice na motorce je dobrá tak do cirkusu, a ne na ulici… Zvlášť když ta vopice má v ruce kalašnikova.“
„A ty myslíš, že opice jsou ve většině?“ zeptal jsem se.
„Všichni jsme vopice.
„Nejvyšší čas, abys přešel k hlídce,“ zabručel jsem. „Počkej, já se jen zeptám, co mi raděj…“
„K jaký hlídce?“ zpozorněl Las. „Děkuju nechci! Já naštěstí žádnej mág nejsem!“
Zavřel jsem oči a zaposlouchal se. Všude ticho.
‚Gesere.‘
Nic.
‚Gesere! Učiteli!‘
‚My jsme se zatím radili, Antone.‘
Telepatická rozmluva neví, co je to intonace. Ale stejně…, stejně jsem měl dojem, že v těch šéfových slovech zazněl přinejmenším stín únavy.
‚Unikl na Bajkonur. Fuaran skutečně funguje. A on chce proměnit v Jiné všechny lidi na světě!‘
Umlkl jsem, protože jsem pochopil, že Geser všemu dokonale rozumí. Viděl a slyšel všechno, co se tu odehrávalo – a je jedno, zda mýma očima a ušima či nějakou jinou magickou metodou.
‚Musíš ho zastavit, Antone. Následuj ho a zastav!‘
‚A co vy?‘
‚Udržujeme energetický kanál, Antone. Zásobujeme tě silou. Jestlipak víš, kolik Jiných ti dodává sílu?‘
‚Asi to tuším.‘
‚S tímhle já si neporadím, Antone. Zavulon taky ne. Ani Světlana. V téhle chvíli dokážeme jen jedno – zajišťovat ti energetickou podporu. Sílu získáváme od všech moskevských Jiných. Když se ti bude nedostávat, začneme brát přímo od lidí. A už nemáme čas na to, abychom na podobné energetické zářiče přebudovávali jiné mágy. Zastavit Kosťu – s naší pomocí – musíš ty! Jediná další možnost je atomový úder na Bajkonur.‘
‚Ale já nedokážu otevřít přímý portál, Gesere.‘
‚Dokážeš. Ten jeho se ještě docela neuzavřel – musíš jen najít vstup a znovu ho aktivovat.‘
‚Nepřeceňuj mě, Gesere! I se vší vaší společnou silou jsem jen mág druhé kategorie!‘
‚Vzpamatuj se, Antone! Stál jsi před Sauškinem, když vyřkl kouzlo Fuaranu. Takže už máš víc než druhou kategorii.‘
‚A… jakou?‘
‚Nad první už je jediná – nejvyšší, tedy mimo kategorie. Takže nech těch řečí a uháněj za ním!‘
‚Ale jak ho dokážu porazit?‘
‚Jak budeš chtít.‘
Otevřel jsem oči.
Přede mnou stál Las a mával mi před obličejem dlaní.
„No vida, je živej!“ zaradoval se. „Tak cos to říkal s tou hlídkou? To jsem teď jako taky mág?“
„Skoro.“ Pokročil jsem kupředu.
Tak tady stál Kosťa…, upadl…, rozpřáhl ruce… a vznikl portál…
V lidském světě je pusto.
Jen fouká vítr a prohání po betonu zmuchlaný celofán z krabičky od cigaret…
V šeru je taky pusto.
Šedá mlha, místo staveb jakési balvany a na nich hemživé chomáče modrého mechu.
Těžká olověná mlha…, za těžkými mračny přízračné mrtvé světlo… a na místě vstupu do portálu modravá jiskřička…
Natáhl jsem ruku –
lidským světem,
první hladinou šera,
druhou hladinou šera…
A zachytil jsem tu hasnoucí modravou jiskřičku prsty.
Počkej. A nezhasínej. Tady máš sílu. Řvoucí energii, bořící zeď mezi světy. Ta energie stéká v ohnivých kapkách z prstů – na hasnoucí uhlíky…
Rozrůstej se, otevři se, vystav se na odiv jasnému slunci – ještě budeš muset pracovat, i když se ti nechce. Stále cítím stopu toho, kdo tě zbudoval. Vidím, jak to udělal. A dokážu jeho cestu zopakovat.
A teď už ani nepotřebuji zaklínadla – všechny ty komické formulky v nesrozumitelných mrtvých jazycích, stejně jako je nepotřebovala Arina, když vařila své lektvary, jako je nepotřebují ani Geser nebo Světlana.
Takže být nejvyšším mágem je v tomhle?
Že se nemusím biflovat zaklínadla, ale jen sledovat pohyb síly?
Jak je to podivuhodné – a jak prosté.

A nejde vlastně ani o možnosti, nejde o průraznou sílu ohnivých kuliček či o výkonnost freeze. Když získáte dostatek cizí či máte dost vlastní síly, tak můžete i jako obyčejný mág udeřit tak, že i velcí uznale zamručí. Jenže ve skutečnosti jde o míru svobody. A rozdíl v té svobodě je asi jako mezi nesmírně nadaným lidským plavcem a delfínem.
Jak to pro Světlanu muselo být těžké – žít se mnou a muset proto zapomenout na svou sílu, na svou svobodu! To nebyl rozdíl mezi silným a slabým, to byl rozdíl mezi zdravým a mrzákem…
Ale obyčejní lidé přece takový rozdíl snášejí docela dobře! A žijí i se slepými a ochrnutými. Protože to nejpodstatnější není ani ve svobodě. Svoboda je jen alibi pro mizery a hlupáky. Když říkají svoboda, nemyslí na cizí svobodu, ale na vlastní otroctví.
A dokonce i Kosťa – i když není ani hlupák, ani mizera – se chytil na úplně stejný háček, který už roztrhl hubu revolucionářům všech barev – od Spartaka po Trockého, od občana Robespierra po commandante Che Guevarru, od Jemelky Pugačova až po bezejmenného šahída.
Ale nenechal bych se nachytat i já sám, dejme tomu před deseti nebo možná ještě před pěti lety…?
Kdyby mi někdo řekl: Všechno se dá změnit k lepšímu – a to teď hned…
Možná jsem měl štěstí.
Přinejmenším na ty, co mi stáli po boku. Co při slovech svoboda a rovnost pochybovačně kroutili hlavami.
Portál se přede mnou otevřel – modravý jehlan, zářící paprsčitá žebra, mihotavé plošky jednotlivých stran…
Rozhrnul jsem ta žebra a vstoupil do portálu.

Kapitola sedmá

Nevýhodou portálů je, že se nikdy nemůžete připravit na to, kde se ocitnete. Vlak je v tomto ohledu ideální. Vstoupíte do kupé, kalhoty vyměníte za tepláky, místo polobotek si obujete pantofle, vytáhnete z tašky jídlo a pití a seznámíte se se spolucestujícími, pokud jste neměli tolik rozumu, abyste vyrazili rovnou se známými a přáteli. Nádraží za oknem odpluje dozadu a pod vámi buší kola. Jste na cestě. Jste docela jinačí. Dělíte se o své nejintimnější soukromí s lidmi, které neznáte, hádáte se o politiku, o které už jste v životě nechtěli ponést ani slovo, a popíjíte vodku problematických kvalit, kterou jste si koupili někde u trati. Nejste ani tady, ani tam. Jste na cestě. Je ve vás cosi z Froda a cosi z Paganela, špetka Robinsona a malá kapka Radiščeva. Vaše cesta může trvat několik hodin, ale taky několik dní. Naše země je velká a velebně se sune za oknem vagónu. Tam ještě nejste. Ale tady už taky ne. Jste na cestě.
V letadle je to poněkud jiné. I v tomhle případě se ale na cestu připravujete. Koupíte si letenku, probudíte se hned o půlnoci, objednáte si taxíka a jedete na letiště. Kola taxíku odpočítávají kilometry, ale vy už zíráte k nebi a v duchu už jste někde mezi oblaky. Pak vás očekává nervozita odletové haly, odbavení, bezpečnostní prohlídka, a pokud letíte za hranice, tak celnice a duty free a jeho malá potěšení, která vás čekají před úzkými křesly, řevem turbín a optimistickým drmolením letušky: „Nouzové východy se nalézají…“ Mezitím už země zmizela hluboko pod vámi, zhasly varovné nápisy, kuřáci se stydlivě odebrali k záchodům, palubní personál jim profesionálně nevěnoval pozornost, a pak už se na plastikových tácech roznáší jídlo – nevím proč, ale v letadle se každý cpe za tři. Jenže tohle už není cestování. To je přesun. Ale stejně… Stejně dole na zemi vidíte řeky a města, mizející za zádí stroje, listujete si v bedekru nebo si čtete ve svých papírech a přemýšlíte, jak co nejlépe pochodit v nastávajících jednáních s partnery či jak co nejpříjemněji strávit desetidenní dovolenkový turnus někde v Turecku, v Chorvatsku či ve Španělsku. Ale přece jen jste na cestě.
Kdežto portál – to je šok. Portál je prudká změna dekorací, rotace točny v divadelním představení. V tomhle případě jste tady i tam naráz. A cestu před sebou nemáte žádnou.
A čas se v klidu rozmyslet taky ne.
* * *
…Z portálu jsem doslova vypadl. Jednou nohou jsem se praštil o kachlíkovou podlahu, druhou jsem dupl přímo do záchodové mísy.
Ten záchod byl naštěstí sterilně čistý. Jako ve slušném americkém filmu, kde hrdinové jeden druhého kráglují v hajzlíku. Nohu jsem si ale přece jen natáhl a než jsem ji dostal ven, docela jsem se kroutil bolestí.
Byl jsem v miniaturní kabince s malou lampičkou a mřížkou ventilátoru na stropě a rolí toaletního papíru v držáku na stěně. Tomu tedy říkám vyústění! Já kdovíproč očekával, že Kosťa si portál natáhne rovnou k úpatí rakety na startovací rampě.
Pootevřel jsem dveře kabinky a s čelem stále ještě nakrčeným bolestí jsem obhlédl toalety. Zdálo se, že je tu prázdno. Všude ticho, jen do jednoho umyvadla zurčel pramínek vody…
V tu chvíli mě kdosi ztěžka strčil do zad a já vyletěl z kabinky po hlavě ven. Učinil jsem pohotový parakotoul, okamžitě se postavil do pohotovostní pozice a chystal se ránu okamžitě vrátit.
V kabince stál Las – s rukama rozpřaženýma se opíral o stěny a tumpachově zíral kolem sebe.
„Co blbneš?“ zařval jsem na něj. „Kam se to cpeš?“
„Dyť jsi říkal, že se mám pořád držet za tebou!“ urazil se. „Kouzelníku jeden zasraná!“
Uklidnil jsem se. Hádat se by opravdu bylo hloupé.
„Já musím zastavit pološílenýho upíra,“ řekl jsem mu odevzdaně. „V tuhle chvíli je to nejsilnější mág světa. Tady… tady bude pěkně horko…“
„Hele, a to jsme na Bajkonuru?“ zeptal se Las, který se zřejmě ani trochu nepolekal. „Tak to se mi teda líbí, kamaráde, to je teda žrádlo! Jedině jestli jsme se sem nutně museli cpát kanálama…“
Jen jsem mávl rukou a zaposlouchal se do svého nitra. Jistě, Geser už je někde nablízku. Geser, Zavulon, Světlana… a s nimi tisíce a tisíce Jiných. Čekali.
A doufali ve mě.
„Tak co pro tebe můžu udělat?“ otázal se rozšafně Las. „Nemám třeba někde shánět osikovej kůl? Jestlipak víš, že

například sirky se dělaj z pravý osiky? To mě vždycky dost mátlo a říkal jsem si: Že by nejlíp hořela? Ale teď už to chápu – prostě abys měl v ruce něco pořádnýho, když musíš bojovat s upírama. To si prostě tak deset sirek vořežeš…“
Vrhl jsem na něj zničující pohled.
Jen rozhodil rukama:
„No nic, nic… Zeptat se snad můžu.“
Přistoupil jsem opatrně k východu z toalet a vyhlédl ven. Dlouhá chodba, osvětlená zářivkami, okna nikde žádná. A na konci chodby muž ve stejnokroji a s revolverem u pasu. Že by ostraha? Nejspíš – tady ostraha být musí, dokonce i v téhle době.
Ale proč je tak nehybný a stojí tak nepohodlně?
Vyšel jsem na chodbu a zamířil k vojákovi. Pak jsem na něj tiše zavolal:
„Nezlobte se, ale můžu se vás na něco zeptat?“
Voják nic nenamítal. Jen se nepřítomně díval před sebe a usmíval se. Byl mladý, určitě mu ještě nebylo ani třicet. Naprosto zcepenělý. A nepřirozeně bledý.
Přiložil jsem mu prsty ke spánkové tepně – puls byl sotva hmatný. Stopy po kousnutí byly téměř neznatelné, jen na límci jsem zahlédl pár krvavých skvrnek. No jistě, Kosťa musel být hodně unavený a vysílený. Potřeboval se tedy posilnit a kočka zrovna nikde žádná…
Ostatně, pokud je ten vojáček ještě naživu, tak má šanci se z toho vyhrabat.
Vytáhl jsem mu revolver z pouzdra – to se zřejmě chystal udělat sám – a opatrně jsem ho uložil na zem. Ať si poleží. Pak jsem se otočil.
Las přirozeně postupoval za mnou a teď se díval na nehybně ležícího strážného.
„Umíš střílet?“ zeptal jsem se.
„Zkusíme to.“
„Kdyby něco, pal rovnou do hlavy nebo do srdce. Když se trefíš, tak máme šanci ho zastavit.“
Žádné iluze jsem si ale přirozeně nedělal. I kdyby Las do Kosti nasázel celý zásobník, o čemž se dá s úspěchem pochybovat, tak ty kulky nejvyššího upíra nezastaví. Ale ať se na tom podílí.
Jen aby to samou hrůzou nenasypal mně do zad…

Najít Kosťu nebylo nijak nesnadné, a klidně jsem se při tom obešel bez magie. Narazili jsme ještě na tři další pokousané zcepenělce – jednoho vojáka a dva civilisty. Kosťa se zřejmě přesouval střelhbitým, nepostřehnutelně bleskurychlým upírským stylem, kdy mu na každou „svačinku“ stačí sotva deset vteřin.
„A to z nich teď budou upíři?“ zajímalo Lase.
„Jedině jestli si to on sám přál. A pokud s tím oni sami souhlasili.“
„To mě nenapadlo, že si vlastně můžeš vybrat.“
„Vybrat si můžeš vždycky,“ řekl jsem a rozrazil další dveře.
A pochopil jsem, že jsem na místě.
Byl to prostorný velký sál. Napočítal jsem tu nejmíň dvacet lidí. Včetně kosmonautů – posádku tvořil náš velitel lodi, pak Američan a nakonec německý turista, nějaký čokoládový magnát.
Všichni se samozřejmě nalézali ve stavu stejné blažené euforie jako předchozí pokousáni. Kromě dvou techniků, jejichž oči se také dívaly úplně beze smyslu, ale jejichž ruce navyklými obratnými pohyby pomáhaly Kosťovi do skafandru. Nebyl to právě nejsnazší úkol – skafandr dostane každý na míru, a Kosťa byl o něco větší než čokoládový král. Němec byl mimochodem nahý (Kosťa nepohrdl ani jeho spodním prádlem), seděl kousek stranou a cucal si zkrvavený prst.
„Zbývají mi dvě tři minuty,“ řekl vesele upír. „Takže mě moc nezdržuj, Antone. Pokud se mi pokusíš postavit do cesty, zabiju tě.“
To, že jsem tady, ho přirozeně nijak nezaráželo.
„Tu raketu nenechají vzlétnout,“ varoval jsem ho. „Proboha, s čím počítáš? Velký už vědí, co sis vzal do hlavy.“
„Ale nechají, co jim zbývá,“ odvětil klidně Kosťa. „Můžeš mi věřit, že tady mají docela slušnou protivzdušnou obranu. Náčelník ostrahy kosmodromu zrovna vydal všechny nezbytné rozkazy. Chceš snad říct, že sem někdo zasadí hromadný úder balistickými střelami?“
„To rozhodně.“
„Blufuješ,“ usoudil suše Kosťa. „Úder ze strany Číňanů nebo Američanů je vyloučen, protože to by začala světová válka. A naše rakety na Bajkonur nemíří. Letadla s taktickými bombami se sem nedostanou. Takže nemáte šanci. Udělejte si pohodlí, mládenci.“
Možná že má pravdu.
Ale možná, že velcí mají nějaký plán, jak Bajkonur zničit jaderným úderem a světovou válku přitom nerozpoutat.
Na tom teď nesejde.
Podstatné je, že Kosťa se sám pro sebe už definitivně rozhodl. A nikdo ho nezastaví. Teď ho odsud vyvedou ven a posadí ho do toho ocelového sudu – ale co pak?
Co si v tom železném sudu počne, až se sem v okamžiku, kdy už bude uzavřen, portály přesune nějakých deset velkých? Kteří v mžiku vyčistí hlavy jak veliteli ostrahy, tak osádce hlavního pultu řízení letu, kde má někdo zmáčknout knoflík „START“, a naopak nařídí, aby raketa byla okamžitě zničena na zemi, nebo odpálí nějakou kufříkovou jadernou střelu, popřípadě zavelí tajné kosmické družici s přesným laserem…
On prostě nemá šanci!
Kosmická loď není auto, které se dá ukrást! Start takové kosmické lodi je záležitost koordinované práce tisícovek lidí a

v každé etapě startu existuje možnost, jak zařídit, aby se loď na oběžnou dráhu kolem Země nedostala.
I kdyby Kosťa byl úplný idiot, tak je teď marná sláva nejvyšší upír, který si dokáže číst v pravděpodobnostních liniích a pochopit, že bude tak jako tak zastaven.
Což znamená…
Což znamená, že kosmodrom, raketa i omámený personál – to všechno je jen fikce. Úplně stejná, jako bylo saratovské letiště!
On žádnou raketu nepotřebuje! Stejně jako nepotřeboval letadlo!
Otevřel si portál rovnou do vesmíru.
Ale proč se tedy cpal na ten Bajkonur? A navlékal se do skafandru? To je nesmysl.
Takže on tu není jen kvůli skafandru…
„Musím začít pronášet zaklínadlo," řekl Kosťa. „A roztírat po stránkách knihy krev. To se ve stavu beztíže dost dobře udělat nedá."
Vstal a nechal si techniky nastoupit do pozoru – poslechli ho na slovo.
„Musím si otevřít portál přímo na kosmickou stanici. A na to potřebuju znát její přesnou polohu. Jenže chyby jsou stejně dost dobře možné…, dokonce nevyhnutelné."
Necítil jsem, jak si čte v mých myšlenkách, ale určitě si v nich četl.
„Pochopils to naprosto správně, Antone. Jsem připraven ihned se vypravit na stanici. Dřív než stačíte cokoli podniknout. A i kdyby se Geser se Zavulonem vyždímali do poslední kapky, všechna ta vaše síla na mě stačit nebude. Teď jsem absolutně silný, rozumíš tomu? Dosáhl jsem vrcholu síly! Nic víc už ani existovat nemůže! Geser snil o tom, že první takovouto všemocnou kouzelnicí se stane tvoje dcerka…," ušklíbl se Kosťa. „Jenže teď jsem tu já!"
„Ty jsi kouzelnice?" pousmál jsem se klidně.
„Ne. Jsem absolutní mág," odsekl Kosťa. „Proto nade mnou nemůžete zvítězit. Vy nedáte dohromady víc síly než mám já! Jsem absolutní!"
„Jsi absolutní nula," sdělil jsem mu. „Jsi absolutní upír."
„A jaký je v tom rozdíl, jestli jsem mág nebo upír? Jsem absolutní Jiný."
„Máš pravdu, rozdíl v tom není žádný. Všichni žijeme především z lidské síly. A ty vůbec nejsi ze všech nejsilnější, ty jsi naopak nejslabší. Jsi absolutní prázdnota, do které se vlévá cizí síla."
„No dobře – i kdyby to tak bylo…," nehádal se Kosťa. „To přece na věci nic nemění, Antone! Vy už mě nezastavíte a já teď vykonám, co jsem si předsevzal."
Na okamžik se zarazil a pak pokračoval:
„Jenže ty se nepostavíš na mou stranu… Na co myslíš?"
Neodpověděl jsem. Čerpal jsem sílu.
Od Gesera a Zavulona, od Temných i Světlých, od dobrých i zlých. Kdesi daleko mi všechny své síly dávali ti, které miluji, i ti, které nenávidím. A v tuhle chvíli pro mě nebyl žádný rozdíl v tom, zda je ta síla světlá, nebo temná. Všichni jsme byli na jedné lodi…, na jedné kosmické lodi, plující v absolutní prázdnotě…
„Tak udeř," vybídl mě posměšně upír. „Teď už mě ale nepřipraveného nepřistihneš!"
‚Udeř,' zašeptal Geser. ‚Udeř bílým závojem.'
Povědomost o tom, co je to bílý závoj, se do mě nenápadně vplížila s právě získanou světlou silou. Byla to povědomost strašná, až děsivá, protože i sám Geser tohle kouzlo použil jedinkrát v životě a hned poté přísahal, že to bylo poprvé a naposledy…
‚Udeř,' radil Zavulon. ‚Ale lepší by byl stín vládců.'
Povědomost o tom, co je to stín vládců, do mě vklouzla s temnou silou. Byla to povědomost hnusná a zničující, protože ani Zavulon se nikdy neodvážil vyzvednout tyhle stíny z páté hladiny šera…
‚Udeř!' řekl mi Edgar. ‚Ale použij sarkofág času. Jedině sarkofág času!'
Povědomost o tom, co je to sarkofág času, do mě vklouzla se silami Inkvizice. Byla to povědomost mrtvolně chladná, protože ten, kdo kouzla užije, zůstane v tom sarkofágu společně se svou obětí – až do skonání kosmu…
„A co kdybychom mu udělali díru do skafandru?" zauvažoval Las, stojící ve dveřích s pistolí v ruce.
Absolutní Jiný.
Absolutní nula.
Ten nejsilnější a ten nejslabší…
Sebral jsem všechnu svou nashromážděnou sílu a vložil ji do kouzla sedmé kategorie – úplně obyčejného zaklínadla, které zná každý začátečník.
Mágův štít se to jmenuje.
Asi ještě nikdy nebyla síla vynaložena takto zbůhdarma.
A zřejmě ještě nikdy nebyl žádný mág chráněn takto spolehlivě.
Před vším.
Vznikl kolem mě bílý síťovaný zámotek. Nitky tiše popraskávaly, jak jimi procházela energie, vzniklá kdesi v nejhlubších hlubinách všehomíra, někde pod všemi vrstvami šera, kde už není ani hmota, ani prostor, ani čas – kde už není nic, čemu by člověk či Jiný dokázal porozumět.
„Co… co blázníš?" zeptal se zmateně Kosťa a jeho tvář byla najednou dětinsky uražená. „Co šílíš, Antone?"
Mlčel jsem. Jen jsem stál a díval se na něj. Ať se mi ve tváři nepohne ani stín nějaké myšlenky. A ať si naopak myslí to, co si myslet chce.
Ať.
„Ty ses polekal?" zeptal se. „Ty… ty jsi zbabělec, Antone!"

Mlčel jsem.
A velcí taky mlčeli. Ačkoli ne, ti nejspíš nemlčeli. Ti nejspíš řvali, láteřili a proklínali mě, protože jsem všechnu jejich sílu vrhl na to, abych absolutně ochránil sám sebe.
Kdyby teď po Bajkonuru udeřila salva jaderných střel, tak já zůstanu bez škrábnutí. Plul bych v mračnu plazmatu, zatavený do žhoucího kamene, ale naprosto nepoškozený.
„Já ani nevím, co ti říct…," zrozpačitěl nadobro Kosťa. „Já se přece nechystal tě zabít. Pořád myslím na to, že jsi býval můj kamarád!"
Mlčel jsem.
Promiň, ale já o tobě v tuhle chvíli jako o příteli mluvit nemůžu. Protože ty nesmíš porozumět tomu, čemu jsem porozuměl já. Nesmí se ti povést číst mé myšlenky.
„Sbohem, Antone," řekl Kosťa.
Technici uzavřeli skleněný průzor jeho přilby. Ještě jednou na mě pohlédl – nechápavě a ublíženě. A odvrátil se.
Myslel jsem si, že portál do vesmíru otevře hned teď. Jenže on se k tomuhle poslednímu skoku připravoval opravdu důkladně. A nebylo divu – já osobně jsem nikdy neslyšel ani o pokusu dostat se portálem na palubu letícího letadla, natož na orbitální kosmickou stanici.
Kosťa nechal zcepenělý personál předletového sálu jeho osudu a vyšel ven. Las mu uhnul, podíval se po mně a významným pohledem sklouzl k revolveru.
Zakroutil jsem hlavou, a tak nevystřelil.
Prostě jsme se vydali za ním.
Přímo do centra řízení letu, kde u svých počítačů a ovládacích pultů jako náměsíčníci seděli technici, inženýři a programátoři.
Kdy to asi stihl – všechny podřídit své vůli?!
Že by hned, sotva se na Bajkonuru ocitl?
Obyčejný upír dokáže držet pod kontrolou jednoho dva lidi. Nejvyšší upír i několik desítek.
Jenže z Kosti se skutečně stal absolutní Jiný – a tak se celý dokonale vyladěný mechanismus kosmodromu nyní točil jen a jen kolem něj.
Kosťovi přinášeli jakési počítačové sjetiny. Něco mu ukazovali na monitorech. On jen poslouchal, přikyvoval – a nás si ani nevšiml.
Je to inteligentní chlapec. A vzdělaný. Studoval nejdřív na matfyzu, pak přešel na biologii, ale jak se zdá, na matematiku a fyziku taky nezanevřel. Mně by všechny ty grafy a výpočty asi nic neřekly, ale on se chystal vybudovat magický portál, vedoucí na oběžnou dráhu. Vstoupit do vesmíru prostřednictvím kouzel a magie bude malý krůček pro Jiného, ale velký skok pro celé lidstvo…
Jen aby to Kosťa zbytečně nezdržoval.
Jen aby Geser nezpanikařil.
Jen aby nezasadili jaderný úder – to nepomůže a naprosto toho není zapotřebí, naprosto ne!
Kosťa na mě pohlédl, až když už otvíral vstup do portálu. Přezíravě a zhrzeně. Rty za sklem přilby se pohnuly a já si na nich přečetl: „Sbohem!"
„Sbohem," přikývl jsem.
V jedné ruce kufřík s přístroji zajišťujícími základní životní funkce, v druhé kufřík s Fuaranem vstoupil do portálu.
Teprve teď jsem svůj ochranný štít sejmul a cizí síla se rozplynula do prostoru.
‚Jak mi tohle chceš vysvětlit?!' zeptal se Geser.
‚Co přesně?' Posadil jsem se na nejbližší židli, protože jsem se celý třásl. Jak dlouho může vydržet kyslík v lehkém skafandru, který není určen pro kosmické procházky? Pár hodin? Víc určitě ne…
Kosťovi Sauškinovi zbývalo ze života už jen opravdu málo.
‚Proč jsi si tak jistý..,' začal Geser, ale hned zase umlkl. Měl jsem pocit, že jsem zaslechl cosi jako dialog mezi ním a Zavulonem. Cosi o rozkazech, které je třeba odvolat, o bombardérech, které se musí vrátit na základny. O týmu mágů, který měl na Bajkonuru zahladit stopy toho, co se tu odehrálo. A o oficiální verzi nezdařeného startu.
„Něco se stalo?" zeptal se Las a posadil se vedle mě. Technik, jehož bez lítosti vyhnal ze židle, se nechápavě divil. Lidé kolem nás pomalu přicházeli k sobě.
„Je po všem," řekl jsem. „Tím to skončilo. Tedy – skoro skončilo."
Jenže sám jsem dobře věděl, že tohle ještě není konec. Protože kdesi vysoko v nebi, daleko nad oblaky, ve studené hvězdné prázdnotě se v ukradeném skafandru bezmocně otáčí absolutní Jiný Kosťa Sauškin. Pokouší se otevřít portál – jenže ono to nejde. Ať dělá, co chce, do stanice proplouvající kousek od něj se dostat nemůže. Tak se zkouší vrátit na Zemi, ale to se taky nedaří.
Protože je absolutní nula.
Protože my všichni jsme upíři.
A tam, za hranicemi teplé, živé Země, daleko od lidí a zvířat, od rostlin a mikrobů, od všeho toho, co dýchá, pohybuje se a prostě žije, se absolutní nuly stávají z nás všech. Protože jsme zbaveni bezbřehých zásob síly, která nám umožňuje po sobě tak krásně a malebně házet ohnivé kuličky, léčit choroby, uříknout kohokoli, kdo nás zrovna napadne, proměnit javorový list v hodnotnou bankovku a zkyslé mléko ve skotskou.
Všechna naše síla je cizí.
Všechna naše síla je slabost.
A to je právě to, co nemohl pochopit a s čím se nemohl smířit dobrý hoch Kosťa Sauškin.
Uslyšel jsem Zavulonův smích. Černý mág stál daleko předaleko, v městě Saratově, pod slunečníkem zahradní

restaurace, v ruce držel pivo a pozorně vhlížel do tmavnoucí oblohy. Hledal na ní novou jasnou hvězdu, jejíž let bude střelhbitý, ale krátký.
„Vypadáš, jako bys brečel," poznamenal Las. „Jedině že ti netečnou slzy."
„Máš pravdu," přikývl jsem. „Už nemám ani sílu, ani slzy. Portál zpátky se mi otevřít nepodaří. Musíme letadlem. Nebo počkat na začišťovací partu – třeba nám pomůžou."
„Co jste zač?" zeptal se technik. „No tak! Co se to tu děje?"
„My jsme inspekce ministerstva zdravotnictví," vypálil pohotově Las. „A vy nám teď laskavě sdělte, koho napadlo pálit posekané konopí přímo u sacího systému klimatizace?"
„Ja–jaký konopí?" zakoktal technik.
„No stromovitý," odsekl jsem. „Jdeme, Lasi. Musím ti ještě poskytnout všelijaký nezbytný vysvětlení."
Vyšli jsme z hlavního sálu řídícího střediska ven – proti nám utíkali jacísi lidé a skupina vojáků se samopaly. Byl tu takový chaos, že nám nikdo nevěnoval pozornost – i když, možná nás ještě chránily zbytky mého odloženého magického štítu. Na konci chodby se mihla růžová zadnice německého turisty – komicky poskakoval chodbou a prokousnutý prst měl stále ještě v ústech. Za ním spěchali dva muži v bílých pláštích.
„Tak hele," obrátil jsem se na Lase. „Kromě obyčejnýho lidskýho světa, kterej normálně vidíš kolem sebe, existuje taky šerej svět. A do toho šera se dostane jen ten…"
Namáhavě jsem polkl a musel se odmlčet. Znovu se mi vybavil Kosťa. Ten docela dávný malý kluk Kosťa, mladý upírek, který neuměl vůbec nic…
‚Dívej, v co se proměním! Jsem hrozívej obří netopýr! Letím! Já letím!'
Sbohem, Kosťo. Tak se ti to nakonec přece jen povedlo.
A letíš.
„Takže – do šera se dostane jedině ten, kdo je schopen…," pokračoval jsem už bez obtíží.

Epilog
Semjon vstoupil do kanceláře společně s Lasem, kterého před sebou postrkoval jako právě dopadeného slabého černého mága, který se dopustil drobného deliktu. Las v ruce svíral tuhou trubičku, svinutou z kousku papíru, a stále se ji snažil ukrýt za zády.
Semjon se svalil do křesla a zabručel:
„To je tvůj chráněnec, že, Antone? Tak si to s ním vyřiď sám."
„Co se stalo?" zbystřil jsem pozornost.
Las vůbec nevypadal provinile, spíš jen lehce rozpačitě.
„Je na stáži druhej den," pokračoval Semjon. „Tak mu dáváme jen ty nejbanálnější úkoly, který s nějakou magií vůbec nesouvisej…"
„No a?" pobídl jsem ho dál.
„Prostě jsem ho požádal, aby jel na letiště naproti panu Sisuke Sasakimu z tokijský hlídky…"
Lehce jsem si odkašlal a Semjon zbrunátněl.
„To je normální japonský jméno! A nic legračního na něm není! Je to něco jako ruský Anton Sergejevič!"
„Jistě, jistě, to chápu," přikývl jsem. „To je ten Sasaki, co ve čtyřiadevadesátém vyšetřoval případ dívčích vlkodlaků?"
„Přesně ten," ošil se Semjon ve svém křesle. Las mezitím skromně postával u dveří. „Jen tudy projíždí, ale chtěl něco probrat s Geserem."
„No a co se teda stalo?"
Semjon si Lase posupně změřil.
„Tady pan stážista se mě dotázal, jestli váženej pan Sasaki umí rusky. Tak jsem mu vysvětlil, že neumí. Načež si pan stážista vyjel z tiskárny plakátek a vypravil se do Šeremeťjeva, Japonci naproti… Ukaž už ten plakát!"
Las si povzdechl a trubičku rozvinul
Na papíru se skvělo jméno našeho japonského hosta. Gramaticky naprosto správně – Las si dal záležet na každém hieroglyfu.
Jenže nad tím bylo o něco menším, tentokrát normálním ruským písmem napsáno:
Druhý moskevský kongres obětí násilné nákazy cholerou.
Udržet lhostejný výraz ve tváři mě stálo hodně úsilí.
„Proč jsi to napsal?" zeptal jsem se.
„Když jdu naproti nějakýmu cizinci, tak vždycky píšu něco takovýho," vysvětlil dotčeně Las. „A je mi jedno, jestli jsou to služební partneři nebo příbuzný, protože ty mám v cizině taky… Když neznaj rusky ani slovo, tak napíšu velkým písmem jejich jméno v originále a menším něco legračního v ruštině. Třeba: Konference transsexuálů netradiční orientace. Nebo: Evropský festival hluchoněmých skladatelů a interpretů. Popřípadě: Fórum aktivistů světového hnutí za absolutní sexuální zdrženlivost… No a pak si s tím plakátkem stoupnu a točím se na všechny strany, aby to každej viděl…"
„To už jsem pochopil," zarazil jsem ho. „Mě zajímá něco jinýho – proč to píšeš?"
„Protože když se ten můj dotyčnej konečně vyhrabe z celnice, tak už celou příletovou halu zajímá, co je zač," vysvětlil nevzrušeně Las. „Všichni se usmívaj, některý dokonce tleskaj, někdo zase píská a mává na něj oběma rukama. Ten dotyčnej nechápe, proč vyvolává takovou reakci! Jen vidí, jakou z něj všichni maj radost, pak zahlídne svoje jméno a vyrazí ke mně. No a já pak ten plakátek rychle sbalím a odvedu ho do auta. A ten člověk pak po celým světě vykládá, jak úžasně přátelský jsou Rusové! Že ho tady všichni vítali s úsměvem na rtech…"
„Ty blbče!" osopil jsem se na něj. „Tohle může platit o člověku. Jenže Sasaki je Jinej. Dokonce mimo kategorie! Rusky

sice neumí, ale smysl jakýhokoli nápisu intuitivně pochopí.“
Las si povzdechl a zahanbeně se podíval do země:
„Nojo, no, já už to chápu… Tak mě když tak vyžeňte, jestli je to velkej průser…“
„A dotklo se to pana Sasakiho?“ zeptal jsem se.
Semjon jen pokrčil rameny.
„Když jsem mu to celý vysvětlil, tak se hrozně smál,“ sdělil nám oběma Las.
„No dobře, ale už to prosím tě nedělej,“ požádal jsem ho.
„Myslíš jako vůbec?“
„Aspoň když jde o Jiný!“
„Jasně, já už to nikdy neudělám!“ slíbil Las. „Protože to se ten fór stejně ztrácí…“
Pokrčil jsem rameny a pohlédl na Semjona.
„Počkej na mě na chodbě,“ nařídil Lasovi. „A ten plakát tu nech!“
„Já si z nich teda dělám sbírku…,“ zkusil to nešťastně Las, ale pak plakát nechal v kanceláři a odešel.
Když se dveře za ním zavřely, Semjon se ušklíbl, plakát rozbalil a zase ho sroloval. Pak mi oznámil:
„Oběhnu s tím celej úřad, ať se mašaft zasměje… A co ty?“
„Snad dobrý,“ opřel jsem se pohodlně ve svém křesle. „Zatím si tu zvykám.“
„Tak velkej…,“ protáhl uznale Semjon. „No vidíš, a to se říká, že vlastní stín nepřeskočíš. Velkej, nejvyšší mág… To je kariéra, pane Goroděckij!“
„Ale jakou já na tom mám zásluhu, Semjone? Prostě se to tak seběhlo.“
„Nojo, dyť já vim…“ Semjon vstal a prošel se po mé nové pracovně. Je pravda trochu malá, ale stejně. „Tak náměstek pro kádrovou práci… To se z toho Temný pominou. S tebou a Světlanou už máme čtyři nejvyšší. Kdežto v Denní hlídce zůstal bez Sauškina jen Zavulon…“
„Tak ať si povolají někoho z venkova,“ řekl jsem. „Proti tomu bych nic neměl. Nebo se nakonec dočkáme novýho zrcadla, jako byl před časem Rogoza.“
„Však už jsme se poučili,“ přikývl Semjon. „Chybama se člověk učí.“
Podrbal se skrz vytahané tričko na břiše a odkráčel ke dveřím – ten starý, moudrý a unavený bílý mág. Když se utaháme, tak jsme najednou všichni staří a moudří. U dveří zůstal stát a zamyšleně se na mě podíval:
„Toho Sauškina je mi líto. Byl to dobrej kluk…, pokud se o Temným dá něco takovýho říct. Jak to prožíváš ty?“
„Jiný východisko jsem neměl,“ řekl jsem tiše. „A on taky ne…“
Semjon přikývl:
„A Fuaranu je taky škoda…“
Kosťa shořel v hustých vrstvách atmosféry den po svém skoku na oběžnou dráhu. Zřejmě nebyla propočítaná příliš dobře…
Kufřík s knihou shořel s ním. Lokátory jeho i schránu s Fuaranem sledovaly do posledního okamžiku. Inkvizice požadovala start raketoplánu a zachycení kufříku s knihou, jenže na to nezbyl čas.
Pokud jde o můj názor, je dobře, že ten čas nezbyl.
Možná byl ještě živ, když jeho skafandr sto kilometrů nad zemí začal dostávat první ohnivé polibky zemského ovzduší. Přece jen to byl upír, takže kyslík pro něj nebyl tak důležitý jako pro obyčejného Jiného – a totéž platí i o přehřátí, podchlazení či dalších slastech otevřeného vesmíru pro kosmonauta, který na sobě má jen lehký skafandr. Detaily neznám a v encyklopediích se hrabat nebudu. Už proto, že nikdo na světě se stejně nikdy nedoví, co je strašnější – zda smrt udušením, či záhuba v ohni. A nikdo přece neumírá dvakrát, ani upíři ne.
‚Dívej na mě, jsem strašný nesmrtelný upír! Umím se proměňovat ve vlky a netopýry! A lítám!‘
Semjon odešel beze slova, kdežto já ještě dlouho seděl a oknem se díval na čisté nebe bez mráčku.
Nebe není pro nás.
Protože nám není dáno létat.
Takže všechno, co jsme schopni dokázat, je pokusit se, abychom nepadali.
Červenec 2002–červenec 2003

V textu byly použity úryvky z písní skupiny Doupě zvířat, Bělomors, Bílá Garda, Piknik a také zpěváků Alexandra Uljanova (Lase), Zoji Jaščenkové a Kirilla Komarova.

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko
Autor desítek fantastických povídek a románů se narodil 11. 4. 1968 v kazašském Džambulu. V roce 1990 dostudoval medicínu, obor lékař–terapeut. Do roku 1996 žil v Alma–Atě, poté se přestěhoval do Moskvy. Po nějakou dobu pracoval jako psychiatr, později se stal zástupcem šéfredaktora časopisu Světy (Miry). Od roku 1995 se už živí výhradně jako spisovatel.
Jeho první povídky vyšly časopisecky na přelomu 80. a 90. let. Zpočátku výrazně napodoboval, z ruských autorů především Vladislava Krapivina, ze zahraničních pak Roberta Heinleina. Velice záhy si však vypracoval svůj vlastní originální styl psaní. Do povědomí širší veřejnosti se dostal v roce 1992 díky povídkové sbírce Atomový sen (Atomnyj son) a románu Rytíři čtyřiceti ostrovů (Rycari soroka ostrovov).
Mezi jeho nejlepší díla patří rozsáhlá trilogie tvořená romány Hranice snů (Linija grjoz), Vládcové iluzí (Imperatory illuzij) a Stíny snů (Těni snov). Bývá označována za netradiční space operu, někdy dokonce za „filosofickou space operu“. Dalšími trilogiemi tohoto plodného autora, které stojí za zmínku, jsou Dneska, mami! (Sevodňa, mama!) a Lord z planety Země (Lord s planety Zemlja).

Sergej Lukjaněnko se stal známým také prostřednictvím internetu. Jeho kniha Bludiště odrazů (Labirint otraženij) se v Rusku stala kultovní a stáhly si ji desítky tisíc lidí. Pokračováním je román Lživá zrcadla (Falšivyje zerkala).
Největší proslulost však Sergej Lukjaněnko získal díky románu Noční hlídka (Nočnoj dozor, 1998, Triton 2005), na který navazují Denní hlídka (Dněvnoj dozor, 2000, Triton 2005) a Šerá hlídka (Sumerečnyj dozor, 2002, Triton 2005). Příběhy o boji sil Světla a Tmy v ulicích dnešní Moskvy se v Rusku dočkaly obrovské popularity – obzvláště poté, co se v roce 2004 objevila filmová podoba prvního dílu. Snímek shlédlo rekordní množství diváků a na obzoru se již rýsuje jeho pokračování.
Kromě celé řady menších literárních cen je Sergej Lukjaněnko rovněž držitelem Aelity, nejprestižnějšího ruského SF&F ocenění, které se uděluje za největší přínos do rozvoje fantastických žánrů.
Sergej je ženatý, má syna. Chová pár domácích zvířat (okrasné myšky a yorskhirského teriéra Busju). Má rád vaření a s oblibou kouří dýmku.
Konstantin Šindelář

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko
Šerá hlídka

Z ruského originálu Sumerečnyj dozor
vydaného nakladatelstvím Izdatělstvo AST
v Moskvě roku 2004 přeložil Libor Dvořák
Vydalo nakladatelství TRITON, s.r.o.
jako svou 845. publikaci, v edici TRIFID svazek 141
a nakladatelství ARGO jako svou 839. publikaci
v Praze roku 2005. Vydání 1.
Odpovědná redaktorka Tereza Majerová
Ilustrace na obálce Milan Fibiger
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná
Tisk Těšínské papírny

ISBN 80–7254–724–0 (Triton)
ISBN 80–7203–734–X (Argo)